LIBBA BRAY

Lázadó angyalok

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Libba Bray
A mű eredeti címe: Rebel Angels
Fordította: Szűr-Szabó Katalin
Szerkesztette: Miklya Zsolt

Szöveg©Martha E. Bray, 2005
Borítófotó©Michael Frost, 2005

© Ezt a művet eredetileg kiadta:
Random House Children's Books, London

ISBN 978 963 245 070 4
HU ISSN 2060 4769

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásnak jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Barrynek, és természetesen Josh-nak
és végtelenül szeretett barátaimnak,
annak bizonyítékául,
hogy csak sikerült megtalálnunk a kört,
amibe mind tartozunk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

A könyvek nem születnek maguktól. Ha így volna, sokkal több időt tölthetnék a bevásárlóközpontokban. Nem is írjuk meg őket mások bölcs tanácsai, becsületes igyekvése és időnkénti biztatása nélkül. Ezért tartozom hálával olyan sok nagyszerű embernek.

Elsősorban csodálatos szerkesztőmnek, *Wendy Loggiának,* aki nélkül elveszett volnék! Pimasz és mindentudó kiadómnak, *Beverly Horowitznak,* tehetséges tervezőmnek, *Trish ParcellWattsnak,* a nyomdai előkészítés istennőjének, *Colleen Fellinghamnek,* a gyakran hiányolt *Emily Jacobsnak,* a reklám varázslóinak, *Judith Hantnak és Amy Ehrenreichnek, Adrienne Waintraubnak és Tracy Bloomnak,* akik izgalomban tartottak, a kellemesen dévaj és bolondos *Chip Gibsonnak, és* minden másért mindenki másnak. A Random House szuper!

Páratlan ügynökömnek, *Barry Goldblattnak, és* nem csupán azért, mert aláírja a csekkjeimet, és visszatáncoltat a meredély széléről, amikor úgy érzem, olyan rossz az írásom, hogy mások egészségére is káros.

A Viktoriánus Régiségek Megtermett isteneinek: *Colin Gale-nek,* a Bethlem Kórház vezető levéltárosának, aki fáradhatatlanul válaszolt a kérdéseimre, és akinek a könyve, „Feltehetően gyógyítható" valóságos istenáldásának bizonyult. *Mark Kirbynek,* a Londoni Közlekedési Múzeum munkatársának, aki mindig udvariasan bánt velem, és még akkor is aprólékosan elmagyarázott mindent, amikor ilyesmiket mondtam, hogy „no, jó, és ha a Piccadillyről földalattival ment…", mintha egy jelenetet dramatizálnék a Monty Pythonból és a Szent Grálból. És az elragadó *Lee Jacksonnak,* akitől egy helyen tudhattam meg mindent a viktoriánus korról, és ezt szó szerint kell érteni. Okos, humoros, hihetetlenül nagy tudású, és azonnal válaszol az emailekre, ráadásul *Elvis Costello-rajongó*! A szívem túlcsordul a szeretettől! Ezek az emberek tudják a dolgukat. Minden tévedésért vagy önkényességért egyedül a szerzőt terheli a felelősség.

Laurie Allee-nek, a különleges olvasónak, aki megint csak észrevette. Nem érdemlem meg.

Holly Blacknek, Cassandra Claire-nek és Emily Lauernek, akik rossz napjaikon is többet tudnak a fantáziáról és a mágikus rendszerekről, mint én egy élet alatt.

Nancy Werlinnek, amiért a helyes kérdéseket tette fel.

A Kensington Booksnál a méltóságos *Kate Duffynak,* aki páratlan, ha a főnemesi címekről van szó.

A YAWriterbeli barátaimnak jóformán mindenért.

A Brooklyni Tea Lounge baristáinak (kávéfőzőinek), *Brigidnek, Bennek, Mariónak, Alinak, Almának, Sherrynek, Peternek,* Amandának, Jonathannak, Jesse-nek, Emilynek, Rachelnek és Geoffreynak a koffeinért, hogy megnevettettek, hogy remek zenét tettek fel, és hagyták, hogy órákig ott üljek, és mindenért, amivel a munkámat élvezetessé tették. Alig várom, hogy megépítsék nekem azt a kuckót a kijárat mellett…

A szenvedélyes könyvárusoknak és könyvtárosoknak, akiket megismertem. Hősök vagytok a szememben.

A BookDiváknak: még sokáig olvassanak és uralkodjanak!

Minden olvasónak, akikkel ezen a bolondos utazáson találkoztam. Köszönöm az ihletet és a bátorítást.

És utoljára, de semmiképpen sem utolsósorban köszönet a fiamnak, *Josh-nak,* a türelméért. Most végre játszhatunk, drágám.

Minden, mi van e bús világon,
Álomba ködlő furcsa álom.

Edgar Allan Poe: Álom az álomban
(Ford.: Kosztolányi Dezső)

Ki űzte őket undok pártütésre?
Pokol kígyója! Ő, ki álnokul
és sanda bosszúból az ember anyját
elcsábította, miután az Égből
gőgje lelökte őt s egész hadát
az angyal-pártütőket, kiknek útján
kívánt kerülni dicsben társai
fölé, hogy az Úrral egyenlő legyen,
dacolva; törtetéssel fölszított
Isten egyeduralma, trónja ellen
álnok tusát az Égben, büszke harcot.
Hiú merénylet! A Mindenható
leszórta őt fejest a légi égből,
perzselve lánggal, szörnyű pusztulással
feneketlen romlásba: lakjon ott
acél-láncban, a büntetés tüzén,
ki a nagy Istent harcra hívta ki…
Herceg! Sok trónusú Erők feje,
kik harcba vittek annyi sok szeráfot
vezérleteddel; vad merényletekben,
nem félve vészbe vertük az Ég örök
Urát, próbára téve, vajh mi őrzi
trónját: a kény, véletlen, vagy a Sors;
jól látom, s bánom is a szörnyű tényt,
mellyel számunkra elveszett a Menny:
legyőzve, verve hős hadunk bukott
ily mélyre, ily goromba pusztulásba –
már amennyire pusztul égi lény
és isten: mert a szellem és a lélek
legyőzhetetlen, visszatér erőnk,
kioltva bár dicsünk, s határtalan
nyomorba döntve boldog életünk…
…az uralom
megéri, még ha a Pokolban is!
Inkább Pokolban úr, mint szolga Égben…
De mért hagynánk hites barátainkat,
bukásunk cimboráit így heverni

merülve Feledés tavába, mért
ne hívjuk őket, s osszuk meg velük
e nyomorú lakot, vagy újra még
tegyünk próbát, mit nyerhetünk a Mennyben
új fegyverrel, s mit veszthetünk Pokolban?

John Milton:
Elveszett paradicsom, I. kötet

(Ford.: Jánosy István)

ELŐHANG

1895. december 7.

Utolsó hatvan napom igaz és valósághű történetéről írok – én, Kartik, Amar öccse, a Raksana hű fia. Leírom a különös megpróbáltatásokat, amelyek e hideg angol éjszakán óvatosságra intenek. Hogy a legelején kezdjem, fel kell idéznem október közepét, a szerencsétlenséget követő időszakot.

Miután elhagytam az „Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája” mögötti erdőt, egyre hidegebbre fordult az idő. A Raksanától levelet kaptam, sólyommal küldték el. Azonnal Londonba kell mennem, írták. Ne utazzak a főutakon, és bizonyosodjak meg róla, hogy nem követ senki. Mérföldeken át egy cigánykaraván védelmében utaztam. Az út hátralevő részét gyalog és magányosan tettem meg, csak a fák vagy az éjszaka bő köpenye takart.

Szerény kis húskészletem utolsó falatjait is hamar elfogyasztottam, így a második éjszakán, utazástól kimerülten, hidegtől, éhségtől és a magánytól félholtan különös lelkiállapotba kerültem, és az erdő csalóka játékot űzött velem: Rémet láttam minden kecskepásztorban, s az őz patája alatt megreccsenő ágak, mintha az évszázadokkal korábban lemészárolt barbárok nyughatatlan lelkeivel fenyegettek volna.

A tábortüzem fényénél több részletet is elolvastam egyetlen könyvemből, az Odüsszeiából, mert azt reméltem, hogy hőse megpróbáltatásaiból erőt meríthetek. Már nem éreztem magam sem bátornak, sem bármiben is bizonyosnak. Végül álomba merültem, de álmom nyugtalan volt. Azt álmodtam, hogy a fű pernyévé lett, mint a gyújtós, csupa kő és hamu körülöttem minden. A vérvörös hold előtt egy magányos fa körvonalai rajzolódtak ki. Messze alattam nem evilági lények csatára szomjas irdatlan hadserege zúgott. A zsivajt túlharsogta a bátyám, Amar hangja, aki figyelmeztetően rikoltotta:

– Nehogy cserbenhagyj, öcsém! Ne bízz… – De ezen a ponton megváltozott az álom. Megjelent a lány, és fölém hajolt, vöröses arany fürtjei fénykörként csillogtak a ragyogó égen.

– A sorsod összefonódik az enyémmel – suttogta. Közelebb hajolt, ajka az enyém felé közeledett, éreztem, ahogy melege megcsap. Gyorsan felébredtem, de egyedül voltam, csak a parázs világított, s az éj leple alatt odvaikba menekülő kis állatok gyors iszkolását lehetett hallani.

Amikor kiéhezetten végre Londonba értem, fogalmam sem volt, hova menjek. A Raksana szokásához híven nem utasított, hol keressem őket. Mindig ők találnak rám. Amint a Covent Gardenben a tömegben botladoztam, olyan éhes voltam, hogy a forró, sós angolnapástétom illata csaknem megbolondított. Már éppen megkockáztattam, hogy ellopok egyet, amikor megpillantottam a férfit. Egy fal előtt állt, és szivarozott. Nem keltett különösebb feltűnést: középmagas termetű és átlagos testfelépítésű volt, sötét öltönyt és kalapot viselt, a reggeli újságot gondosan összehajtva a bal hóna alá dugta. Csinosan nyírt bajsza mellett az arcán húzódó heg kegyetlen mosolyra emlékeztetett. Vártam, hogy másfelé nézzen, és lebukás nélkül elemelhessem a pástétomot. Úgy tettem, mintha a zsonglőröket bámulnám. Az egyik késeket dobált, a másik a tömeget bűvölte, de tudtam, hogy van egy harmadik, aki észrevétlenül körbejár, és megszabadítja a nézőket a tárcájuktól. Ismét a fal előtt álló férfi felé pillantottam, de már nem állt ott.

Most kellett lecsapnom. Köpenyemmel eltakartam a kezemet, és a gőzölgő sütemények felé nyúltam. Épp hogy felkaptam egy forró pástétomot, mikor a sebhelyes arcú férfi odasompolygott mellém.

– A Kelet Csillagát nehéz megtalálni – szólt oda halkan, de vidáman. Ekkor vettem csak észre a hajtókájába tűzött jelvényt, a koponyával díszített kis kardot, a Raksana jelképét.

Izgatottan vágtam rá a választ, amit várt:

– De fényesen ragyog azokra, akik keresik.

Jobb kézzel kezet ráztunk, bal kezünket az öklünkre fektettük, ahogy a Raksana testvériségének tagjai szokták.

– Isten hozott, novícius! Már vártunk. – Előrehajolva a fülembe súgta: – Sok mindenért kell felelned.

Nem tudom, hogy a következő pillanatban pontosan mi történt. Az utolsó, amit láttam, a pástétomárus kofa mozdulata volt, ahogy eltette a pénzt. A tarkómon éles fájdalmat éreztem, és a világ fekete örvénybe hullt.

Egy sötét, nyirkos szobában tértem magamhoz. A körülöttem elhelyezett sok magas gyertya fénye váratlanul ért, pislogva próbáltam megszokni. A kísérőim eltűntek. Pokolian fájt a fejem, és amint magamhoz tértem, félelmem megsokszorozódott. Hova kerültem? Ki volt az a férfi? Ha a Raksanához tartozott, miért vert fejbe? A fülemet hegyeztem, próbáltam kivenni a hangokat, rájönni, hol lehetek.

– Kartik, Amar öccse, a Raksana testvériség novíciusa… – hallatszott fölöttem egy erőteljes, mély hang. Semmit sem láttam, csak a gyertyákat, rajtuk túl a teljes sötét.

– Kartik! – szólított ismét a hang. Kétségtelenül választ várt.

– Igen – feleltem rekedten, amikor végre megjött a hangom.

– Kezdődhet a tárgyalás.

A sötétben lassan kirajzolódtak a körvonalak: a padló felett mintegy három és fél méternyire egy korlát futott körbe, s mögüle a Raksana legmagasabb rangú vezetőinek baljós, sötétvörös köpenye derengett elő. Nem azok a testvérek voltak, akik világéletemben tanítottak, hanem a háttérben élő és tevékenykedő, nagy hatalmú férfiak. Ahhoz, hogy ilyen bíróság elé kerüljek, vagy nagy jót, vagy nagy rosszat kellett elkövetnem.

– Megdöbbent minket, amit tettél – folytatta a hang. – Az volt a dolgod, hogy figyeled a lányt.

Akkor hát nagy rosszat követtem el. Másféle rettegés szorította most össze a szívemet. Nem az a félelem, hogy útonállók vernek össze vagy rabolnak ki, hanem hogy csalódást okoztam a jótevőimnek, a testvéreimnek, és most el kell szenvednem a büntetésüket, ami legendásan kegyetlen.

Nagyot nyeltem.

– Igen, testvérem, én figyeltem is, de… A hang élesen csattant.

– Az volt a dolgod, hogy figyeled, és jelented nekünk, amit tapasztalsz! Ennyi volt az egész. Talán meghaladta a képességeidet a feladat, novícius ?

Félelmemben mégsem tudtam szólalni.

– Miért nem jelentetted azonnal, hogy a lány belépett a birodalmakba?!

– Azt hittem, ura vagyok a helyzetnek…

– És így volt ?

– Nem. – A válaszom úgy lebegett a levegőben, mint a gyertyák sűrű füstje.

– Nem bizony. És most a birodalmakon rést ütöttek. És megtörtént az elképzelhetetlen.

Izzadó tenyeremet a térdemhez dörzsöltem, de ez sem segített. A számban éreztem a félelem hideg, fémes ízét.

Sok mindent nem tudtam a szervezetről, amelynek elköteleztem magam, amelynek hűséggel, sőt az életemmel tartoztam, ahogy előttem már a bátyám is. Amar mesélt a Raksanáról, a becsületkódexükről, a történelem során a birodalmak védelmezőjeként betöltött helyükről.

– Ha azonnal hozzánk fordulsz, úrrá tudtunk volna lenni a helyzeten.

– Minden tiszteletem az öné, uram, de a lány más, mint amire számítottam. –Egy pillanatra felidéztem a lányt, akit otthagytam. Döbbenetes zöld szemek. S milyen akaratos teremtés. – Azt hiszem, jót akar.

– A lány nem is sejti, milyen veszélyes – dörgött a hang. – És nagyobb fenyegetést jelent, mint gondolnád, fiam. Megvan benne a képesség, hogy mindannyiunkat tönkretegyen. És most ti ketten lehetővé tettétek, hogy elszabaduljon az erő. A káosz uralkodik.

– De legyőzte Kirké bérgyilkosát.

– Kirké több sötét szellem fölött is uralkodik – folytatta a hang. – A lány összetörte a rúnákat, amelyek őrizték, és nemzedékeken át biztonságban tartották a varázslatot. Nem érted, hogy megszűnt fölöttük a hatalmunk? A varázslat elszabadult a birodalmakban, és bármelyik szellem élhet vele. Máris sokan használják arra, hogy megrontsák a lelkeket, amelyeknek át kell kelniük. Átviszik őket Télvidékre, ezzel is csak az erejük növekedik. Mennyi idő még, mire elkoptatják a fátylat, ami ezt a világot elválasztja a birodalmaktól? Mennyi időbe kerül, hogy utat találjanak Kirkéhez, vagy ő bejusson hozzájuk? S mennyi idő, míg Kirké megszerzi a hatalmat, amire áhítozik?

A síkos, jeges félelem szétáradt a testemben.

– Most már látod. Érted, mit tett a lány, miben segítettél neki. Térdelj le…

A semmiből két erős kéz nyúlt elő, és térdre kényszerített. A nyakamnál meglazították a köpenyemet, s éreztem, ahogy a vadul lüktető érhez szorítanak egy hideg, kemény vasat. Enynyi volt hát! Kudarcot vallottam, szégyent hoztam a Raksanára és a bátyám emlékére, s most halállal lakolok érte.

– Meghajolsz a testvériség akarata előtt? – kérdezte a hang.

A kés lapjával kikényszerített hangom rémülten, fojtottan és idegenül csengett.

– Igen.

– Mondd is ki!

– Meg… meghajlok a testvériség akarata előtt. Mindenben. A kést leengedték. Szabadon engedtek.

Amikor rádöbbentem, hogy megkímélik az életemet, szégyenkezve vallom be, majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől. Életben hagynak, és bebizonyíthatom, hogy mégiscsak értékes vagyok a Raksana számára.

– Még van remény. A lány említette neked a Templomot?

– Nem, testvérem. Sosem hallottam erről a helyről.

– Jóval azelőtt, hogy a rúnákat megépítették volna, hogy uralkodjanak a varázslat felett, a Rend a Templomot használta. Úgy tudjuk, a birodalmakban a Templom minden erő forrása. Itt tartják ellenőrzés alatt a varázslatot. Aki elfoglalja a Templomot, uralkodik a birodalmak felett is. A lánynak meg kell találnia.

– Merre van?

Lélegzetvételnyi szünet következett.

– Valahol a birodalmakban. Nem tudjuk biztosan. A Rend jól elrejtette.

– De hogyan…

– A lánynak a megérzéseire kell támaszkodnia. Ha tényleg a Rendhez tartozik, a Templom majd valahogy magához szólítja. De óvatosnak kell lennie. Mások is keresni fogják. A varázslat kiszámíthatatlan, fékezhetetlen. Semmiben sem bízhat, ami odaát van. Ez nagyon fontos. Amint megtalálja a Templomot, ezt kell mondania: „Megkötöm a varázslatot a Kelet Csillaga nevében.”

– Ezzel nem a Raksanának adja a Templomot?

– Megkapjuk végre, ami jár nekünk. Miért lenne minden a Rendé ? Nekik már lejárt az idejük.

– Miért nem kérjük meg, hogy vigyen magával minket?

Egy pillanatra csend lett a szobában, s én attól féltem, megint a torkomhoz nyomják a kést.

– A Raksana egyetlen tagja sem lépheti át a birodalmak küszöbét. Ez a boszorkányok ránk mért büntetése.

Büntetés? De miért? Amar csak annyit mondott, hogy a Rend hatalma felett őrködő szövetség vagyunk. A hatalom ellenőrzése és egyensúlyban tartása a feladata ennek a nehézkesen működő társaságnak, amely azért mégiscsak szövetség. A hallottak azonban elővigyázatosságra intettek. Féltem kimondani, de tudtam, hogy muszáj:

– Nem hiszem, hogy hajlandó lesz nekünk dolgozni.

– Ne áruld el a célodat! Férkőzz a bizalmába! – szólt, majd kis szünet után folytatta: – Ha kell, udvarolj neki!

A lányra gondoltam, erre az erős, energikus és makacs lányra, akit otthagytam.

– Nem lehet könnyen megnyerni.

– Minden lányt meglehet hódítani. Csak meg kell találni hozzá a megfelelő eszközt. Amar, a bátyád nagyon ügyesen a mi oldalunkon tartotta a lány anyját.

A bátyám, az átkozottak köpenyében. Egy démon csatakiáltását hallatva. Most nem említhettem zavaró álmaimat.

– Furakodj be a kegyeibe! Találd meg a Templomot! Tartsd vissza attól, hogy mással kacérkodjon! A többi a mi dolgunk.

– De…

– Most menj, Kartik testvér! – mondta a becsületbeli címet használva, amit egy nap majd elnyerek, mint a Raksana teljes jogú tagja. – Figyelünk majd.

Foglyul ejtőim odaléptek, majd ismét bekötötték a szememet. Talpra ugrottam.

– Várjanak! – kiáltottam. – Ha megtalálta a Templomot, és miénk a hatalom, mi legyen a lánnyal?

A szobában csend volt, csak a gyertyák sercegtek, lángjuk libegett az enyhe huzatban. Végül a hang visszhangot verve jutott el hozzám a terem másik végéből.

– Meg kell ölnöd!

ELSŐ FEJEZET

1895. december
Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája

Ó, a karácsony!

Már az ünnep puszta említése is kedves emlékeket ébreszt a legtöbb emberben: ezüstszálakkal és üvegdíszekkel teleaggatott hatalmas örökzöld fenyő, a lábánál szétszórt, vidáman, színesen becsomagolt ajándékok, a kandallóban lobogó tűz, itallal teli poharak, az ajtóban összesereglett énekesek, akiknek hetykén félrecsapott kalapja felfogja estükben a hópelyheket, a tálon egy almákkal körülrakott, szép, hízott liba. Desszertnek pedig természetesen fügepuding.

Így van ez jól. Remek. Nagyon szeretném én is ilyennek látni.

A karácsonyi vidámság e képei azonban távol vannak attól a helytől, ahol most ülök, az Ifjú Hölgyek Spence Akadémiáján, ahol is kénytelen vagyok csupán egy darabka sztaniol és spárga felhasználásával díszt készíteni, egy dobos fiút, mintha holttestből alkotnék újra eleven embert, valami ördögi kísérlet részeként. Mary Shelley szörnyetege közel sem lehetett ilyen riasztó, mint ez az idétlen dísz. Senkit sem emlékeztet majd a karácsonyi boldogságra, a gyerekek meg inkább sírva fakadnak, ha meglátják.

– Lehetetlen – morgom. Sehonnan sem érkezik együttérzés. Még Felicity és Ann, két legkedvesebb itteni barátnőm, jobban mondva egyetlen barátnőim sem sietnek a segítségemre. Ann elszántan formázza nedves cukorból és apró fagallyakból a jászolban fekvő kicsi Krisztust. A két kezén kívül mintha semmit sem látna. Felicity úgy emeli rám hűvös tekintetű, szürke szemét, mintha azt mondaná: Szenvedj! Én is azt teszem.

Helyettük az undok Cecily Temple válaszol. A drága, kedves Cecily, vagy ahogy gondolataim rejtett magányában nevezem: Ő, aki Csupán a Levegővétellel Elhinti a Bajt.

– Elképzelni sem tudom, mit talál olyan nehéznek, Miss Doyle. Ennél egyszerűbb nincs is a világon. Nézze csak, én már négyet készítettem! – és felém nyújt négy tökéletes sztaniolfiút. A többiek kórusban ájuldoznak, hogy milyen gyönyörűen formált a karjuk, milyen szép kis gyapjúsál van a nyakukban – amit természetesen Cecily ügyes keze kötött –, és milyen finom édesgyökér mosoly ül az arcukon afeletti örömükben, hogy a nyakuknál fogva lóghatnak majd a karácsonyfán.

Két hét van már csak karácsonyig, és óráról órára egyre sötétebb a hangulatom. A sztaniolfiú mintha azért könyörögne, hogy lőjem le. Egy nálam hatalmasabb erőnek engedve muszáj a kisasztalra tennem, hogy egy kis bemutatót tartsak. A béna figurát úgy mozgatom, mintha húzná a lábát, akárcsak Mr. Dickens szirupos Pici Timje.

– Isten áldjon mindannyiunkat! – trillázom szánalmas, éles hangon.

Fojtott csend támad. Mindenki elszörnyedve fordítja el a tekintetét. Még Felicity is meghunyászkodik, pedig köztudottan nem a megtestesült illendőség. Felharsan mögöttem az ismerős, vészjósló torokköszörülés. Megfordulok, és Mrs. Nightwing, a Spence fagyos igazgatónője magasodik fölém. Úgy néz le rám, mint egy leprásra. Az ördögbe is!

– Úgy véli, ez humoros, Miss Doyle? Hogy London nagyon is létező nyomorultjainak fájdalmát félvállról veszi?

– Én… hisz csak…

Mrs. Nightwing a szemüvege fölött mered rám. Őszülő hajkoronája olyan, mint egy közelgő viharra figyelmeztető fénykoszorú.

– Lehet, hogy ha több időt töltene a szegények szolgálatában, Miss Doyle, és kötszert csomagolna, amint azt én tettem fiatalkoromban a krími háború idején, akkor az együttérzés egészséges és önnél igencsak hiányzó lelkületére tenne szert.

– I… igen, Mrs. Nightwing. Nem is értem, hogy tudtam ilyen szívtelen lenni – hadarom.

A szemem sarkából látom, hogy Felicity és Ann úgy görnyednek a díszeik fölé, mint a régészek, akik az ásatáson izgalmas leletet találtak. Látom, hogy remeg a válluk, és beledöbbenek, hogy iszonyú, szorult helyzetem feletti nevetésüket próbálják visszafojtani.

Nesze neked barátság!

– Ezért tíz jómagaviselet-pontot veszít el, és elvárom, hogy büntetésként a szünidő alatt hajtson végre egy irgalmas cselekedetet.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– Írásban részletesen be kell számolnia a jó tettéről, és arról, hogy ez mennyiben gazdagította a jellemét.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– És azon a díszen még sokat kell javítania.

– Igenis, Mrs. Nightwing.

– Van kérdése?

– Igen, Mrs. Nightwing. Akarom mondani, nincs, Mrs. Nightwing. Köszönöm.

Irgalmas cselekedetet? A szünetben? Vajon annak számít-e, ha elviselem a bátyám, Thomas jelenlétét? A fenébe is! Ezt most jól elintéztem magamnak.

– Mrs. Nightwing? – Cecily puszta hangjától is azonnal borsódzik a hátam. – Remélem, ezek megfelelőek! Úgy vágyom rá, hogy szolgáljam a szegényeket!

Ha ez így megy tovább, egy harsány „Na, persze!” visszatartása miatt elvesztem az eszméletemet. Majd pont Cecily vágyik rá, hogy bármi köze legyen a szegényekhez! Hiszen egyetlen alkalmat sem hagy ki, hogy Annt az ösztöndíja miatt heccelje! Ő csak Mrs. Nightwing ölébe szeretne lenni.

Mrs. Nightwing a fény felé tartja Cecily tökéletes díszét.

– Elragadó, Miss Temple! Megdicsérem.

Cecily önelégülten mosolyog.

– Köszönöm, Mrs. Nightwing!

Ó, a karácsony!

Nehéz sóhajjal szétszedem szánalmas kis díszemet, és elölről kezdem. Ég a szemem, és a tekintetem előtt elhomályosul minden. Megdörzsölöm a szememet, de nem segít. Alvásra lenne szükségem, de éppen ettől rettegek. Hetek óta gonoszul figyelmeztető álmok kísértenek. Ébredés után csak egy-egy foszlányra emlékszem: vörösen és szürkén kavargó égre, egy vérkönnyeket síró festett virágra, különös fényerdőre, a vízből visszatükröződő komor és kérdő arcomra. De őrá jól emlékszem: gyönyörű most is, és szomorú.

– Miért hagytál itt?! – kiáltja, és nem tudok rá válaszolni. – Vissza akarok jönni! Szeretném, ha megint együtt lennénk! – Elszakadok tőle, és futásnak eredek, de a kiáltása megtalál. – A te hibád, Gemma! Te hagytál itt! Itt hagytál!

Csak ennyire emlékszem, amikor hajnalonként, még pirkadat előtt, lihegve és izzadtan felébredek. Fáradtabb vagyok, mint amikor lefeküdtem. Hiszen csak álmok, de akkor miért vagyok tőlük olyan nyugtalan?!

– Miért nem adtatok valami jelet?! – vonom kérdőre Felicityt és Annt, amint magunkra maradunk.

– Miért nem voltál óvatosabb?! – korhol Ann, és a ruhaujjából előhúz egy zsebkendőt, ami a sok mosástól meglehetősen szürke. Megtörli vele örökösen csepegő orrát és könnyező szemét.

– Nem teszek ilyet, ha tudom, hogy közvetlenül mögöttem áll.

– Tudod, hogy Mrs. Nightwing olyan, mint Isten: mindenütt jelen van, egyszerre. Sőt, ami azt illeti, lehet, hogy tényleg ő Isten – sóhajt fel Felicity. A tűzfény bearanyozza halvány szőke haját. Úgy ragyog, mint egy bukott angyal.

Ann idegesen néz körül.

– N… nem sz… szabadna így b… beszélned… Istenről – ejti ki suttogva a nevet.

– Miért nem? – kérdezi Felicity.

– Mert szerencsétlenséget hoz.

Csend támad, hisz mindnyájan nagyon is közeli és friss ismeretségben vagyunk a balszerencsével. Hogy is felejthetnénk el, hogy a látható világon túl olyan erők is vannak, amelyek meghaladják az ember felfogását és gondolatait!

Felicity a tűzbe bámul.

– Még mindig azt gondolod, hogy van Isten, Ann? Azok után, amiket láttunk?

A félhomályos hallon átsuhan egy hangtalan szolgáló, komor, szürke ruhája kiemeli fehér kötényét, így csak a kötényt lehet látni, a szolgáló alakja beleolvad a sötétbe. Utánanézek, s ahogy befordul, látom a boldog, tűzfényes termet, ahonnan most jöttünk. Ahol hat és tizenhét év közötti lányok nyüzsögnek izgatottan, és dalra fakadnak, boldog karácsonyi dalra, kérve Istent, hogy adjon nyugalmat a vidám uraknak. Arról nem szól a dal, hogy az úrhölgyeknek is adjon, akár vidámak, akár sem.

Szívesen csatlakoznék hozzájuk, hogy meggyújtsam a gyertyát a hatalmas fán, meghúzzam a színes karácsonyi bonbonok zsinórját, amitől a papír megnyugtató, víg pukkanással szétszakad. Bárcsak ne lenne más gondom, mint hogy a Télapó kedves lesz-e az idén hozzám, vagy inkább szenet találok a harisnyámban!

Odabent három leány összekapaszkodva hajladozik, mintha egyetlen papírlapból kivágott babák lennének. Fürtös fejét az egyik a másik vállára hajtja, az meg csókot lehel a homlokára. Fogalmuk sincs, hogy ez a világ nem az egyedüli. Hogy a Spence Akadémia félelmetes, kastélyszerű falain túl, Mrs. Nightwing, Mademoiselle LeFarge és a többi tanár korlátain túl – akik azért vannak itt, hogy minket, engedelmes lányokat okítsanak, jellemünket és szokásainkat formálják és alakítsák –, sőt még Anglián túl is van egy szépséges és rémséges hely. Egy hely, ahol az, amiről álmodunk, a miénk lehet, de vigyáznunk kell, hogy mit álmodunk. Egy hely, ahol a dolgok megsebezhetnek minket. Egy hely, ami már magának követelt közülünk valakit.

És én vagyok a kapocs ahhoz a helyhez.

– Hozzuk a kabátunkat! – mondja Ann, és az előcsarnokot uraló irdatlan, felfelé kanyargó lépcső felé indul.

Felicity kíváncsian néz rá.

– Ugyan minek? Hova megyünk?

– Szerda van – mondja Ann, és elfordul. – Ideje meglátogatnunk Pippát.

MÁSODIK FEJEZET

Az iskola mögötti csupasz erdőben haladunk előre, amíg el nem érjük az ismerős tisztást. Dermesztően nyirkos az idő, örülök, hogy kabátot és kesztyűt vettem. Jobb felől fagyosan csillog a tó, ahol a kora szeptemberi ég alatt még lustán hevertünk a csónakban. A csónak most a dércsípte parti sziklákon, a téli szúrós, holt füvön pihen. A tavon sima, vékony jégréteg. Hónapokkal ezelőtt még egy cigánytábor is lakott itt az erdőben, de a cigányok már rég melegebb vidékre vándoroltak. Gondolom, köztük van az a fiatalember is Bombayből, nagy barna szemeivel, telt ajkával és az apám krikett ütőjével. Kartik. Akaratlanul is eltűnődöm, vajon gondol-e rám ott, ahol most jár. Vajon megkeres-e ismét, s ha igen, az mit jelent majd. Felicity hozzám fordul.

– Miről álmodozol ott hátul?

– A karácsonyról – hazudom. A szavakkal együtt kis mozdonyfüst-pamacsok hagyják el a számat. Kegyetlenül hideg van.

– El is felejtettem, hogy sosem volt még rendes angol karácsonyod. Meg kell ismertetnem veled a szünidőben. Elszökünk otthonról, és pompásan szórakozunk majd – mondja Felicity.

Ann a földre szegezi tekintetét. Szünidőben a Spence-ben marad. Nincs rokona, aki befogadná, nem bonthat izgatottan ajándékos dobozt, és boldog emlékek sem melengetik majd tavaszig.

– Ann! – kiáltom erőltetett vidámsággal. – Milyen szerencsés vagy, hogy amíg távol vagyunk, egyedül kóborolhatsz a Spence-ben!

– Ugyan, nem szükséges – feleli.

– Micsoda?

– Kellemes színben feltüntetned. Magányos és boldogtalan leszek, tudom előre.

– Jaj, ne sajnáld már magad! – kiáltja Felicity viszolyogva. – Egy órát sem bírok ki veled, ha nem hagyod abba!

Felkap egy hosszú botot, és azzal csapkodja menet közben a fákat. Ann, aki sértett hallgatásba burkolózott eddig is, szótlanul gyalogol tovább. Meg kellene védenem, de egyre jobban bosszant, hogy Ann némán tűri a piszkálódásokat. Így aztán nem szólok én sem.

– Karácsonykor bálozni fogsz? – kérdezi Ann, és az ajkába harap.

Beleveti magát az önkínzásba, mint amikor varróollójával a karját vagdossa, amire aztán ráhúzza a ruhaujját. Azt hiszi, nem sejtem, hogy megint erről van szó.

– Hát persze – válaszolja Felicity olyan hangon, mint akit untat a kérdés. – Az anyám és az apám karácsonyi bálján mindenki ott lesz.

Akár hozzá is tehetné: kivéve téged.

– Engem meg összezárnak a nagyanyámmal, aki véletlenül se mulasztaná el, hogy felhívja a figyelmemet a hibáimra, és az őrjítő bátyámmal, Tommal. Állítom, nagyon kimerítő szünidő lesz – mosolyodom el, hátha nevetésre ingerlem Annt. Az igazat megvallva, bánt, hogy magára hagyom, de annyira azért nem, hogy meghívjam magunkhoz.

Ann rám sandít.

– És hogy van a bátyád?

– Ugyanúgy, vagyis lehetetlen egy alak.

– Még nem nézett ki magának senkit?

Ann-nek tetszik Tom, aki viszont észre se veszi. Reménytelen egy helyzet.

– De. Azt hiszem – hazudom.

Ann megtorpan.

– Kit?

– Izé… egy bizonyos Miss Daltont. Ha nem tévedek, Somersetbe való a családja.

– Csinos? – kérdezi Ann.

– Igen – felelem.

Továbbmegyünk, és reménykedem, hogy ennyiben hagyja.

– Olyan csinos, mint Pippa?

Ó, Pippa! A gyönyörű, sötét fürtös, ibolyakék szemű Pip.

– Nem – válaszolom. – Pippa szépségével senki sem ér fel.

Közben megérkezünk. Előttünk tornyosul a hatalmas fa, kérge foltos a vékony jégrétegtől. A tövében nehéz kőtömb fekszik. Lehúzzuk a kesztyűnket, és arrébb görgetjük a követ. Feltárul a törzsbe vezető, korhadó nyílás. Odabent szokatlan tárgyak: egy glaszékesztyű, egy kővel lenyomtatott, pergamenre írt levél, egy maréknyi karamella, valamint sírra szánt, elszáradt virágok, amelyeket a szél azonnal felkap, ahogy átfúj az öreg tölgy ódon sebén.

– Elhoztad? – kérdi Felicity Annt.

Ann bólint, és előhúz valamit, amit zöld papírba csomagolt. Ahogy kibontja, előtűnik egy csipkéből és gyöngyökből varrt karácsonyfadísz, egy angyal. Hármunk keze munkája. Ann visszagöngyöli a díszt a papírba, és a többi emléktárgy mellé helyezi az alkalmi oltárra.

– Boldog karácsonyt, Pippa! – mondja ki a lány nevét, aki halott, s már két hónapja fekszik a sírjában mintegy harminc mérföldre innen. A legkedvesebb barátnőnk nevét. Akit talán megmenthettem volna.

– Boldog karácsonyt, Pippa! – motyogjuk Ann után Felicityvel. Egy percig egyikünk sem szól. A szél hidegen fúj a tisztáson, ahol semmi sem áll az útjába. Télikabátom meleg gyapjúszövetén áthatolnak a köd éles szilánkjai, és libabőrös lesz a karom. Jobbra pillantok, a barlang némán ásító bejáratára, amit egy új téglafal zár el.

Hónapokkal ezelőtt ebben a barlangban gyűltünk össze négyen, és Mary Dowd titkos naplóját olvastuk, amelyben a birodalmakról, egy rejtett, varázslatos világról mesélt, ahol teljesülnek a leghőbb vágyaink. A birodalmak felett varázslónők nagyhatalmú csoportja, a Rend uralkodik, de sötét szellemek is laknak ott, amelyek hatalomra, a birodalmak irányítására törnek. Mary Dowd rájött erre, ahogy mi is, amikor Pippát, a barátnőnket örökre elvesztettük.

– Rettenetesen hideg van – töri meg a csendet Ann. Lehajtja a fejét, és halkan megköszörüli a torkát.

– Igen – válaszolja Felicity sápadtan.

A szél leszakít egy makacsul csimpaszkodó barna levelet a fáról, és zörögve tovagörgeti.

– Mit gondoltok, viszontlátjuk még Pippát? – teszi fel Ann a kérdést.

– Nem tudom – felelem, bár mindhárman tudjuk, hogy ő nincs többé.

Kis ideig nem hallani mást, mint a leveleket kergető szél zörgését. Felicity felkap egy éles botot, és céltalanul bökdösi vele a fát.

– Mikor megyünk vissza? Azt ígérted…

– …hogy visszamegyünk, amint megtaláljuk a Rend többi tagját – fejezem be helyette.

– De ennek már két hónapja! – siránkozik Ann. – És ha rajtunk kívül nincs is más?

– Vagy ha Annt és engem be sem engednek? Nem vagyunk olyan különlegesek, mint te – jegyzi meg Felicity, de a „különleges” kissé undokul hangzik. Ők is tudják, ha tetszik, ha nem, hogy csak én léphetek be a birodalmakba, csak nekem van hozzá hatalmam hármunk közül. Nélkülem nem juthatnak be oda.

– Te is tudod, mit mondott az anyám: a birodalmak döntik el, kit választanak. Nem a mi döntésünk – válaszolom, és reménykedem, hogy ennyiben hagyják.

– Jó, de könyörgöm, mikor és hogyan veszik fel velünk a kapcsolatot a Rend hölgyei? – faggat Felicity.

– Fogalmam sincs – ismerem be, és ostobán érzem magam. –Anyám csak annyit mondott, hogy felveszik. Az újságba azért mégse tehetek be hirdetést!

– És mi van azzal a fiúval, akit azért küldtek, hogy szemmel tartson? – kérdi Ann.

– Kartikkal? Pippa temetése óta nem láttam. – Ó, Kartik! Vajon itt bujkál most is a fák közt, és engem figyel? Arra készül, hogy elvigyen a Raksana vezetőihez, akik meg akarják akadályozni, hogy visszatérjek a birodalmakba?

– Talán ennyi volt az egész, és már nem is látjuk többet – jegyzi meg Ann.

A gondolattól megsajdul a szívem. Folyton az jár a fejemben, amikor utoljára láttam nagy, sötét szemét. Különös, számomra ismeretlen érzés tükröződött benne. Eszembe jut a forróság is, ami ajkamat végigsimító hüvelykujjából áradt, szokatlanul üresnek éreztem magam tőle, eltöltött mégis a vágyakozás.

– Talán – felelem. – Vagy talán a Raksanához fordult, és elmondott nekik mindent.

Felicity is töpreng a dolgon, s közben egy hegyes bottal a száraz fakéregbe vési a nevét.

– Ha így lenne, nem gondolod, hogy azóta már idejöttek volna értünk?

– Valószínűleg igen.

– De nem voltak itt. Nem?! – Túlságosan megnyomja a botot, s az Y szára az elágazásnál eltörik, a neve pedig FELICITV lesz.

– S azóta nem voltak látomásaid? – kérdezi Ann.

– Nem. Amióta a rúnákat összetörtem, egy sem volt.

Felicity hűvösen méreget.

– Semmi?

– S… semmi – felelem.

Ann a hóna alá dugja a kezét, hogy melegítse egy kicsit.

– Arra nem gondoltál, hogy a látomásaid is a rúnákból eredhetnek, és most, hogy összetörted őket, ennek örökre vége?

Ezen még sosem gondolkoztam. Kínosan érzem magam. Régebben féltem a látomásaimtól, de most hiányoznak.

– Fogalmam sincs.

Felicity megragadja a kezemet, s próbál meggyőzni ellenállhatatlan rábeszélő erejével.

– Gondolj csak bele, Gemma, hogy az a sok gyönyörű varázslat mind kárba vész! Annyi mindent nem próbáltunk még ki!

– Szeretnék megint csodaszép lenni! – sóhajt fel Ann, aki egészen átmelegszik Felicity tervétől. – Vagy találhatnék magamnak egy lovagot, mint Pippa. Aki őszintén szeretne.

Mintha én nem tépelődtem volna ezeken a kérdéseken! Kínzó vágy tölt el, hogy újra lássam az aranyló alkonyatot a folyó felett. Ó, milyen boldogan fogadnám a hatalmat, amiben ezen a világon nem lehet részem! Felicity mintha megérezné, hogy gyöngül az elszántságom.

Arcon csókol. Hideg az ajka.

– Drága Gemma, mit szólnál egy gyors terepszemléhez? Csak bemegyünk, kijövünk, meg se tudja senki.

– Kartik nincs itt – csatlakozik hozzá Ann is. – Senki se figyel minket.

– És Kirké? – emlékeztetem őket. – Ő kint van, és csak arra vár, hogy hibát kövessek el.

– Nagyon óvatosak leszünk – ígéri Felicity.

Látom már, mi lesz ebből. Addig-addig hízelegnek, amíg be nem viszem őket.

– Az az igazság, hogy nem léphetek be a birodalmakba – nézek az erdő felé. – Már próbáltam.

Felicity egy lépést hátrál.

– Nélkülünk?

– Csak egyszer – felelem, bár kerülöm a tekintetét. – De nem tudtam elővarázsolni a fényajtót.

– Milyen kár – mondja Felicity, de a hangjából kihallom: Nem hiszek neked.

– Ugye most már belátod, hogy meg kell keresnünk a Rend többi tagját, mielőtt megpróbálunk visszatérni a birodalmakba? Attól tartok, nem megy másként.

Hazudok nekik, hiszen tudtommal bármikor visszamehetek a birodalmakba. De addig nem akarok, míg meg nem értem ezt a különös hatalmat, amit kaptam. Ezt az áldást-átkot. Előbb meg akarom tanulni, hogyan irányíthatom a varázserőt. Anyám is figyelmeztetett rá, hogy muszáj uralkodnom rajta, különben súlyosak lehetnek a következményei. Pippa halála elég súlyos figyelmeztetés, egy életen át. Még egyszer nem követem el ugyanazt a hibát. Jobb, ha a barátnőim most azt hiszik, nem maradt hatalmam. Jobb, ha hazudok nekik. Legalábbis ezzel hitegetem magam.

A távolban megkondulnak a harangok: elérkezett a vecsernye ideje.

– Elkésünk – mondja Felicity, és elindul a kápolna felé. A hangja hideg, mint a szél. Ann kötelességtudóan követi, így az oltár feletti nehéz követ én gördítem a helyére egyedül.

– Kösz a segítséget – sziszegem, és nekifeszülök a kőnek. Ismét megpillantom a pergament. Furcsa, de ha jobban belegondolok, nem emlékszem, hogy bármelyikünk is odatette volna. Múlt héten biztos nem volt ott. És senki sem tud rajtunk kívül erről a helyről. Kiveszem a kő alól a szakadt pergament, és széthajtogatom.

„Azonnal beszélnünk kell!”

Aláírás a végén, de el sem kell olvasnom. Kartik kézírását így is megismerem.

HARMADIK FEJEZET

Kartik itt van valahol, és engem figyel.

Vecsernye alatt másra sem tudok gondolni, mint hogy itt van, és beszélni akar velem. Most azonnal, írta a levelében. De miért?

Mi olyan sürgős? A gyomrom összeszorul a félelemtől és az izgalomtól. Kartik visszatért!

– Gemma! – suttogja Ann. – Az imádságos könyved.

Annyira lefoglalnak a gondolataim, hogy még az imádságos könyvemet is elfelejtettem kinyitni, s eszembe se jut úgy tenni, mintha együtt olvasnám a többiekkel. Az első sorban ülő Mrs. Nightwing megfordul, és dühösen rám mered, ahogy csak ő tud. A szükségesnél kicsit hangosabban kezdek olvasni, hogy lelkesebbnek tűnjek. Buzgóságom látva igazgatónőnk megnyugodva fordul vissza, én meg szinte rögtön átengedem magam nyugtalanító gondolataimnak. És ha a Raksana végre elküldetett értem? Ha Kartik azért jött, hogy elvigyen hozzájuk?

Egész testemben megborzongok. Nem hagyom, hogy ezt tegye! Értem kell jönnie, de kemény harc nélkül nem adom meg magam. Kartik! Mégis mit képzel magáról, ki ő? Talán megpróbál váratlanul rajtam ütni? Mögém lopakodik, és erős karjával átöleli a derekamat? Majd meglátja, hogy küzdök ellene! Nem hagyom magam, bár amennyire emlékszem, nagyon erős. Ó, Kartik! Talán a földre esünk, ő meg leszorít a testével: kezével földhöz szorítja akarómat, lába az enyémen fekszik. A foglya leszek, nem tudok moccanni, arca ott lebeg majd az enyém felett, de olyan közel, hogy érzem édes leheletét, a szája forróságát az enyém felett…

– Gemma! – Felicity éles suttogása hallatszik a jobbomon.

Elvörösödve és zavartan kapom fel a fejem, s hangosan felolvasom az első sort, amire a Bibliában a pillantásom esik. Későn döbbenek rá, hogy csak az én hangom zeng az áhítatos csendben. Szózatom mindenkit megdöbbent, mintha váratlan megtérésemet jelentené. A lányok meglepetten kuncognak. Waite tiszteletes összehúzott szemmel néz. Nem merek Mrs. Nightwingre tekinteni, mert attól félek, megsemmisítő pillantása előtt porrá omlok. Úgy teszek inkább, mint a többiek, lehajtott fejjel próbálok imádkozni. Néhány másodperc múlva ismét Waite tiszteletes recsegő hangja szárnyal a fejünk felett, amitől csaknem álomba szenderülök.

– Mi az ördögre gondoltál? – súgja a fülembe Felicity. – Olyan furcsa volt az arcod.

– Belemerültem az imába – felelem némi bűntudattal.

Válaszolni szeretne, de előrehajolok inkább, tekintetemet Waite tiszteletesre szegezem, és Felicity faggathat, amennyit jólesik, ha ki akarja hívni maga ellen Mrs. Nightwing haragját.

Kartik! Mennyire hiányzott! Pedig tudom, hogy ittléte nem jelent jót.

Vége az imának. Waite tiszteletes áldást oszt nekünk, a nyájának, s kicsap bennünket a nagyvilág legelőjére. Közben leszállt az este, hangtalanul siklott ide, mint egy kísértethajó, vele érkezett az ismerős köd is. A távolból a Spence fényei hívogatnak. Egy bagoly huhog. Furcsa. Az utóbbi időben nem sok baglyot hallottam. És most megint! Jobbról a fák közül hallom. A ködön át valami fényt is látok. Egy fa tövében lámpás ég.

Kartik az. Biztos vagyok benne.

– Mi baj? – kérdi Ann, mikor látja, hogy megállok.

– Kavics ment a cipőmbe – válaszolom. – Menj csak, mindjárt utolérlek!

Egy pillanatig mozdulatlanul állok, szeretném látni, biztosan tudni, hogy nem káprázik a szemem. Bagolyhuhogás, megint. Megriadok. Waite tiszteletes a hátam mögött nagy döndüléssel becsapja a kápolna tölgyfa ajtaját, és elzárja a fényt. A lányok egyenként tűnnek el előttem a ködben, a hangjuk egyre halkul. Ann, akit félig már elnyelt a szürkeség, megfordul.

– Gyere, Gemma! – A hangja visszhangként sodródik a ködben, mielőtt az teljesen beinná.

…ere …re …emma …ma …ma…

A bagolyhuhogás ezúttal sürgetőbben hallatszik a fák közül. A sötétség egyre súlyosabban ül meg mindent. Már csak a Spence távoli ragyogása és az erdőben pislákoló magányos lámpa látszik. Egyedül állok az ösvényen. Hirtelen felkapom a szoknyámat, és a lehető legkevésbé úrilányos kiáltással vetem magam Ann után.

– Várj! Jövök!

NEGYEDIK FEJEZET

Elmesélem, amit megtudtam a Rend történetéről: Valamikor a leghatalmasabb asszonyok voltak ők, mert a birodalmakat uraló varázserőt birtokolták. A Rend segített a lelkeknek átkelni a folyón, a minden világon túli világba, oda, ahova a legtöbb halandó álmaiban, vagy csak halála után látogat. Szükség esetén abban is segített nekik, hogy továbbmehessenek. A Rend ezen a világon is félelmetes hatalmat gyakorolt: képzeletet uraló vágyképeivel életeket változtatott meg, és befolyásolta a történelem menetét. Mindez még az előtt történt, hogy két beavatott, a Spence-be járó Mary Dowd és Sarah Reese-Toome szétzúzta a Rendet.

Sarah, aki a hatalmas görög varázslónő után Kirkének[1]nevezte magát, Mary legjobb barátnője volt. Csakhogy Mary hatalma egyre nőtt, Sarah-é pedig gyengülni kezdett. A birodalmak nem őt választották, hogy folytassa az utat.

Sarah azonban nem engedte ki olyan könnyen a kezéből a vágyott hatalmat. Egy tiltott helyen, Télvidéken szövetséget kötött a birodalmak egy sötét szellemével. Áldozatul egy kis cigánylányt ígért, hogy kedve szerint beléphessen a birodalmakba. Maryt is rábeszélte, hogy menjen bele a tervébe. Ezzel a sötét szellemhez láncolták magukat, és tönkretették a Rendet. Eugenia Spence, a Spence Akadémia alapítója és a Rend egyik főpapnője szembeszállt a veszéllyel, s inkább feláldozta magát, hogy a szellemek ne lépjenek be ebbe a világba. Így a Rend elvesztette a vezetőjét. Eugenia még utoljára holdsarló-szem formájú amulettjét odahajította Marynek, s ráparancsolt, zárja le örökre a birodalmakat, hogy onnan semmi se juthasson át ide. Mary így is tett, de Sarah-val birokra kelt az amulettért, s közben feldöntöttek egy gyertyát. Rettenetes tűzvész harapózott el a Spence keleti szárnyában, a kiégett épületrészt azóta sem nyitották meg, és nem is használják. Mindenki azt hitte, Eugéniával együtt a két lány is elpusztult a tűzben. Senki sem sejtette, hogy Mary a tűzvész dühöngése közben elmenekült a Spence mögötti barlangokba, s hátrahagyta a naplót, amit mi végül megtaláltunk. Sarah sosem került elő. Mary Indiában rejtőzött el, ahol végül hozzáment John Doyle-hoz, és Virginia Doyle-ként kezdett új életet. Ő volt az anyám. A Rend tagjai ezután szétszóródtak, hiszen képtelenek voltak belépni a birodalmakba, s várták a pillanatot, amikor ismét visszakövetelhetik a világukat és a varázserejüket.

Húsz éven át nem történt semmi. A Rend története legendából a mesék világába tűnt, míg 1895. június 21-én, a tizenhatodik születésnapomon a Rend ereje ismét életre nem kelt… bennem. Ezen a napon Sarah Reese-Toome, azaz Kirké ismét megjelent. Nem halt meg ő sem a borzalmas tűzben, s Télvidék sötét szelleme segítségével bosszúra készült. Egyenként kerítette kézre a Rend tagjait, és a lányt kereste, akiről az a hír járta, hogy be tud lépni a birodalmakba, s helyre tudja állítani a régi dicsőséget és hatalmat. Aznap volt az első látomásom, amikor végignéztem anyám meggyilkolását. Kirké bérgyilkosa, a sötét szellem végzett vele, aki brutálisan meggyilkolta Amart is, a Raksana nevű férfiszekta tagját. A Raksana védi és féli is a Rend hatalmát. Aznap ismertem meg Kartikot, Amar öccsét, aki a gyámom és kínzóm lett, akivel összeköt a kötelesség és a bánat.

Az a nap alakította tovább az életemet. Később ugyanis a Spence-be küldtek. A látomásaim elvezettek odáig, hogy a barátnőimmel belépjek a birodalmakba, ahol újra találkoztam az anyámmal, s megtudtam, hogy születésemnél fogva megillet a jog a Rendhez. Itt használtuk a rúnák varázslatát, itt birkóztam Kirké bérgyilkosával, s törtem össze az Orákulum Rúnáit, a varázslatot őrző köveket, míg végül az anyám és a barátnőnk, Pippa is meghaltak. Végignéz-

[1] Kirké – (latinul Circe) Héliosz napisten lánya, varázslónő a görög mitológiában. A trójai háborúból hazatérő Odüsszeusz embereit disznóvá változtatta. Odüsszeuszba szerelmes lett, egy évig tartotta magánál a hőst. Mielőtt elhagyták volna a szigetet, Kirké figyelmeztette őt a szirének halálos énekére.

tem, ahogy Pippa inkább ott marad, s egy jóképű lovaggal kéz a kézben sétál el oda, ahonnan már nincs visszatérés. A barátnőm, Pippa.

A birodalmakban tudtam meg azt is, mi a sorsom: nekem kell újra megalakítani a Rendet, s folytatni a munkát. Ez nyilvánvaló kötelességem. De van egy titkos küldetésem is: szembe kell szállnom anyám régi barátnőjével, az ellenségemmel. Megküzdök hát Sarah Reese-Toome-mal, azaz Kirkével, nem ingathat meg semmi.

Az eső kitartóan veri az ablakot, lehetetlen aludni, bár Ann hangosan horkol. De nem az eső miatt vagyok ébren, nem miatta vagyok libabőrös, és fülelek minden apró neszre. Valahányszor ugyanis lehunyom a szememet, látom a pergamen szavait: „Azonnal beszélnünk kell!" Vajon Kartik most odakint van, az esőben?

Szélroham tépi az ablakot, úgy rázza, mint a csontokat. Ann fújtatva horkol. Nincs értelme itt heverni és tépelődni. Meggyújtom az ágyam melletti lámpát, a lángot kicsire állítom, épp hogy csak világítson, hogy megleljem, amire szükségem van. A szekrényemben kotorászva meg is találom anyám társasági naplóját. Végighúzom ujjamat a bőrkötésen, eszembe jut anyám nevetése, az arca puhasága.

Most már a jól ismert naplóra figyelek, s fél órán át fürkészem anyám szavait, hátha lelek valami útmutatást, de semmi. Halvány sejtelmem sincs, hogyan formáljam újjá a Rendet, vagy hogy használjam a varázslatot. Nincs hasznos információ a Raksanáról, s arról, hogy mit tervezhettek számomra. Semmit sem találok Kirkéről, vagy arról, hogyan akadhatnék rá, mielőtt ő talál meg engem. Mintha a világ csak arra várna, hogy cselekedjek, miközben reményvesztett vagyok. Bárcsak az anyám több nyomot hagyott volna!

Anyám hangja – még a papírlapról is – ellenállhatatlanul vonz. Hogy hiányzik! A soraira meredek, míg el nem nehezülnek a pilláim, és a késői óra álomba nem ringat. Akkor hát alvás. Erre van szükségem. Hogy aludjak végre, az álmoktól való félelem nélkül. Aludjak…

Hirtelen felkapom a fejemet. Csak nem kopogtattak a bejárati ajtón? Értem jöttek? Minden idegvégződésem bizsereg, minden izmom megfeszül.

Kint csak az eső. A folyosókon sem siet végig senki, hogy ajtót nyisson. Késő már ahhoz, hogy látogató érkezzen, és Kartik biztos nem használná a bejáratot. Kezdem azt hinni, hogy csak álmodtam, amikor ismét hallom a kopogást, de ezúttal hangosabban.

Most már mozgást is hallok. Gyorsan eloltom a lámpámat. Brigid, a bőbeszédű házvezetőnőnk magában motyog, miközben végigdübörög a folyosón, hogy ajtót nyisson. Ki jöhetett ilyen későn? A szívem versenyt dobol az esővel, miközben végigosonok a folyosón, és kikukucskálok a lépcsőnél. Brigid szalad le a lépcsőn, kettesével veszi a lépcsőfokokat, gyertyája árnyékcsíkokat fest a falra. Hosszú hajfonata csak úgy repked mögötte.

– Az isten szerelmére – morogja. Füstölög magában, s éppen akkor ér oda az ajtóhoz, amikor ismét kopognak. Szélesre tárul az ajtó, és a viharos szél bezúdítja az esőt. Éjnek idején jött valaki, tetőtől talpig feketében. Úgy érzem, rögtön elalélok a félelemtől. Dermedten állok egy helyben, nem tudom eldönteni, lerohanjak-e a lépcsőn, és ki az ajtón, vagy visszafussak a szobámba, és elreteszeljem az ajtónkat.

Az előcsarnokban sötét van, nem látom az illető arcát. Brigid gyertyája közelebb kerül, s fényt vet az alakra. Ha a Raksana küldte, akkor nem értem az egészet, ugyanis a látogató egy nő. Bemutatkozik, de mivel még nyitva az ajtó, a tomboló viharban semmit sem hallok. Brigid bólint, és int a kocsisnak, hogy lépjen be, tegye le a nő ládáját az előcsarnokban. A nő kifizeti a kocsist, Brigid pedig becsukja az ajtót, kizárva a benyomuló éjszakát.

– Felkeltem a szobalányt, hogy segítsen önnek kicsomagolni – dörmögi Brigid. – Semmi értelme felébreszteni Nightwing asszonyságot. Ha eljön az ideje, úgyis fogadja.

– Rendben van – feleli a nő. A hangja mély, egy kicsit raccsol, az akcentusát nem ismerem fel.

Brigid feljebb csavarja a lámpát, s az előcsarnokot halvány fény tölti be. Mielőtt eltűnik a szobalányok szállása irányába, utoljára hümmög még egyet. A nő magára marad, s leveszi a kalapját. Láthatóvá válik sűrű, sötét haja és vastag szemöldökkel keretezett kemény arca. Körülnéz, érdeklődő tekintettel méri végig a kígyós csillárt, a díszes nimfa- és kentaurfaragásokat. A vízköpőket is felfedezte a tetőn, nyilván kíváncsi, miféle helyre érkezett.

Felpillant a széles lépcsőre, s fejét félrehajtva egy pillanatra megdermed. Úgy hunyorog, mintha látna. Gyorsan lekuporodom a sötétben, és a falhoz lapulok. Egy másodperc múlva már hallom is Brigid éles hangját, ahogy parancsokat osztogat az álmos szobalánynak.

– A hölgy Miss McCleethy, az új tanárnő. Gondoskodjon a holmijáról! A szobájába kísérem.

Mimi, a szobalány, nagyot ásít, és a legkönnyebb csomag után nyúl, de Miss McCleethy elveszi tőle.

– Ha nem haragszik, ezt magam vinném. A személyes tárgyaim. –Mosolyog, de a fogát nem villantja ki.

– Igenis, kisasszony. – Mimi tiszteletteljesen pukedlizik, majd sóhajtva az előcsarnokban álló nagy láda felé fordul.

Brigid gyertyájától árnyék és fény táncra kel a lépcsőn. Lábujjhegyen végigrohanok a folyosón, és egy faállványon gubbasztó cserepes páfrány mögé rejtőzöm. A hatalmas levelek mögül figyelem őket. Brigid mutatja az utat, de Miss McCleethy megtorpan a lépcsőpihenőn. Úgy néz körül, mintha már járt volna itt. Aztán különös dolog következik: A vendég a kiégett Keleti Szárnyba vezető impozáns ajtószárny előtt megáll, és tenyerét a megvetemedett fára szorítja.

A nyakamat nyújtogatom, közben véletlenül meglököm a cserepes páfrányt. Az állvány ijesztően meginog. Gyorsan kinyújtom a kezemet, hogy megtámasszam, de Miss McCleethy máris a szemét mereszti a sötétbe.

– Ki van ott?! – kiáltja.

Heves szívdobogással kucorodom össze, s reménykedem, hogy a páfrány eltakar. Nem lenne jó, ha éjnek idején rajtakapnának, hogy a Spence termeiben settenkedek. Hallom a padló nyikorgását, ami Miss McCleethy közeledését jelzi. Most végem! Elvesztem a jó magaviseletért szerzett pontjaimat, és kénytelen leszek büntetésből az idők végezetéig bibliai idézeteket másolni.

– Kérem, fáradjon erre, Miss McCleethy! – szól utána Brigid.

– Jövök már – válaszol Miss McCleethy. Otthagyja ajtók melletti kilátópontját, s követi Brigidet a lépcsőn. Felfelé indulnak, majd megkerülik a lépcsőt, míg ismét sötét nem lesz, és a csendet csak az eső zuhogása töri meg.

Amikor végre elalszom, nyugtalan álom gyötör. Látom a birodalmakat, a kert csodálatos zöldjét, a folyó tiszta kékjét. De más is van ott. Virágok, amelyek fekete könnyeket sírnak. Három fehér ruhás lány a tenger szürke tömege előtt. Egy sötétzöld köpenyes alak.

Valami kiemelkedik a tengerből. Nem látom, mi az, csak a lányok arca tűnik fel, a szemükben tükröződő hideg, kemény félelem, mielőtt felsikoltanak.

Egy perc múlva már fel is ébredek, a szoba nagy keservesen próbál alakot ölteni, de az alvás örvényének nem tudok ellenállni, s egy utolsó álom erejéig visszacsúszom.

Pippa közeledik felém, a fején korona alakú virágkoszorú. A haja, mint mindig, fekete és fényes. A hajtincsek csupasz vállára omlanak, és sötéten elütnek fehér bőrétől. Mögötte vörösen kivérzik az ég a sötét felhők vastag csíkjai között, s egy göcsörtös fa csavarodik maga köré, mintha elevenen megégették volna, és csak ennyit őrzött volna meg egykor büszke szépségéből.

– Gemma – mondja Pippa, és a fejemben visszhangzik a nevem, amíg már nem is hallok mást. A szeme. Valami baj van a szemével. Kékesfehér, mint a friss tej színe, a szivárványhár-

tya körül fekete kontúr, közepén fekete pont. Szeretném elfordítani a tekintetemet, de nem tudom.

– Ideje visszatérned a birodalmakba… – ismétli újra meg újra, mint egy halk altatódalt. – De vigyázz, Gemma drága… mert érted jönnek! Mind érted jönnek.

Borzalmas kiáltással nyitja ki a száját, s feltárulnak iszonyú, hegyes fogai.

ÖTÖDIK FEJEZET

Amikor végre megvirrad, végtelenül kimerült vagyok. A szemembe mintha homok ment volna. A számban fertelmes ízt érzek, ezért egy kis rózsavízzel gargalizálok, és a lehető legfinomabban köpöm ki a mosdótálba. Az iszonyatos álomképtől, Pippa szörnyalakjától azonban ébren sem tudok szabadulni.

Csak egy álom volt, Gemma, semmi több. Nem hagy nyugodni a lelkiismereted. Pippa akart ott maradni. Az ő döntése, nem a tiéd. Hagyd hát!

Még egyszer kiöblítem a számat, mintha ez kigyógyítana a bajaimból.

Az ebédlőben hosszú asztalsorokat terítettek meg a reggelihez. Minden negyedik terítéknél ezüst vázában pelyhes páfrányból és mikulásvirágból összeállított virágkompozíció. Káprázatos! Elfelejtem az álmot, és eszembe jut, hogy karácsony van.

Csatlakozom Felicityhez és Annhez, szótlanul vigyázban állunk a székünk mögött. Várjuk, hogy Mrs. Nightwing elmondja az asztali áldást. A tányérjaink mellett tálkában dzsem és nagy darab vaj. A levegőben a füstölt szalonna illata úszik. Kínszenvedés így várni. Végül Mrs. Nightwing feláll, és megkér, hogy hajtsuk le a fejünket. Az ima szerencsére rövid, és helyet foglalhatunk az asztalnál.

– Észrevettétek? – kérdezi hangos suttogással Martha, Cecily egyik hűséges csatlósa, aki már úgy öltözködik, mint ő, sőt kicsit még hasonlít is rá. Egyformán begyakorolt, kacér nevetésük van, és a mosolyukat negédesnek szánják, pedig úgy néznek ki, mintha túl nagy falat kenyeret haraptak volna le, ami épp megakadt a torkukon.

– Mit? – kérdezi Felicity.

– Új tanárnőnk van – feleli Martha. – Látjátok? Mademoiselle LeFarge mellett ül.

Mademoiselle LeFarge, a dundi franciatanárnőnk a többi tanárral együtt foglal helyet egy különálló, hosszú asztalnál. A Scotland Yard detektívjével, egy bizonyos Kent felügyelővel találkozgat, akit mindhárman nagyon kedvelünk, s amióta a felügyelő udvarol neki, élénkebb színű és divatosabb ruhákat hord. De új keletű vidámsága sem elég ahhoz, hogy elnézze pocsék franciatudásomat.

Fejek fordulnak az új tanárnő felé, aki LeFarge és Mrs. Nightwing között ül. Szürke flanelkosztümöt visel, az egyik hajtókájára magyalágat tűzött. Rögtön ráismerek az éjnek idején érkezett nőre. Könnyű lenne most népszerűséget szerezni az asztalnál ülők körében, ha beszélnék róla. De valószínű, hogy Cecily rögtön Mrs. Nightwinghez sietne, és felvilágosítaná éjszakai kirándulásaimról. Így inkább beleharapok egy fügébe.

Mrs. Nightwing szólásra emelkedik. A villa ismét mozdulatlanná merevedik a tányéromon, pedig milyen közel állt ahhoz, hogy megízlelje a boldogságot. Néma imát rebegek, hogy rövid legyen, bár tudom, annyit ér, mintha hóért fohászkodnék júniusban.

– Jó reggelt, lányok!

– Jó reggelt, Mrs. Nightwing! – feleljük kórusban.

– Szeretném bemutatni Miss McCleethyt, az új rajztanárnőjüket. A rajzon és a festésen kívül Miss McCleethy latinul és görögül is tud, s ért a tollaslabdához és az íjászathoz.

Felicity izgatottan rám mosolyog. Csak Ann és én tudjuk, milyen boldoggá teszi a hír. Felicity ügyes íjász volt a birodalmakban, pedig ránézésre sokan azt hinnék, csak a legújabb párizsi divat érdekli.

Mrs. Nightwing tovább zsolozsmázik.

– Miss McCleethy a jó hírű walesi Szent Viktória Leányiskolából érkezett. Nagy szerencsémnek tartom, mert sok éve kedves barátnőm.

Mrs. Nightwingekkor barátságosan rámosolyog Miss McCleethyre. Milyen meglepő! Mrs. Nightwingnek fogai vannak! Mindig azt hittem, hogy az igazgatónőnk sárkánytojásból kelt ki. Képtelen vagyok felfogni, hogy „kedves barátnője” van.

– Kétségtelenül nagy nyereséget jelent majd az iskolánknak, és arra kérem önöket, hogy melegen üdvözöljék! Kérem, Miss Bradshaw, énekeljen el egy dalt Miss McCleethynek! Ha lesz szíves, egy karácsonyi dalt!

Ann kötelességtudóan feláll, és a hosszú asztalok között előremegy. Néhányan összesúgnak a háta mögött, egy-két gúnyos kacaj is hallatszik. A lányok sosem unnak rá, hogy Annt gyötörjék, aki lehajtott fejjel tűri kegyetlenségüket. De amikor kinyitja a száját, hogy elénekelje a „Lám, örökké virul a rózsa” kezdetű dalt, tiszta, gyönyörű és csengő hangja belefojtja a szót bírálóiba. Mikor abbahagyja, legszívesebben felállnék, és hangosan megéljenezném. De csak rövid, udvarias tapssal köszönjük meg, ő pedig visszajön az asztalhoz. Cecily és a barátnői úgy tesznek, mintha észre se vennék, mintha nem az egész teremnek énekelt volna. Úgy tesznek, mintha nem is létezne. Nem több számukra egy kísértetnél.

– Csodálatos volt – súgom oda Ann-nek.

– Á – pirul el. – Borzalmas volt. – De az arcán azért megjelenik egy szégyenlős mosoly.

Miss McCleethy áll fel, hogy szóljon hozzánk.

– Köszönöm, Miss Bradshaw! Kellemes kezdet.

Micsoda?! Gyönyörű volt! Mi több: tökéletes. Miss McCleethyből hiányzik a szenvedély, állapítom meg. Kénytelen leszek két rossz pontot írni a neve mellé, képzeletbeli osztálynaplómba.

– Örömmel várom, hogy mindnyájukkal megismerkedjek, és a szolgálatukra legyek. Tapasztalják majd, hogy sokat követelek. Elvárom, hogy mindig a maximumot teljesítsék. De észre fogják venni, hogy igazságos vagyok. Ha igyekeznek, megjutalmazom önöket. Ha nem, vállalniuk kell a következményeit.

Mrs. Nightwing elégedetten mosolyog. Végre rokonlelket talált, aki képtelen emberi örömet érezni.

– Köszönöm, Miss McCleethy – jelenti ki. Leül, s ez a várva várt pillanat, amikor nekifoghatunk a reggelinek.

Nagyszerű, hát eljött a szalonna ideje! Kiveszek két vastag szeletet a tányéromra. Mennyeiek!

– Derűs teremtés – suttogja pajkosan Felicity, és a fejével Miss McCleethyre bök. A többiek csukott szájjal kuncognak. Ha én mondanám ugyanezt, jeges csend fogadná a szavaimat.

– Milyen furcsa kiejtése van – teszi hozzá Cecily. – Idegennek tűnik.

– Nem hangzik walesinek – mondja Martha. – Szerintem inkább skót.

Elizabeth Poole két kockacukrot dob zavaros teájába, s finoman keverni kezdi. Arany repkényhez hasonló, fonott karkötőt visel, bizonyára a nagypapa előajándéka, aki állítólag a királynőnél is gazdagabb.

– Lehet, hogy ír – veti oda éles, pattogó hangján. – Igazán remélem, hogy nem pápista.

Érdemes volna emlékeztetnem, hogy Brigidünk ír és katolikus. Az olyanok számára, mint Elizabeth, az írekkel nincs gond, míg tudják, hol a helyük. A lépcső alatt, angolok szolgálatában.

– Őszintén remélem, hogy jobban beválik, mint Miss Moore. –Cecily beleharap a dzsemes pirítósába.

Miss Moore neve hallatán Ann és Felicity elcsendesülnek, és lesütik a szemüket. Nem felejtik el, hogy korábbi rajztanárnőnket miattuk bocsátották el. Miss Moore vitt el minket a Spence mögötti barlangokba, hogy megmutassa az istennőkről készült primitív falfestményeket. Miss Moore mesélt az amulettemről, hogy milyen kapcsolatban van a Renddel. Ő beszélt a Rendről is, és végül ez vezetett a bukásához. A barátnőm volt, és nagyon hiányzik.

Cecily az orrát ráncolja.

– A varázslónőkről szóló meséi… mi is a nevük?

– A Rend – mondja Ann.

– Ó, persze, a Rend – ismétli Cecily, majd drámai érzékkel teszi hozzá: – Nők, akik képzelőerejükkel megváltoztatták a világot. –Elizabeth és Martha felkacagnak, amivel magukra vonják a tanáraink figyelmét.

– Ostobaság, ha rám hallgattok – teszi hozzá halkan Cecily.

– Mítosz. Miss Moore is ezt mondta – jegyzem meg, és vigyázok, nehogy Annre vagy Felicityre nézzek.

– Pontosan. De mi oka volt rá, hogy varázslónőkről meséljen? Arra kellett volna tanítania minket, hogy szép rajzokat készítsünk, ahelyett, hogy egy nyirkos barlangban öreg boszorkányok primitív kaparászásait nézegessük. Csoda, hogy nem fáztunk és haltunk meg.

– Ne légy olyan érzelgős! – szól rá Felicity.

– De hisz igazat mondok! És végül megkapta, amit érdemelt. Mrs. Nightwing helyesen tette, hogy elbocsátotta. És neked is igazad volt, Fee, hogy Miss Moore-t hibáztattad. Ha ő nincs, a drága Pippa talán… – Cecily nem fejezi be.

– Talán micsoda? – kérdezem fagyosan.

– Nem szabad kimondanom – jelenti ki mesterkélt szerénységgel Cecily. Olyan most, mint egy macska, egérrel a szájában.

– Pippával az epilepszia végzett – mondja Felicity, és a szalvétájával játszik. – Rohama volt…

Cecily lehalkítja a hangját.

– De Pippa volt az első, aki beszélt Mrs. Nightwingnek arról a szerencséden naplóról, amit olvasgattatok. Ő vallotta be, hogy kint jártatok éjjel a barlangoknál, és Miss Moore-tól kaptátok az ötletet. Elég furcsa véletlen, nem?

– Milyen remek ma a fánk – jegyzi meg Ann, hogy témát változtasson. Nem bírja a konfliktust, fél, hogy a végén mindenért őt okolják.

– Mivel vádolod? – bukik ki a számon.

– Szerintem tudod, miről beszélek. Képtelen vagyok tovább uralkodni magamon.

– Miss Moore nem tett semmi rosszat, csak egy néphagyományt osztott meg velünk. Azt ajánlom, ne is beszéljünk többet róla!

– Ez tetszik! – nevet Cecily. A többiek vele kacagnak. Idióta létére hogy lehet Cecily képes arra, hogy bolonddá tegyen? – Természetes, hogy a védelmedbe veszed, Gemma. Ha jól emlékszem, eleve az a különös amuletted indította el a beszélgetést. Hogy is nevezik?

– Holdsarló-szem – feleli Ann. Az alsó ajkára morzsák tapadnak. Elizabeth bólint, és olajat önt a tűzre.

– Szerintem sosem mondtad el pontosan, hogy is jutottál hozzá. Ann szájában megáll a falat, a szeme kitágul. Felicity siet a segítségemre.

– Dehogynem mesélte. Egy falusi asszony adta az anyjának, hogy megvédje. Indiai szokás.

Az amulett a Rend jele, anyámtól kaptam, mielőtt meghalt. Az anyámtól, Mary Dowdtól, aki a barátnőjével, Sarah Reese-Toome-mal húsz éve aljas módon feláldozott valakit ebben az iskolában. Tönkretették vele a Rendet.

– Így van – felelem halkan.

– Valószínűleg cinkosok voltak – súgja oda Cecily a csatlósainak, de olyan hangosan, hogy halljam. – Nem lepne meg, ha… – Cecily a hatás kedvéért elhallgat. Nem kellene bekapnom a horgot, mégis megteszem.

– Igen?

– Miss Doyle, ugye, tudja, hogy nem illik hallgatózni, amikor mások beszélgetnek?

– Igen? – sürgetem.

– …ha boszorkány lett volna. – Cecily arcán kegyetlen vigyor jelenik meg.

A kézfejemmel feldöntöm a dzsemes tálkát. A málna egy része Cecily ruhájára fröccsen. Át kell öltöznie Mademoiselle LeFarge órája előtt. Elkésik majd, és pontokat veszít.

Cecily felháborodottan pattan fel.

– Szándékosan tetted, Gemma Doyle!

– Jaj, milyen ügyetlen vagyok! – s ördögi képet vágok hozzá, kivicsorítom a fogamat. – Vagy az is lehet, hogy boszorkányság volt.

Mrs. Nightwing csönget.

– Mi folyik ott? Miss Temple! Miss Doyle! Miért rendeznek jelenetet?

– Miss Doyle szándékosan a ruhámra öntötte a dzsemet!

Felállók.

– Véletlen baleset volt, Mrs. Nightwing. Nem is értem, hogy lehettem ilyen ügyetlen. Jaj, kedves Cecily, engedd meg, hogy segítsek… – A legilledelmesebb mosolyommal odalépek hozzá, és a szalvétámmal törölgetem a ruháját, amivel feldühítem. Ellöki a kezemet.

– Hazudik, Mrs. Nightwing! Szándékosan csinálta, ugye, Elizabeth? Elizabeth, a hű kutya, azonnal Cecily segítségére siet.

– Úgy van, Mrs. Nightwing. Láttam.

Felicity felugrik.

– Hazudsz, Elizabeth Poole! Nagyon jól tudod, hogy véletlen volt. A mi Gemmánk sose tenne ilyen alávaló dolgot.

Igaz, hogy ő hazudik, de hálás vagyok érte. Most Martha áll ki Cecily mellett.

– Mindig is acsarkodott a mi Cecilynkre. Ez egy vadóc, Mrs. Nightwing.

– Ez már sértés! – mondom, és Annre nézek. Jámboran ül az asztalnál, eszik, és nem hajlandó bekapcsolódni a veszekedésbe.

– Elég! – fojtja belénk a szót Mrs. Nightwing éles hangja. – Szép kis fogadtatás Miss McCleethy számára! Minden bizonnyal összepakol, és felmenekül a hegyekbe a vademberek elől! Nem szabadíthatom önöket a gyanútlan Londonra, mint Hadész kutyáit! Éppen ezért a napot a modoruk csiszolásával és imádkozással töltik, míg olyan ifjú hölgyekké nem válnak, akiket a Spence büszkén vallhat a magáénak! És most békében, illetlen kitörések nélkül fejezzük be a reggelit!

Megkaptuk a magunkét, helyet foglalunk, és folytatjuk az evést.

– Ha nem volnék keresztény, most jól megmondanám, mi a véleményem róla – mondja Cecily a többieknek, mintha nem hallanám kristálytisztán minden szavát.

– Keresztény lenne, Miss Temple? Nem vagyok biztos benne – jegyzem meg.

– Honnan ismerné a keresztény könyörületességet, Miss Doyle, amikor az indiai pogányok között nőtt fel? – Cecily Annhez fordul. –Drága Ann, igazán nem kellene ezzel a lánnyal barátkoznod – mondja, szúrós pillantást vetve rám. – Árt a jó hírednek, amire nevelőnőként igencsak szükséged lenne.

Íme, az ördög: Cecily Temple. A gonosz béka pontosan tudja, hogy ültessen el Annben félelmet és kétséget. Ann szegény árva, aki egy távoli unokatestvére támogatásával tanul itt ingyen, hogy a tanulmányai befejezése után őket szolgálhassa. Cecily és a hozzá hasonlók sosem fogadják be, de valahányszor kedvük tartja, elszórakoznak vele, és madzagon rángatják.

Mikor azt képzeltem, hogy Ann kivágja magát szorult helyzetéből, nagyot tévedtem.

Ann nem mondja, hogy „Micsoda varangyos béka vagy te, Cecily!” sem azt, hogy „Jaj, Cecily, még szerencse, hogy vagyonod van, ilyen arccal szükséged is lesz rá!” sem, hogy „Gemma az én drága, jó barátnőm, sohase fordulnék ellene”.

Nem. Ann szótlanul ül, s hagyja, hadd higgye Cecily, hogy győzött, amikor nem hajlandó vele szembeszállni. Cecily el is hiszi, s röpke ideig úgy tesz, mintha Annt befogadta volna a körükbe, bár semmi sem áll távolabb ettől.

A krumpli kihűlt és ízetlen, de azért megeszem, mintha nem is volnának érzéseim, amikbe bele lehet gázolni, és a lányok gúnyos vihogása annyi volna csak, mint az eső dobolása az ablakon.

Amikor leszedik az edényeket, kénytelenek vagyunk tovább ülni az asztaloknál, s elviselni az illemtanórát. Egész délelőtt esik a hó. Még sohasem láttam havat, s alig várom, hogy a fehér mezőben sétáljak, és ujjhegyeimen érezzem a hideg, nedves kristályokat. Mrs. Nightwing szavai átszövik szabadon kalandozó gondolataimat.

– Nem lehet szándékunk, hogy a jó társaság visszautasítson, és kihúzzák a nevünket a legjobb családok látogatói névsorából…

– Soha ne kérjünk meg egy urat, hogy a legyezőnket, a csokrunkat vagy a kesztyűnket fogja tánc közben, hacsak nem a kísérőnk vagy a rokonunk…

Mivel apámon és a bátyámon kívül nem ismerek más urat, ez aligha aggaszt. Bár nem egészen így van. Kartikot is ismerem, de nem valószínű, hogy összetalálkozunk a londoni báltermekben. Vajon mi újat akar mondani? Odamehettem volna hozzá, amikor a vecsernyéről hazafelé tartottam. Meglehet rólam a véleménye!

– Az ebédlőbe először a legmagasabb rangú hölgy lép be, utoljára pedig a háziasszony…

– Az utcai hangoskodás vagy nevetgélés rossz nevelésre vall…

– Feltétlen kerüljük az olyan férfiak társaságát, akik isznak, szerencsejátékot játszanak, vagy más szenvedélyek rabjai, különben rossz hírbe keverjük magunkat…

Aki iszik… Apa! De szeretnék szabadulni a gondolattól! Olyannak látom, amilyen októberben volt: laudánumtól[2]üveges tekintet, remegő kezek. Nagymama ritkán ír, de eddig egyik levelében sem említette, apa hogy van, káros szenvedélyéről nem írt egy sort se. Vajon meggyógyult? Az az apa lesz, akire emlékszem: a vidám, csillogó szemű férfi, aki éles eszével, szellemességével mindig megnevettetett minket? Vagy az az apa, akit anyám halála óta ismerek: egy eltompult férfi, aki mintha nem is látna?

– A hölgyek kíséret nélkül nem hagyhatják el a báltermet, ha nem akarják, hogy a társaság a szájára vegye őket…

A hó vastagon áll az ablakpárkányon, és dimbes-dombos tájat formál. A hó fehérsége. A kesztyűnké. Pippa bőréé. Ó, Pippa!

„Érted jönnek, Gemma!”

Végigfut a hátamon a hideg, aminek semmi köze a télhez, de nagyon is sok köze van a titokhoz, amit félek kideríteni.

[2] laudánum – Ópiumkivonat, ópiumtinktúra. A 19. században altatóként, fájdalomcsillapítóként használt gyógyszer, csak orvosi rendelvényre volt kapható.

HATODIK FEJEZET

Amint kiengednek minket az épületből, a délelőtt ezernyi nyűge lefoszlik rólam. A nap erős sugarait a fehér hómező szemet kápráztatva veri vissza. A kisebbek boldogan visítoznak, ahogy a hó a magas szárú cipőjükbe hullik. Egy kis csapat már hozzá is látott egy hóember építéséhez.

– Hát nem csodálatos? – sóhajt fel Felicity. Új rókaszőrmés muffjával most boldogan henceghet. Ann óvatosan követi, összeszorított szájjal. Nekem a hó igazi csoda. Felmarkolok egy keveset, és meglep, mennyire formálható.

– Ez ragad! – kiáltom.

Felicity úgy néz rám, mintha két fejem nőtt volna.

– Hát persze! – Aztán feldereng számára valami. – Még sohasem láttál havat!

Szeretnék hanyatt dőlni, és meghempergőzni benne, olyan boldog vagyok. Megízlelem, mert krémes sodora emlékeztet, pedig csak hideg. A hópelyhek azonnal elolvadnak a meleg nyelvemen. Vihogok, mint egy bolond.

– Mutatok valamit – ajánlja Felicity. Kesztyűs kezével felkap egy marék havat, s addig nyomkodja és formázza, míg kemény labdát nem gyúr belőle. Megmutatja. – Nézd csak, egy hógolyó!

– Ó! – kiáltok fel, de semmit sem értek.

Figyelmeztetés nélkül hozzám vágja. Kemény ütés ér a karomon, nedves hó morzsa fröccsen az arcomba és a hajamba. Havat köpködök.

– Ugye milyen mesés a hó? – kérdezi.

Gondolom, mérgesnek kellene lennem, de csak nevetek. Hisz ez csodálatos! Imádom a havat. Bár sose olvadna el!

Ann nagyokat fújtatva ér be minket. Megcsúszik, és sikítva letottyan egy hókupacra, ami kaján nevetést vált ki belőlünk.

– Nem nevetnétek, ha ti is átáztatok volna – morogja Ann, és esetlenül tápászkodik fel.

– Ne légy már olyan anyámasszony katonája! – korholja Felicity. –Nem dől össze a világ.

– Nincs tíz pár harisnyám, mint neked – vág vissza Ann. Szellemesnek szánja, de kedvetlenül és zsémbesen hangzik.

– Nem is zavarlak tovább – veti oda Felicity. – Elizabeth! Cecily! – azzal odamasírozik a többi lányhoz, és magunkra hagy minket a hidegben.

– De ha egyszer nincs egy halom harisnyám! – védekezik Ann.

– Úgy hangzott, mintha sajnálnád magad.

– Mindig rosszul sül el, amit mondok.

Hóban töltött boldog délutánomat veszély fenyegeti. Kizárt dolog, hogy egy órán át elviseljem Ann nyafogását. Még mindig haragszom rá, hogy a reggelinél nem állt ki mellettem. Máris a kezemben a hó. Annhez vágom, szétfröccsen meglepett arcában. Mielőtt visszavághatna, újabb hógolyót dobok.

– Én… én… – köpködi Ann.

Megint egy hógolyó. Ezúttal a szoknyájának.

– Gyerünk, Ann! – heccelem. – Hagyod, hogy bombázzalak? Vagy megvéded magad?

Válasz a nyakamba hulló hó. A jeges víz becsorog a gallérom alá, a ruhámra, visítok a hirtelen hidegtől. Újabb maréknyit ragadok fel, és Ann következő hógolyója fejen talál. A hajamról jeges lé csorog.

– Nem igazság! – kiabálom. – Nincs, amivel visszavágjak.

Ann abbahagyja, én meg hozzávágom a hátam mögött rejtegetett hógolyót. Arcán őszinte felháborodás.

– De azt mondtad…

– Mindig azt csinálod, amit mondanak? – kérdezem. – Harcban állunk! – Megcélzom megint, de nem találom el, Ann lövedéke viszont az arcomba csapódik. Kénytelen vagyok feljebb kapaszkodni, miközben a havat törlöm a szememből.

A hó alatt a sok eső nyomán vastagon áll a sár. A cipőm belesüpped, s mivel nincs mibe kapaszkodnom – se fa, se pad –, úgy néz ki, beleragadtam. Felemelem a lábamat, és előrevetődöm, kis híján arccal zuhanok a sárba. Az utolsó pillanatban valaki elkapja a csuklómat, erősen felránt, és egy fa mögé penderít. Amikor kitisztul a látásom, szemtől szemben állok vele.

– Kartik! – kiáltok fel.

– Jó napot, Miss Doyle! – köszön, és elmosolyodik csapzott külsőm láttán. A hajamról hólé csöpög az orromra. – Jól… néz ki.

Madárijesztő lehetek.

– Miért nem reagált a levelemre? – kérdezi.

Ostobán érzem magam. És örülök, hogy látom. De valami óvatosságra int. Úgy kergetőznek a gondolatok a fejemben, hogy el se tudnám mindet mondani.

– Nehezen tudtam volna elszabadulni. Én…

A fák mögül Ann szólongat. Keres, hogy folytassa a hócsatát. Kartik erősebben szorítja a csuklómat.

– Nem érdekes. Kevés az időnk, és sok a mondanivalóm. Baj van a birodalmakban.

– Miféle baj? Amikor eljöttem, még minden rendben volt. Legyőztük Kirké bérgyilkosát.

Kartik a fejét rázza, hosszú, sötét fürtjei csak úgy lengenek a kapucnija alatt.

– Emlékszik, amikor összetörte az Orákulum Rúnáit, és felszabadította az édesanyját?

Bólintok.

– A birodalmakban a Rend ősidőktől fogva a rúnákkal kötötte meg a varázserőt. Azokban őrizték a varázslatot, hogy egyedül csak ők férhessenek hozzá.

Ann megint a nevemet kiáltja. Közeledik a rejtekhelyünkhöz. Kartik izgatottan suttog.

– Amikor összetörte a rúnákat, Miss Doyle, megszüntette a kötést.

– És kiengedtem a varázst a birodalmakba – fejezem be. Síkos félelem kúszik a bőröm alá.

Kartik bólint.

– Most, hogy elszabadult, bárki bármilyen célra felhasználhatja, még ha nem is ért hozzá. A varázs hihetetlenül erős. S azzal, hogy irányítás nélkül, szabadon hozzáférhető a birodalmakban… – Elhalkul a hangja, de aztán folytatja. – Bizonyos elemek arra törekedhetnek, hogy uralkodjanak a birodalmak felett. Szövetséget köthetnek egymással és… Kirkével.

– Kirké… – suttogom. Ó, istenem, mit tettem?

– Gyere elő, Gemma, akárhol is vagy! – kuncog Ann.

Kartik a számra teszi az ujját, és magához szorít. Tábortűzillata van, az állán halvány borosta. A közelségétől alig kapok levegőt.

– A varázst újra meg lehet kötni. Még nincs minden veszve – mondja Kartik. Ann hangja most távolodik, és Kartik egy lépést hátrál. A levegő betölti a kettőnk közti teret.

– Az édesanyja beszélt egy Templom nevű helyről?

Még mindig szédülök az érzéstől, ahogy a mellkasa hozzám szorult. Az arcom nem csak a hidegtől piros.

– N… nem. Mi az?

– A birodalmakon belül a varázslat forrása. Szükségünk van rá, hogy megtalálja.

– Van hozzá térkép? Valami jelzés?

Kartik kifújja a levegőt, és megrázza a fejét.

– Senki sem tudja, hol van. Jól elrejtették. Csak a Rend néhány tagja ismerte a helyét. Egyedül így lehetett megőrizni a biztonságát.

– Akkor hogy találjam meg? A teremtményeken keresztül?

– Nem. Senkiben sem bízhat! És semmiben.

Semmiben. Semmilyen lényben. Megborzongok.

– És a látomásaimban? Azokban bízhatok? – Nem mintha az utóbbi időben lettek volna.

– Nem tudom. Azok is a birodalmakból erednek. – Vállat von.

– Fogalmam sincs.

– És ha megtalálom a Templomot?

Kartik elsápad, mintha megijedne. Még sosem láttam ilyennek.

– Mondja ezt: Megkötöm a varázslatot a Kelet Csillaga nevében. – Nem néz rám.

– A Kelet Csillaga – mondom utána. – Mit jelent?

– Erős kötés, azt hiszem, a Rend varázsigéje – feleli, de most sem néz a szemembe.

Ann hangja megint közeledik. Látom kék kabátját a fák csíkjai között. Kartik is észreveszi. Indulásra készen felugrik.

– Majd keresem – mondja. – Nem tudom, mit talál majd a birodalmakban, Miss Doyle. De legyen óvatos! Kérem! – Megfordul, hogy elfusson, aztán megtorpan, visszarohan, és hirtelen csókot lehel a kezemre, akár egy illedelmes úriember. Majd villámgyorsan eltűnik, úgy fut a havon, mintha ez a legkisebb gondot sem jelentené.

Nem tudom, mit gondoljak. A varázslatot szabadjára engedtem a birodalmakban. Az én hibám. Meg kell találnom a Templomot, s helyre kell állítanom a Rendet, mielőtt elvesznek a birodalmak. És Kartik most csókolt meg az előbb.

Alig van időm mindezt végiggondolni, amikor iszonyú, éles fájdalom ránt görcsbe. Hétrét görnyedek, s egy fába kapaszkodom, hogy el ne essek. Szédülök, furcsának tűnik minden, és hirtelen nagyon rosszul érzem magam. Mintha figyelne valaki. Elszörnyedek, ha belegondolok, hogy valaki ilyen tehetetlennek lát. Levegő után kapkodva pillantok fel, próbálok tájékozódni.

Eleinte azt hiszem, a belefröccsent hótól káprázik a szemem. Pislogok, de a kép nem tűnik el: Három fehérbe öltözött lányt látok. Nem ismerem őket, még sosem találkoztam velük a Spence-ben. Velem egykorúnak tűnnek. A dermesztő hideg ellenére sem viselnek kabátot.

– Szervusztok! – kiáltok oda. Nem válaszolnak. – Eltévedtetek?

Most válaszra nyitják a szájukat, de nem hallom őket, és ekkor különös dolog történik. A lányok megrezzennek és lassan eltűnnek, még nyomuk sem marad a hóban. S abban a pillanatban a fájdalom is elmúlik. Teljesen jól vagyok.

Kemény hógolyó csapódik az államnak.

– Megvagy! – kiált fel diadalmasan Ann.

– Ann! – mondom dühösen. – Nem készültem fel rá!

Ritkán látható, diadalmas mosoly ragyog fel az arcán.

– Te mondtad, hogy harcban állunk! – és sietve, ügyetlenül visszahátrál a fák közé.

HETEDIK FEJEZET

– Hölgyeim, szeretném, ha ma este csakis ide figyelnének! Abban a megtiszteltetésben van részünk, hogy ma a Covent Garden mímesei lépnek fel nálunk. Sikeres előadást mutatnak be a Grimm testvérek meséjéből, a Jancsi és Juliskából.

Reménykedtem, hogy az esti ima és a vacsora után hármasban maradhatok Felicityvel és Ann-nel, és elmesélhetem Kartik figyelmeztetését. De amilyen szerencsém van, Mrs. Nightwing ma estére szervezett egy pantomim-előadást. A híremmel várnom kell. A kisebbeket megigézi, hogy végignézhetik a félelmetes tündérmesét, benne az ijesztő erdővel és gonosz boszorkánnyal. A társulatvezető egy jól megtermett férfi, arcát fehérre mázolta, irdatlan bajszát pedig kacskaringósra pödörte. Ő maga mutatja be társulata színészeit, akik egyenként jönnek ki a bálterem kis színpadára. A férfiak meghajolnak, a nők pukedliznek. Pontosabban a szereplők meghajolnak és pukedliznek. A pantomimtársulat ugyanis kizárólag férfiakból áll. Még szegény Juliskát is egy tizenhárom éves fiú játssza.

– A helyükre, játékosok! – dörgi a társulatvezető harsány, mély hangján. A színpad kiürül. Két díszletezőmunkás egy erdőt utánzó díszletelemet tol a színpad előterébe.

– Kezdjük hát a történetünket ott, ahol kezdődnie kell: egy sűrű, sötét erdő szélén álló házban!

Elhalványulnak a fények. A nézők elhallgatnak. Nem hallani mást, mint a megkínzott ablakokon szüntelenül doboló esőt.

– Férjem uram – kiáltja a házsártos feleség –, nincs elég ennivaló mindnyájunknak! El kell vinnünk a gyerekeket az erdőbe, s ott kell hagynunk őket, hogy gondoskodjanak magukról!

A férj, aki vadász, vad gesztusokkal és olyan érzelgős hangon válaszol, mintha az igazán elviselhetetlen színészeket figurázná ki. Amikor kiderül, hogy mégsem, alig bírok uralkodni magamon.

Felicity a fülemhez hajol.

– Megvallom, halálosan beleszerettem szegény vadászba. Lenyűgöz a szellemessége.

A szám elé teszem a kezem, hogy elfojtsam a nevetésemet.

– Engem a felesége bűvölt el. Van valami a szakállában…

– Mit sugdolóztok? – firtatja Ann, mire Mrs. Nightwing élesen rápisszeg, majd odajön, és megáll mögöttünk. Kihúzott derékkal, csendben ülünk, mint a fejfák, de azért érdeklődést színlelve. Remélem, a mai szilváspuding öntetében volt némi arzén, s már csak néhány másodpercig kell tűrnöm a tarka viseletben nőként parádézó férfiak látványát!

Az anya betaszigálja Jancsit és Juliskát az erdőbe.

– Úgy ni, gyerekek! Menjetek kicsit beljebb! Amire csak vágytok, megtaláljátok az erdőn túl.

Jancsi és Juliska bemennek az erdőbe, s rálelnek a mézeskalácsházra. Tágra nyílt szemmel, mesterkélt mosollyal tesznek úgy, mintha a mézgalabdacs zsalugátereket harapdálnák.

A társulatvezető peckes léptekkel a színpad elejére jön.

– Minél többet ettek, annál többre vágytak – zengi komor, éneklő hangon.

Néhány sorral arrébb pár kisebb lány a szájához emelt tenyere mögött sugdolódzik. Nevetgélnek. Amikor egyre többen kezdenek nevetni, Mrs. Nightwing otthagy minket, és másutt őrzi a nyáját.

Szeretném elmesélni Ann-nek és Felicitynek, amit Kartiktól megtudtam, de túlságosan szem előtt vagyunk, lehetetlen most beszélgetnünk. A színpadon a boldogtalan Jancsit és Juliskát a boszorkány becsalta mézeskalácsházába.

– Szegény gyerekek! Magatokra maradtatok a világban. Majd én etetlek benneteket. Megadom nektek, amit kerestek! – A boszorkány sokatmondó kacsintással fordul a közönség felé, és mi végszóra hurrogunk, pisszegünk.

A Juliskát alakító fiú felkiált:

– És ugye olyanok leszünk, mintha a gyerekeid volnánk, kedves néném?! Szeretsz majd minket, és megtanítasz minden jóra? – A végén megbicsaklik a hangja. A közönség felől visszafojtott nevetés hallatszik.

– Hát persze, gyermekem! Egyet se félj! Most, hogy itt vagytok, amiért oly sokat imádkoztam, a keblemre ölellek benneteket, és örökre a markomban tartalak! – A boszorkány erősen kitömött mellére szorítja Jancsit, és majdnem kinyomja belőle a szuszt. Vidáman nevetünk komédiázásán, amitől a boszorkány vérszemet kap, s egy darab tortát töm Jancsi szájába. A közönség még lelkesebben nevet.

Villódzik a fény. Ijedt kiáltások kórusa, néhány élesebb sikoly a merészebb lányoktól. Csak egy díszletmunkás tréfálkozott, de eléri a kívánt hatást. A boszorkány a kezeit dörzsöli, s bevallja ördögi tervét: felhizlalja a gyerekeket, és megsüti őket a nagy kemencében. Mindenki összeborzong, én pedig eltűnődöm, milyen gyermekkoruk lehetett a Grimm testvéreknek. Nem valami vidám mesemondók: boszorkányok tüzén piruló gyerekek, vasorrú bábák kezétől megmérgezett ifjú hajadonok meg hasonlók!

Váratlanul csípős lesz a levegő, a nyirkos hideg csontig hatol. Valaki kinyitott egy ablakot? De nem, mindet bezárták, nehogy beessen az eső. A függönyök se mozdulnak, és semmi se jelzi a huzatot.

Miss McCleethy körbejárja a termet, két kezét összekulcsolja maga előtt, mint egy imádkozó pap. Lassan széles mosoly terül szét az arcán, ahogy szemügyre vesz minket. Valami mulatságos történik a színpadon, a lányok nevetnek. A hang eltorzulva, távolról jut el a fülemig, mintha víz alatt volnék. Miss McCleethy egy kislány hátára teszi a kezét, aki a sor végén ül, lehajol, és mosolyogva hallgatja kérdését, de sűrű, sötét szemöldöke alatt pillantása az enyémbe mélyed. A hideg ellenére úgy kiver a veríték, mintha lázam volna. Őrült vágy fog el, hogy kirohanjak a teremből. Rosszullét környékez.

Felicity valamit suttog, de nem értem a szavait. A suttogást őrjítő ricsajnak hallom, mintha ezer bogár száraz szárnya és lába kaparászna. Megrebben a szempillám. A ricsaj erősödik a fülemben, és sebesen zuhanok egy fény- és hangalagútban. Az idő úgy nyúlik, mint egy gumipánt. Hallom a lélegzetvételemet, ereimben a vér zubogását. Látomás tart fogva. De ilyen látomásom még sosem volt. Sokkal erőteljesebb, mint az eddigiek.

A tenger közel. Sziklák a parton. Érzem a sós illatot. Az ég, mint egy tükör, fehér tarajú felhők fortyognak fenn, a hegyen ódon kastély. Gyorsan történik minden. Túl gyorsan. Nem látok rendesen… Három lány ugrik le a szikláról, hihetetlenül gyorsan. A nyelvemet csípi a só. Zöld köpeny. Felemelt kéz, egy kígyó, kavargó ég, feketéből és szürkéből font felhők. Aztán még valami. Valami – jaj, istenem – kiemelkedik! Torkomat elszorítja a félelem. A szemük. A rettegő szemük! Látom, ahogy kiemelkedik a tengerből. A szemük egy hosszú, néma sikoly.

Érzem, hogy a vérem visszahúz a tenger és a félelem partjaitól. Hangokat hallok.

– Mi az ? Mi történt?

– Húzódjanak hátrébb, hadd kapjon levegőt!

– Meghalt?!

Kinyitom a szememet. Aggodalmas arcok hajolnak fölém. Hol? Kik ezek? Miért fekszem a padlón?

– Miss Doyle…

Az én nevem. Válaszolnom kellene. Nem forog a nyelvem.

– Miss Doyle? – Ez Mrs. Nightwing. Az arca elém úszik, és kitisztul. Valami büdösét lenget az orrom előtt. Borzalmas kénes szag. Repülősó. Felnyögök. A fejemet forgatom, hogy szabaduljak a bűztől.

– Fel tud állni, Miss Doyle?

Mint egy gyerek, azt teszem, amit mond. Látom, hogy Miss McCleethy velem átellenben áll. Nem mozdult a helyéről.

Ijedt sikkantások és suttogások.

– Nézzétek! Ott! Ez szörnyű! Felicity hangja túlkiabálja a többiekét.

– Gyere, Gemma! Fogd meg a kezemet!

Látom, hogy Cecily a barátnőivel sutyorog. Hallom is, mit mondanak.

– Milyen borzasztó!

Látom Ann feldúlt arcát.

– M… mi történt? – kérdezem. Ann félénken lesüti a szemét, képtelen megszólalni.

– Jöjjön, Miss Doyle, hadd kísérjük fel a szobájába!

Csak amikor Mrs. Nightwing talpra segít, akkor látom a suttogások okát: a fehér szoknyámon terjengő vörös foltot. Menstruálni kezdtem.

NYOLCADIK FEJEZET

Brigid a takaró alá, a hasamra fekteti a forró vizes palackot. – Szegénykém – sajnál. – Mindig olyan kellemetlen. Nekem is annyi gondom vót a havibajommal. És akkó is talpon kellett lennem, úgy bizony. A szógálónak sosincs pihenés, én mondom.

Nincs kedvem a béketűrő házvezetőnőnk nyavalyáit hallgatni. Ha egyszer belekezd a felsorolásukba, semmi sem áll az útjába. Meg kell hallgatnom a reumájáról, a rossz látásáról szóló történeteket, és a beszámolót arról az időről, amikor a walesi herceg huszad-unokatestvérénél dolgozott.

– Köszönöm, Brigid! Most, ha lehet, pihenni szeretnék – mondom, és lehunyom a szememet.

– Hát persze, báránykám. Pihenjen is! Emlékszem, amikó egy nagyon előkelő hölgynél dogoztam, aki valamikor a dorseti hercegnő unokatestvérének a szobalánya vót, hát annál tiszteletre méltóbb hölgyet még nem hordott a hátán a fód…

– Brigid. – Felicity jelenik meg, a nyomában Ann. – Úgy láttam, a szobalányok kártyázni indultak az alagsorba. Gondoltam, nem bánja, ha szólok.

Brigid húsos csípőjére teszi a kezét.

– Tőlem ugyan nem kaptak engedélyt! Ezek az új lányok nem tudják a helyüket. Az én időmben a házvezetőnő szava parancs vót. – Brigid hümmögve vonul el mellettünk, és végig az orra alatt mormog:

– Még hogy kártyázni! No, majd meglátjuk!

– Tényleg kártyázni mentek? – kérdezem Felicityt, amikor Brigid kimegy.

– Dehogy. De valahogy meg kellett szabadulnom tőle.

– Hogy érzed magad? – pirul el Ann.

– Borzalmasan – felelem. Felicity leül az ágyam szélére.

– Azt akarod mondani, hogy most jött meg először… a havibajod?

– Igen – förmedek rá. Úgy érzem magam, mint egy egzotikus állat, akit csak bámulnak, de nem értenek.

Amikor lefeküdtem, a forró vizes palack mellé még erős teát és egy kis brandyt is kaptam Mrs. Nightwing jóvoltából, aki erősködött, hogy a brandy gyógyszer, és nem a szabadosság jele. A tea kihűlt és megkeseredett, de a brandy megnyugtat. Tompítja a hasamban lüktető fájdalmat. Még sosem voltam ilyen képtelen helyzetben. Ha ezzel jár, hogy valaki nővé érik, hát én nem kérek belőle.

– Szegény Gemma! – szánakozik Ann, és megsimogatja a kezemet. – Ráadásul mindenki szeme láttára. Milyen kínos!

Jobban már mégsem alázhatnának.

– Ha megkérdezhetem, ti mikor…? – Elhalkul a hangom.

Felicity az asztalomhoz megy, ahol a holmimat nézegeti. Hirtelenszőke haján végighúzza a kefémet.

– Évekkel ezelőtt.

Hát persze. Milyen buta vagyok, hogy megkérdeztem. Annre nézek, aki elvörösödik.

– N… nem sz… szabad ilyesmiről b… beszélnünk.

– Igazad van – babrálom az ágynemű szélét.

– Neki még biztos nem jött meg – veti oda hűvösen Felicity.

Ann tiltakozva ugrik fel.

– De igen! Már hat hónapja!

– Hat hónapja. Na tessék, gyakorlatilag jártas a dologban.

Próbálok felkelni, de Ann visszanyom az ágyra.

– Szó sem lehet róla! Nem járkálhatsz. Nem tesz jót ebben az állapotban.

– De… hogy élhetem akkor az életemet?

– El kell viselned. Éva lányaiként ez a büntetésünk. Mit gondolsz, miért nevezik átoknak?

Görcs húzza le a hasamat, amitől elnehezedek, és ingerült leszek.

– Tényleg? És milyen átok sújtja a világ Ádámjait?

Ann szólásra nyitja a száját, és be is csukja. Nyilván nem jutott eszébe semmi.

Felicity válaszol helyette, a pillantása kemény.

– Nem tudnak ellenállni a csábításnak. És mi vagyunk a kísértőik.

A „kísértés" szóról Kartik jut az eszembe. Kartik és a figyelmeztetései. A birodalmakban elszabadult varázslat. A Templom.

– Valamit el kell mondanom – fogok bele. Beszámolok Kartik látogatásáról, a feladatomról és a különös látomásról, amit a pantomim alatt láttam. Amikor befejezem, elkerekedett szemmel bámulnak.

– Egészen libabőrös lettem. Ha belegondoltok, az a sok elszabadult varázslat, amit bárki felhasználhat! – kiált fel Felicity. Nem tudom megállapítani, hogy fél, vagy inkább felvillanyozza a lehetőség.

Ann nyugtalan.

– De hogy találod meg a Templomot, amikor nem tudsz belépni a birodalmakba?

Elfeledkeztem a hazugságomról. Most már nem kerülhetem meg, kénytelen leszek bevallani. Picire gömbölyödök a takaró alatt, amit a nyakamig húztam fel.

– Az az igazság, hogy Pippa óta meg sem próbáltam.

Felicity pillantásával ölni lehetne.

– Hazudtál nekünk!

– Tudom. Sajnálom. Nem készültem még fel.

– De legalább elmondhattad volna – motyogja sértetten Ann.

– Bocsássatok meg! Így tartottam helyesnek.

Felicity szürke szeme olyan, mint az éles kovakő.

– Ne hazudj többet, Gemma! Elárulod vele a Rendet.

Nem tetszik, ahogy mondja, de most nincs kedvem vitatkozni. Bólintok, és a brandyért nyúlok.

– Mikor lépünk be a birodalmakba? – kérdezi Ann.

– Találkozzunk éjfélkor?! – Felicity szinte könyörög. – Alig várom, hogy újra lássam!

– Ma éjjel nem leszek olyan állapotban – szabadkozom. Ezt most aligha vitathatják.

– Rendben van – sóhajtja Felicity. – Pihenj csak!

– Van még valami? – figyel fel az arckifejezésemre Ann.

– Tulajdonképpen semmiség az egész. Csak az jutott az eszembe, hogy mielőtt elsüllyedtem, utolsónak Miss McCleethy arcát láttam. Olyan furcsán nézett rám, mintha ismerné minden titkomat.

Felicity telt ajka ördögi mosolyra húzódik.

– Az igazságos, de szigorrrú Miss McCleethyre célzol? – raccsolva új tanárnőnk erős akcentusát utánozza. A történtek ellenére is megnevettet.

– Ha Nightwing régi barátnője, rémesen álszent lehet, aki megkeseríti majd az életünket – teszem hozzá kuncogva.

– Örömmel látom, hogy jobb a kedve, Miss Doyle. – Miss McCleethy tűnik fel az ajtóban, személyesen. Megáll a szívverésem. Jaj, ne! Vajon mennyi ideje állhat az ajtó előtt?

– Köszönöm, már sokkal jobban vagyok – felelem elvékonyodott hangon.

Biztosra veszem, hogy mindent hallott, mert farkasszemet néz velem, míg el nem kapom a tekintetemet.

– Örömmel hallom – feleli lelkesedés nélkül. – Többet kellene mozognia. A testmozgás a kulcs. Holnap kiviszem a lányokat a gyepre íjászatot tanulni.

– Milyen remek ötlet! Alig várom, hogy elkezdhessem – áradozik Felicity túlzott vidámsággal. Bájával feledtetni szeretné az esetleg kihallgatott kínos megjegyzést.

– Ért az íjászathoz, Miss Worthington?

– Egy kicsit – feleli negédesen Felicity. Valójában kiváló céllövő.

– Milyen remek! Lefogadom, hogy önök, hölgyeim, még sok meglepetést tartogatnak számomra. – Miss McCleethy feszes száját különös félmosoly torzítja el. – Alig várom, hogy összebarátkozzunk. Korábbi tanítványaim vidámnak ismertek, noha az volt a hírem, hogy rémesen álszent vagyok.

Most már biztos, hogy mindent hallott. Végünk. Örökre megutált minket. Vagyis csak engem. Nagyszerű kezdet, Gemma! Csak gratulálni tudok.

Miss McCleethy az asztalomat nézegeti, közelebbről is szemügyre veszi kevéske tulajdonomat: az indiai elefántcsontból faragott elefántot, a hajkefémet.

– Lillian, azaz Mrs. Nightwing mesélt a korábbi tanárnőjükhöz, Miss Moore-hoz fűződő szerencsétlen kapcsolatukról. Sajnálattal hallom, hogy visszaélt a bizalmukkal.

Ismét vesékig ható pillantást vet rám.

– Én nem vagyok Miss Moore. Nem lesznek mesék, sem illetlenség. Nem tűröm, hogy bárki is megbontsa a sort. A törvény minden betűjét betartjuk, ez visz majd előre minket. – Sápadt arcunkra pillant. – Ugyan már, ne vágjanak olyan képet, mintha guillotinra ítéltem volna önöket!

Nevetni próbál. Sem megnyerőnek, sem barátságosnak nem nevezhető.

– És most hagyjuk pihenni Miss Doyle-t! A szalonban tojáslikőrt szolgálnak fel. Jöjjenek velem, és meséljenek magukról! Barátkozzunk össze, helyes?

Mint egy szürke szárnyait kitáró hatalmas madár, átkarolja Felicityt és Annt, és az ajtó felé tereli őket. Magamra hagynak, hogy egyedül szenvedjem el az átkot.

– Jó éjt, Gemma! – köszön el Ann.

– Igen, jó éjt! – visszhangozza Fee.

– Jó éjt, Miss Doyle! Aludjon jól! – teszi hozzá Miss McCleethy. –Mielőtt észbe kapnánk, már itt a holnap.

– Sajnálom, hogy lemaradok az íjászatról – szólok utánuk. Miss McCleethy visszafordul.

– Lemarad? Szó sem lehet róla, Miss Doyle!

– De… azt hittem… az állapotomra való tekintettel…

– Az én felügyeletem alatt nincs helye a gyöngeségnek, Miss Doyle. Holnap találkozunk a gyakorlótéren, különben elveszti a jó magaviselet pontjait. – Ez inkább kihívásnak hangzik, mint egyszerű közlésnek.

– Igenis, Miss McCleethy. – Most már biztosan tudom, hogy nem kedvelem Miss McCleethyt.

Boldog nevetés hallatszik fel a szalonból. Felicity és Ann már biztos elmesélték az élettörténetüket Miss McCleethynek, s azóta is sülve-főve együtt vannak, üldögélnek a kandalló előtt, és nyalják a habot a tojáslikőrről. Én meg csak az a szörnyű, rossz modorú lány vagyok a számukra, aki Miss McCleethyt álszentnek nevezte.

Megint görcsöl a hasam. Az az átkozott havibaj. Mivel jelzik a fiatalemberek, hogy felnőttkorba léptek? Hosszú nadrággal. Egy flancos, új nadrággal. Mindenkit utálok!

Idővel a brandytől átmelegszem és elálmosodom. Egy-egy súlyos pillantással mind keskenyebb lesz a szoba. Elalszom.

Álmomban átsétálok a kerten. Éles és szúrós a fű, karistolja a lábamat. A folyó közelében vagyok, de nem látom, mert leszállt a köd.

– Gyere közelebb! – mondja egy különös hang.

Közelebb araszolok.

– Még közelebb!

A folyóparton vagyok, de senkit sem látok, csak a hátborzongató hangot hallom:

– Szóval igaz. Eljöttél…

– Ki vagy? – kérdezem. – Nem látom az arcodat.

– Nem. De én láttam a tiédet…

KILENCEDIK FEJEZET

Másnap délután, három előtt tíz perccel jelentkezünk a gyepen. Hat céltáblát állítottak fel egymás mellé. A tábla élénk színű középpontja mintha gúnyosan meredne rám: gyerünk, találj el, ha tudsz! Már reggeli alatt el kellett viselnem a barátnőim áradozását, hogy micsoda pompás estéről maradtam le, hogy Miss McCleethy milyen tüneményes, az életük legapróbb részletére is kíváncsi volt.

– Azt mondta, a Poole-ok magának Artúr királynak a leszármazottjai! – trillázza Elizabeth várakozás közben.

– Csodálatos történeteket mesélt, Gemma! – mondja Ann.

– Walesről és az ottani iskoláról. Minden második héten táncmulatságot rendeztek, ahol férfiakkal táncoltak! – világosít fel Felicity.

Martha következik:

– Bárcsak rábeszélné Mrs. Nightwinget, hogy nálunk is rendezzenek!

– Tudod, mit mondott még? – kérdezi Cecily.

– Nem. Mivel nem voltam ott – válaszolom némi önsajnálattal. –Jaj, Gemma, pedig rólad is kérdezősködött – mondja Felicity.

– Valóban?

– Bizony. Mindent tudni akart rólad. Azt sem bánta, hogy álszentnek nevezted.

– Na de, Gemma! – kerekedik el Elizabeth szeme.

– Nem csak én gondoltam így – meredek dühösen Felicityre és Annre.

– Idővel biztos összebarátkoztok – mondja Felicity zavartalanul. –Á, már itt is van! Miss McCleethy! Miss McCleethy!

– Jó napot, hölgyek! Látom, felkészültek. – Miss McCleethy úgy vonul át a gyepen, mint a királynő maga, és kurta parancsokat osztogat, hogyan fogjuk az íjat. A lányok a figyelmét követelik: könyörögnek, mutassa meg a helyes tartást. Amikor bemutatót tart, nyila azonnal betalál a tábla közepébe, s a lányok úgy tapsolnak, mintha a mennybe vezető utat mutatta volna meg.

Az első csoportnak kiosztják a nyílvesszőket.

– Miss McCleethy! – kiált fel aggodalmasan Martha. – Igazi nyilakat használunk? – Úgy tartja el magától a nyílvessző éles fémhegyét, mintha töltött pisztoly volna.

– Nem gumivégűeket kellene használnunk? – kérdezi Elizabeth is.

– Butaság. Ezzel sem lesz gond, ha nem egymást veszik célba. Nos, ki az első?

Elizabeth a vonalhoz lép, amit krétával rajzoltak fel a száraz fűre. Miss McCleethy segít a helyes testtartás kialakításában, hátrahúzza Elizabeth könyökét. A nyílvessző földre puffan, de Miss McCleethy elismételteti a mozdulatot, és a negyedik próbálkozásra Elizabeth nyila súrolja a céltábla alját.

– Jobb. Gyakoroljon tovább! Ki a következő?

A lányok mindent elkövetnek, hogy ők kerüljenek sorra. Bevallom, én is szeretném, ha Miss McCleethy megkedvelne. Megfogadom, hogy igyekszem megnyerni magamnak, és elfeledtetem vele a tegnap esti kellemetlen esetet. Miközben Miss McCleethy a sorban egyik lánytól a másikhoz lép, magamban próbálgatom, hogyan is közelítsem meg.

Milyen izgalmas, Miss McCleethy! Olyan régen szerettem volna íjász lenni! Zseniális ötlet, Miss McCleethy, ez az íjászat! Annyira tetszik a kosztümje, Miss McCleethy! El sem tudok képzelni ízlésesebbet.

– Miss Doyle! Ide figyel? – Miss McCleethy ott áll mellettem.

– Hogyne, köszönöm! – válaszolom, idegesen felemelem az íjamat és a nyilamat, és beállok a vonal mögé. Az íj sokkal nehezebb, mint hittem: előrehúz, ahogy tartom, belegörbül a hátam.

– A testtartása még nem tökéletes, Miss Doyle. Húzza ki magát! Ne görnyessze a hátát! Úgy. Húzza hátra a karját! Ennél erősebben húzza!

Addig feszítem a húrt, míg végül kénytelen vagyok egy nyögéssel elengedni. A nyílvessző nem röpül, inkább vinnyog a levegőben, mielőtt beleállna a földbe.

– Magasabbra célozzon, Miss Doyle! – kiáltja a tanárnőnk. – Hozza vissza a vesszőt!

A nyilat sáros hó borítja. Nyilak lyuggatják a földet, a céltáblán csak Felicity nyílvesszői hagynak nyomot.

– Megvan – mondom, bár ez elég nyilvánvaló. Bájold el, Gemma! Kérdezz tőle valamit! – Hova valósi, Miss McCleethy? Ugye nem angol? – próbálkozom.

– Világpolgár vagyok. Így emelje fel!

Kínlódva igyekszem megfelelő szögbe állítani a nyilat, de nem engedelmeskedik.

– Én Bombayből származom.

– Bombayben nagy a forróság. Alig kaptam levegőt, amikor ott voltam.

– Járt ott?

– Rövid ideig. Barátaimat látogattam meg. Szorítsa le a könyökét a teste mellé!

– Talán vannak közös barátaink – igyekszem Miss McCleethy bizalmába férkőzni. – Ismeri Fairchildékat…?

– Csitt, Miss Doyle! Elég a beszédből. Koncentráljon a célra!

– Igenis, Miss McCleethy! – Kilövöm a nyilat. Cikcakkosan végigpattog a füvön.

– Á, már megvolt, aztán mégis tétovázott. Habozás nélkül kell lőnie! Csak a célt, a célpontot nézze, semmi mást!

– Látom a célt – felelem türelmetlenül. – Csak nem tudok beletalálni.

– Most megsértődik és elvonul, vagy gyakorol, míg sikerülni nem fog a lövés?

Cecily arca ragyog, amikor hallja, hogy megdorgálnak. Megint felemelem az íjat.

– Nem sértődtem meg – mormolom alig hallhatóan.

– Helyes – teszi a kezét az enyémre Miss McCleethy. – Most pedig koncentráljon, Miss Doyle! Ne hallgasson másra, csak önmagára, a saját lélegzetvételére! Addig figyelje a célpontot, amíg már nem is látja! Amíg maga és a középpont nem egyesülnek, és a célpont el nem tűnik.

A lélegzetem hideg párafelhőkben gomolyog elő. Igyekszem koncentrálni, de az elmém nem akar csitulni. Mikor járt Indiában? Szerette-e annyira, mint én? Kit látogatott meg? És engem miért nem kedvel? Addig meredek a céltáblára, míg el nem mosódik a szemem előtt.

Nézze a célpontot, és semmi mást!

Ne tétovázzon!

Amíg el nem tűnik.

A nyíl éles, csapkodó hanggal száll. A tábla alját éri, és rezegve megáll benne.

– Jobb – ismeri el Miss McCleethy.

Tőlem jobbra Felicity céloz, felhúzza az íjat, és pontosan célba talál. A lányok hangosan éljeneznek. Felicity, a harcos királylány, boldog mosollyal nyugtázza az elismerést.

– Kitűnő, Miss Worthington! Nagyon erős! Csodálom az erőseket. Mit gondol, miért tud olyan jól lőni?

Mert egy vadásznő segítségével gyakorolt a birodalmakban, válaszolok gondolatban.

– Mert győzni akarok – feleli Felicity határozottan.

– Jól van, Miss Worthington. – Miss McCleethy átmasírozik a gyepen, kihúzkodja a földből és a céltáblák széléből az elkóborolt nyilakat, miközben minket leckéztet. – Nem inoghat-

nak meg, hölgyeim, bármire szánják is el magukat. A maguké lehet, amit akarnak. Csak tudniuk kell, mi az.

– Nem akarok íjász lenni – nyafog csendesen Cecily. – Fáj a karom.

Miss McCleethy folytatja beszédét.

– Tekintsék Miss Worthingtont a példaképüknek!

– Rendben van – motyogom. Olyan leszek, mint Felicity: csak tettek, semmi gondolkodás. Dühösen felemelem az íjamat, és kilövöm a nyilat.

– Gemma! – kiabál rám Ann. Hirtelenségemben észre se vettem, hogy Miss McCleethy elsétál a céltáblám előtt. Villámgyorsan kapja fel a kezét, hogy megállítsa a nyilat, ami a koponyájába fúródna különben. Felkiált fájdalmában, fehér kesztyűje vérbe borul. A lányok eldobják tegezüket és nyilaikat, és a segítségére sietnek. Bénultan követem őket. Miss McCleethy a földön ül, és a kesztyűjét húzkodja. A tenyere közepén csinos lyuk. Nem mély, de véres.

– Adjatok egy zsebkendőt! – kiáltja valaki.

Felajánlom a magamét. Miss McCleethy elfogadja, de fagyos pillantással mér végig.

– B… bocsásson meg! – dadogom. – Nem vettem észre.

– Feltűnik-e önnek bármi is, Miss Doyle? – kérdi, és elfintorodik.

– Idehívjam Mrs. Nightwinget? – kérdezi Felicity, és hátat fordít nekem.

Miss McCleethy haragosan mered rám.

– Nem. Folytassák csak a gyakorlást! Miss Doyle majd segít bekötni a sebet. Büntetésből.

– Természetesen – segítem fel.

Szótlanul elindulunk. Amikor az iskolához érünk, kötszert hozat velem Brigidtől, aki nem bír ellenállni a kísértésnek, és előadja, hogy a sebesülés bizonyára Isten büntetése Miss McCleethyn, amiért olyan „természetellenes” tárgyat tanít, mint az íjászat.

– Megmondom én, hogy a tű forgatására kéne magukat tanítania, vagy azokra a helyes kis vízfestményekre, de az öreg Brigidet nem kérdi senki, oszt meg is van az eredménye. Tessék, a kötszer! Jó szorosan csavarja föl!

Kötszerrel a kezemben visszarohanok Miss McCleethyhez, aki már megmosta a kezét, és egy konyharuhával próbálja elállítani a vérzést.

– Itt van a kötszer – nyújtom felé. Fogalmam sincs, mit kellene tennem.

Miss McCleethy úgy bámul rám, mint valami bolondra.

– A sebet nem tudom bekötni egyedül, Miss Doyle.

– Ó, hát persze – felelem. – Nagyon sajnálom, de még soha…

– Tegye a tenyeremre – szakít félbe –, és tekerje körbe a kézfejemen! Úgy. Most pedig csavarja meg, és tekerje körbe még egyszer! Jaj!

A kelleténél erősebben nyomtam meg a sebet.

– Bocsánat! Nagyon sajnálom! – szabadkozom. Befejezem a kötözést, és a pólya végét betűröm a szélén.

– És most legyen szíves, hozzon egy másik kesztyűt e helyett, Miss Doyle! Jobbra a szekrényem legfelső fiókjában találja – utasít. – És ne piszmogjon, Miss Doyle! Folytatnunk kell az órát.

Furcsa érzés a posztóval fedett ajtó mögé belépni, ami a tanárok szobáit választja el. Úgy érzem, mintha megszentelt helyen, tilosban járnék. Miss McCleethy szobája szerény és tiszta. Kinyitom a nagy mahagóni szekrény ajtaját, és megkeresem jobbra a legfelső fiókot. A kesztyűk pontosan ott vannak, ahol jelezte, szép, rendezett sorban, akár a katonák. Kiválasztok egyet, és egy utolsó pillantást vetek a szobára, hátha valami apróság felfedi az új tanárnőnk rejtélyét. De a legszembetűnőbb, hogy sehol semmi. Se személyes tárgyak, se egy apró jel, ami vele kapcsolatban bármire is utalna. A szekrényben szürke, fekete és barna színű ízléses kosztümök, szoknyák és blúzok. Semmi, amivel felhívná magára a figyelmet. Az éjjeliszekré-

nyén két könyv. Egyik egy biblia, a másik Lord Byron versgyűjteménye. Sehol egy családi vagy barátokról készült fénykép. Festmények, rajzok sincsenek, ami szokatlan egy rajztanárnő esetében. Mintha Miss McCleethy sehonnan se származna, és senkihez se tartozna.

Már éppen kifelé tartok, mikor észreveszem a táskát, amihez Miss McCleethy az érkezése éjszakáján úgy ragaszkodott, hogy maga viszi. Ott árválkodik, az ágy alatt.

Nem szabad! Illetlenség ilyet tenni.

Halkan becsukom az ajtót, és előhúzom a táskát a rejtekhelyéről. Kapoccsal záródik. Zárva van biztos, s akkor már vége is a keresgélésemnek. Remegő kézzel próbálom kinyitni, s meglepetten érzem, hogy könnyen enged. Kevés holmi van benne: egy londoni könyvesbolt, a Golden Dawn[3] hirdetése. Egy különös, arany és kék zománcgyűrű, amelynek karikáján két kígyó tekeredik körbe és fonódik össze. Levélpapír, tollak.

Egy papírcetli hullik a földre, és az ágy alá csúszik. Páni rémülettel ereszkedem négykézlábra, hogy megkeressem. Az ágytakaró alá nyúlok, és megtalálom. Felsorolás van rajta: Miss Farrow Leányakadémiája, MacKenzie Leányiskola Skóciában, Bath-i Royal College, Szent Viktória Leányiskola, Ifjú Hölgyek Spence Akadémiája. Mindegyiket kihúzták, kivéve a miénket. Visszacsúsztatom a papírt a táskába, többé-kevésbé oda, ahol találtam, és reménykedem, hogy minden érintetlennek látszik majd. A táskát szépen visszatolom az ágy alá.

– Ha ilyen, amikor nem piszmog, Miss Doyle, akkor nem szívesen látnám lassúnak – jegyzi meg Miss McCleethy epésen, amikor visszaérek.

Ezzel oda minden reményem, hogy valaha is barátok leszünk. Gyorsan felhúzza az új kesztyűt, s megrándul az arca, mikor a sebhez ér.

– Elnézést – próbálkozom újra.

– A jövőben mindenesetrrre legyen óvatosabb, Miss Doyle! – förmed rám furcsa akcentusával.

– Igen, Miss McCleethy – válaszolom, és képtelen vagyok elnyomni az ásításomat. Udvariatlanságom láttán Miss McCleethy szeme összeszűkül. – Elnézést, de rosszul aludtam.

– Több testmozgásra van szüksége. A friss levegőn való mozgás jót tesz a szervezetnek, és elősegíti az alvást. A Szent Viktóriában előírtam a lányoknak, hogy akármilyen is az időjárás, sétáljanak, és szívják be a tengeri levegőt. Esőben esőkabátot vettek, jó időben csak kabátot. És most, ha lesz szíves, menjünk vissza a céltáblákhoz!

Lehet, hogy Miss McCleethybe egy szikrányi humor sem szorult. Ráadásul most lettem a legkevésbé kedvelt tanítványa. Hirtelen úgy érzem, a karácsony nem lehet elég közel.

[3] Golden Dawn – Arany Hajnal

TIZEDIK FEJEZET

Az este a bálteremben rendezett szokásos karácsonyi ünnepséggel kezdődik. A műsort nehéz lenne színdarabnak nevezni, inkább karácsonyi történetek színpadra alkalmazott jelmezes felolvasása. A jelmezeket a Spence lakatlan szobáiban tárolt ládákból halásztuk elő. Most vidám, eleven lánysereg vágtázik a folyosókon és kacag a lépcsőkön, pásztornak, angyalnak, tündérnek, állatnak és virágnak öltözve. Egy kislány rossz ládába nyúlt, és most balerinaként szaladgál, miközben elnyűtt kalózkabát és rongyos nadrág virít rajta. Ann az Elmúlt Karácsonyok Szelleme egy hosszú, barna tunikában, amit ezüstös övvel kötött meg. Felicity középkori hercegnőnek látszik gyönyörű vörös bársonyruhájában, aminek alját és ujjait aranypaszomány díszíti. Azt állítja, hogy ő a Jövendő Karácsonyok Szelleme, bár szerintem csak megtalálta a legszebb ruhát, és ahhoz keresett nevet. Én a Jelen Karácsonyának Szelleme vagyok egy zöld ruhában, fejemen magyalkoszorúval. Esetlen fának érzem magam, bár Ann megnyugtat, hogy az „évszaknak megfelelő” az öltözékem.

– Kész csoda, hogy Miss McCleethy ma nem harapta le a fejedet. Pedig olyan képet vágott – jegyzi meg Ann, amikor vacsorára igyekezve egy csapat sugdolózó tündér és egy-két napkeleti bölcs mellett sétálunk el.

– Nem szándékosan tettem – tiltakozom, és megigazítom nyakamban az amulettet, amit anyámtól kaptam. Addig fényesítettem az ütött-kopott medált, míg csillogó nem lett. – Fura egy teremtés, egyáltalán nem kedvelem. Ti nem találjátok különösnek?

Felicity úgy suhan a szőnyegen, mint egy hercegnő, de hiszen az is.

– Szerintem a Spence-nek pont egy olyan tanárnőre van szüksége, mint Miss McCleethy. Meglepően őszinte. Én nagyon megkedveltem. Mindenfélét kérdezgetett rólam.

– Csak mert hízelgő volt veled, máris jó barátodnak tekinted – ellenkezem.

– Féltékeny vagy, mert engem választott.

– Nem igaz – gúnyolódom, bár gyanítom, hogy van benne igazság. Felicity a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül Miss McCleethy kedvence lett, én meg szerencsésnek mondhatom magam, ha fogadja a köszönésemet.

– Tudjátok, hogy van egy lista az iskolák nevével az ágya alá rejtett táskájában?

Felicity felvonja a szemöldökét.

– Ezt meg honnan tudod?

Elpirulok.

– Nyitva volt.

– Ugyan már! Te kutakodtál! – heccel Felicity. Belém karol, a másik oldalról meg Ann csimpaszkodik a karomba. – Mi volt még benne? Mesélj!

– Semmi érdekes. Egy gyűrű, amin kígyók tekerednek körbe, nagyon réginek tűnt. Egy Golden Dawn nevű könyvesbolt hirdetése. A lista.

Két kisebb lány furakodik előre. Angyalruhát viselnek, és pajkos a mosolyuk. Felicity megrántja a mellette elhúzó kislány puha tollszárnyát, amitől az majdnem orra bukik.

– Rangsor szerint megyünk. Mars vissza a sor végére!

A két rémült lány a hátunk mögé iramodik.

– Mi van még a táskában? – faggat Ann.

– Semmi más.

– Tényleg? – kérdi csalódottan Felicity.

– Még nem mondtam el mindent a listáról – teszem hozzá. – Minden iskolát kihúzott rajta, kivéve a Spence-t. Szerintetek ez mit jelent?

Felicity legyint.

– Ugyan, biztos felírta a helyeket, ahol állást keresett. Nincs ebben semmi különös.

– Rossz a kedved, mert nem rajong érted – véli Ann.

– Mondta? – szegezem neki a kérdést.

Felicity megperdül, hogy a szoknyája szétterüljön.

– Minek tenné? A vak is látja. És különben is, majdnem felnyársaltad.

– Mondom, hogy véletlen volt!

A két kis angyal megint előttünk terem. Sikerül is hamarabb beosonniuk az ebédlőbe.

– Ó, ti kis démonok! – mordul rájuk Felicity. A lányok visítanak futás közben, lázba hozza őket hirtelen bátorságuk.

Mrs. Nightwing hagyományosan karácsonyi vacsorát rendez, mielőtt a lányok hazaszélednek az ünnepekre. Nyilván az is a hagyományhoz tartozik, hogy a vacsorát a nagyteremben ünnepség követi, ahol a tanárok sherryt, mi meg forralt almabort iszunk. Már pusztán a terem szépségétől is becsípek. A nagy kőkandallóban tűz lobog. A karácsonyfa, egy tömött, vidám fenyő a terem közepén áll, ágait széttárja, mint egy barátságos házigazda. Zenetanárunkat, Mr. Grunewaldot felkérték, hogy játsszon nekünk a csellóján. Meglepő elevenséggel játszik, pedig már majdnem nyolcvanéves.

Karácsonyi bonbonokat pukkasztunk. Gyorsan megrántjuk a szalagot, és a bonbon éles pukkanással felnyílik, amitől mindenki halálra rémül. Még nem jöttem rá, miért akkora mulatság. Karácsonyi dalokat énekelünk. Meggyújtjuk a fán a gyertyákat, és megcsodáljuk.

Megajándékozzuk a tanárainkat. Mademoiselle LeFarge-nak franciául szavalunk. Mr. Grunewaldnak énekelünk. Versek, sütemények, karamellák. De Mrs. Nightwing számára jól a zsebünkbe nyúltunk. Igazgatónőnk körül kitágul a kör, amikor Cecily egy hatalmas kalapdobozzal megindul felé. Mint rangidőst, őt illeti a megtiszteltetés, hogy átadja az ajándékunkat.

– Boldog karácsonyt, Mrs. Nightwing! – mondja, és átnyújtja a dobozt.

Mrs. Nightwing egy kisasztalra teszi a poharát.

– Ó, istenem, mi lehet ez?

Leveszi a doboztetőt, félretolja a merev csomagolópapírt, és kiemel egy fényes, fekete tollakkal díszített, pompás filckalapot. Mondanom sem kell, hogy Felicity rendelte az ajándékot. Szívből jövő sóhajok és felkiáltások hallatszanak, csodálkozás és jókedv hangjai, amikor Mrs. Nightwing felteszi a díszes kalapot a fejére.

– Hogy festek? – kérdezi.

– Mint egy királynő! – kiáltja egy lány.

Tapsolunk, és köszöntésre emeljük a poharunkat.

– Boldog karácsonyt, Mrs. Nightwing!

Mrs. Nightwing egy hosszúra nyúlt pillanatig az érzelmeivel küszködik. A szeme könnybe lábadt, de a hangja, amikor végül megszólal, olyan határozott, mint máskor.

– Köszönöm szépen! Nagyon hasznos ajándék, amiben biztos sok örömömet lelem majd – jelenti ki, majd leveszi a kalapot, és óvatosan visszateszi papírbölcsőjébe. Gondosan ráhelyezi a fedelet, és az asztal alá tolja a dobozt, hogy ne legyen szem előtt.

Újratöltjük a poharainkat, és elosonunk hármasban a fa mögé. Letelepszünk a padlóra. A fenyőillattól csöpög az orrom, és a forralt bortól, érzem, kipirultam.

– Tessék, az ajándékod – mondja Felicity, és egy kis bársonyerszényt tesz a tenyerembe. Csodálatos teknőcfésű kerül elő belőle.

– Ez gyönyörű! – Zavarba ejt a tékozlása. – Köszönöm!

– Ó! – Ann is kinyitja a magáét, és ráismerek az ajándékára. Felicity egyik brosstűje, amit Ann korábban megcsodált. Felicity biztos kapott egy újat, de Ann végtelenül boldog. Rögtön feltűzi a jelmezére.

– Fogadjátok el! – mondja most félénken Ann. Két, újságpapírba csomagolt ajándékot nyújt át. Törékeny kis csipkeangyal karácsonyfadíszek, mint a Pippáé.

Rajtam a sor. Nem olyan ügyes a kezem, mint Anné, és nincs annyi pénzem, mint Felicitynek, de azért felkínálhatok valami különlegeset.

– Nekem is van egy meglepetésem – mondom.

– Hol van? – kérdezi Ann. Háta mögött a lámpák táncoló lángja lidércfényt vetít a falakra.

Előrehajolok.

– Találkozzunk éjfélkor ugyanitt! – suttogom.

Rögtön a nyakamba ugranak, s örömükben sikongatnak, hogy végre visszatérünk a birodalmakba.

Hangos vihorászás üti meg a fülemet. Még sosem hallottam ezt a nevetést. Talán azért, mert Mrs. Nightwing torkából tört elő. A tanárok között ül, akik már igencsak vidámak.

– Ó, Sa… Claire, tönkreteszel! – kiáltja Mrs. Nightwing, és a mellét paskolja, mintha benn akarná tartani a nevetését.

– Ha jól emlékszem, te kerested a bajt – válaszolja mosolyogva Miss McCleethy. – Hadd emlékeztesselek, hogy akkoriban igen vakmerő voltál.

A lányok úgy sereglenek köréjük, mint egy medréből kilépő patak vize, kielégíthetetlen kíváncsiságuk csak úgy árad:

– Mi az? – kérdezik. – Mesélje el, kérem!

– Nem is tudták, hogy az igazgatónőjük igazi bajkeverő volt? –hergeli őket Miss McCleethy. – Ráadásul romantikus lélek.

– Ugyan már – korholja Mrs. Nightwing, aki már a második pohár sherryt kortyolgatja.

– Kérem, meséljen! – könyörög Elizabeth, és a többiek kórusban vágják rá:

– Igen, igen, kérjük szépen!

Mivelhogy Mrs. Nightwing nem tiltakozik, Miss McCleethy folytatja a történetet.

– Egy karácsonyi táncmulatságon vettünk részt. Csodálatos zálogtárgyak voltak! Emlékszel, Lillian?

Mrs. Nightwing csukott szemmel bólogat.

– Hogyne. Vastag, vörös bojtos kártyák. Gyönyörűek!

– Urak is jöttek, szép számmal, s persze mindannyian ugyanazért az elegáns megjelenésű, sötét hajú úrért rajongtunk. Nagyon jóképű volt.

Mrs. Nightwing semmit sem mond, csak iszik egy kis sherryt.

– „Ő lesz a férjem”, jelentette ki az igazgatónőjük mindannyiunk előtt, bátran, mint egy oroszlán. Kacagtunk, de ő abban a pillanatban belém karolt, és feltűnően ellejtett…

– Nem is lejtettem feltűnően…!

– Szóval… a táncrendjét a férfi lába elé ejtette, de olyan ügyesen, mintha észre sem vette volna. A férfi természetesen utána vitte. És megszakítás nélkül három táncot jártak végig, mielőtt a gardedámok[4]közbeavatkoztak.

Elragadtatottan hallgatjuk.

– Mi történt azután? – érdeklődik Felicity.

– Hozzáment feleségül – válaszolja Miss McCleethy. – Még azon a karácsonyon.

Ó, Mr. Nightwing! Meg is feledkeztem róla, hogy Mrs. Nightwingnak egyszer férje kellett legyen, vagy hogy fiatal lány volt. Megpróbálom fiatalnak elképzelni, ahogy a barátnőivel nevetgél és beszélget. De nem sikerül. Olyannak látom, amilyen most: őszülő, magasra tornyozott hajkorona, szemüveg, szigorú modor.

– Milyen romantikus! – ájuldozik Cecily.

– Bizony – hagyjuk rá.

[4] gardedám – Fiatalabb nőket kísérő, rájuk felügyelő, többnyire idősebb nő.

– Bátor cselekedet volt, Lillian – teszi hozzá Miss McCleethy.

Mrs. Nightwing tekintete elborul.

– Ostobaság volt.

– Mikor halt meg Mr. Nightwing? – súgom oda Felicitynek.

– Fogalmam sincs. Kapsz egy fontot, ha megkérdezed – súgja vissza.

– Nincs az az isten.

– Nem akarod tudni?

– Annyira nem.

– Egy fontot mondtál? – szól közbe Ann.

Felicity bólint.

Ann megköszörüli a torkát.

– Mr. Nightwing régen nincs közöttünk, Mrs. Nightwing?

– Mr. Nightwing huszonöt éve költözött az angyalok közé – válaszolja az igazgatónőnk, és nem néz fel a poharából. Mrs. Nightwing nem lehet több negyvennyolc-ötven évesnél. Szomorú, hogy a fél életét özvegyként élte le.

– Akkor hát fiatal volt? – faggatja Cecily.

– Igen, fiatal. Fiatal – mered bele Mrs. Nightwing a halványpiros sherrybe. – Hat boldog éve voltunk házasok, de egy nap… – Elhalkul a hangja.

– Igen? – noszogatja Ann.

– Egy nap munkába ment a bankba. – Mrs. Nightwing elhallgat, és iszik egy kortyot. – És többé nem láttam.

– Mi történt?! – sikolt fel Elizabeth.

Mrs. Nightwing megriad, mintha nem értené a kérdést, de aztán lassan megszületik a válasz.

– Az utcán elgázolta egy kocsi.

Síri csend támad, ami a váratlan rossz hírt szokta kísérni, amin már sem változtatni, sem javítani nem tudunk. Mrs. Nightwing, a bevehetetlen erőd. Az igazgatónőnk, aki minden fölött uralkodik. Nehéz elhinni, hogy nem így van.

– Micsoda szörnyű csapás! – mondja végül Martha.

– Szegény Mrs. Nightwing! – ért egyet Elizabeth.

– Milyen szomorú! – sóhajt fel Ann.

– Elég az érzelgésből! Nagyon régen történt. Fő a béketűrés. Meg kell tanulnunk kiiktatni a kellemetlen gondolatokat, és sohasem foglalkozni velük. Máskülönben életünk végéig azt kiáltoznánk, hogy „Miért?”, telesírnánk a zsebkendőnket, és semmire se jutnánk. – Felhajtja az italát. A páncélon ütött rést befoltozta. Ismét Mrs. Nightwing ül előttünk. – És most van-e valaki, aki elmondana egy karácsonyi történetet?

– Hogyne! – trillázza Elizabeth. – Egy hátborzongató történetet egy Marley nevű kísértetről, aki láncokat csörgetett…

– Mr. Dickens Karácsonyi énekére céloz? – szakítja félbe Miss McCleethy. – Szerintem azt mindnyájan ismerjük, Miss Poole.

Mindenki Elizabeth rovására nevet.

– De az a kedvencem – biggyeszti le az ajkát Elizabeth.

– Van egy tüneményes történetem, Mrs. Nightwing – csicsergi Cecily. Hát hogy is ne volna.

– Remek, Miss Temple!

– Volt egyszer egy lány, akinél különbet nem hordott a hátán a föld. Feddhetetlen jellemű. Diszkrét, kedves, finom modorú és jól nevelt volt. Cecile-nek hívták.

Sejtem, mire akar kilyukadni.

– Igen ám, de Cecile-t egy Jemima nevű kegyetlen, barbár lány gyötörte.

Van képe rám nézni, amikor ezt mondja.

– Jemima, amilyen gyűlöletes teremtés volt, folyton csúfolta szegény, drága Cecile-t, hazugságokat terjesztett róla, és a legjobb barátnőit ellene hangolta.

– Milyen borzasztó! – cöcög Elizabeth.

– Ám Cecilé továbbra is kedves és erényes maradt. A feszültséget viszont nem bírta elviselni, és Jemima könyörtelensége miatt egy nap halálosan megbetegedett.

– Remélem, Jemima megkapja a megérdemelt büntetését! – szipog Martha.

– Remélem, Cecilé mielőbb a másvilágra távozik – súgja Felicity.

– És aztán mi történt? – Ann végre kedvére való történetet hall.

– Mindenki felismerte Jemima szörnyű belső lényét, ezért eltaszították maguktól. Mikor a királyfi hírét vette, milyen kedves lány Cecilé, saját orvosával gyógyíttatta meg, és első látásra beleszeretett. Összeházasodtak, Jemima pedig vak kolduskénti rótta az utakat, mert a sakálok kitépték a szemét.

– Nem egészen értem, mi ebben a karácsonyi – jegyzi meg Mrs. Nightwing.

– Ó, hát a mi Urunk születése idején játszódik – magyarázza sietve Cecily. – Jemima pedig belátja a botlásait, és könyörögve kéri Cecilé bocsánatát, azután beáll egy vidéki paphoz és a feleségéhez cselédnek, padlót söpörni.

– Á! – mondja Mrs. Nightwing.

– Nem lehet könnyű vakon söpörnie – morgóm.

– Bizony! – ért egyet vidáman Cecily. – Sokat szenved. De ettől lesz igazán karácsonyi történet.

– Nagyszerrrű. – Mrs. Nightwing nyelve már nehezen forog. –Énekeljünk hát! Elvégrrre karácsony van.

Mr. Grunewald a zongorához ül, és egy régi angol dalt játszik. Egy-két tanár énekel, néhány lány meg feláll, hogy táncoljon. Miss McCleethy nem mozdul, csak engem néz.

Illetve nem is engem, hanem az amulettet. Amikor észreveszi, hogy figyelem, szélesen elmosolyodik, mintha mi sem történt volna köztünk, és a legjobb barátnők lennénk.

– Miss Doyle! – int magához, de Ann és Felicity ott teremnek.

– Gyerünk táncolni! – rántanak talpra, és magukkal vonszolnak. Az este úgy repül el, mint egy boldog álom. A kisebbeket leteríti az átélt izgalom, és egymáshoz dőlve alszanak el a tűz előtt. Kedves barátnőik dundi, erőtlen karja alatt összenyomódnak az angyalszárnyaik, a hajukban csálén áll a cukorkából és magyalból font koszorú. A legtávolabbi sarokban Mrs. Nightwing és Miss McCleethy ülnek, s a fejüket összedugva beszélgetnek. Miss McCleethy rábeszélően suttog, Mrs. Nightwing pedig a fejét rázza.

– Nem – mondja az igazgatónőnk. Hangja a sherrytől kicsit hangosabb. – Nem tehetem.

Miss McCleethy gyöngéden megfogja a kezét, és mormol valamit, amit nem hallok.

– De gondolj csak bele, mibe kerülne! – feleli Mrs. Nightwing. Egy pillanatra találkozik a tekintetünk, aztán én kapom félre az enyémet. Egy pillanat múlva bizonytalanul feltápászkodik, és a széktámlába kapaszkodik, amíg vissza nem nyeri az egyensúlyát.

Már régen letompították a lámpák fényét, kialudt a tűz, a többiek pedig szépen az ágyukban alszanak, amikor Ann-nel és Felicityvel a nagyteremben találkozunk. A hatalmas kőkandallóban az utolsó zsarátnokok kísérteties fényt vetnek az irdatlan teremre. A karácsonyfa baljós óriásnak látszik. Középen állnak a tündérekkel, kentaurokkal és nimfákkal díszített márványoszlopok. Megborzongok, hiszen tudjuk, hogy nem pusztán faragásokat látunk. Eleven lények ők, akiket a birodalmak varázslata zárt börtönbe, mi pedig arra készülünk, hogy lehetőleg még egyszer lássuk, érezzük, érintsük azt a helyet.

– Ne felejtsd el, hogy tartozol egy fonttal! – figyelmezteti Ann Felicityt.

Vacog a foga.

– Nem felejtem – válaszolja Felicity.

– Félek – mondja Ann.

– Én is – felelem.

Most Felicity sem olyan szájhős, mint máskor.

– Bármi történjék is, ne hagyjuk ott a másikat – de már nem teszi hozzá: ahogy Pippel tettétek, és hagytátok meghalni.

– Rendben van – hagyom helyben. Veszek egy mély levegőt, és igyekszem úrrá lenni az idegességemen. – Fogjátok meg egymás kezét!

Így teszünk, miközben lehunyjuk a szemünket. Régen nem léptünk be a birodalmakba. Tartok tőle, hogy nem tudom elővarázsolni a fényajtót. De nemsokára érzem a szokásos bizsergést a bőrömön, a fény melegét. Kinyitom az egyik szememet, majd a másikat is: Ott csillámlik előttünk a másik világba nyíló dicsőséges ajtó.

Felicity és Ann arcára kiül az áhítatos tisztelet.

– Nem tudom, mit találunk majd odaát – mondom, mielőtt belépünk.

– Csak egy módon deríthetjük ki – véli Felicity.

Kinyitom az ajtót, és belépünk a birodalmakba.

A fákról virágszirmok záporoznak, és az orrunkat csiklandozzák. A fű az örök nyár zöldjében pompázik. Jobbra ott a csobogó folyó. Hallom a halk zenét, ami a mélyéről száll fel, és ezüst hullámokat vet a felszínén. Na és az ég! Mint a legszebb naplemente az élet legboldogabb napján. Szívemet majd szétveti az öröm. Hogy hiányzott ez a hely! Hogy is gondolhattam olyat, hogy elhagyom?

– Ó! – kiált fel Felicity. Nevetve perdül körbe-körbe, és kitárt karját, tenyerét a narancsszín ég felé nyújtja. – Milyen gyönyörű!

Ann belép a folyóba. Lehajol, a tükörképét nézi.

– Milyen gyönyörű vagyok itt!

Valóban gyönyörű. Nem bántja gond, félelem és beletörődés, nem érzi szükségét, hogy az ürességet süteményekkel és fánkokkal töltse ki.

Felicity végighúzza az ujját egy fűzfa törzsén, ami hullámzani kezd, és szökőkúttá változik.

– Bámulatos! Bármit megtehetünk itt. Bármit!

– Figyeljetek! – Ann a tenyerébe zár egy fűszálat, és lehunyja a szemét. Amikor kinyitja a markát, egy rubinfüggő csillog a tenyerén. –Segítsetek feltenni!

Felicity bekattintja a kapcsot. Az ékszer úgy ragyog Ann bőrén, mint egy rádzsa kincse.

– Anya? – hívogatom, s eltűnődöm, vajon elém sétál-e. De csak a folyó énekel, és a barátnőim nevetnek elragadtatottan, ahogy a virágokból lepkét, a kövekből ékszereket varázsolnak. Valahol sejtettem, hogy nem tér vissza többé, titokban mégis reménykedtem.

A fákon túl ott az ezüst boltív, amelyen át a kert mélyébe lehet menni. Ott harcoltam Kirké bérgyilkosa, Télvidék egyik sötét szelleme ellen. Ott törtem össze az Orákulum Rúnáit, amivel kiszabadítottam anyámat, de egyben kieresztettem a varázslatot is. Igen, a varázs elszabadult. Ezért jöttünk. Mégis minden ugyanolyannak látszik. Bajnak nyoma sincs.

– Kövessetek! – parancsolom. Átmegyünk a ragyogó boltív alatt, és az ismerős körbe lépünk. Ott, ahol a kristályrúnák magasodtak, most elszenesedett a föld, és mérges gombák tenyésznek.

– Istenem! – kiált fel Ann. – Ezt tényleg te tetted, Gemma?

– Igen.

– De hogyan? – kérdezi Felicity. – Hogy voltál képes összetörni valamit, ami évszázadokon keresztül állt?

– Nem tudom – válaszolom.

– Brrr. – Ann rálép az egyik gombára, ami feketén, nedvesen nyílik szét.

– Vigyázz, hova lépsz! – figyelmezteti Felicity.

– Hol keressük azt a templomot? – kérdezi Ann. Felsóhajtok.

– Fogalmam sincs. Kartik azt mondta, nincs útmutatás. Csak annyit tudok, hogy itt van valahol a birodalmakban.

– Nem tudjuk, milyen nagy ez a hely – mondja Ann. – Azt se, hogy hány birodalom van.

– Nincs, amiből kiindulj? – kérdezi Felicity.

– Nincs. Tudjuk, hogy itt, a kertben nem lehet, különben már láttuk volna. Talán válasszunk egy irányt, és… Mi ez?

Felicity elsápad. Ann is. Bármi legyen is, mögöttem van. Az izmaim megfeszülnek, miközben sarkon fordulok, hogy szembenézzek a végzetemmel.

Az olajfaligetből lép elő, sötét hajában virágokból font koszorú. Ugyanaz az ibolyakék szem, fehér bőr és káprázatos szépség.

– Szervusztok! – köszönt minket Pippa. – Reméltem, hogy visszajöttök.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Felicity Pippához szalad.

– Várj! – kiáltok utána, de nem tudom megállítani. Odafut, és szorosan magához öleli. Pippa arcon csókolja.

– Jaj, te vagy az?! – Felicity sír és nevet egyszerre. – Pip, Pip, drága Pip, hát itt vagy!

– Igen! Ann! Gemma! Kérlek, ne álljatok és bámuljatok úgy!

– Pippa! – kiált fel Ann is, és odaszalad hozzá. Alig hiszek a szememnek! Pip, a mi Pippünk itt van, és szép, mint mindig. A lelkem enged a nyomásnak: zokogva a fűre rogyok, s kis lótuszvirágok nyílnak ott, ahova a könnyeim potyognak.

– Jaj, Gemma, drága, ne sírj! – mondja Pippa, és gyorsan, mint egy szarvasünő, odafut hozzám. Álmomban látott hideg keze most meleg, mint a nyári eső, és a hajamat fésüli. – Ne sírj!

Felpillantok. Rám mosolyog.

– Ha látnád az arcodat, Gemma! Ó, de komor vagy!

Erre elnevetem magam. És sírok még egy sort. Perceken belül mindhárman sírunk és nevetünk, s egymást átölelve állunk, mintha egy hosszú, poros út után végre hazaértünk volna.

– Hadd nézzelek benneteket! – mondja Pippa. – Jaj, de hiányoztatok! Meséljetek el mindent! Hogy van Mrs. Nightwing? Cecily és Martha még mindig olyan elviselhetetlen sznobok?

– Borzalmasak – vihog Ann.

– Egyik reggel Gemma lekvárt borított Cecily ruhájára, hogy végre befogja a száját – meséli Felicity.

Pippa szemei elkerekednek.

– Nem igaz!

– Attól tartok, hogy az – ismerem be, és ostobán érzem magam rossz magaviseletem miatt.

– Micsoda hős vagy, Gemma! – mosolyog vidáman Pippa. Kacagva nyúlunk el a füvön. Rengeteg a mondanivalónk. Beszámolunk mindenről: a Spence-ről, a lányokról, a temetéséről.

– Mindenki sírt? – kérdezi Pippa.

– Rettenetesen – bólint Ann.

Pippa egy pitypangra fúj, és a pihék úgy repülnek szét a levegőben, mint a szentjánosbogarak.

– Örömmel hallom. Nem boldogított volna, ha száraz szemmel, merev arccal ülik körül a koporsómat. Szépek voltak a virágok? Ugye, volt sok virág?

– A legszebb, legdíszesebb virágkompozíciók! – áradozik Felicity. – Egy vagyonba kerülhettek.

Pippa mosolyogva bólogat.

– Úgy örülök, hogy gyönyörű temetésem volt! Jaj, meséljetek még otthonról! Sokat emlegetnek az ebédlőben? Nagyon hiányzom nekik?

– Igen – bólogat komolyan Ann. – Mindannyiunknak.

– De nektek nem kell vágyódnotok utánam – szorítja meg a kezét Pippa.

Nem akarom kimondani, mégse hagy nyugton a kérdés:

– Azt hittem, Pippa, hogy… – …meghaltál. De képtelen vagyok kimondani. – Átkeltél a folyón. A birodalmakon túli másik világba. Amikor elmentem, te a lovagoddal…

Ann felül.

– Hol a lovagod?

– Ja, ő? Kénytelen voltam elengedni – ásítja. – Mindig azt tette, amit akartam. Iszonyúan untatott.

– Nagyon jóképű volt! – kap a szívéhez Ann.

– Ugye? – kuncog Pippa.

– Sajnálom – rombolom szét a boldog pillanatot, bár nem szívesen teszem. – De nem értem. Miért nem keltél át?

Pippa vállat vont.

– Uram, a lovag azt mondta, mégsem kell átkelnem. Sokan vannak itt, teremtmények, akik az idők kezdetétől a birodalmakban élnek. Ehhez a világhoz tartoznak. Kinyújtott karral hátradől, behajlítja a térdét, és ide-oda hintáztatja a lábait.

– Szóval most jöttél vissza? – nógatom, hogy folytassa.

– Igen. Aztán megálltam vadvirágot szedni, hogy koszorút fonjak. Tetszik?

– De mennyire! – lelkendezik Ann.

– Neked is fonok.

– És nekem is – jelentkezik Felicity.

– Hát persze! Mindegyikünknek lesz egy – mondja Pippa. Semmit sem értek. Anyám azt mesélte, hogy a lelkeknek át kell kelniük, különben megrontják őket. A mi Pippánk mégis itt van, boldogan, ragyogva, a szeme színe, akár a friss ibolyáé. Pontosan olyan, mint amilyennek ismertük.

– Mennyi ideje vagyok itt? – kérdezi Pippa.

– Két hónapja – felelem.

– Valóban? Néha olyan, mintha tegnap történt volna, máskor meg, mintha öröktől fogva itt lennék. Két hónapja… akkor most karácsony táján járhatunk. Hiányzik majd a karácsony reggel!

Egyikünk sem tudja, erre most mit válaszoljon. Ann felül.

– Talán nem teljesítette a feladatát. Azért van még itt.

– Lehet, hogy segítenie kell a Templomot megtalálni! – kiált fel Felicity.

– Miféle templomot? – kíváncsiskodik Pippa.

– Amikor összetörtem a rúnákat, szabadon engedtem a Rend varázslatát a birodalmakban – magyarázom. – A Templom a varázslat forrása. Bárki is talál rá, és köti meg ott a varázslatot, azzal az urává válik.

Pippa szeme elkerekedik.

– Milyen csodálatos!

– De mindenki ezt keresi, még Kirké kéme is – szól közbe Ann.

Pippa belém karol.

– Akkor nekünk kell előbb megtalálnunk! Mindent megteszek, hogy a segítségedre legyek. Kérhetünk segítséget a teremtményektől is.

Megrázom a fejemet.

– Kartik szerint senkiben sem szabad bíznunk a birodalmakból, amióta szabadon áramlik a varázslat.

Senkiben se bízzunk. És semmiben. Csak nem azt jelenti, hogy Pippában sem szabad?

– Kartik? – Pippa olyan arcot vág, mintha ősrégi dolgokra akarna emlékezni. – Az indiai fiú? A Raksana?

– Igen.

Pippa lehalkítja a hangját.

– Légy óvatos vele! A Raksanának is vannak itt kémei. Nem lehet megbízni bennük.

– Hogy érted ezt?

– Azt hallottam, hogy a Raksana és a Rend nincsenek barátságban. A Raksana csak színlelésből védelmezi őket. Valójában a Rend hatalmát akarják megszerezni, hogy uralkodjanak a varázslaton és a birodalmakon.

– Ki mesélte ezt?

– Köztudott errefelé – vonja meg a vállát Pippa. – Bárkit megkérdezhetsz.

– Még sosem hallottam. Anyám biztos figyelmeztetett volna, ha igaz.

– Talán nem volt rá módja – véli Pippa. – Vagy talán nem tudott mindent. A napló szerint a tűz idején még csak novícia volt. – Tiltakozni akarok, de Pippa belém fojtja a szót. – Szegény Gemma! Haragszol, hogy nálad többet tudok?

– Ugyan már! – felelem, pedig tényleg rosszulesik. – Egyszerűen csak azt gondolom, óvatosabbnak kellene lennünk.

– Ugyan, Gemma – szól rám Felicity, és hátat fordít nekem. – Én kíváncsi vagyok a birodalmak minden titkára. – Pippa kárörvendően mosolyog, nekem meg eszembe jut, amit hónapokkal ezelőtt a Spence báltermében mondott, amikor helyette én lettem Felicity kedvence: Légy óvatos, nagyot eshetsz a végén.

Pippa átölel minket, és boldog csókot nyom az arcunkra. Őszinte a mosolya.

– Ó, de hiányoztatok! – Könnycsepp gördül le rózsás arcán. Rémes barátnő vagyok. Nekem is nagyon hiányzott. Most itt van, és szeszélyeimmel elrontom a hangulatot.

– Bocs, Pip! Kérlek, meséld el, amit tudsz!

– Ha ragaszkodtok hozzá! – Vakító a mosolya, s úgy nevetünk, mintha egy percet sem lettünk volna távol egymástól. A fákról lágyan szitálnak a levelek, és káprázatos színekkel borítják be a szoknyánkat.

– Hatalmasak a birodalmak! Se vége, se hossza. El sem tudjuk képzelni, mennyi csoda van benne. Fénylő fákkal teli erdő, ahol örökké világítanak a fák. Arany köd, tündérekhez hasonló szárnyas teremtmények. És egy Gorgó-fejű[5] hajó.

– Gorgó?! – szörnyed el Ann.

– Igen! Láttam is éjjel, ahogy a ködben tovasiklott. Hatalmas hajó volt, az arca félelmet keltő – meséli Pippa.

– Nagyon ijesztő? – rágja az ajkát Ann.

– Ha a szemébe nézel, belehalhatsz a félelembe – mondja Pippa. Ann megrémül. Pippa arcon csókolja. – Ne aggódj, drága Ann, én majd megvédlek!

– Nem akarok a Gorgóval találkozni.

– Azt beszélik, hogy a Rend megátkozta, s hatalmával megkötötte, hogy soha ne leljen nyugalmat, és mindig igazat mondjon – magyarázza Pippa.

– Megátkozta? De miért? – csodálkozik el Ann.

– Nem tudom. Ez az egyik legenda.

– Ha igazat kell mondania, akkor talán azt is elárulja, hol a Templom – töprengek.

– Majd én megkeresem neked – vágja rá gyorsan Pippa.

– Muszáj? – szontyolodik el Ann.

– Nézd csak, Ann! – Pippa kitép egy csomó füvet, s két tenyere közé szorítja. Amikor szétnyitja a tenyerét, kis fekete macska ül a kezében, és ránk pislog.

– Ó! – dörzsöli az arcát a cicához Ann.

– Most, hogy újra együtt vagyunk, remekül szórakozunk majd? –mosolyog Pippa.

---

[5] Gorgó-fej – A gorgók három lánytestvér a görög mitológiából, eredetileg szépek voltak, de megsértették Athénét, aki haragjában olyan rúttá változtatta őket, hogy aki rájuk nézett, azonnal kővé dermedt. Hajuk helyén kígyók tekeregtek, nyelvüket is úgy nyújtogatták, mint a kígyók. Egyiküket, Meduszát Perszeusz megölte, fejét Athéné a pajzsára helyezte, s csatában gyakran felhasználta arra, hogy ellenségeit kővé változtassa. A gorgók az alvilág kapuját őrizték A templomok, szentélyek homlokzatát, síremlékeket gyakran díszítették gorgó-fővel, mert azt tartották róla, hogy távol tartja a gonosz szellemeket.

Nyugtalanság vesz erőt rajtam. Anyám azt állította, hogy a lelkeknek át kell kelniük. És ha tévedett?

Láttam Pippát meghalni. Ott voltam a temetésén. Láttam az álmaimban.

– Szörnyű álmaim voltak rólad – teszem próbára.

Pippa a kismacskát simogatja, s előbb narancssárgára, majd vörösre változtatja.

– Tényleg? Micsoda?

– Csak az utolsóra emlékszem. Odajöttél hozzám, és azt mondtad: „Vigyázz, Gemma, érted jönnek!"

– Kik? – ráncolja a homlokát Pippa.

– Nem tudom. Azt hittem, talán üzenetet küldesz.

– Én? – rázza a fejét. – Eszembe sem jutott ilyesmi. És most gyertek velem! – kiált fel, mint egy fürge hamelni patkányfogó.[6] – Készítünk egy karácsonyfát!

Úgy érzem, mintha órákat töltenénk együtt, s könnyen lehet, hogy így is van. Senki sem akarja elsőként kezdeni a búcsúzkodást, hát ürügyeket keresünk a maradásra: még egy kis varázscsillám a fára, még egy kis bújócska, a Gorgó keresése, aki persze nem kerül elő. Végül elérkezik az idő. Mennünk kell.

– Vissza tudtok jönni holnap? – könyörög legörbülő szájjal Pippa.

– Londonba megyek – mondja szomorúan Felicity. – Nektek meg eszetekbe ne jusson nélkülem eljönni!

– Én holnapután utazom el – szólalok meg.

Ann nem szól.

– És te, Ann? – unszolja Pippa.

– A Spence-ben maradok, és szokás szerint a személyzettel töltöm a karácsonyt.

– Mikor lesztek együtt megint? – kérdi Pippa.

– Két hét múlva – felelem. Bele sem gondoltam. Hogyan keressük a Templomot, ha olyan sokáig távol vagyunk egymástól?

– Lehetetlen! – háborodik fel Pip. – Mihez kezdjek két hétig? Halálra unom magam nélkületek. – A régi, jó Pip.

– Felicityvel találkozunk majd – mondom. – De Ann… – Ann elfancsalodik, mintha mindjárt elsírná magát.

– Haza kell jönnöd velem – dönti el Felicity. – Holnap első dolgom lesz, hogy küldök egy táviratot mamának, és megüzenem, hogy várjon minket. Az estét meg azzal töltöm, hogy kitalálok egy jó történetet, miért is viszlek magammal.

Ann képe felragyog.

– Ez már tetszik! A karácsonyi szünet és a történet is.

– S amint lehet, vagyis két nap múlva, visszajövünk – nyugtatom meg Pippát.

– Várlak benneteket.

– Derítsd ki, amit tudsz! – biztatom. – Keresd meg a Gorgót!

Pippa bólint.

– Muszáj ilyen hamar mennetek? Ne hagyjatok még itt!

– Két nap múlva jövünk – nyugtatja meg Felicity.

Átkísér minket a rúnák régi helyén.

– Vigyázz! – figyelmezteti Felicity.

Ott, ahol a mérges gomba szétfakadt, hamuvá égett a fű. Egy síkos, fekete kígyó tekereg a földön. ,

---

[6] hamelni patkányfogó – A legenda szerint Hameln városát ellepték a patkányok, s megbíztak egy patkányfogót, aki bűvös furulyájával a folyóba csalta a patkányokat. De mivel nem kapta meg az ígért jutalmat, furulyájával a város gyerekeit egy barlangba csalta, ahonnan nem kerültek elő többet.

– Pfuj! – tér ki előle Ann. Pippa felkap egy éles követ, és a kígyóra dobja.

– Már vége is – mondja, s leseperi a tenyeréről a port.

– Hogy utálom a kígyókat! – borzong bele Felicity. Meglepő, hogy bármi is kihozza őt a sodrából. De még furcsább, ahogy különös mosollyal Pippa a követ nézi, amit a kígyóra hajított. Nem tudnám megmondani, miért, de feldúl.

Egy búcsú puszi, és magunk elé varázsolom a fényajtót, amin át visszajutunk a nagyterembe.

– Nézzétek! – kiált fel Ann.

Nyakában most is ott szikrázik és ragyog a rubint.

– Magaddal hoztad a varázslatot – érintem meg a követ.

– Pedig meg se próbáltam! – védekezik Ann, mintha bajba kerülhetne miatta. – így sikerült.

– Nincs rajta zár. Ez már a tied.

– Hadd próbáljam ki! – kiált fel Felicity. Lehunyja a szemét, és egy pillanattal később már a fejünk felett lebeg.

– Gyere le, Felicity! – suttogom sürgetően.

– Szó sem lehet róla! Gyere fel te!

Ann halk visítással emelkedik fel hozzá. A levegőben megfogják egymás kezét, és a padló fölött forognak, mint a kísértetek.

– Várjatok! – Felszállok hozzájuk. Kinyújtom a karomat, lábam a széktámlák és a kandallópárkány fölött kalimpál. Szédült boldogság fog el, a súlytalanság mámora.

– Milyen csodás! – kuncog Ann. Lenyúl, és megigazítja a karácsonyfa tetején levő angyaldíszt, míg egyenesen és magasan nem áll. – Tessék!

– Mire készülsz? – kérdezem Felicityt, aki lehunyja a szemét.

Összedörzsöli a tenyerét. Amikor ismét széttárja, egy csillogó briliánsgyűrű van a kezében. A harmadik ujjára húzza, s odamutatja nekünk.

– Ez a legszebb karácsonyi ajándékom – nézi. – Képzeljétek csak el, milyen nagyszerűen mulatunk majd Londonban, ennyi varázserő birtokában!

– Nem tartom bölcs dolognak – ingatom a fejemet. – Meg kell kötnünk a varázslatot. Ez a célunk.

Felicity a száját csücsöríti.

– Nem teszek vele semmi borzalmasat.

Nem akarok ebbe a vitába most belemenni.

– Repüljünk újra! – javasolom, hogy témát váltsak.

Végül Felicity is elfárad. A szobáinkba settenkedünk, és örömmel ejtjük ki Pippa nevét, akit két hónapon át gyászoltunk. Talán ma éjjel nyugodtan álhatók. Nem merítenek ki a lidérces álmok.

Egy óra múlva, már az ágyam biztos menedékében jövök rá, mi is riasztott meg Pippa arcán, amikor lenézett az elpusztított kígyóra.

A mohó éhség.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Megérkezett a hintó, amivel Felicity és Ann kimennek az állomásra. Elbúcsúzunk az előkelő márvány előcsarnokban. A személyzet közben felpakoltatja a kocsissal az utazóládáikat. Felicity hűvös, dölyfös pózban áll mályvaszínű kabátjában és szőrme muffjával. Ann reménykedő és bolondos a Felicitytől kapott kölcsönruhában, a mostani időjárásban túl könnyű, rövid, égszínkék bársonypelerinben, amit a szőlős brossal tűzött össze.

– Maradt varázserőd? – kérdezi Felicity.

– Nem – válaszolom. – Vége. És neked?

– Nekem sincs. Vissza ne merj menni nélkülünk! – húzza össze a szemét.

– Már százszor megígértem. – A kocsis elviszi az utolsó táskájukat is. – Szálljatok fel! Nehogy lekéssetek a vonatot! – Nehéz a nagy nyüzsgésben beszélgetni. És utálok búcsúzkodni.

– Fee kölcsönadta a köpenyét! – ragyog a boldogságtól Ann.

– Remek – felelem, és próbálok nem tudomást venni Felicity becenevéről. Én még semmit sem kaptam tőle kölcsön, s akaratlanul is elfog a féltékenység, hogy együtt töltik a szünidőt.

Felicity Ann ruháját babrálja, és lesimít néhány ráncot.

– Megkérem mamát, hogy holnap vigyen el minket a klubjába ebédelni. A legelőkelőbb női klubok egyike. Be kell avatnunk Gemmát is a zseniális tervünkbe. Neki is lesz benne szerepe.

Máris bánom, ami következik.

– Úgy döntöttem, hogy Annből új embert faragok a szünet idejére. Mostantól nem lesz ez a kis szürke, könyöradományból tanuló egérke. Úgy be fog illeszkedni, mintha a felső tízezerbe született volna. Semmit sem fognak sejteni.

Ann mintegy végszóra folytatja:

– Azt kell mondanom az édesanyjának, hogy az orosz királyi családból származom, de a nagybátyám, Chesterfield hercege csak mostanában talált rám a Spence-ben, és tájékoztatott elhunyt szüleim hagyatékáról.

A dundi, nagyon is angolos külsejű Annt elnézve kétségeim támadnak.

– És ezt okos dolognak tartjátok?

– A rubint adta az ötletet tegnap éjjel. Eszembe jutott, mi lenne, ha a saját képzelőerőnket használnánk? Ha játszanánk vele egy kicsit? –osztja meg kérdéseit Felicity.

– És ha rájönnek? – izgul Ann.

– Nem fognak – mondja Felicity. – Majd elmesélem a klubbeli hölgyeknek, hogy a szüleid halála előtt egy világhírű orosz opera-énekesnőtől kaptál órákat. Lázba hozza őket a gondolat, hogy énekelni halljanak, s ahogy ismerem őket, versengenek majd, hogy a táncestélyeiken és a vacsoráikon énekelj. Büszkén mutogatnak, s közben meg sem fordul a fejükben, hogy szegény vagy, mint a templom egere.

Felicity mosolyában van valami ördögi.

– Biztos csalódást fogok okozni – motyogja Ann.

– Azonnal hagyd abba! – rója meg Felicity. – Nem azért teszek meg érted mindent, hogy lerombold!

– Igen, Felicity – feleli engedelmesen Ann.

Kinyitjuk az ernyőinket, és kilépünk az esőbe, ahol egy pillanatig végre magunkra maradunk. Egyikünk sem akarja kimondani, amit érzünk: gyötrelem lesz kivárni, míg újra beléphetünk a birodalmakba.

Most, hogy belekóstoltam a varázslatba, alig várom, hogy ismét kipróbáljam.

– Kápráztasd el őket! – biztatom Annt. Gyorsan megöleljük még egymást, s a kocsis már szólítja is őket a záporfüggönyön át.

– Két nap – mondja Felicity.

– Két nap – bólintok.

Sebesen odafutnak a hintóhoz, a lábuk felveri a sarat. Mademoiselle LeFarge az előcsarnokban ül, amikor belépek. A legjobb gyapjúkosztümjét viseli, s a Büszkeség és balítéletet olvassa.

– Nagyon csinos! – dicsérem meg. – Izé, *tres jolie!*[7]

– *Merci beaucoup*[8] – mosolyog rám. – A felügyelő úr nemsokára értem jön.

– Látom, Miss Austent olvassa – jegyzem meg. Hálás vagyok, hogy nem korhol a szánalmas franciatudásom miatt.

– Ó, igen! Nagyon élvezem a könyveit, olyan romantikusak! Jól teszi, hogy mindig boldog befejezést ír a regényeihez: eljegyzést vagy szép esküvőt.

Kopogtatnak, majd egy szobalány lép be.

– Mr. Kent keresi, kisasszony.

– Köszönöm! – Mademoiselle LeFarge elteszi a könyvét. – Nos, Miss Doyle, akkor az új évben találkozunk. Boldog karácsonyt!

– Önnek is, Mademoiselle LeFarge.

– Ó, és a szünidőben tökéletesítse a franciatudását, Mademoiselle Doyle! A karácsony a csodák ideje. Talán mindkettőnknek része lesz benne.

A Spence néhány óra alatt majdnem teljesen kiürül. Jó, ha tucatnyian maradunk. A lányok egymás után távoznak. Az ablakomból nézem, ahogy kilépnek a hideg szélbe, hogy kivigyék őket a vasútállomásra. Nézem, ahogy búcsúzkodnak, megígérik, hogy egy bálban vagy az operában találkoznak. Nem is értem, miért a könnyek, az „Úgy hiányzol majd!”, mikor szinte alig lesznek egymástól távol.

Végre szabadon járkálhatok a házban, így felderítő útra indulok: meredek lépcsőn kapaszkodom fel a szűk tornyocskákba, madártávlatból gyönyörködöm a Spence-t körülvevő vidékben. Zárt ajtók előtt suhanok el, sötét, faburkolatos szobákba kukkantok be, amelyek inkább tűnnek múzeumnak, mint eleven, lakható helyeknek. Sötétedésig kóborolok, amikor már régen ágyban kellene lennem, nem mintha bárki is keresne.

Az emeletemre érve ijedten torpanok meg. A kiégett Keleti Szárnyba vezető egyik hatalmas ajtó résnyire nyitva, a zárban ott a kulcs. Amióta itt vagyok a Spence-ben, még nem láttam nyitva az ajtót. Vajon miért van most nyitva, amikor üres az iskola?!

Vagyis hogy majdnem üres.

Közelebb lopódzom, próbálok hangtalan maradni. Belülről hangokat hallok. Egy percbe telik, mire rájövök, hogy Mrs. Nightwing és Miss McCleethy beszélgetnek. Nem hallom tisztán, mit mondanak. A szél úgy süvölt, mint a fújtatóból, csak szavakat sodor ki az ajtórésen: „el kell kezdeni”, „London”, „segítenek majd”, „megszereztem”.

Benézni félek, de a fülemet a résre szorítom.

– Gondoskodom róla – mondja éppen Mrs. Nightwing. – Végtére is rám bízták.

Miss McCleethy ekkor lép ki, és lefülel.

– Hallgatódzik, Miss Doyle? – kérdezi villogó szemmel.

– Mi az? Mi baj van? – kérdezi Mrs. Nightwing. – Ó, Miss Doyle! Mi a csoda…!

– N… nagyon sajnálom, Mrs. Nightwing, de hangokat hallottam.

– Mit hallott? – esik nekem Mrs. Nightwing.

– S… semmit.

– És elvárja, hogy elhiggyük? – fenyeget Miss McCleethy.

---

[7] tres jolie – nagyon csinos

[8] Merci beaucoup – köszönöm szépen.

– Pedig így van – hazudok. – Üres az iskola, és nem bírtam elaludni. Mrs. Nightwing és Miss McCleethy összenéznek.

– Gyorsan bújjon ágyba, Miss Doyle! – parancsol rám Mrs. Nightwing. – Máskor azonnal tudassa a jelenlétét!

– Igenis, Mrs. Nightwing! – Futva indulok el a folyosó végén nyíló szobámba.

Miről beszéltek? Mit kell elkezdeni?

Erőt veszek magamon, és kibújok a cipőmből, a ruhámból, a fűzőmből, a harisnyámat is lehúzom, míg egy szál ingben nem állok. Pontosan tizennégy tűvel tűztem fel a hajamat, és most számolom, miközben remegő ujjakkal egyenként szedem ki őket. Rézvörös fürtjeim megkönnyebbülten omlanak a vállamra.

Hiába minden, olyan nyugtalan vagyok, hogy szóba sem jöhet az alvás. El kell terelnem a figyelmemet, el kell oszlatnom nyugtalan gondolataimat. Ann ágya alatt egy halom újságot találok, amelyek tanácsokat adnak, és bemutatják a legújabb divatot. Az egyik lap borítóján gyönyörű nő látható. Haját tollakkal ékesítette, bőre tejfehér és tökéletes, tekintete egyszerre kedves és töprengő, mintha a naplementét nézné, s közben síró gyermekek lehorzsolt térdét akarná bekötözni. Nem is értem, hogy képes ilyen pillantásra. Új félelem rohan meg: sohasem leszek ilyen elbűvölő!

Leülök az öltözőasztal tükre elé, és magamat bámulom. Ide-oda forgatom a fejemet. Tisztességes profilom van: egyenes orr, formás áll. A tükörben szemügyre veszem a szeplőimet és világos szemöldökömet. Reménytelen! Nem mintha csúnya volnék, csak éppen nincs rajtam semmi figyelemre méltó. Semmi izgalmas. Nem vagyok az a fajta, aki a filléres regények borítóján rajongva tekint a távolba. Vagy akit hódolók serege vesz körül, s dalokban éneklik meg a szépségét. És nem állítom, hogy ez nem esik rosszul.

Ha majd bálokra és estélyekre járok – már ha lesz ilyen egyszer! –, milyennek fognak látni? Észrevesznek-e egyáltalán? Vagy a sóhajtozó bátyám, kedves, idős nagybácsikáim és másod-unokatestvéreim lesznek kénytelenek udvariasságból felkérni, mert a feleségük, anyjuk vagy a háziasszony kérésére nem mondhatnak nemet?

Leszek-e valaha istennő?! Kifésülöm a hajamat, és úgy igazítom, mint az operák merész plakátjain, amelyeken tüdővészes nők belehalnak a szerelembe, miközben fájdalmasan gyönyörűek. Ha összehúzom a szememet és szétnyitom az ajkaimat, talán csábosnak tűnök. De a tükörképemből hiányzik valami. Óvatosan letolom az ingem vállpántját, és kivillantom a vállamat. Megrázom a fürtjeimét, hogy összekócolódjanak, mintha vad erdei nimfa volnék…

– Bocsásson meg – mondom a tükörképemnek –, de azt hiszem, még nem találkoztunk! Én… – Sápadt vagyok. Ez a baj! Kicsit megcsipkedem az arcomat, hogy kipiruljon, és halk, mérges hangon adom a választ: – Ki barangol szabadon az erdőmben? Mondd hát a neved! Halljam!

Torokköszörülés hallatszik mögöttem, majd suttogás:

– Én vagyok itt, Kartik.

Halkan felsikoltok. Felpattanok az öltözőasztaltól, s rögtön meg is botlom a szélében. Elvágódom a szőnyegen, és magammal rántom a széket is. Kartik előlép a paraván mögül, és maga elé teszi a kezét.

– Kérem! Ne sikítson!

– Hogy merészeli! – sikkantom. A szekrényhez futok, hogy kivegyem a köntösömet. Jaj, istenem, hová lett?

Kartik a padlóra mered.

– Én… nem akartam, higgye el! Itt vártam, de elszundítottam, és… Felöltözött már?

Megvan a köntös, de izgalmamban nem engedelmeskedik a kezem. Csálén gombolom be, így ferdén lóg rajtam. Keresztbe fonom a karomat, hogy ne legyen olyan feltűnő.

– Talán nem tudja, de megbocsáthatatlan bűn egy hölgy szobájában elrejtőzni, s nem jelezni, hogy itt van, amikor öltözködik… – Fortyogok. – Megbocsáthatatlan!

– Nagyon sajnálom! – válaszolja szégyenlősen.

– Megbocsáthatatlan! – ismétlem.

– Menjek ki, és jöjjek vissza?

– Mivel már itt van, akár maradhat is. – Ami azt illeti, örülök a társaságának, miután túlestünk a kellemetlenségen. – Mi olyan sürgős, hogy fel kell miatta mászni a falon, és el kell rejtőzni a paravánom mögött?

– Belépett a birodalmakba? – szegezi nekem a kérdést.

– Igen – bólintok. De úgy tűnik, minden rendben. Olyan gyönyörű, mint annak előtte. – Elhallgatok, mert eszembe jut Pippa. A gyönyörű Pippa, akit Kartik régen olyan áhítattal bámult. Eszembe jut a Raksanára vonatkozó figyelmeztetése.

– Mi az?

– Semmi. Megkértünk valakit odabent, hogy segítsen. Aki már ismeri a helyet.

Kartik a fejét rázza.

– Nem túl okos dolog! Mondtam, hogy most senkiben és semmiben sem bízhat, ami a birodalmakból származik.

– De benne megbízhatunk.

– Honnan tudja?

– Pippáról van szó – mondom halkan.

Kartik szeme elkerekedik.

– Miss Crossról? Azt hittem…

– Én is. De múlt éjjel találkoztam vele. Nem tud a Templomról, de segít megkeresni.

Kartik rám mered.

– De ha nem kel át, megrontják!

– Nincs benne semmi szokatlan – tiltakozom. – Pontosan olyan…

– …gyönyörű, mint volt, akarom mondani.

– Pontosan milyen?

– A régi Pippa, semmit sem változott – felelem nyugodtan. – És jobban ismeri a birodalmakat, mint mi. Segíthet nekünk. Többet tud nyújtani, mint amit magától kaptunk.

Ha bele is gázoltam a büszkeségébe, nem mutatja. Fel-alá járkál, s olyan közel megy el mellettem, hogy megcsap az illata: füst, fahéj, a szél és a tiltott illata. Szorosabban húzom magamon össze a köntösömet.

– Rendben van – dörzsöli meg az állát. – De óvatos legyen vele! Nem tetszik itt valami. A Raksana kifejezetten óvott, hogy…

– A Raksana nem volt ott, akkor meg honnan tudja, kiben lehet bízni? – Pippa figyelmeztetése hirtelen nagyon is hihetőnek tűnik.

– Semmit sem tudok a testvériségéről. Miért bíznék benne? Vagy magában? Besettenkedik a szobámba, és elbújik a paraván mögött. Mindenütt a nyomomban van. Állandóan parancsokat üvölt rám: Zárja be az elméjét! Nem, sajnálom, nyissa meg inkább az elméjét! Keresse meg nekünk a Templomot! Kösse meg a varázslatot!

– Elmondtam, amit tudok.

– Akkor nem tud valami sokat, ugyebár? – vágok vissza.

– Tudom, hogy a bátyám Raksana volt. Tudom, hogy az anyja védelmében halt meg, az anyja pedig a maga védelmében.

Tessék! A rettenetes bánat, ami összeköt bennünket. Úgy érzem, mintha gyomorszájon vágtak volna, és nem kapnék levegőt.

– Ne! – figyelmeztetem.

– Mit ne?

– Ne váltson témát! Most egy darabig én adok parancsokat. Azt akarja, hogy találjam meg a Templomot. Én is akarok valamit!

– Zsarol?

– Nevezze, aminek akarja! De nem mondok többet, míg nem válaszol a kérdéseimre.

Ann ágyán ülök, ő meg velem szemben, az enyémen. Mint két harapásra kész kutya, ha provokálják őket.

– Kérdezzen! – mondja.

– Majd ha készen állok rá – válaszolom.

– Rendben van, akkor ne kérdezzen! – Indulni készül.

– Meséljen a Raksanáról! – bököm ki.

Kartik felsóhajt, és a mennyezetre emeli a tekintetét.

– A Raksana Testvérisége olyan régóta létezik, mint a Rend. Keleten tűnt fel, de időközben sokan csatlakoztak hozzá. Nagy Károly is Raksana volt, ahogy nem egy templomos lovag is. A birodalmakat és annak határait őrizték, s felesküdtek a Rend védelmére. Emblémájuk a kard és a koponya. – Egy szuszra hadarja el, mintha tanári felszólításra történelemleckét mondana fel.

– Hasznos tudnivalók – jegyzem meg ingerülten.

– És tanulságosak – emeli fel egy ujját.

Eleresztem a fülem mellett a gúnyolódását.

– Hogy lépett be a Raksana soraiba?

Vállat von.

– Mindig is velük voltam.

– Lehetetlen. Biztos volt apja, anyja.

– Volt. De nem ismerem őket. Hatéves koromban váltam el tőlük.

– Ó! – Megráz, amit hallok. Eszembe sem jutott Kartik, a kisfiú, akit kiszakítanak anyja karjai közül. – Sajnálom.

Nem néz a szemembe.

– Nincs mit sajnálnia. A Raksana képzett ki, ahogy előttem a bátyámat, Amart is. Nagy megtiszteltetés volt ez a családomnak. Befogadtak maguk közé, matematikára, nyelvekre tanítottak, fegyverhasználatra, harcra oktattak. És megtanítottak krikettezni. – Elmosolyodik. – Tűrhetően krikettezem.

– És még mire?

– A természetben való életben maradásra. Nyomkövetésre. Lopásra.

Felvonom a szemöldökömet.

– Bármire, ami a túléléshez kell. Sosem lehet tudni, mikor segít hozzá a zsebtolvajlás egy napi élelemhez, vagy tereli el a megfelelő pillanatban a figyelmet.

Anyámra gondolok, akit most már örökre elvesztettem, hogy mennyire fáj a hiánya.

– Nem hiányzott nagyon a családja?

A hangja, amikor végül megszólal, alig hallható.

– Eleinte minden utcán, minden piacon az anyámat kerestem, mindig reménykedtem, hogy meglátom. De legalább ott volt Amar.

– Milyen szörnyű! Nem szólhatott bele.

– Ez a sorsom. Beletörődtem. A Raksana nagyon jó volt hozzám. Egy kiváló testvériség tagja lehetek. Mi egyebet kezdtem volna Indiában? Teheneket tereltem volna? Éheztem volna? Az angolok árnyékában tengettem volna az életemet, és kényszeredetten mosolyogtam volna, miközben felszolgálom az ételüket vagy csutakolom a lovukat?

– Nem akartam felzaklatni.

– Nem is tette – feleli. – Úgy látom, nem fogja fel, mekkora megtiszteltetés, ha valakit kiválasztanak a testvériségbe. Hamarosan készen állok, hogy a képzésem utolsó szintjére lépjek.

– És akkor mi történik?

– Nem tudom – feleli tűnődő mosollyal. – Életre szóló hűséget fogadok. Megmutatják az örök misztériumokat. Senki sem beszél róla. De előbb meg kell felelnem egy kihívásnak, hogy bebizonyítsam, érdemes vagyok a bizalmukra.

– Mi az a kihívás? Lehervad a mosolya.

– Meg kell találnom a Templomot.

– A sorsa tehát összefonódik az enyémmel.

– Igen – feleli ellágyulva. – Úgy tűnik.

Olyan furcsán néz rám, hogy ismét eszembe jut, micsoda szégyen előtte mutatkoznom ebben a köntösben.

– Mennie kell!

– Ó, igen! – ugrik fel. – Kérdezhetek valamit?

– Tegye csak! – válaszolom.

– Gyakran beszélget a tükrével? A hölgyek szoktak ilyesmit tenni?

– Természetesen nem! – Rettenetesen elvörösödöm. – Csak próbát tartottam. Egy darabhoz. Egy… műsorban lépek fel.

– Nagyon érdekes bemutató lesz – csóválja a fejét.

– Holnap utazással teli hosszú nap áll előttem, így most jó éjt kell kívánnom – jelentem ki szertartásosan. Alig várom, hogy távozzon, s szörnyű zavarommal egyedül maradjak. Erős lábát átlendíti az ablakpárkányon, és a kötélért nyúl, ami az iskola falán felkúszó sűrű rep-kényben rejtőzik.

– És hogy találom meg, ha ráakadok a Templomra?

– A Raksana szolgálatot talált számomra Londonban a szünidőre. A közelében. Majd keresem.

Azzal már kint is van, és leereszkedik a kötélen. Figyelem, míg el nem nyeli az éjszaka, és azt kívánom, bárcsak visszajönne. Alig zárom be az ablakot, amikor kopognak. Miss McCleethy nyit be.

– Mintha hangokat hallottam volna – néz körül.

– Ha… hangosan olvastam – kapom fel Ann újságját az ágyról.

– Érrrtem – mondja furcsa akcentusával. Egy poharat nyújt felém.

– Említette, hogy nehezen tud elaludni, hoztam hát egy kis meleg tejet.

– Köszönöm! – Utálom a meleg tejet, de azért elveszem.

– Úgy érzem, rosszul kezdődött a kapcsolatunk.

– Nagyon sajnálom, ami a nyíllal történt, Miss McCleethy! Komolyan! És az előbb nem hallgatóztam. Én csak…

– Nem érdekes, felejtsük el! Miss Bradshaw-val lakik itt?

– Igen.

– Ő és Miss Worthington a legjobb barátnői?

– Igen. Ami azt illeti, az egyetlen barátnőim.

– Bájos ifjú hölgyek, bár közel sem olyan érdekesek, mint ön, Miss Doyle.

Ezen megütközöm.

– Éééen? Egyáltalán nem vagyok érdekes.

– Ugyan már – lép közelebb. – Mrs. Nightwinggel éppen ma este beszélgettünk magáról, és egyetértettünk, hogy van magában valami rendkívüli.

A félregombolt köntösben állok előtte.

– Igazán kedves, hogy ezt mondja. De Miss Bradshaw-nak csodálatos a hangja, és Miss Worthington rettentő okos.

– Látja, milyen jó barát, Miss Doyle! Azonnal a barátnői védelmére siet. Dicséretes tulajdonság.

Bókolni akar, de rossz érzésem támad. Mintha tanulmányozna.

– Milyen különös nyaklánc! – Merészen húzza végig az ujját a holdsarló görbületén. – Hol szerezte?

– Az anyámé volt – válaszolom.

Átható tekintettel méreget.

– Bizonyára nehéz volt megválnia egy ilyen értékes ékszertől.

– Meghalt. A láncot örököltem.

– A medál jelent valamit? – kérdezi.

– Nem – hazudom. – Nem tudok róla.

Miss McCleethy addig mered rám, míg kénytelen vagyok elfordítani a pillantásomat.

– Milyen volt az édesanyja? Úgy teszek, mintha ásítanék.

– Bocsásson meg, de azt hiszem, mégis fáradt vagyok.

Miss McCleethy csalódottnak látszik.

– Meg kellene innia a tejet, míg meleg. Jól alszik majd tőle. A pihenés nagyon fontos.

– Köszönöm, majd megiszom – fogom a poharat.

– Gyerünk, hajtsa fel!

Nem bújhatok ki alóla. A meszes vízre emlékeztető folyadékból néhány kortynyit magamba erőltetek. Szokatlanul édes az íze.

– Menta – jegyzi meg, mintha olvasna a gondolataimban. – Segít az alvásban. Visszaviszem a poharat Brigidnek. Ha jól sejtem, nem kedvel, ugye?

– Bizonyára téved – vágom rá az udvarias választ.

– Úgy néz rám, mintha magam volnék az ördög. Az vagyok, Miss Doyle?

– Ó, dehogy – felelem rekedten.

– Örülök, hogy barátok leszünk. Aludjon jól, Miss Doyle! Ma este már ne olvasson!

Meleg és elnehezült a testem. A meleg tej tenné? A menta? Vagy Miss McCleethy megmérgezett? Ne légy nevetséges, Gemma!

Kinyitom mindkét ablakot, és beengedem a fagyos levegőt. Ébren kell maradnom. Nagy léptekkel járok fel s alá. Lehajolok, és megérintem a lábujjamat. Végül leülök az ágyra, és karácsonyi énekeket dünnyögök magamban. Semmi sem használ. A dal elhalkul, és könnyű, bódult álomba merülök.

A holdsarló ragyog a kezemben. A kezem lótuszvirág lesz egy indán. Vastag, zöld indák bújnak elő a résekből, apró bimbóikból pompás rózsák nyílnak. Az arcom visszanéz rám egy vízfalról. Átdugom a kezem a falon, míg teljesen át nem esem a túloldalra. Egyre mélyebbre hullok, az álomtalan álom fekete köpenye alá.

Nem tudom, hány óra lehet, amikor valamire felriadok. Hallgatódzom, de csend van. A tejtől vékony lepedék maradt a nyelvemen, íze betölti a számat. Porcikám se kívánja, de muszáj lemennem valami innivalóért.

Nagyot sóhajtok, felhajtom a takarót, és gyertyát gyújtok. A tenyeremmel védem a lángot, míg végigmegyek a sötét folyosón, ami végtelenül hosszúnak tűnik. Ezen az emeleten én maradtam itt egyedül. A gondolattól megszaporázom a lépteimet.

Már a lépcsőnél járok, amikor a láng meglibben, és kialszik. Jaj, ne! Vissza kell mennem, hogy meggyújtsam. Hirtelen szédülés fog el. A térdem megroggyan, de sikerül megkapaszkodnom a korlátban, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. A sötétben halk kaparászást hallok, mintha krétát húznának végig egy túl kemény palatáblán.

Már nem vagyok egyedül. Valaki más is van itt.

– Brigid, maga az? – A hangom suttogásnál nem lehet hangosabb.

A kaparászás egyre közeledik. Kezemben fellobban a gyertya lángja, és feszes kis fénygömbbé tágul. Ott vannak, látom őket, csillámlik a körvonaluk. Nem valóságosak, de valahogy teltebb a kép, mint a hóban látott látomás. Cipőjük hegyes orra borzalmas hangon kaparja a fapadlót, miközben egyre közelebb lebegnek. Mozog az ajkuk, mintha beszélnének, de nem hallok semmit. Szomorú a tekintetük, és nagy, sötét árnyék van a szemük alatt.

Ne sikíts, Gemma! Csak egy látomás. Nem lehet bajod tőle, te is tudod.

Olyan közel jönnek, hogy muszáj elfordítanom a fejemet, és lehunynom a szememet. A félelemtől majdhogynem öklendezem. Na meg a szagtól is. Mi lehet ez? A tenger illata. És még… a rothadásé.

Megint az a hang, mintha ezernyi bogárszárny kaparászna. Olyan halkan beszélnek, hogy beletelik egy kis időbe, mire rájövök, mit mondanak, s akkor megfagy a vérem.

– Segíts rajtunk!

Nem akarom kinyitni a szememet, mégis muszáj. Egészen közel vannak a csillámló lények. Az egyik felém nyújtja a kezét. Kérlek, ne érints meg! Sikítok! Sikítok, mindjárt si…

A keze jeges érintés a vállamon, de nincs időm sikítani, mert megdermed a testem, ahogy a látomás lehúz. Képek özönlik el az elmémet. Három lány ugrál az egyenetlen sziklákon. A hullámok átcsapnak a szirteken, és vékony habcsíkokat hagynak a lábukon. Egyre sötétebbek a felhők. Vihar készül. Várjunk csak, van egy negyedik lány is. Ő hátramarad. Valaki szólítja. Egy asszony, aki zöld köpenyt visel.

A lányok édeskés hangját hallom.

– Nézd…

Az asszony megfogja a lány kezét, s akkor rettegés támad a tenger felől. Elsötétül az ég. A lányok felsikoltanak.

Ismét a folyosón vagyok, előttem a csillámló fény, de a lányok már halványulnak, elnyeli őket a sötét.

– Hazudik… – suttogják. – Ne bízz benne… – és semmivé válnak. Térdelek a hideg, kemény földön. Egyedül vagyok. A gyertya hirtelen felszisszen, és kósza szikrát vet.

Ennyi elég is. Felpattanok, és zavarodottan futok, mint egy rémült egér. Meg sem állok, míg vissza nem érek a szobámba, és be nem zárom az ajtót, bár meg nem tudnám mondani, mit is akarok kizárni. Felgyújtom az összes lámpát, és amint világos van, rögtön jobban érzem magam. Miféle látomás volt ez? Miért lettek ennyivel erősebbek? Talán mert elszabadult a varázs? Felbátorodtak tőle a lányok? Éreztem a kezét a vállamon…

Elég, Gemma. Ne rémisztgesd magad!

Kik ezek a lányok, és mit akarnak tőlem? A „Ne bízz benne!” mit jelent? Hiába üres az iskola, nem nyugszom meg, és hiába leszek holnap Londonban együtt a családommal, ha ki tudja, milyen borzalmak várnak rám.

Semmire se találok választ. Félek elaludni. Mire megvirrad, és a hajnal az ablaküvegemhez nyomja orrát, én már felöltöztem, becsomagoltam, és készen állok az útra, még ha nekem kell hajtanom is a lovakat.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Tom szokása szerint késik.

A Spence-ből a tizenkét órai vonattal érkeztem meg a megbeszélt időben a Victoria pályaudvarra, de Tom nincs sehol. Talán szörnyű baleset történt, s most az utcán haldokolva utolsó leheletével a bámészkodókat kéri, hogy rohanjanak a pályaudvarra, és mentsék meg ártatlan és erényes húgát. Ez az egyetlen kegyes magyarázat, ami eszembe jut, pedig valószínűleg csak a klubjában ül, nevetgél és kártyázik a barátaival, és teljesen megfeledkezett rólam.

– Biztos, hogy kijön magáért a bátyja, kedvesem? – kérdezi Beatrice, a két hetvenéves vénkisasszony egyike, akik mellettem ültek a vonaton, és szünet nélkül a reumájukról és a százlevelű rózsa nagyszerűségéről beszéltek, amíg úgy nem éreztem, mindjárt megbolondulok. A testvéremtől eltérően őket aggasztja a helyzetem.

– Igen, egészen biztos. Kérem, ne nyugtalankodjanak!

– Ó, istenem, Millicent, igazán nem hagyhatjuk itt egyedül!

– Nem bizony, Beatrice. Velünk kell jönnie. Majd értesítjük a családját.

Döntöttem: Megölöm Tomot.

– Ott van! – kiáltom, és a távolba meredek, ahol persze nyoma sincs a bátyámnak.

– Hol? – kérdezik a testvérek.

– Ott! Biztos rossz irányból vártam. Örülök, hogy megismerhettem önöket. Remélem, találkozunk még – nyújtom a kezemet, hogy útjukra engedjem őket. Határozottan elindulok, majd beugrom a jegypénztár mögé. Amint tiszta a levegő, letelepedek egy padra a peron végében.

Hol lehet?

Újabb vonat süvít be az állomásra, és leszállnak az utasok. Mosolygó rokonok ölelő karja várja őket. Átadják a csomagjaikat, megfogják a csokrokat. Tom már fél órát késett. Apának lesz erről néhány keresetlen szavam.

Egy elegáns, fekete öltönyt viselő úr ül le mellém. Mégis, mit képzelhet rólam, hogy egyedül ülök itt? Az arca bal oldalát dühös, vörös heg csúfítja el, ami a szája sarkától a füléig húzódik. Kiváló szabású az öltönye. Kikémlelem a hajtókájába tűzött jelvényt, s hirtelen kiszárad a szám, mert ráismerek. Kard és koponya, a Raksana jele. Vajon merő véletlen, hogy éppen mellém ült? Vagy valami célja van? Halványan rám mosolyog. Csendben felállók, és arrébb megyek. A peron felénél visszafordulok. Ö is felállt. Az újságját a hóna alá dugta, és követ. Hol lehet Tom?! Megállok egy virágárusnál, és úgy teszek, mintha a virágait venném szemügyre. A férfi is odajön. Kiválaszt egy vörös szegfűt a gomblyukába, köszönetképpen megbillenti a kalapját, s egy pénzérmét ejt az árus tenyerébe, anélkül, hogy bármit is mondana.

A lábam remeg a félelemtől.

Mi történik, ha megpróbál elkapni? És ha Kartikkal történt valami? Ha Pippának igaza van, és egyáltalán nem bízhatok a Raksanában?

Érzem, ahogy a fekete öltönyös egyre közelebb ér. Ha sikoltanék is, ki hallja meg a vonatok sziszegése és dübörgése közepette? Ki jönne a segítségemre?

Felfigyelek egy fiatalemberre, aki magányosan várakozik.

– Hát megérkezett! – kiáltom, és gyors léptekkel odamegyek hozzá. Körülnéz, hogy kihez beszélek. – Késett, ha nem tudná!

– Én…? Igazán sajnálom, de ismer…

Odahajolok, és sürgetően suttogom:

– Kérem, segítsen! Az a férfi követ.

Zavartan néz körül.

– Kicsoda?

– Az ott. – Hátrafordulok, de már nyoma sincs. Senkit sem látok. – Egy fekete öltönyös férfi követett. Borzalmas sebhely volt a bal arcán. Leült mellém a padra, aztán követett a virágárusig – mondom, miközben tisztában vagyok vele, hogy őrültségnek hangzik.

– Talán virágot akart venni a gomblyukába – véli a fiatalember.

– De egész idáig követett.

– A kijárat közelében vagyunk – mutat az utcára nyíló ajtókra.

– Valóban! – Micsoda bolond vagyok. – Nagyon sajnálom. Úgy látszik, minden apróságtól megrémülök. Úgy volt, hogy a bátyám vár a vonatnál. De sajnos késik.

– Akkor itt maradok, és vigyázok magára, míg meg nem érkezik. –Jaj, dehogy, igazán semmi szükség…

– Ami azt illeti, segíthetne nekem.

– Miben? – kérdezem óvatosan.

A kabátzsebéből elővesz egy kekszes doboz nagyságú gyönyörű bársonydobozt.

– Egy hölgy véleményére lenne szükségem egy ajándékkal kapcsolatban. Segít?

– Természetesen – felelem megkönnyebbülten.

A tenyerére fekteti a dobozt, és felnyitja a tetejét. Nincs benne semmi.

– De hiszen üres! – kiáltok fel.

– Úgy látszik, de figyeljen csak! – Felemeli a doboz alját, és előtűnik egy titkos rekesz, a rejtekhelyen pedig egy csodálatos kámea.

– Milyen szép! – dicsérem meg. – És a doboz is nagyon ötletes.

– Tehát megfelelőnek tartja?

– A hölgy bizonyára örülni fog – vágom rá, és rögtön el is pirulok.

– Édesanyámnak vettem – magyarázza a fiatalember. – Őt várom. Bizonytalanul álldogálunk. Fogalmam sincs, mit mondjak vagy tegyek. Álljak itt továbbra is, mint egy idióta, vagy fogjam, ami a büszkeségemből megmaradt, kívánjak jó napot, és keressek egy búvóhelyet, míg a bátyám értem jön végre?

Már éppen nyitom a számat, hogy elbúcsúzzak, amikor kezet nyújt.

– Simon Middleton vagyok. Ó, bocsásson meg, mondani akart valamit?

– Én csak… Jó napot, nagyon örülök. Kezet rázunk.

– Én is. Jó napot, Miss…?

– Ó, istenem, a nevem…

– Gemma! – csendül fel a nevem. Tom végre megérkezett. Odarohan, kalapja a kezében, bosszantó hajtincse persze megint a szemébe hullik. – Úgy emlékszem, Paddingtont[9] mondtál!

– Nem, Thomas – kényszerűek mosolyt az ajkamra az udvariasság kedvéért. – Egyértelműen Victoriát mondtam.

– Pedig Paddingtont mondtál!

– Hadd mutassam be a bátyámat, Mr. Thomas Doyle-t, Mr. Middleton. Mr. Middleton volt olyan kedves, és várakozott velem, Thomas – teszem hozzá némi célzással.

Tom elsápad. Most aztán szégyellheti magát! Simon szélesen mosolyog. A szeme vidáman csillog.

– Jó, hogy látlak, Doyle, öregfiú!

– Middleton úrfi! – nyújtja a kezét Tom. – Hogy van Denby vikomtja[10] és Lady Denby?

---

[9] Paddington – londoni pályaudvar neve

[10] vikomt – (angolul viscount, franciául visconte, vicomte) Főnemesi rang a gróf és a báró között, algróf, helyettes gróf értelemben. Az angolok a 14. századtól ismerik a franciáktól átvéve ezt a rangot.

– Köszönöm kérdésedet, atyám és anyám nagyon jól vannak. Simon Middleton egy vikomt fia? Hogy lehet egy ilyen kedves, elbűvölő, nemesi rangú fiatalember, mint Mr. Middleton, baráti viszonyban egy olyan kellemetlen alakkal, mint a bátyám?

– Ismerik egymást? – kérdezem.

– Etonba jártunk együtt – válaszolja Simon. Ez annyit tesz, hogy Simon, vagyis a méltóságos Simon Middleton, egykorú a bátyámmal, azaz tizenkilenc éves. S miután magamhoz térek a megdöbbenésemből, már azt is észreveszem, hogy Simon csinos, barna a haja, és kék a szeme. – Nem is sejtettem, hogy ilyen elbűvölő húgod van.

– Én sem – feleli Tom. Belekarolok, de csak azért, hogy megcsípjem a karját, méghozzá úgy, hogy Simon ne lássa. Amikor Tom felnyög, rögtön jobban érzem magam, és nem csipkedem tovább. – Remélem, nem zavart!

– Ugyan, dehogy! Azt hitte, követi egy sötét öltönyös férfi, aki… milyen is volt? Csúnya sebhely torzította el a bal arcát.

Már nekem is ostobaságnak tűnik.

Tom sápadt nyaka lassan visszanyeri a színét.

– Hát igen. A híres Doyle-képzelőerő. A mi Gemmánkból biztos detektívregény-író lesz.

– Bocsásson meg, hogy untattam! – jegyzem meg.

– Szó sincs untatásról, a napom legizgalmasabb része volt – mondja olyan megnyerő mosollyal, hogy el is hiszem neki. – És nagyon sokat segített – teszi hozzá, a bársonydobozra mutatva. – Kint vár a kocsink. Ha lennétek szívesek még várni, elvinnélek benneteket.

– A mi kocsink is kint vár – jelenti ki Tom magabiztosan.

– Ó, hát persze!

– Nagylelkű ajánlat volt – jegyzem meg. – Viszontlátásra! Simon Middleton ekkor a legfantasztikusabb, legmerészebb dolgot teszi. Megfogja a kezemet, és udvariasan megcsókolja.

– Őszintén remélem, hogy találkozunk a szünidőben. Okvetlen el kell jönnie vacsorára. Majd teszek róla. Csak így tovább, Doyle úrfi! – Előkelően megbillenti a kalapját Tom előtt, aki hasonlóképpen viszonozza, mint két régi barát, akik együtt ripacskodnak.

Simon Middleton! Alig várom, hogy elmeséljem Ann-nek és Felicitynek.

Az állomás előtt zaj, lovak, omnibuszok, és londoni bevásárlásra vagy szórakozásra érkező emberek tömege fogad. Örült, vidám forgatag. Boldogság tölt el, hogy én is része lehetek ennek a lüktető, örvénylő létnek. Beszívom a ködös levegőt, meghallom a templomi harangokat, s máris kifinomultnak és titokzatosnak érzem magam. Itt bárki lehetek: hercegnő, boszorkány vagy rámenős hozományvadász. Ki a megmondhatója? Hisz máris egy csodálatos találkozásban volt részem egy vikomt fiával! Határtalanul derűlátó vagyok. Biztosra veszem, hogy kellemes látogatásnak nézek elébe, táncmulatságokkal, ajándékokkal, talán még egy vacsorával is egy vikomt jóképű fiának otthonában. Apa szereti a karácsonyt. A karácsonyi hangulat felvidítja, s nem lesz olyan nagy szüksége a laudánumra. A barátnőimmel megtaláljuk a Templomot, megkötjük a varázslatot, és a végén minden jóra fordul.

Egy férfi, akinek sietős a dolga, majdnem fellök, és bocsánatkérés nélkül továbbrohan. De semmi baj, megbocsátok neked, te hegyes könyökű, elfoglalt, városi ember! Üdvöz légy, és isten veled, mert én, Gemma Doyle, pompás karácsonyt töltök itt, London városában. És rendben lesz minden.

Isten áldjon meg minket, vidám urakat és úrhölgyeket!

Tom kétségbeesetten próbál a tömegben leinteni egy egyfogatú kocsit.

– És hol van a mi kocsink? – kérdezem.

– Nincs.

– De hiszen azt mondtad…

– Hát persze, de azt csak nem hozhattam Middleton tudomására, hogy otthon van a kocsink, és nincs kocsisunk. Így is elég megalázó volt a helyzet. Az öreg Potts két napja váratla-

nul meghalt. Be akartam tenni egy hirdetést az újságba, de apa azt mondja, talált valakit. Ó, az ördögbe is…

Némi rábeszélésre találunk egy kocsit, és elindulunk a londoni otthonunk felé, amit még sosem láttam.

– El se hiszem, hogy az iskolatársaim közül éppen Middletonba botlottál! – sopánkodik Tom, ahogy a kocsi elindul az állomás elől. –És most együtt vacsorázhatunk a családjával.

Meg se próbálom felhívni a figyelmét, hogy a méltóságos Simon Middleton engem hívott meg vacsorára, és nem őt.

– És tényleg egy vikomt fia?

– Igen. Apja a lordok házának a tagja, és a természettudományok nagy befolyású patrónusa. A segítségével igen messzire juthatnék. Kár, hogy nincs eladó lányuk.

– Kár? Én meg arra gondoltam, milyen szerencse.

– Szóval a húgom nem kívánja egyengetni a pályámat? Jut eszembe, nem arról volt szó, hogy keresel nekem egy gyönyörű jövendőbelit, akinek csinos kis vagyona van? Jutottál valami eredményre?

– Óva intettem valamennyit.

– Akkor neked is boldog karácsonyt! – nevet Tom. – Úgy hallottam, elmegyünk a barátnőd, Miss Worthington karácsonyi báljára. A megjelenő ifjú hölgyek között talán akad egy megfelelő – egyszóval gazdag – feleségjelölt.

S talán mind sikoltozva rohannak el a legközelebbi zárda felé.

– Apa hogy van? – teszem fel a kérdést, ami már régóta nyugtalanít. Tom felsóhajt.

– Lassan javul. Elzártam a laudánumos üveget, s adtam egy másikat, amit vízzel hígítottam fel. Így kevesebbet kap. Félek, hogy emiatt néha nagyon bántóan viselkedik, és szörnyű fejfájások kínozzák. De biztos vagyok benne, hogy beválik. – Rám néz. – Te se adj neki többet, megértetted? Amilyen rafinált, biztos megpróbálkozik majd vele, hogy rajtad keresztül jusson még laudánumhoz.

– Nem tesz ilyet – vitatkozom. – Velem biztosan nem.

– Hát…

Tom nem fejezi be a gondolatot. Hallgatunk, az utca zsivaja tölt be mindent. A város látnivalói magukkal ragadnak, aggodalmaim pedig lassan tovatűnnek. Az Oxford Street érdekes hely. Az egymás mellett sorakozó elegáns épületek magasak és büszkék. Földszintjeiken a ponyvatetők oly csábítóan nyúlnak a járda fölé, mint amilyen kacérak tudnak lenni a szoknyájuk szélét fellebbentő, bokájukat kivillantó hölgyek. Itt egy papíráru-kereskedés, ott egy fényképészműterem és egy színház, ahol látogatók csoportosulnak a pénztárnál, hogy az aznapi műsort megnézzék.

– Az ördögbe!

– Mi az? – kérdezem.

– El kellett volna hoznom a nagymama tortáját, és most hagytuk el a cukrászatot. – Tom kiszól a kocsisnak, aki megáll a járda mellett. – Egy perc az egész – mondja Tom, bár sejtem, hogy megjegyzése nem az én megnyugtatásomra szolgál, inkább a kocsis meggyőzésére, hogy ne számoljon fel szemtelenül nagy összeget az előre be nem jelentett megállásért.

Ami engem illet, boldogan üldögélek, és figyelem a várost a maga pompájában. Egy fiatal fiú hatalmas libával a vállán kígyózik a tömegben. Kürtök és oboák kísérete mellett vidám karácsonyi énekesek térnek be minden boltba, maroknyi diót vagy egy italt remélve. Amikor továbbmennek, még hallani egyre halkuló dalukat. A cukrászda, ahova Tom bement, étvágygerjesztő cukrászárut kínál a kirakatában: kövér mazsolák, cukrozott citrom, hegyekben a körte, az alma és a narancs, színes halmokban a fűszerek. Összefolyik a nyál a számban. Magas nő közeledik, elegáns kalapot és tweedkosztümöt visel. Ismerősnek tűnik, de csak akkor ismerek rá, amikor elhagyja a kocsinkat.

– Miss Moore! – kiáltok ki a jó modorról megfeledkezve az ablakon.

Miss Moore megtorpan, és bizonyára azon töpreng, ki szólíthatja le ilyen udvariatlanul az utcán. Amikor megpillant, rögtön odalép a kocsihoz.

– Nahát, Miss Doyle! Nagyon jó színben van. Boldog karácsonyt!

– Viszont kívánom!

– Sokáig lesz Londonban?

– Újév utánig – válaszolom.

– Milyen szerencsés véletlen! Okvetlen meg kell látogatnia.

– Örömmel tenném – felelem. Miss Moore sugárzóan szép.

Átnyújtja a névjegykártyáját.

– A Baker Streeten bérelek lakást. Holnap egész nap otthon leszek, ígérje meg, hogy eljön!

– Ó, persze, szívesen! Nagyszerű lesz. Csakhogy… – hallgatok el.

– Mi baj?

– Holnapra sajnos már megbeszéltem egy találkozót Miss Worthingtonnal és Miss Bradshaw-val.

– Értem.

Nem kell semmit sem hozzátennie. Mindketten tudjuk, hogy hármunknak köszönheti az elbocsátását.

– Nagyon sajnáljuk a történteket, Miss Moore.

– Ami történt, megtörtént. Csak előre érdemes nézni.

– Igen. Természetesen igaza van.

– Bár szívesen kihasználnám a helyzetet, hogy egy kicsit gyötörjem Miss Worthingtont – mondja huncutul csillogó szemmel. – Arcátlanabb, mint amit ésszerű keretek között el lehet viselni.

– Nagyon szemtelen – mosolyodom el. Ó, mennyire hiányzott már Miss Moore!

– És Miss Cross? A szünidőben nem találkozik véletlenül a vádlómmal is? – kérdezi, de lehervad a mosolya, amint meglátja feldúlt arckifejezésemet. – Ó, istenem, megbántottam! Nagyon sajnálom. A Miss Cross iránt táplált érzéseim ellenére is tudom, hogy jó barátnők. Tapintatlanság volt tőlem.

– Nem erről van szó. Csak… Pippa meghalt.

Miss Moore a szája elé kapja a kezét.

– Meghalt? Mikor?

– Két hónapja.

– Jaj, Miss Doyle, bocsásson meg! – teszi rá a kezét az enyémre. –Sejtelmem sem volt. Az elmúlt két hónapot nem töltöttem itthon. Csak a múlt héten tértem vissza.

– Az epilepszia – hazudom. – Biztos emlékszik a problémájára. –Valami arra késztet, hogy elmondjam Miss Moore-nak az igazat arról az éjszakáról, de úgy érzem, még nincs itt az ideje.

– Emlékszem – bólint Miss Moore. – Nagyon sajnálom. A megbocsátás évszakában járunk, és eddig csak kőszívűségről tettem tanúbizonyságot. Kérem, feltétlen hívja meg Miss Worthingtont és Miss Bradshaw-t! Szívesen látom őket.

– Nagylelkű öntől, Miss Moore. Biztos boldogan hallanának az utazásairól.

– Akkor el is mesélem – mondja. – Mit szólna a holnap három órához? Nagyon erős teát főzök, és törökmézet adok hozzá.

Az ördögbe is! Vajon hogy vegyem rá a nagyanyámat, hogy a kísérete nélkül menjek látogatóba?

– Boldogan elmegyek, ha a nagyanyám beleegyezik.

– Megértem. – Arrébb lép a kocsitól. Egy kolduló fiú biceg oda hozzá.

– Kérem, kisasszony! Egy fél penny a nyomoréknak! – mondja remegő szájjal.

– Dehogy vagy te nyomorék – mondja Miss Moore. – A lábadat felkötötted a nadrágszáraddal, nem igaz? Ne hazudj itt nekem!

– Nem teszem, kisasszony – esküdözik, de tisztán látom a nadrágon át kirajzolódó lábat.

– Eridj, mielőtt rendőrt hívok!

A láb egy szemvillanás alatt a helyére kerül, és a fiú két ép lábon rohan el. Nagyot nevetek.

– Jaj, Miss Moore, olyan jó volt találkozni önnel!

– Önnel is, Miss Doyle. Háromtól öt utánig minden délután otthon vagyok. A meghívás bármikorra szól, jöjjön, amikor csak tud.

Elindul, és hamarosan elvegyül az Oxford Streeten hömpölygő tömegben. Miss Moore mesélt először a Rendről, s kíváncsi vagyok, mit tud még mondani róla, ha fel merjük tenni a kérdéseinket. Ha megtesszük, valószínűleg kiadja az utunkat, és igaza is lesz. Pedig biztos van még valami, amire fényt deríthetne, ha elég körültekintően érdeklődünk. De akárhogy is, ezzel az ürüggyel elszökhetek a nagyanyám házából. Miss Moore az egyetlen reményem, hogy a szünidőben megőrizzem a józanságomat.

Tom visszaér. A barna papírba csomagolt, zsineggel átkötött dobozt az ölembe dobja.

– Egy visszataszító gyümölcstorta. Ki volt ez a nő?

– Ó, senki különös – felelem. – Egy tanárnőm. – És ahogy a kocsi megindul, még hozzáteszem: – Egy barát.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Nagymama a divatos Belgrave téren vett ki egy házat, a Hyde Park szélén. Általában Sheep's Meadow-ban, a vidéki házában lakik, és csak a báli szezonban költözik Londonba májustól augusztus közepéig, na meg karácsonykor. Vagyis kizárólag akkor jön fel a fővárosba, amikor látni akarja a londoni társaságot, és meg akarja mutatni magát.

Milyen különös belépni az ismeretlen előcsarnokba, látni a fogast és a kis konzolos asztalt, fölötte a tükörrel, a falon a borvörös tapétát, a bojtos bársonyfüggönyöket, mintha e furcsa tárgyak az ismerős és szeretett hely nyugalmát áraszthatnák, pedig még sosem jártam itt. S bár zongora, díszpárnás székek várnak, pattogatott kukoricával és szalagokkal feldíszített karácsonyfa fogad, és mindegyik szobában barátságos tűz lobog a kandallóban, nem érzem mégsem az otthonomnak. Az otthon mindig is India lesz. A házvezetőnőnkre, Saritára gondolok, ráncos arcára és foghíjas mosolyára. A házunkat látom, a tágas verandát, vörös selyemmel letakart asztalon a tál datolyát. De mindenekelőtt anya jelenlétét érzem, és hallom apa harsogó nevetését, amikor még nevetett.

Mivel nagymama még látogatóban van, Mrs. Jones, a házvezetőnő üdvözöl. Megkérdezi, hogy kellemesen utaztam-e, én pedig igennel válaszolok, ahogy az elvárható. Nincs több mondanivalónk egymásnak, így hát két emelettel feljebb kísér, a szobámba. Hátsó szoba, ami az istállósor kocsiszínjeire és istállóira néz, arra a mögöttünk levő kis sikátorra, ahol a kocsisok laknak a családjukkal. Nyomorúságos egy hely; elgondolkodom, vajon milyen lehet a lovakkal a szénában tenni-venni, s folyton felnézni ide, a fölöttük élő, előkelő fehér hölgyekre, akiknek mindenük megvan, amire csak vágynak.

Amint átöltöztem a vacsorához, ismét lemegyek. A második emelet lépcsőfordulójában megállok. Tom apával veszekszik a könyvtár csukott ajtaja mögött. Óvatosan közelebb lépek, és fülelek.

– De apa! – kiált fel Tom. – Azt hiszed, okos dolog egy külföldit kocsisnak felfogadni? Biztos vagyok benne, hogy akad elég tisztességes angol is erre a munkára.

Az ajtórés fénycsíkjánál bekukucskálok. Apa és Tom egymással szemben állnak, mint két felhúzott rugó.

Apa mintha visszanyerne valamit régi önmagából.

– Hadd emlékeztesselek, Thomas, hogy Bombayben sok hűséges indiai szolgánk volt!

– Igen, apa, de az India volt. Most viszont itt vagyunk, a velünk egyenrangúak között, akiknek angol kocsisaik vannak.

– Talán nem értesz egyet a döntésemmel, Thomas?

– De, uram.

– Akkor jól van, fiam.

Kínos csend támad, majd Tom óvatosan ismét belekezd:

– Be kell látnod, apa, hogy az indiaiaknak olyan szokásaik vannak, amik már korábban is bajba sodortak.

– Elég, Thomas Henry! – dörög apa hangja. – Erről nem óhajtok vitatkozni!

Tom kiront az ajtón, és majdnem fellök.

– Ó, istenem! – kiáltok fel, de amikor meg se mukkan, hozzáteszem: – Legalább bocsánatot kérhetnél.

– Nem kellene az ajtónál hallgatóznod! – vág vissza. Követem lefelé.

– Nem kellene előírnod apának, hogyan intézze az ügyeit! – súgom epésen.

– Te nyilván nem látsz semmi rosszat ezekben a dolgokban – morogja –, de nem te próbáltad leszoktatni csaknem két héten át, hogy aztán valami kocsis hatására újra visszaessen!

Tom dühösen vágja le a lépcsőfordulót. Alig bírok a nyomába érni.

– Honnan tudod, hogy így lesz? Miért bosszantod fel ennyire? Tom megperdül.

– Felbosszantom? Mást se teszek, mint a kedvében próbálok járni. De szerinte semmi se jó, amit csinálok.

– Nem igaz – vitatkozom.

Úgy néz, mintha megütöttem volna.

– Honnan is tudnád, Gemma? Csak téged imád!

– Tom… – kezdem.

Egy nyurga inas jelenik meg.

– A vacsora tálalva, Mr. Thomas, Miss Gemma.

– Köszönöm, Davis! – mondja Thomas feszülten, azzal hirtelen sarkon fordul, és otthagy.

A vacsora végtelenül lehangoló: igyekszünk vidámak és mosolygósak lenni, mint egy hirdetés reklámfigurái. Igyekszünk úgy tenni, mintha ez a ház volna az otthonunk, s nem most töltenénk az első karácsonyunkat anya nélkül. Senki sem akarja elsőként kimondani a valót, és elrontani vele az estét, ezért kényszeredett udvariassággal csevegünk szünidei terveinkről, az iskolai eseményekről és a városban terjedő pletykákról.

– Hogy mennek a dolgok a Spence-ben, Gemma? – kérdezi apa.

A barátnőm, Pippa meghalt, ami tulajdonképpen az én hibám, és elkeseredetten keresem a Templomot, a birodalmak varázslatának forrását, mielőtt a gonosz és démoni erejű Kirké, aki megölte anyát, s aki egyébként szintén a Rend tagja volt, megtalálja. De te erről semmit sem tudsz, apa. Ha megvan a Templom, akkor valahogy meg kell kötnöm a varázslatot, bár halvány sejtelmem sincs, hogyan. Hát így állnak a dolgok.

– Köszönöm kérdésed, nagyon jól.

– Remek, remek!

– Mesélte már Thomas, hogy segédorvos lett a Bethlem Királyi Kórházban[11]? – kérdezi nagymama, és jól megpakolja borsóval a villáját.

– Azt hiszem, nem.

Tom önelégülten rám mosolyog.

– Segédorvos lettem a Bethlem Királyi Kórházban – szajkózza.

– Na de Thomas! – rója meg nagymama különösebb lelkesedés nélkül.

– Bedlamről, az elmegyógyintézetről van szó? – érdeklődöm.

Tom a késével kaparja a tányért.

– Nem így nevezzük.

– Egyed a borsót, Gemma! – szól rám nagymama. – Meghívtak egy bálba, amit Lady George Worthington, az admirális felesége rendez. A karácsonyi szezon legfigyelemreméltóbb meghívása! Milyen lány Miss Worthington?

Nagyszerű kérdés! Lássuk csak… Cigányokkal csókolózik az erdőben, s egyszer bezárt a kápolnába, miután rám parancsolt, hogy lopjam el a misebort. Máskor meg láttam, ahogy holdfénynél megöl egy szarvast, és vérrel befröcskölve meztelenül mászik elő a vízmosásból. De bármilyen furcsa, közben ő az egyik legjobb barátnőm. Ne kérd, hogy elmagyarázzam, miért!

– Talpraesett teremtés – válaszolom.

– Holnap ellátogatunk a barátnőmhöz, Mrs. Rogershez. Zenedélutánt rendez.

Mély levegőt veszek, és nekidurálom magam.

– Holnapra meghívásom van.

---

[11] Bethlem Királyi Kórház – (Bethlem Royal Hospitál) Az elmebetegek kórháza volt Londonban (ma is pszichiátriaként működik). A Bethlem (Betlehem) név eltorzítása a Bedlam, ahogy később az elmegyógyintézeteket nevezték.

Nagymama villája megáll, félúton a tányér és a szája között.

– Kihez? Miért nem hagyott senki névkártyát? Szó sem lehet róla! Kizárt.

Jól haladunk! Következő lépésként talán felakasztom magam a terítővel.

– Miss Moore, a Spence egyik tanárnője hívott meg. – Azt persze nem teszem hozzá, hogy ugyanezen intézmény már el is bocsátotta. – Rendkívül népszerű a tanítványai körében, mindenki kedveli. Meghívott hármunkat: Miss Bradshaw-t, Miss Worthingtont és engem az otthonába. Nagy kitüntetés.

– Miss Bradshaw… Nem vele találkoztunk a Spence-ben? Az ösztöndíjas tanuló? – ráncolja a homlokát nagymama. – Az árva?

– Nem meséltem még? – Frissen megszerzett hazudozási képességemet hamar tökélyre fejlesztem.

– Mit?

– Kiderült, hogy Miss Bradshaw-nak van egy anyai nagybátyja, egy herceg, aki Kentben él, és Miss Bradshaw valójában az orosz cári családdal áll rokonságban. A cárnő távoli unokatestvére.

– Nem mondod komolyan! – kiált fel Tom. – Micsoda szerencsés fordulat!

– Bizony – bólint nagymama. – Kicsit úgy hangzik, mint valami ponyvaregény.

Telitalálat. De ne menjünk bele mélyebben, mert akkor további szembeszökő hasonlóságokat fogsz felfedezni!

– Talán jobban szemügyre kell vennem Miss Bradshaw-t most, hogy vagyonos lett – tréfálkozik Tom, bár ha nem tévedek, komolyan gondolja.

– Felismeri a hozományvadászokat – figyelmeztetem.

– Gondolod, hogy ellenszenvesnek találna? – húzza fel az orrát Tom.

– Mivel van szeme és füle, biztosan – vágok vissza.

– Haha! – nevet apa. – Ezt most jól megkaptad, édes fiam!

– Ne add alá a lovat, John! – szidja nagymama. – Csúnya dolog ilyen kegyetlennek lenni, Gemma! Nem ismerem Miss Moore-t. Nem tudom, megengedhetem-e ezt a látogatást.

– Kiválóan oktatja a rajzot és a festést – próbálkozom.

– És gondolom, szépen megkéri az árát. Az ilyenektől nem várhatsz többet – mondja nagymama, és bekap egy falat burgonyát. – A rajzolásban nem fogsz pár hét alatt elmaradni. Jobb, ha itthon töltöd az idődd, vagy elkísérsz a látogatásaimra, amelyeken igazán fontos emberekkel ismerkedhetsz meg.

Ezért a megjegyzésért bokán tudnám rúgni. Miss Moore százszor többet ér, mint az „igazán fontos” ismerősei. Megköszörülöm a torkomat.

– A kórházak ünnepi felvidítására készítünk karácsonyfadíszeket. Miss Moore hangsúlyozni szokta, hogy a jótékonyságból sohasem lehet elég.

– Igen dicséretes – vágja fel nagymama a vesés karajt apró falatokra. – Talán elkísérlek, és megnézem magamnak ezt a Miss Moore-t.

– Nem! – Majdnem kiabálok. – Úgy értem… – Hogy is? – Miss Moore-t nagyon zavarba hoznánk, ha jótékonysági munkájának híre menne. Minden szempontból a diszkréció híve. Ahogy a Bibliában is áll… – Szünetet tartok. Miután sosem szoktam a Bibliát olvasni, fogalmam sincs, mi áll benne. – „Díszeid legyenek csakis az Úr fülének…” vagyis „kezének”…

Gyorsan belekortyolok a teámba. Nagymama zavartan mered rám.

– A Bibliában ez áll? Hol?

A nagy korty forró tea megtölti a számat, fuldokolva nyelem le.

– A zsoltárokban – nyögöm ki, köhögve.

Apa furcsa tekintettel mér végig. Tudja, hogy hazudok.

– Azt mondod, a zsoltárokban? Melyikben? – faggat nagymama.

Apa fanyar mosolya mintha azt mondaná: „Most tőrbe csaltak, édes lányom.”

A tea végigégeti a nyelőcsövemet a gyomromig. Elnyertem büntetésemet.

– A karácsonyiban. Nagymama hangosan rág tovább.

– Helyesebbnek tartom, ha Mrs. Rogerst látogatjuk meg.

– Anyám – szólal meg apa. – A mi Gemmánk olyan ifjú hölgy, akinek megvan a saját érdeklődési köre.

– Saját érdeklődési köre? Ostobaság! Még iskolás – harákolja nagymama.

– Egy kis szabadság nem árt majd neki – véli apa.

– A szabadság bajba sodor – vág vissza nagymama. Nem mondja ki anyám nevét, de a fenyegetéssel hátba támadja apát.

– Említettem, hogy Gemmának milyen hihetetlen szerencséje volt ma, amikor az állomáson összetalálkozott Simon Middletonnal? –vált témát Tom, de amint kimondja, rájön, mekkora baklövést követett el.

– És ez hogy fordulhatott elő?! – szegezi neki a kérdést apa.

Tom elsápad.

– Nem sikerült kocsit szereznem, és borzalmas torlódás volt a…

– Édes fiam! – dörren rá apa. – Azt akarod mondani, hogy a lányom egyedül maradt a Victoria pályaudvaron?

– Csak egy pillanatra – védekezik Tom.

Apa ökle nagyot csattan az asztalon, a tányérok zörögnek, és nagymama keze megrebben.

– Ma nagy csalódást okoztál – jelenti ki apa, és távozik.

– Mindig csalódást okozok – morogja Tom.

– Remélem, tudod, mit teszel, Thomas – súgja nagymama. – Napról napra rosszabb a kedélye.

– Én legalább hajlandó vagyok valamit tenni – veti oda keserűen Tom.

Mrs. Jones jelenik meg.

– Minden rendben, asszonyom?

– Hogyne – mondja nagymama. – Mr. Doyle később eszi meg a süteményét – teszi hozzá, mintha mi sem történt volna.

A végtelenül kínos vacsora után apával leülök a kártyaasztalhoz sakkozni. Remeg a keze, de azért meglepően jól játszik. Hat lépéssel sakk-mattot is ad.

– Nagyon ügyes volt! – dicsérem. – Hogy csináltad? Mutatóujjával megkocogtatja a halántékát.

– Ismerned kell az ellenfeledet, hogy miként gondolkodik.

– Én hogyan gondolkodom?

– Csak a kézenfekvő lépést látod, s abból indulsz ki, hogy ez az egyetlen megoldás. Nem gondolod végig, hanem hebehurgyán beleugrasz, nem töröd rajta a fejed, hogy van-e más lehetőség. Így sebezhetővé teszed magad.

– De most ez volt az egyetlen megoldás! – tiltakozom.

Apa feltartja az ujját, hogy belém fojtsa a szót. Visszateszi a figurákat oda, ahol három lépéssel előbb álltak.

– Nézd csak!

Ugyanazt a nehéz helyzetet látom.

– De hisz védtelen a királynőd.

– Kapkodsz… Gondolj pár lépéssel előre! Csak a királynőt látom.

– Bocsáss meg, apa! Nem látom.

Megmutatja a lépéseket: a futó lesben áll, kelepcébe csal, amiből nincs menekvés.

– Minden a gondolkodáson múlik – jegyzi meg. – Ahogy anyád mondaná.

Anya. Kimondta a szót, amit nem szabad.

– Nagyon hasonlítasz rá. – A tenyerébe temeti az arcát, és elsírja magát. – Nagyon hiányzik.

Nem tudom, mit feleljek. Még sosem láttam az apámat sírni.

– Nekem is hiányzik.

Elővesz egy zsebkendőt, és kifújja az orrát.

– Sajnálom, kicsikém. – Aztán felderül az arca. – Van egy karácsonyi előzetes ajándékom. Mit gondolsz, nem kényeztetlek el vele, ha hamarabb odaadom?

– De, nagyon is! – igyekszem kicsit felvidítani. – Hol van?

Apa a vitrinhez lép, és megrázza az ajtaját.

– Jaj, istenem, bezárták! Azt hiszem, nagyanyád szobájában van a kulcs. Idehoznád, drágám?

Nagymama szobájába rohanok, megkeresem a kulcsot az éjjeliszekrényen, és visszamegyek. Apa keze úgy remeg, hogy alig talál bele a zárba.

– Ékszer? – kíváncsiskodom.

– Nem árulhatom el előre. – Nagy nehezen kinyitja az üvegezett ajtót, ide-oda tologatja a tárgyakat, valamit keres. – Hol is hagytam? Várj csak egy percet!

Kihúzza a vitrin alatti fiókot, ami be sem volt zárva, és elővesz egy magyalággal díszített piros csomagot. Mindvégig a fiókban volt!

A kanapéhoz viszem, és letépem a papírt. Elizabeth Barrett Browning Portugál Szonettjei.

– Ó! – Remélem, nem olyan csalódott a hangom, mint amilyennek érzem magam. – Egy könyv.

– Édesanyádé volt. A kedvenc versei. Esténként gyakran felolvasta őket. – Elcsuklik a hangja, képtelen folytatni.

– Apa?

Magához húz, erősen átölel.

– Örülök, hogy itthon vagy, Gemma.

Úgy érzem, mondanom kellene valamit, de fogalmam sincs, mit.

– Köszönöm a könyvet, apa.

Elenged.

– Rendben van. Élvezd! És kérlek, vidd vissza a kulcsot!

Mrs. Jones lép be.

– Elnézést, uram, ezt most hozta egy küldönc Miss Gemmának.

– Igen, igen – mondja apa kissé ingerülten.

Mrs. Jones átnyújtja nekem a csomagot és a mellékelt levelet. – Köszönöm – mondom. A levél hivatalos meghívó, amit nagyanyámnak címeztek. Denby vikomtja és Lady Denby tisztelettel meghívják Mr. John Doyle-t, Mrs. William Doyle-t, Mr. Thomas Doyle-t és Miss Gemma Doyle-t 17-én, kedden 8 órára vacsorára. Kérem, válaszoljon a meghívásra! Nagymama nyilvánvalóan lelkes igennel válaszol majd.

És most lássuk a csomagot. Letépem a papírt, és Simon Middleton gyönyörű bársonydobozát találom benne, egy levélkével: Egy hely, ahol minden titkát tarthatja.

Apa érthetetlen módon nem faggat az ajándék felől.

– Gemma, drágám – sürget szórakozottan –, vidd vissza, kérlek, a kulcsot! Jó kislány vagy…

– Igen, apa – csókolom meg a homlokát. Vidáman megyek fel nagymama szobájába, helyére teszem a kulcsot, aztán a szobámba futok, és lefekszem az ágyra. A különleges ajándékot bámulom. Újra meg újra elolvasom a levelet, a kézírását vizsgálom, megcsodálom betűi

erőteljes, finom vonalvezetését. Simon Middleton. Tegnap még a létezéséről se tudtam, most meg másra se tudok gondolni. Milyen furcsán alakul néha az élet.

Elaludhattam, mert hangos kopogásra ébredek. Az órára pillantok, fél egy van. Tom robban be a szobámba. Nagyon dühös.

– Te adtad ezt neki?!

– Mi… micsoda? – dörzsölöm ki az álmot a szememből.

– Te adtad ezt apának? – Barna üveget szorongat a kezében. A laudánum.

– Ugyan, hogy gondolsz ilyet! – térek magamhoz.

– Akkor hogy került hozzá, az isten szerelmére?!

Nincs joga berontani hozzám, és a kérdéseivel zaklatni!

– Nem tudom, de nem tőlem kapta, az biztos – felelem kemény hangon.

– Bezártam a csecsebecsés vitrinbe. Csak nagymamának meg nekem volt hozzá kulcsom.

Émelyegve és zsibbadtan rogyok az ágyra.

– Jaj, ne! Megkért, nyissam ki, hogy hamarabb odaadhassa a karácsonyi ajándékomat.

– Nem megmondtam, hogy rafinált?!

– De igen – válaszolom. Csak nem hittem el. – Bocsáss meg, Tom!

A bátyám a hajába túr.

– Olyan biztatóan javult!

– Sajnálom – ismétlem meg, bár csekély vigasszal szolgál. – Kidobjam a szemétbe?

– Nem – válaszolja. – Nem dobhatjuk ki csak úgy. Még nem. –Átadja az üveget. – Fogd, és rejtsd el! Olyan helyre, ahol nem találja meg.

– Rendben. – Az üveg süti a kezemet. Milyen kicsi. És mekkora hatalma van.

Amint Tom kilép, kinyitom Simon ajándékát, és felemelem a doboz dupla fenekét rejtő lapot.

Egy hely, ahol a titkokat tarthatom…

Beleteszem az üveget, ügyes kis alját visszacsúsztatom a rovátkákon a helyére, és most olyan, mintha az ópiumtinktúra nem is létezne.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Nagymama nem enged: nem látogathatom meg Miss Moore-t, de Felicityvel és Ann-nel elmehetek karácsonyi ajándékokat venni, ha Felicity szobalánya gardedámként elkísér minket. Amikor Felicity hintója megáll a házunk előtt, úgy örülök, hogy a barátnőimet láthatom – és megszabadulhatok hatalmaskodó nagyanyámtól –, hogy valósággal kirontok hozzájuk.

Ann elegánsan fest Felicity levetett ruháiban, a fején új, zöld filckalap. Kezd első bálozóként kinézni. Sőt, egyre inkább hasonlít Felicityhez.

– Jaj, Gemma, milyen csodálatos! Senki sem tudja, hogy nem tartozom közéjük! Nem kell tányért mosogatnom, és senki sem nevet ki! Olyan, mintha tényleg a cárnő rokona volnék!

– Csoda…

Ann tovább csacsog:

– Operába megyünk! És a karácsonyi bálon a vendégeket fogadó sorban állok majd, mintha a családhoz tartoznék! – Ann Felicityre mosolyog, aki belekarol. – És ma délután…

– Ann! – figyelmezteti halkan Felicity.

Ann zavartan elmosolyodik.

– Jaj, bocsáss meg, Fee!

– Mi az? – kérdezem. Bosszant a bizalmaskodásuk.

– Semmi – motyogja Ann. – Nem kellene beszélnem róla…

– Udvariatlanság titkolódzni – förmedek rá ingerülten.

– Ma elkísérjük anyámat a klubba, uzsonnára. Ennyi az egész – mondja Felicity. Engem persze nem hívnak. Már nem is örülök annyira, hogy láthatom őket. Bárcsak maradtak volna otthon! – Jaj, Gemma, ne vágj olyan savanyú képet! Téged is meghívnálak, de olyan nehéz egynél több vendéget vinni!

Azt hiszem, korántsem erről van szó.

– Nem érdekes – legyintek. – Úgyis van már meghívásom.

– Igazán? – csodálkozik Ann.

– Igen. Miss Moore-t látogatom meg – hazudom. Leesik az álluk, amikor elmesélem a találkozásunkat. Végtelenül élvezem a meglepetésüket. – Gondoltam, kikérdezem a Rendről. Belátjátok, hogy nem tarthatok ve…

– Nem mehetsz nélkülünk! – tiltakozik Felicity.

– De ti is elmentek nélkülem az édesanyád klubjába – vágok vissza. Felicity erre nem tud mit válaszolni. – Akkor hát elmegyünk a Regent Streetre az üzletekbe?

– Nem – feleli határozottan Felicity. – Elkísérünk Miss Moore – hoz.

Ann lebiggyeszti az ajkát.

– Azt hittem, új kesztyűt keresünk nekem. Hiszen kilenc nap van már csak karácsonyig! Miss Moore egyébként is biztos utál minket azért, ami történt.

– Nem – világosítom fel. – Mindegyikünknek megbocsátott. És egészen odavolt, amikor megtudta, mi történt Pippel.

– Akkor hát el is dőlt – karol belém a másik oldalról Felicity –, meglátogatjuk Miss Moore-t. Aztán Gemma eljön velünk uzsonnázni.

Ann még mindig ellenkezik.

– És mi lesz Fannyvel? Tudod, hogy mindent ellocsog, ami szabálytalan!

– Fannyvel nem lesz gond – jelenti ki Felicity.

Magasan jár a nap, ragyogóan tiszta és csípős idő van, amikor odaérünk Miss Moore szerény vendégházához a Baker Streeten. Mrs. Worthington szobalánya, Fanny csupa szem és fül, les minden apróságot, amit aztán kötelességtudóan jelenthet Felicity anyjának és a nagy-

anyámnak. Fanny nem sokkal idősebb nálunk. Nem lehet valami szórakoztató a nyomunkban koslatni, és szemmel kísérni egy másféle életet, amilyet tőle megtagadnak. Ha keserűen is tekint a sorsára, hangosan egy szóval sem meri mondani. De árulkodik róla szorosan összepréselt szája, vagy ahogy átnéz rajtunk, miközben megjegyez mindent.

– Úgy volt, hogy elkísérem magukat a boltba, kisasszony – jegyzi meg.

– Megváltozott a napirendünk, Fanny – jelenti ki Felicity hűvösen. – Anya megkért, hogy látogassam meg egy beteg barátnőjét. Fontos az emberszeretet, nem?

– Nekem nem említette, kisasszony.

– Tudod, milyen könnyen megfeledkezik erről-arról. Anya nagyon elfoglalt.

A kocsis lesegít minket. Fanny utánunk cihelődik, de Felicity egy fagyos mosollyal megállítja.

– Várj a kocsiban, Fanny!

Fanny gondosan begyakorolt, nyugalmat sugárzó arckifejezése akaratlanul is életre kel egy pillanatra: szeme összeszűkül, szája elnyílik, majd gyűlölködő beletörődés tükröződik rajta.

– Mrs. „Worthington azt mondta, hogy mindenhova kísérjem el, kisasszony.

– Úgy is teszel. De a meghívás három személyre, és nem három személyre meg egy cselédre vonatkozik.

Utálom Felicityt, amikor ilyen.

– Hideg van kint – jegyzem meg, mert remélem, ért a célzásból.

– Fanny bizonyára tudja, hol a helye. – Felicity mosolyát egészen előkelőnek is vélhetném, ha nem látnám mögötte a kegyetlenséget.

– Igenis, kisasszony. – Fanny behúzódik a hintó ponyvája alá, a legtávolabbi sarokba, hogy egy órát várjon.

– És most kellemesen eltölthetjük a délutánt anyám kéme nélkül – jelenti ki Felicity. E szerint nem Fannyval kegyetlenkedik, hanem így áll bosszút az anyján valamiért, amiről fogalmam sincs.

Ann bizonytalanul álldogál, és a kocsit nézi.

– Jössz? – kérdezi Felicity.

Ann visszamasírozik a kocsihoz, leveszi a kabátját, odaadja a hálás Fannynak, majd egyetlen szó nélkül elvonul mellettem és a meglepett Felicity mellett, s becsönget, hogy jelezze, megérkeztünk.

– Hát ez a hála! – morogja Felicity, amikor végül utolérjük. – Hazaviszem magammal, orosz királyi sarjat faragok belőle, most meg úgy is kezd viselkedni.

Nyílik az ajtó, a küszöbön egy dühös képű, hunyorgó öregasszony áll, széles csípőjére tett kézzel.

– Kija zördög gyütt? Mit bámúnak? Nem állhatok itt egész nap, hogy magukat nézzem! Vár a munka.

– Örvendek – kezdem, de a türelmetlen öregasszony félbeszakít.

Hunyorog felém, de nem vagyok benne biztos, hogy lát is valamit.

– Ha a szegényeknek gyűt, mán szedheti is a sátorfáját!

Felicity kezet nyújt, és bemutatkozik.

– Felicity Worthington. Miss Moore-hoz érkeztünk látogatóba. A tanítványai vagyunk.

– Aszongya, a tanítványai? Nekem semmit sem mondott magukról – zsémbel.

– Nem említettem volna, Mrs. Porter? Biztosan emlékszem pedig, hogy tegnap szóltam. – Miss Moore érkezik a megmentésünkre.

– Nagyon fura, Miss Moore! Ha renceresen csinál ilyet, fel kő' emelnem a szobabérletet. Szép szobák, sokan szívesen kivennék!

– Hogyne – hagyja rá Miss Moore.

Mrs. Porter felfújja magát, úgy fordul felénk.

– Szeretem tunni, mi folyik a házamba! Mostanában az ember, bizony, nem lehet elég óvatos! Az én házam rendes ház. Kérdezzenek csak meg bárkit, megmongyák, hogy Missus Porter rendes asszony!

Attól félek, egész nap itt állunk a hidegben, de Miss Moore ránk kacsint, miközben befelé terel.

– Rendben van, Mrs. Porter. A jövőben a tudomására fogom hozni. Micsoda öröm, hogy láthatom önöket! Igazán kellemes meglepetés.

– Nagyon örülök, Miss Moore! – Felicity gyorsan kezet fog volt tanárnőnkkel, majd Ann is. Van bennük annyi tisztesség, hogy szégyelljék magukat, milyen hitványul elbántak vele. Miss Moore mosolya változatlan.

– Mrs. Porter, engedje meg, hogy bemutassam Miss Ann Bradshaw-t, Miss Felicity Worthington-t és Miss Gemma Doyle-t. Miss Worthington természetesen Sir George Phineas Worthington, az admirális leánya.

Mrs. Porter elképedten húzza ki magát.

– Nem mongya komolyan! Ki hallott mán ilyet? Az admirális lánya a házamba! – A rövidlátó Mrs. Porter engem hisz Felicitynek: elkapja a kezemet, és majd kirázza belőlem a szuszt. – Jaj, kisasszonyka, én mondom, micsoda megtiszteltetés! A néhai Mr. Porter is tengerjáró ember volt. Az a kép róla készűt.

Egy szánalmasan rossz képre mutat, amelyen egy terrier Erzsébet kori fodros gallérban pompázik. A kutya fájdalmas arckifejezése láttán kénytelen vagyok elfordítani a fejemet, hagyom, hogy egyedül viselje megaláztatását.

– Ezt portóival kell megünnepelnünk! Ugye, Miss Moore? – kiált fel Mrs. Porter.

– Majd talán más alkalommal, Mrs. Porter. Most hozzá kell látnunk az óránkhoz, különben az admirális nagyon megharagszik rám – áll elő egy könnyed hazugsággal Miss Moore.

– Akkó hát hallgass a nevem – vigyorog ránk Mrs. Porter cinkosán. A fogai olyan csorbultak és sárgák, mint a régi zongorabillentyűk. –Missus Porter tud titkot tartani. Ne kételkedjenek benne!

– Sosem vetemednék ilyesmire, Mrs. Porter. Köszönöm a fáradozását!

Miss Moore felterel minket a lépcsőn a harmadik emeletre, szerény lakásába. A bársonnyal bevont pamlag, a virágos szőnyegek és a vastag függönyök Mrs. Porter ízlését tükrözik. De a zsúfolt könyvespolcok, a rajzokkal teli íróasztal tisztán Miss Moore. A sarokban régi földgömb áll faállványán, az egyik falat pedig beborítják a festmények, főként a tájképek. Egy másik falon vad szépségükben hátborzongató, egzotikus maszkok.

– Ó, istenem! – nézi őket Ann.

– Keletiek – magyarázza Miss Moore. – Szereti az álarcokat, Miss Bradshaw?

Ann megborzong.

– Úgy néznek ki, mintha képesek volnának felfalni minket.

Miss Moore közelebb hajol.

– Azt hiszem, ma nem kell ettől félnie. Már kaptak enni. – Kis időbe telik, míg Ann rájön, hogy Miss Moore csak tréfált. Feszélyezetten hallgatunk, s már-már attól tartok, nagy hibát követtem el, hogy idehoztam a barátnőimet. Egyedül kellett volna jönnöm.

– Aberdeenre emlékeztet – szólal meg végül Felicity egy festményre mutatva, ami hegyeket és lilásrózsaszín hangát ábrázol.

– Az is. Járt talán Skóciában, Miss Worthington?

– Egyszer a szünidőben. Mielőtt anyám Franciaországba utazott.

– Szép ország – jegyzi meg Miss Moore.

– A családja talán ott él? – kérdezi Felicity tartózkodóan.

– Nem. Sajnos, mindkét szülőm meghalt már. Nincs rokonom, csak néhány távoli unokatestvérem Skóciában, akik olyan unalmasak, hogy az ember azt kívánja, bárcsak teljesen árva volna.

Nevetünk. Olyan jólesik, ha nem kell örökké példamutatóan viselkedni.

– Sokat utazott, Miss Moore? – kérdezi Ann.

– Igen – bólint az asszony. – Ezek pedig az emléktárgyaim gyönyörű útjaimról. – A falakat szegélyező számtalan rajzra és festményre mutat: elhagyatott tengerpart, tomboló tenger, idilli angol mező. –Az utazás lenyűgöz, úgy nyitja meg az elmét, ahogy kevés dolog. Sosem tudom kivonni magam a varázsa alól.

Felismerek egy helyet a képeken.

– Ez talán a Spence mögötti barlang?

– Igen. – Megint kínosan érezzük magunkat, mert tudjuk, hogy a barlangban tett látogatásunk volt az egyik oka, hogy Miss Moore-t elbocsátották.

Miss Moore teát, teasüteményt, kenyeret és egy darabka vajat hoz.

– Bármilyen szerény, íme, az uzsonna – mondja, és a tálcát a kisasztalra teszi. Az óra hangosan ketyeg, miközben az ételből csipegetünk. Felicity újra meg újra a torkát köszörüli. Arra vár, hogy a Rendről kérdezősködöm, ahogy ígértem, de már nem vagyok olyan biztos a dolgomban.

– Elég meleg van itt, Miss Worthington? – kérdezi Miss Moore, amikor Felicity már negyedszer köszörüli meg a torkát. Felicity megrázza a fejét, aztán finoman megnyomja a lábfejemet az asztal alatt.

– Jaj!

– Miss Doyle? Valami baj van? – kérdezi Miss Moore.

– Nem, köszönöm, jól vagyok – válaszolom, és elhúzom a lábamat.

– Mondják, hölgyeim, mi újság a Spence-ben? – kérdezi Miss Moore, s ezzel megmenti a helyzetet.

– Új tanárnőnk van – böki ki Ann.

– Valóban? – Miss Moore egy vastag szelet ropogós héjú kenyeret vajaz. Az arca kifürkészhetetlen. Vajon fájdalmasan érinti, hogy mást vettek fel a helyére?

– Igen! – folytatja Ann. – Egy bizonyos Miss McCleethy. A walesi Szent Viktória Leányiskolából került hozzánk.

Miss Moore kése megcsúszik, s egy nagyobb vajdarabka marad a hüvelykujján.

– Ettől sajnos nem leszek valami jóízű falat! – mosolyodik el, és nevetünk a szellemességén. – A Szent Viktóriából? Azt hiszem, még nem hallottam róla. És jó tanárnő Miss McCleethy?

– Íjászatot tanít – meséli Felicity.

– Milyen szokatlan! – vonja fel a szemöldökét Miss Moore.

– Felicity nagyon ügyes – büszkélkedik Ann.

– Ebben biztos vagyok – válaszolja Miss Moore. – És mondja, Miss Doyle, mi a véleménye Miss McCleethyről?

– Még korai volna véleményt formálni. – Felicityvel összenézünk, ami Miss Moore-nak is feltűnik.

– Csak nem elégedetlenek?

– Gemmának meggyőződése, hogy boszorkány – vallja be Felicity.

– Valóban? Észrevette a seprűjét, Miss Doyle?

– Nem állítottam, hogy az! – tiltakozom.

Ann elfúló hangon szól közbe, imádja a démoni intrikát.

– Gemma mesélte, hogy éjnek idején érkezett a Spence-be, éppen akkor, amikor kint vihar tombolt!

Miss Moore szeme elkerekedik.

– Szent ég! Nagy eső? Decemberben? Angliában? Tényleg a boszorkányságjele! – Nevetnek rajtam. – De folytassák csak! Szeretném azt a részt hallani, amikor Miss McCleethy gyerekeket süt a kemencéjében!

Felicity és Ann megint kuncognak.

– Mrs. Nightwinggel bementek a Keleti Szárnyba – mesélem. –Hallottam, amikor a terveikről beszéltek. Hogy valamiről majd gondoskodni fognak Londonban.

Felicity összehúzza a szemét.

– Ezt nem is említetted!

– Az utolsó előtti nap éjszakáján történt. Már csak én maradtam a Spence-ben. Rajtakaptak az ajtó előtt, és dühösek voltak. Miss McCleethy aztán mentás meleg tejet adott nekem.

– Mentásat? – ráncolja a szemöldökét Miss Moore.

– Azt mondta, attól jobban alszom.

– Valóban nyugtató hatású gyógynövény. Furcsa, hogy mennyire tájékozott.

– És különös gyűrűje van: két egymásba fonódó kígyó van rajta.

– Kígyók? Milyen furcsa.

– És az amulettemről is kérdezősködött – teszem hozzá. – Meg anyámról is.

– És mit mondott neki? – kérdezi Miss Moore.

– Semmit – válaszolom. Miss Moore kortyol a teából.

– Értem.

– Mrs. Nightwing régi barátnője, bár jóval fiatalabbnak látszik – tűnődik Felicity.

Ann megborzong.

– Talán nem is fiatalabb, csak vérszerződést kötött az ördöggel.

– Nem valami jót, ha még mindig egy angol felsőbb leányiskolában tanít – jegyzi meg kényszeredetten Miss Moore.

– Vagy talán ő Kirké – bököm ki végre.

Miss Moore teáscsészéje félúton megáll a levegőben.

– Ezt nem egészen értem.

– Kirké. Sarah Reese-Toome. Aki a Spence-be járt, a tüzet okozta, és szétrombolta a Rendet, vagy legalábbis ezt olvastuk Mary Dowd naplójában. Nem emlékszik? – hadarja Ann.

– Hogy emlékszem-e? Hogy is felejthetném el? Az a könyvecske közrejátszott az elbocsátásomban.

Kínos csend támad. Ha Miss Moore nem fedezi fel, hogy a naplót olvassuk, nem olvas fel belőle, sosem bocsátják el a Spence-ből. De így tett, és ez megpecsételte a sorsát Nightwingnél.

– Nagyon sajnáljuk, Miss Moore – süti le a szemét Ann.

– Főként Pippának köszönheti – bizonygatja Felicity.

– Igazán? – kérdezi Miss Moore. Bűntudatosan isszuk a teánkat. – Csak csínján a vádaskodással! Könnyen visszaüthet. De már túl vagyunk rajta. Ez a Sarah Reese-Toome, vagyis Kirké, ha valóban létezett…

– De mennyire! – erősködöm. Biztos tudomásom van róla.

– …nem a Spence-ben dühöngő tűzben halt meg?

– Nem – válaszolja Felicity elkerekedett szemmel. – Csak az volt a szándéka, hogy mindenki ezt higgye. De még itt van közöttünk.

A szívem pörölyként ver a mellkasomban.

– Miss Moore! Azon tűnődtünk, szóval azt reméltük, hogy esetleg mesél még a Rendről.

Mereven néz rám.

– Ezt már egyszer megbeszéltük, nem?

– Igen, de már nem lehet baj belőle, hiszen elbocsátották a Spence-ből – mondja Felicity kíméletlen őszinteséggel.

Miss Moore felkacag.

– Bámulatos a szemtelensége, Miss Worthington!

– Arra gondoltunk, hogy talán tud bizonyos dolgokat. A Rendről… Mármint ön – mondom akadozva.

– Mármint én – ismétli Miss Moore.

– Igen. – Ezerféle módon is zavarban vagyok, de most már nem vonulhatok vissza, hát akár folytathatom is. – Arra gondoltunk, hogy talán… ön is közéjük tartozott.

Tessék, kimondtam. Zörög a csésze remegő kezemben. Várom, hogy majd leszid minket, kidob, mindent beismer, szóval most bármi megtörténhet. A nevetésére azonban nem számítok.

– Azt hitték, hogy…? Hogy én…? Ó, szent ég! – Úgy nevet, hogy nem bírja befejezni.

Ann és Felicity is nevetni kezdenek, mintha elejétől fogva képtelenségnek tartották volna. Árulók.

– Jaj, istenem! – törli meg a szemét Miss Moore. – Igaz. A Rend fővarázslónője voltam. És az, hogy ebben a három szobában élek, és tanítványokat fogadok, hogy a lakbért fizetni tudjam, csupán ügyes fogás, hogy leplezzem valódi személyemet.

Elpirulok szégyenemben.

– Elnézést kérek. De mi – nyomom meg a szót – azért hittük ezt, mert olyan sokat tudott a Rendről.

– Jaj, istenem, micsoda csalódást okozhatok! – Lassan végighordozza a tekintetét tengerparti rajzaitól a Spence mögötti barlangokon át a szemközti falon látható maszkokig. Félek, ezúttal nagyon felzaklattuk. – Miért ez a nagy érdeklődés a Rend iránt? – kérdezi végül.

– Hatalommal bíró asszonyok voltak, nem úgy, mint akik ebben a világban élnek – magyarázza Felicity.

– Nő ül a trónon – emlékezteti Miss Moore.

– Isten kegyelméből – mormolja Ann.

– Igaz – mosolyodik el keserűen Miss Moore.

– Azt hiszem, ezért keltette fel az érdeklődésünket a napló – szólalok meg. – Képzeljünk el egy világot, a birodalmakat, ahol nők uralkodnak, ahol egy lány mindent megkaphat, amit csak akar.

– Igazán kellemes hely lehet – kortyol a teából Miss Moore. – Bevallom, hogy lánykorom óta engem is vonzott a Rend, a róla szóló történetek. És azt hiszem, amikor olyan idős voltam, mint önök, engem is elbűvölt egy ilyen varázslatos hely gondolata.

– És… ha a birodalmak valóban léteznek? – teszem fel a kérdést.

Miss Moore egy pillanatig méreget minket. A kisasztalra teszi a teáját, hátradől a székében, és a derekára tűzött zsebórát babrálja. –Helyes, játsszunk el a gondolattal. Mi lenne, ha valóban léteznek a birodalmak? Milyen volna?

– Minden elképzelést felülmúlóan gyönyörű! – mondja ábrándosan Ann.

Miss Moore egy vázlatára mutat.

– Á! Mint Párizs?

– Szebb! – vágja rá Ann.

– Honnan tudod? Hisz sosem jártál ott! – gúnyolja ki Felicity. Folytatja, mintha Ann ott se volna. – Képzeljen el egy világot, ahol minden valóra válik, amit csak kíván! A fákról záporozik a virág. És a harmat pillangóvá változik a kezünkben.

– Van egy folyó, amibe ha beletekintünk, gyönyörűek leszünk – teszi hozzá Ann. – Olyan gyönyörűek, hogy többé nem lehet minket figyelmen kívül hagyni.

– Csodálatosan hangzik – mondja gyöngéden Miss Moore. – És ilyen az egész? Mert a birodalmakat többes számban említették. A többi birodalom milyen?

– Nem tudjuk – felelem.

– Még nem jár… nem képzeltük el a többit – helyesbít Ann. Miss Moore teasüteménnyel kínál minket.

– Ki él a birodalmakban?

– Szellemek és teremtmények. Némelyik nem valami barátságos – világosítja fel Ann.

– Befolyásuk alá akarják vonni a varázslatot – teszem hozzá.

– A varázslatot? – ismétli meg Miss Moore.

– Igen. Sok van belőle! – kiált fel Felicity. – A teremtmények bármit megtennének, hogy megszerezzék.

– Bármit?

– Igen, bármit! – mondja Ann drámaian.

– És hozzáférnek? – kérdezi Miss Moore.

– Most már igen. Eddig a rúnák védték a varázslatot – folytatja két falat között Ann –, de amióta nincsenek, és a varázs elszabadult, bárki felhasználhatja, ahogy csak akarja.

Miss Moore-on látszik, hogy kérdezne valamit, de Felicity megelőzi. – Pippa is ott van, és szebb, mint valaha!

– Bizonyára nagyon hiányzik – mondja Miss Moore, és az ujjai között forgatja a zsebórát. – A történeteikkel gyönyörű emléket állítanak neki.

– Igen – válaszolom. Remélem, nem látszik rajtam a bűntudat.

– És most mi a helyzet, hogy – amint mondják – a varázslat elszabadult? Tanácskoznak-e a Rend tagjaival ott, és bűvészkednek-e?

– Nem. A Rend tagjait megölték, vagy elbújtak – magyarázza Felicity. – És egyáltalán nem jó, hogy a varázslatot szabadon engedték.

– Tényleg? És miért nem?

– A szellemek között akad, aki sötét céljaira használhatja fel. Betörhetnek ebbe a világba, vagy magukkal hozhatják Kirkét – fejti ki Felicity. – Ezért kell megtalálnunk a Templomot.

Miss Moore összezavarodik.

– Attól tartok, jegyzetelnem kell, hogy ne veszítsem el a fonalat. Elárulnák, mi az a Templom?

– A birodalmakon belül a varázslat titkos forrása – világosítom fel.

– Titkos forrás? – kérdezi Miss Moore. – És hol ez a hely, mármint a Templom?

– Nem tudjuk. Még nem fedeztük fel – mondom. – De ha rábukkanunk, ismét megköthetjük a varázslatot, és új Rendet alakíthatunk.

– Akkor hát bátorság! – mondja Miss Moore. – Milyen izgalmas történet! – A kandallón álló óra négyet üt. Miss Moore ismét ellenőrzi az időt az óráján. – Á! Csalhatatlanul pontos.

– Már négy óra? – pattan fel Felicity. – Fél ötkor találkozónk van anyámmal!

– Milyen kár! – kiált fel Miss Moore. – Okvetlen meg kell látogatniuk máskor is. Ami azt illeti, pompás kiállítás lesz csütörtökön egy chelsea-i magángalériában. Mit szólnának hozzá?

– Nagyszerű! – kiáltjuk.

– Rendben van – áll fel. Felsegíti a kabarjainkat. Kesztyűt húzunk, és kalapot igazítunk.

– Akkor hát nincs más, amit a Rendről mondani tudna? – kérdezem puhatolózva.

– Idegenkednek tán az olvasástól, hölgyeim? Ha bármilyen témáról többet akarnék tudni, keresnék róla egy-két kitűnő könyvet – mondja, és leterel minket a lépcsőn, amelynek aljában már Mrs. Porter vár minket.

– Oszt hun vannak a szép rajzok? – keresi nálunk a krétát vagy a papírt. – Ne szerénykedjenek mán, mutassák meg az öreg Porternek.

– Sajnos, nincs mit megmutatnunk – szabadkozik Ann.

Mrs. Porter arca elsötétül.

– Nahát, ilyet! Tisztességes házat vezetek, Miss Moore! Aszonta, az admirális fizeti az órákat. Akkó hát mit műveltek ennyi ideig odafent?

Miss Moore közel hajol Mrs. Porterhez, míg az öregasszony hátrább nem lép.

– Boszorkányságot – suttogja szemtelenül. – Jöjjenek, hölgyeim! Gombolják be a kabátjukat! Erős a szél, és foglyokat nem ejt.

Miss Moore kitessékel minket az ajtón, de még halljuk bentről Mrs. Porter kiabálását.

– Nem teccik ez nekem, Miss Moore! Cseppet sem teccik! Miss Moore nem néz hátra, és a mosolya is változatlan.

– Csütörtökön találkozunk – int búcsút, azzal utunkra bocsát.

TIZENHATODIK FEJEZET

– Elfecséreltük a délutánt. Miss Moore semmit sem tud a Rendről és a birodalmakról. Mentünk volna inkább vásárolni – jelenti ki Felicity, amikor megérkezünk az anyja asszonyklubjába.

– Te akartál annyira velem jönni – emlékeztetem.

– Talán Pippának sikerült megtalálnia a Templomot – élénkül fel a gondolattól, aztán hozzáteszi: – Két napja jártunk ott. Megígértük, hogy amint lehet, visszamegyünk.

– De hogy maradhatunk itt magunkra? – tudakolom.

– Azt bízd csak rám! – nyugtat meg Felicity.

Fehér kesztyűs szolga tárja ki előttünk az ajtót. Felicity felmutatja az édesanyja névjegykártyáját, és a nyurga férfi szemügyre veszi.

– Az édesanyám, Lady Worthington vendégei vagyunk – mondja lekicsinylően Felicity.

– Bocsásson meg, kisasszony, de az Alexandra szabályzata szerint csak egy vendéget engedhetek be! Nagyon sajnálom, de a szabály az szabály – mondja. Igyekszik együttérzést mímelni, de a mosolyában némi elégedettség bujkál.

Felicity acélos pillantással méri végig a vasalt egyenruhában feszítő férfit.

– Tudja, ki ez? – kérdezi megjátszott suttogással, amivel felkelti a közelben állók figyelmét. Résen vagyok, mert tudom, hogy Felicity kitervelt valamit. – Miss Ann Bradshaw, anyai ágon Chesterfield hercegének nemrég megtalált unokahúga. – A szempilláját úgy rezegteti, mintha a férfi nem lenne teljesen normális. – Magának a cárnőnek a leszármazottja! Csak olvasott róla?!

– Sajnos nem, kisasszony – feleli most már elbizonytalanodva a szolga.

Felicity felsóhajt.

– Ha belegondolok, micsoda megpróbáltatásokon esett át Miss Bradshaw, aki árvaként élt eddig, és a szerettei halottnak hitték! Jaj, majd megszakad a szívem, hogy még itt is milyen cudarul bánnak vele! Nagyon sajnálom ezt a fogadtatást! Anyám teljesen elhűl majd, ha a tudomására jut.

Az egyik társasági hölgy lép oda.

– Ó, istenem, Miss Worthington, valóban a cárnő rég eltűnt anyai unokahúgához van szerencsénk?

Ezt azért sose mondtuk, de most jól jön.

– De mennyire! – kerekedik el Felicity szeme. – Miss Bradshaw tulajdonképpen azért jött, hogy énekeljen ma nekünk, tehát nem is annyira anyám, mint az Alexandra vendége.

– Feli… Miss Worthington! – hebegi Ann riadtan.

– Végtelenül szerény – mentegeti őt Felicity.

A hölgyek összesúgnak. Nem sok híja, hogy a jelenet botrányba fulladjon. A szolga zavarában azt sem tudja, mit tegyen. Ha mindhármunkat beenged, akkor mindenki szeme láttára megszegi a szabályokat, ha elküld, azzal könnyen magára haragít egy tagot, amiért még el is bocsáthatják. Felicity mesterien keverte a kártyákat.

A matróna előlép.

– Mivel Miss Bradshaw az Alexandra vendége, nem látom be, mi baj lehetne abból, ha beengedi őket.

– Ahogy óhajtja, asszonyom – hajol meg a férfi.

– Alig várom, hogy halljam énekelni ma délután – kiált utánunk az asszony.

– Felicity! – súgja oda Ann, miközben a szolga a sötét faburkolatos ebédlőbe kísér, fehér damasztterítővel szépen megterített asztalok közé.

– Mi az?

– Nem kellett volna említened a mai éneklést.

– Tudsz énekelni, nem?

– Persze, de…

– Akkor most döntsd el, benne vagy-e a játékban, vagy sem!

Ann nem tiltakozik tovább. A teremben elegáns asszonyok ülnek az asztaloknál, teát kortyolnak, és vízitormás szendvicseikből csipegetnek. Egy távolabbi sarokban álló asztalhoz ültetnek minket. Felicity arca megnyúlik.

– Megérkezett az anyám!

Lady Worthington magára vonja a figyelmet, ahogy végigvonul a termen. Minden tekintet rászegeződik, hiszen szép asszony: finom, mint egy porceláncsésze, és látszólag olyan kényes is. Törékenységet sugároz, mint akiről világéletében gondoskodtak. Mosolya szívélyes, de nem túl hívogató. Ezer évig gyakorolhatnám, akkor sem tudnám eltanulni tőle. Barna selyemruhája pazar, és a legújabb divat szerinti a szabása. Több sor gyöngy díszíti karcsú nyakát, az arcát ékes pávatollakkal szegélyezett hatalmas kalap keretezi.

– Bonjour, drágám! – csókolja arcon Felicityt, ahogy a párizsiak is üdvözlik egymást.

– Muszáj ilyen feltűnően viselkedned, anya?! – szólja meg Felicity.

– Ahogy akarod, drágám. Jó napot, Miss Bradshaw! – üdvözli Annt, azután rám néz, és a mosolya kicsit lehervad. – Úgy vélem, még nem ismerjük egymást.

– Engedd meg, anya, hogy bemutassam Miss Gemma Doyle-t!

– Részemről a megtiszteltetés, Lady Worthington – mondom.

Mrs. Worthington feszes mosollyal néz a lányára.

– Bárcsak tudattad volna velem, drágám, hogy vendéget hívtál uzsonnára! Az Alexandra nagyon szigorú szabályokat ír elő a vendégekkel kapcsolatban.

Szeretnék meghalni. Itt helyben, nyomtalanul süllyedni el. Miért művel Felicity ilyeneket?

Mrs. Worthington mellett árnyékként tűnik fel egy szolgáló, és kitölti a teáját.

Felicity anyja szalvétát terít az ölébe.

– Most már nem számít. Örülök, hogy megismerhetem a lányom barátnőit. Milyen jó, hogy Miss Bradshaw velünk töltheti a karácsonyt, mivel anyai nagybátyja, a herceg fontos ügyei miatt kénytelen volt Szentpétervárott maradni!

– Ó, igen – lehelem, és próbálok nem megfulladni az égbekiáltó hazugságon. – Milyen szerencsések vagyunk!

Lady Worthington feltesz néhány udvarias kérdést, mire én unalmas, de azért valamennyire pontos életrajzzal szolgálok. Lady Worthington azzal hálálja meg az igyekezetemet, hogy csüng minden szavamon. Úgy érzem, mintha rajtam kívül senki sem volna a teremben. Könnyű belátni, miért szeretett bele az admirális. Amikor megszólal, lebilincselő történeteket ad elő. De Felicity morcosan ül, a kanalával játszik, míg az anyja a kezére nem teszi a kezét.

– Muszáj, drágám? – kérdezi.

Felicity felsóhajt, és körülnéz, mintha abban reménykedne, hogy lát valakit, aki kimenti ebből a helyzetből.

Lady Worthington vakító mosolyt vet a lányára.

– Csodálatos hírem van, kedvesem! Meg akartalak lepni vele, de egy percet sem tudok tovább várni.

– Mi az? – kérdezi Felicity.

– Papa magához fogadott egy gyámleányt. A kis Polly Bea kuzinunk[12] lánya. Úgy tudjuk, Bea tüdővészben halt meg, bár én inkább a megtört szívére gondolok. Az apa mindig is semmirekellő egy alak volt, és gondolkodás nélkül lemondott a gyermekről. A tulajdon lányáról!

[12] kuzin – unokahúg, unokanővér

Felicity elsápad.

– Hogy érted ezt? Velünk lakik majd? Papával és veled?

– Igen. És természetesen Mrs. Small-lal, a nevelőnővel. Édesapád olyan boldog, hogy ismét egy kis hercegnő van a házban! Felicity, kedvesem, ne tegyél olyan sok cukrot a teádba! Nem használ a fogaknak – rója meg Mrs. Worthington a lányát, rendületlenül mosolyogva.

Felicity mintha nem hallaná, még két kockát dob a teájába, és megissza. Az anyja úgy tesz, mintha nem venné észre.

Egy pamlaghoz hasonlóan puha és kipárnázott nőszemély kacsázik oda hozzánk.

– Jó napot, Mrs. Worthington! Igaz, hogy tiszteletreméltó vendége ma énekel nekünk?

Lady Worthington riadtan pillant fel.

– Ó, hát én nem is…

Az asszony tovább csacsog.

– Éppen arról beszélgettünk, milyen csodálatos, hogy a szárnyai alá vette Miss Bradshawt! Ha egy pillanatra elrabolhatnánk, kérem, mesélje el Mrs. Threadgillnek és nekem, hogy került hozzánk a cárnő rég elveszettnek hitt rokona!

– Ha megbocsátanak – emelkedik fel Lady Worthington, és mint egy hattyú, átsiklik a szomszéd asztalhoz.

– Jól vagy, Fee? – kérdezem. – Sápadtnak látszol.

– Remekül. Csak nem ragyogok az örömtől, hogy láb alatt lesz egy kis dög, amíg otthon vagyok.

Felicity féltékeny. Egy Polly nevű kisgyerekre. Néha elképesztően kicsinyes tud lenni.

– Hisz csak egy gyerek! – mondom.

– Tudom – vágja oda ingerülten. – Nem érdemes beszélni róla. Fontosabb dolgunk is van. Gyertek velem!

Végigvezet az asztalok között, melyeknél elegáns, nagykalapos hölgyek ülnek, teát kortyolgatnak és pletykálnak. Felpillantanak, de jelentéktelenek vagyunk a számukra, hát mondják tovább a magukét. Követjük Felicityt a széles, szőnyeggel fedett lépcsőkön, divatos ruhát viselő, egyenes tartású hölgyek mellett, akik diszkréten, de nagy érdeklődéssel figyelik az előkelő klubjuk falait ledöntő vakmerő fiatal lányokat.

– Hova viszel? – kérdezem.

– Fent magánhálószobák állnak a klubtagok rendelkezésére. Az egyik biztos üres lesz. Jaj, ne!

– Mi az? – rémül meg Ann.

Felicity a korláton keresztül lekukucskál a lenti előcsarnokba, ahol egy lila ruhás, szőrmestólás, nagydarab asszony áll hódolói körében. Megjelenése parancsoló, társai csüngnek a szavain.

– Anyám egykori barátnője, Lady Denby.

Lady Denby?! Csak nem ő Simon anyja? Elszorul a torkom. Csak abban reménykedem, hogy észrevétlenül elsuhanhatok mellette. Jaj, nehogy rosszat gondoljon rólam!

– Miért „egykori”? – kérdi Ann aggodalmasan.

– Sosem bocsátotta meg anyámnak, hogy Franciaországban él. Nem kedveli a franciákat, mivel a Middleton család Lord Nelsonig tudja visszavezetni a családfáját – céloz Anglia tengeri csatákban kitűnt hősére. – Ha Lady Denby megkedvel, megcsináltad a szerencsédet. De ha kiestél a kegyeiből, úgy bánik veled, mint egy leprással. Igaz, ő továbbra is szívélyes anyámmal, de majd megfagy körülötte a levegő. És az én ostoba anyám nem veszi észre! Igyekszik Lady Denby kedvében járni. Én sosem leszek ilyen.

Felicity lassan és merészen, Lady Denbyt figyelve vonul végig az erkélyen. Amennyire csak tudom, leszegem a fejemet.

– Ő Simon Middleton anyja? – teszem fel a kérdést.

– Igen – válaszolja Felicity. – De te honnan ismered Simont?

– Ki az a Simon Middleton? – kérdezi Ann.

– Tegnap ismerkedtem vele össze a pályaudvaron. Tommal ismerik egymást.

Felicity szeme elkerekedik.

– S mégis, mikor akartad ezt megemlíteni?

– Ki az a Simon Middleton? – próbálkozik Ann másodszor is.

– Megint titkolódzol, Gemma!

– Szó sincs róla – pirulok el. – Nem lényeges. Meghívta a családomat vacsorára, ennyi az egész.

Felicity úgy mered rám, mintha valaki a Temzébe ejtette volna. –Vacsorára hívtak meg? Pedig ez nagy dolog.

– Nem illik olyan emberekről beszélgetni, akiket nem ismerek – biggyeszti le az ajkát Ann.

Felicity megszánja.

– Simon Middleton, amellett, hogy egy vikomt fia, még rendkívül jóképű is. S úgy néz ki, hogy Gemma felkeltette az érdeklődését, bár ő ezt nem óhajtja az orrunkra kötni.

– Semmiség az egész – tiltakozom. – Biztos csak megesett a szíve rajtam.

– A Middletonoknak senkin sem esik meg a szívük – mondja Felicity lenézően. – Nagyon vigyázz az anyjával! Szeret jól belelátni az emberek életébe.

– Nem nyugtattál meg.

– Ha tudod, mire kell vigyázni, könnyebben tudsz védekezni, Gemma.

Lady Denby valami mulatságosat mond alattunk, társai pedig visszafogottan nevetnek, amit a nők akkor tanulnak meg, amikor lányos énjüktől megválnak. Nem tűnik olyan szörnyetegnek, mint amilyennek Felicity beállította.

– Mit veszel fel? – kérdezi ábrándosan Ann.

– Egy megtermett vadállat lenyúzott bőrét és szarvait. – Ann egy pillanatig úgy fest, mintha elhinné. Mihez kezdjek vele? – Hát rendes ruhát. Amit a nagyanyám is jóváhagy.

– Aztán majd mesélj el mindent részletesen! – utasít Felicity. – Kíváncsian várom a híreket.

– Jól ismered Mr. Middletont? – faggatom.

– Ezer éve ismerem – jelenti ki Felicity. Álla alá kunkorodó laza arany tincsei kiemelik különös szépségét, ami még sosem volt csábítóbb.

– Értem. És kinézted már magadnak?

– Kit? Simont? Ó mintha a testvérem volna. Elképzelni se tudom, hogy szerelmes legyek bele.

Nagy kő esik le a szívemről. Buta dolog lehet rögtön így bízni Simonban, de olyan vonzó, csinos, és azt hiszem, tetszem neki. Ettől én gyönyörűnek érzem magam. S tudom, nem egy nagy érzés, mégse tudnék könnyen lemondani róla.

Lady Denby egyik társnője felnéz, és észreveszi, ahogy lefelé bámulunk. Lady Denby követi a pillantását.

– Menjünk! – suttogom. – Gyertek!

– Muszáj lökdösnöd? – bírál Felicity, amikor csaknem átesem rajta. Leszegett fejjel beugrunk egy folyosóra. Felicity behúz minket egy üres hálószobába, és becsukja az ajtót.

Ann idegesen néz körül.

– Szabad itt lennünk?

– Egyedül akartatok maradni – mondja Felicity. – Hát most megkaptátok.

Az egyik széktámlán köntös, egy sarokban kalapdobozok. Lehet, hogy a szoba – pillanatnyilag – üres, de egész biztosan nem lakatlan.

– Sietnünk kell – jelentem ki.

– Úgy van – vigyorodik el Felicity.

Ann olyan képet vág, mint aki hányingerrel küzd.

– Bajba kerülünk! Biztosan tudom.

Ám ahogy megfogjuk egymás kezét, és felidézem a fényajtót, minden nyűgről megfeledkezve adjuk át magunkat az áhítatnak.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Alig lépünk be a birodalmak ragyogó fényébe, amikor minden elsötétedik. Egy hideg kéz fogja be a szememet. Kisiklok a karjából, és megperdülök: Pippa áll mögöttem. Ugyanaz a koszorú van a fején, mint két napja, de már kissé hervadt, noha Pippa csalánlevéllel és rózsaszín nárcisszal próbálta felfrissíteni.

– Jaj, szegény Gemma! – nevet, amikor elakad a lélegzetem. – Megijesztettelek?

– N… nem. Csak egy… kicsit.

Felicity és Ann hangos kiáltással Piphez rohannak, és átölelik.

– Mi a baj? – kérdezi Ann.

– Megijesztettem szegény Gemmánkat. Ne haragudj rám! – kérlel Pippa, és megfogja a kezemet. A fülembe súgja: – Meglepetésem van. Gyertek!

Átvezet a fák között.

– Hunyjátok be a szemeteket! – kiáltja, aztán végre megáll. – És most kinyithatjátok!

A folyónál állunk. A vízen egy hajó, amihez foghatót még sosem láttam. Abban sem vagyok egészen biztos, hogy hajó, mert sárkánytestre emlékeztet inkább: fekete és vörös, felfelé nyúló, nagy szárnyai vannak. Mindenesetre behemót jószág, két végén legömbölyítve, az orrában egyetlen hatalmas árboc, amin selyempapír vékonyságú vitorla feszül. Az oldalán hínárból font vastag kötelek lógnak, és csillogó ezüsthálók, melyek a vízen lebegnek. De ami minden képzeletet felülmúl, az az óriási fej, ami a hajó elején tornyosul: zöld pikkelyes, faág vastagságú kígyók tekergőznek félelmetes, mozdulatlan arca körül.

– Megtaláltam! – kiáltja izgatottan Pippa. – Megvan a Gorgó! Ő volna az?

– Siessetek! Kérdezzük meg a Templomról, mielőtt elmegy? –mondja Pippa, és közelebb lép a félelmetes hajóhoz. – Halló!

A Gorgó felénk fordítja a fejét. Tekergőző kígyói úgy sziszegnek és forgolódnak, mintha nyugalmuk megzavarásáért el akarnának nyelni minket. Meg is tennék, ha nem a fejből nőnének ki. Készületlenül ér a látvány, mikor a lény kinyitja hatalmas, sárga szemét.

– Mit akarsz? – kérdezi sötét tónusú, síkos hangon.

– Te vagy a Gorgó? – kérdezi Pippa.

– Igen.

– Ugye a Rend varázslattal arra kényszerített, hogy ne árts senkinek, és csak igazat mondj ? – folytatja.

A Gorgó egy futó pillanatra lehunyja a szemét.

– Igen.

– A Templomot keressük. Tudsz róla? – faggatja Pippa.

A Gorgó ismét kinyitja a szemét.

– Mindenki tud. De senki sem sejti, hol lehet, csak a Rend tagjai, akik már régóta nem jönnek ide.

– Van valaki, aki tudhatja, hol lehet? – kérdezi Pippa. Bosszantja, hogy a Gorgó a jelek szerint nem valami készséges.

A Gorgó ismét a folyóra tekint.

– A Fények Erdeje. Philon törzse. Némelyek szerint a Rend szövetségesei voltak egykor, s talán tudják, merre keressétek a Templomot.

– Rendben van – jelenti ki Pippa. – Szeretnénk hát a Fények Erdejébe menni!

– Csak a Rend egyik tagjától fogadhatok el utasítást – mondja a Gorgó.

– Ő a Rendbe tartozik – mutat rám Pippa.

– Majd meglátjuk – sziszegi a Gorgó.

– Gyerünk, Gemma! – sürget Felicity. – Próbáld meg! Előrelépek, és megköszörülöm a torkom. A kígyók szétterülnek a Gorgó feje körül, mint egy tekergőző sörény. Sziszegés közben előtűnnek hegyes, éles méregfogaik. A borzalmas arcba tekintve nehezen találom meg a hangomat.

– A Fények Erdejébe akarunk menni. Elviszel, Gorgó?

Válaszként a hajó egyik hatalmas szárnya leereszkedik a partra, és utat nyit előttünk. Pippa és Felicity alig férnek a bőrükbe örömükben. A pallóra lépve úgy vigyorognak, mint a boldog lelkű bolondok.

– Muszáj felszállnunk rá? – marad vissza Ann.

– Ne félj, drága Ann, én veled vagyok! – húzza magával Pippa.

A szárny recseg és inog a lépteink alatt. Felicity odanyúlva megérinti a hajó oldalára lelógó hálók egyikét.

– Olyan könnyű, mint a pókháló – csodálkozik, amikor megtapogatja a finom szálakat. – Vajon milyen halat lehet fogni vele?

– Nem halászatra való – világosítja fel a Gorgó nyákos hangján –, hanem figyelmeztetésre.

Alattunk örvénylik a víz, rózsaszínek, ibolyakékek csillámaival lepve el a felszínt.

– Nézzétek, milyen szép! – kiált fel Ann, s tenyerét a vízre teszi. –Várjatok csak! Halljátok ezt?

– Mit? – kérdezem.

– Most megint! Ennél csodálatosabb zenét még sosem hallottam. – Ann a vízre fekteti az arcát. – A folyóból jön. Valami van ott, a felszín alatt, közvetlenül.

Ann ujja megérinti a csillogó vízfelszínt, s egy pillanatig látom is, hogy a keze közelében mozog valami. A hajószárny, ami számunkra lett leeresztve, hirtelen felemelkedik, s arra kényszerít, hogy felsiessünk a hajóra.

– Ez gyors volt! – kiált fel Ann. – A zene meg elhallgatott. Most már sose tudom meg, honnan jön az a csodálatos dal – biggyeszti le a szája szélét.

– Bizonyos dolgokat jobb, ha nem ismerünk – mondja a Gorgó.

Ann megborzong.

– Kár – mondja. – Most már le se szállhatunk.

Pippa arcon csókolja Annt, mint egy riadt gyermekét vigasztaló anya.

– Bátran kell viselkednünk. Ha meg akarjuk találni a Templomot, el kell mennünk a Fények Erdejébe.

Ismét megszólal a Gorgó.

– Te vagy az úrnőm, adj hát parancsot az indulásra!

Most veszem csak észre, hogy rám vár. A folyó kanyarulatait nézem, s fogalmam sincs, hová tart innen a víz.

– Rendben van – veszek egy mély levegőt. – Légy szíves, indulj el lefelé a folyón!

A nagy hajó mormolva elindul. Mögöttünk eltűnik a kert. Egy kanyar után kiszélesedik a folyó. Hosszú méregfogú, kusza fejdíszű, irdatlan nagy kőállatok őrzik a távoli partot. A Spence vízköpőihez hasonlóan ők sem látnak, de ódon, baljós őrei a mögöttük elterülőnek. Háborgó errefelé a víz, fehér tarajos hullámok himbálják a hajót, felfordul tőle a gyomrom.

– Elsápadtál, Gemma – jegyzi meg Pippa.

– Apám szerint segít, ha látod, merre tartasz – tanácsolja Felicity. Bármi segítene, gondolom. Bármit kipróbálok. Otthagyom nevetgélő barátnőimet, ahogy történeteket mesélnek egymásnak, és a hajó hosszú, hegyes orrába megyek, különös navigátorunk közelébe.

A Gorgó megérzi a jelenlétemet.

– Jól vagy, Mindenható?

A síkos, sötét tónusú hang készületlenül ér.

– Rosszul érzem magam, de mindjárt jobban leszek.

– Mélyeket lélegezz! Az segít.

Mély lélegzeteket veszek. Úgy érzem, tényleg jobb, s hamarosan a folyó és a gyomrom is megnyugszik.

– Mondd, Gorgó – kezdek a mondókámba, amikor összeszedem a bátorságomat –, vannak még hozzád hasonlók?

– Nem – hangzik a válasz. – Én vagyok fajtám utolsó példánya.

– Mi történt a többiekkel?

– Elpusztultak, vagy a zendülés idején száműzték őket.

– A zendülés?

– Régen, nagyon régen történt – mondja fáradtan a Gorgó. – Még az Orákulum Rúnái előtt.

– Volt idő a rúnák előtt?

– Igen. Akkoriban a birodalmakban mindenki szabadon hozzáférhetett a varázslathoz. Sötét idők voltak azok. A lények számtalan csatát vívtak egymással a hatalomért. Akkoriban a te világodat is csak egy vékony fátyol választotta el a miénktől. Szabadon jöhettünk-mehettünk.

– Át tudtál jönni a mi világunkba? – csodálkozom.

– Igen. Nagyon érdekes hely.

Eszembe jutnak a történetek, amikről hallottam. Tündérek, kísértetek, mitikus tengeri szörnyek, akik mélybe rántják a matrózokat, és a halálukat okozzák. Egyszerre nem is tűnnek meséknek.

– Mi történt?

– Fellépett a Rend – mondja a Gorgó, s nem tudom, harag vagy megkönnyebbülés színezi inkább a hangját.

– A Rend nem létezett mindig?

– Bizonyos szempontból igen. Egy törzs voltak a többi közül, mint papnők, misztikusok, látók. Lelkeket vittek át a túlnani világba. Nagymesterei voltak annak, hogy vágyképeket teremtsenek. A hatalmuk mindig is nagy volt, de idővel tovább erősödött. Azt híresztelték, hogy a birodalmakon belül megtalálták minden varázslat forrását.

– A Templomot?

– Igen – feleli a Gorgó sziszegősen. – A Templomot. Az a hír járta, hogy a Rend ivott a vizéből, s így a varázslat beléjük költözött. Bennük lakott, és nemzedékről nemzedékre erősebb lett. Mindenki másnál nagyobb lett a hatalmuk. Ami nem tetszett nekik, azon igyekeztek változtatni. Korlátozni kezdték a lények látogatásait a ti világotokba. Senki sem léphetett át az engedélyük nélkül.

– Akkor építették a rúnákat?

– Nem – válaszolja a Gorgó. – Az a bosszújuk volt.

– Nem értem.

– A törzsekből több teremtmény is összefogott. Nehezen viselték a Rend zsarnok uralmát. Nem akartak engedélyt kérni. S egy napon visszavágtak. Amikor a Rend több ifjú beavatottja a kertben játszott, elfogták őket, magukkal vitték Télvidékre, s ott lemészárolták őket. A teremtmények akkor egy borzalmas titok nyitjára jöttek rá.

A történet hallgatása közben kiszáradt a szám.

– Miféle titokra?

– A másik feláldozásával óriási hatalomra tehetnek szert.

Csobog alattunk a víz, és sodor minket előre.

– A Rend haragjában és bánatában megépítette a rúnákat, hogy lepecsételje a varázslatot. Lezárták a világok közötti határokat, hogy csak ők léphessék át. Aki a határ két oldalán maradt, örökre foglya lett, nem léphet ki többé abból a világból.

A Spence márványoszlopaira gondolok, az ott fogságba esett lényekre.

– Sok éven át semmi sem változott. Amíg közületek el nem árulta valaki a Rendet.

– Kirké – mondom ki a nevét.

– Igen. Áldozatot ajánlott fel, s újra hatalmat adott Télvidék sötét szellemeinek. Minél több szellemet állítottak a maguk oldalára, annál hatalmasabbak lettek, s annál inkább gyengült a rúnák pecsétje.

– Ezért tudtam hát összetörni őket? – kérdezem.

– Meglehet. – A Gorgó válasza olyan, mint egy halk sóhaj. – Talán, Mindenható.

– Miért szólítasz Mindenhatónak?

– Mert az vagy.

A többiek a hajó oldalának dőlnek. Felváltva kapaszkodnak a vitorla kötélzetébe, s hagyják, hadd feszüljön a testük a szélnek. Pippa vidám kacagása túlharsogja a víz csobogását. Szeretném feltenni a kérdésemet, de félek hangosan kimondani. Félek a választól is.

– Gorgó! – kezdem. – Igaz, hogy a mi világunkból származó lelkeknek át kell kelniük?

– Mindig is így volt.

– De vannak néhányan, akik örökre itt maradnak?

– Nem ismerek egyet sem, akit ne rontottak volna meg, és ne került volna Télvidékre.

A szél lekapta Pippa koszorúját. Nevetve fut utána, mielőtt felmarkolja.

– De most minden más, ugye?

– Igen – sziszegi a Gorgó. – Más.

– Úgy értem, talán van rá mód, hogy változtassunk.

– Meglehet.

– Gemma! – szólít Pippa. – Hogy érzed magad?

– Sokkal jobban! – kiáltok oda.

– Akkor gyere vissza!

Otthagyom a Gorgó melletti ülőhelyemet, és csatlakozom a társaimhoz.

– Hát nem gyönyörű a folyó? – mosolyog boldogan Pippa. Valóban. Ragyogó pávakék. – Ó, annyira hiányoztatok! Nektek is szörnyen hiányoztam?

Felicity odarohan, hogy megölelje. Szenvedélyesen szorítja magához.

– Azt hittem, sohasem látlak viszont – mondja Pippa.

– Alig két napja találkoztunk – emlékeztetem.

– De nehezen bírom! És kilenc nap múlva karácsony – mondja csendes vágyódással. – Táncmulatságban voltatok már?

– Nem – jelenti Ann. – De Felicity anyja és apja karácsonyi bált rendeznek.

– Bizonyára nagyszabású lesz – biggyeszti le az ajkát Pippa.

– Először viselek majd báli ruhát – folytatja Ann. Szavaival elénk festi a ruha minden részletét. Pippa kérdéseket tesz fel a bállal kapcsolatban. Olyan, mintha a Spence-ben volnánk, és a nagyteremben ülnénk Felicity körül pletykálkodva, tervezgetve.

Pippa mosolyogva forgatja körbe Felicityt, a hajó pedig nyikorogva, lassan halad a folyón.

– Itt együtt vagyunk. És sosem kell elválnunk egymástól!

– Vissza kell majd térnünk – juttatom az eszébe.

A Pippa tekintetében tükröződő fájdalom a szívembe hasít.

– De ha újra megalakítjátok a Rendet, értem jöttök majd, ugye?

– Hát persze – vágja rá Felicity. Ismét Pippához húzódik, boldog, hogy a közelében lehet. Pippa átöleli Felicityt, és a vállára hajtja a fejét. – A világon a legdrágább barátnőim vagytok. És ez mindig így lesz.

Ann is csatlakozik. Végül én is átölelem Pippát. Úgy vesszük körül, mint a szirmok, s próbálunk nem gondolni rá, mi lesz, ha egyszer megtaláljuk a Templomot.

Egy éles kanyar után kiszélesedik a folyó, s fenségesen tárul elénk a part a magasan fölénk tornyosuló sziklabarlangokkal. A sziklákba istennőket vésztek. Talán ötven láb magasak, finom vonalú, kúp alakú fejdíszt viselnek, a nyakukban ékszerek, máskülönben meztelenek és igen érzékiek: csípőjüket kicsit megbillentve, kezüket a fejük mögé téve állnak, ajkukon játszi mosoly. Az illem azt diktálja, hogy fordítsam el a tekintetemet, de lopva oda- odanézek.

– Ó, istenem! – sikkant fel Ann. Felnéz, és rögtön le is süti a szemét.

– Mik ezek? – kérdezi Felicity.

– A Sóhajok Barlangjai – szól a Gorgó. – Ma már csak elhagyott romok, melyeket a Hadzsin, az Érinthetetlenek, a Páriák laknak.

– A Páriák? – kérdezem.

– Igen. Ott is van egy – billen jobbra a Gorgó feje. A part mentén egy árny surran a bokrok között. – Mocskos férgek.

– Miért hívják őket Páriáknak? – kérdezi Ann.

– Mindig is azok voltak. A Rend száműzte őket a Sóhajok Barlangjaiba. Azóta senki sem lép be oda. Tilos.

– Nem igazság! – csattan Ann hangja. – Egyáltalán nem. – Szegény Ann, ő aztán tudja, milyen érinthetetlennek lenni.

– Korábban mire használták a barlangokat? – kérdezem.

– A Rend itt fogadta a szeretőit.

– A szeretőit? – csodálkozik el Felicity.

– Igen. – A Gorgó kis szünet után folytatja: – A Raksanát. Nem is tudom, mit válaszoljak erre.

– A Raksana és a Rend szeretők voltak?

– Egykor. – A Gorgó hangja távolinak tűnik. Felicity felkiált.

– Nézzétek! – A láthatárra mutat, ahol sűrű ködpára hullik alá, mintha aranydara-függöny takarná a kilátást. S dübörög, mint egy vízesés.

– Átmegyünk rajta? – kérdi nyugtalanul Ann.

Pippa magához húzza.

– Ne aggódj! Biztos minden rendben lesz, különben a Gorgó nem vinne át rajta. Igaz, Gemma?

– Hát persze – felelem, s igyekszem nem mutatni, mennyire félek. Fogalmam sincs, mi lesz velünk. – Nem árthatsz nekünk, ugye, Gorgó?

De a kérdésemet elfojtja az arany vízesés szüntelen dübörgése. Összebújunk a hajó mélyén. Ann szorosan lehunyja a szemét. Ahogy haladunk, úgy hunyom le én is, mert félek megtudni, mi következik. A minden más zajt elnyomó morajlás közepette végül átsiklunk a nedves függönyön, s előbukkanunk a túloldalon, ahol a folyó már olyan, mint az óceán: part sehol, csak a távolban egy zöldellő sziget.

– Élünk! – Ann meglepett és megkönnyebbült.

– Nézd csak, Ann! – kiált fel Pippa. – Aranyozott lány lettél! Igaz! Aranyszemcsék borítják a bőrünket. Felicity a kezét forgatja, s boldogan nevet a csillámlásain.

– Szépen festünk! És semmi bajunk sem esett!

– Mondtam, hogy ne féljetek! – kacag Pippa.

– Erős a varázslat – jegyzi meg a Gorgó. Nem tudom eldönteni, hogy kijelentés ez a számunkra, vagy figyelmeztetés.

– Miért kell megkötnünk a varázslatot, Gemma? – kérdezi Pippa.

– Na, mit gondolsz? Azért, mert elszabadult a birodalmakban.

– És az olyan nagy baj? Miért ne élhetne bárki ezzel a hatalommal?

Érzem, rossz irányba tart a beszélgetés.

– Mert arra használhatnák, hogy átjöjjenek a mi világunkba, és feldúljanak mindent. Nem volna Rend, nem lehetne irányítani.

– Honnan tudod, hogy a birodalmak lakói meggondolatlanul alkalmaznák?

Pippa nem hallotta a Gorgó elbeszélését, különben nyilván más véleményen volna.

– Honnan? Hát nem emlékszel a teremtményre, aki rabszolgaságba vetette az anyámat?

– De ő Kirkéhez csatlakozott. Talán nem mind ilyenek – vélekedik Pippa.

– És hogy döntsem el, ki részesülhet belőle, ki érdemes a bizalomra?

Senki sem tud válaszolni. Megrázom a fejemet.

– Szó sem lehet róla. Minél tovább szabad a varázslat, annál nagyobb a veszély, hogy itt a szellemek romlását okozza. Meg kell találnunk a Templomot, s újból meg kell kötnünk a varázslatot. Aztán újjáalakítjuk a Rendet, s őrködünk a birodalmak egyensúlya felett.

Pippa lebiggyeszti az ajkát. Bosszantó szokása, hogy eközben is gyönyörű.

– Rendben van. Úgyis mindjárt odaérünk.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A folyómeder megint szűkül. Elérünk egy helyet, ahol sűrű és magas erdő zöld sávja szegélyezi a partot. Több ezer lámpás lóg a fákról. Diwalira emlékeztet, a fények ünnepére Indiában, amikor anyával sokáig fennmaradtunk, hogy az utcákat fénybe borító gyertyákat és lámpásokat csodáljuk.

A hajó megpihen a sziget puha, nedves homokján.

– A Fények Erdeje – jelenti be a Gorgó. – Vigyázzatok! Csakis Philonnak mondjátok el, mi járatban vagytok!

Leengedi a szárnyas hajóhidat, mi pedig lelépünk a puha fűszőnyegre és homokra, ami a vaskos, fehér, dupla virágú lótuszokkal pettyezett sűrű bozótig terjed. A fák olyan magasak, hogy sötétzöld mennyezetet alkotnak. Már attól szédülök, ha felnézek rá. A lámpások lebegnek, ide-oda himbálóznak. Egy az arcom előtt villan el. Felsikoltok.

– Mi volt az? – kérdezi elkerekedett szemmel Ann.

– Mi történik itt? – kérdezi Felicity. Több fénypont is leszállt a fejére. Döbbent arcát megvilágítja a fénykorona.

A fények összesűrűsödnek, gömböt alkotnak, és mutatják az utat.

A fénylő kis koboldok – már ha koboldok egyáltalán – bevezetnek minket az erdőbe. Sűrű földillat vesz körül. A hatalmas fákon moha nő, mintha lágy, zöld szőrzet borítaná a törzseket. Visszanézek, de már nem látom a Gorgót. Mintha magába nyelt volna az erdő. Hirtelen rám tör a vágy, hogy visszafussak, különösen, amikor paták közeledő lágy dobogását hallom. A fénygömb szétpattan, és az apró fénypettyek szétrebbennek az erdőben.

– Mi az? – sikkant Felicity, és vadul körbenéz.

– Nem tudom! – kiáltja Pippa.

A lódobogás mintha minden irányból közeledne. Bármi legyen is, körülvesz minket. Egyre közelebbről hallatszik, majd hirtelen elhallgat. A fák közül egyenként egy kentaurcsapat tagjai bukkannak elő. Zavartan topognak erős lólábukon, csupasz férfi mellkasuk előtt összefonják izmos karjukat. A legnagyobb előlép. Az állán szakállkezdemény.

– Kik vagytok? Mi dolgotok itt? – szegezi nekünk a kérdést.

– Philonnal szeretnénk beszélni – válaszol Pippa. Bátran viselkedik, miközben én a legszívesebben elfutnék.

A kentaurok gyanakvóan összenéznek.

– A Gorgó hozott ide – szólalok meg, reménykedve, hogy ezzel megtaláltam a kulcsot.

A legnagyobb kentaur olyan közel lép, hogy a patája már csak centiméterekre van a lábamtól.

– A Gorgó? Miféle játékot űz velünk? Na, jól van. Elviszlek benneteket Philonhoz, hadd döntsön a vezérünk a sorsotok felől. Másszatok fel, hacsak nem akartok gyalogolni!

Erős a marka, amikor elkap, és fellendít sima, széles hátára.

– Ó! – kiáltok fel, mert nincs rajta nyereg. Még csak bele sem kapaszkodhatok illedelmesen, kénytelen vagyok átölelni vastag derekát, és hozzásimulni széles hátához.

Oda se szól, csak gyors vágtában elindul. Úgy kapaszkodom, mint akinek drága az élete, miközben átsuhanunk a fák között. Az ágak csak úgy suhognak körülöttem, egyik-másik összsze is karmolja a karomat és az arcomat. Gyanítom, hogy a kentaur szándékosan nem elég óvatos. A társaimat hordozó kentaurok mellém lovagolnak: Ann lehunyja a szemét, a száját úgy összeszorítja, hogy eltorzul. Felicity és Pippa viszont mintha még élveznék is a különös lovaglást.

Végül egy zsúpfedeles házakkal és sárkunyhókkal teli tisztásra érünk. A kentaur a kezét nyújtja, és a földre lendít, ahol is a hátsómra esek. Csípőre tett kézzel áll fölöttem, úgy vigyorog.

– Talpra segítselek?

– Köszönöm, nem szükséges – ugrom fel, és lesöpröm a szoknyámról a füvet.

– Hozzájuk tartozol, ugye? – mutat az amulettemre, ami útközben kirázódott a blúzom alól. – Hát igaz a szóbeszéd! A Rend visszatér a birodalmakba! – kiáltja oda a barátainak. – És már itt is vannak!

A csapat közelebb jön, és körülvesz minket.

– Mit tegyünk?! – kérdezi gyűlölködve a kentaur. Legszívesebben menekülnék, mit sem törődve azzal, beszélhetek-e Philonnal, kikérdezhetem-e a Templomról, vagy sem.

– Creostus! – harsan egy különös, eddig nem hallott hang.

A kentaurok szétválnak, és hátrálni kezdenek. Fejet hajtanak, de Creostus, a legnagyobb, csak megbiccenti a fejét, nem szegi le.

– Ki ez? – suttogja Ann, és belém csimpaszkodik.

Egyszer csak ott áll egy pompás teremtmény, sosem láttam még ilyet. Férfi vagy nő is lehet, nem tudom megállapítani a nemét. Karcsú alak, bőre és haja hamvas orgonavirág-színű, hosszú, földet seprő köpenyét makkból, tüskéből és bogáncsból szőtték. Szeme élénkzöld és mandulavágású, akár egy macskáé. Egyik keze mancs, a másik madárkarom.

– Ki van itt? – csendül a hangja, egy igazi hármashangzat, melyben a hangszínek egyszerre megkülönböztethetőek és elválaszthatatlanok.

– Egy boszorkány – jelenti ki a dacos kentaur. – Az az átkozott Gorgó hozta a partjainkra.

– Hm – bámul rám a teremtmény, míg úgy nem érzem magam, mint egy csintalan gyerek, akire alapos verés vár. Madárkarmával felemeli az amulettemet, hogy közelebbről is szemügyre vegye. – Egy papnő. Sok éve nem láttuk a fajtáját. Te lennél az, aki összetörte a rúnákat, a varázslat pecsétjét?

Kihúzom karmai közül a nyakláncomat, és visszadugom a blúzom alá.

– Igen.

– Mit akarsz tőlünk?

– Bocsáss meg, de csak Philonnal beszélhetek. Meg tudnád mondani, merre…

– Én vagyok Philon.

– Ó! – ámulok el. – A segítségedért jöttem. Creostus közbeszól:

– Ne segíts neki, Philon! Emlékszel, milyen volt az életünk oly sok éven át?

Philon egy pillantással elhallgattatja.

– Miért segítsek, papnő? Nincs rá válaszom.

– Letörtem a varázslatot megkötő pecsétet. Helyre kell állítani a Rendet.

A kentaurok nevetésben törnek ki.

– Akkor hadd állítsuk helyre mi! És majd irányítjuk is! – kiáltja az egyik, mire a többiek megéljenzik.

– De csakis a Rend kötheti meg a varázslatot, és uralkodhat a birodalmakban – mondja Felicity.

– Ez így volt, nemzedékeken át – válaszolja Philon. – De ki a megmondhatója, hogy így is kell maradnia? A hatalom mulandó. Hamar véget ér.

A többiek megint éljeneznek. Egész tömeg verődött össze: a kentaurokon kívül a fénylények is itt lebegnek körülöttünk, ezek a majd' kétarasznyi óriás szentjánosbogarak.

– Azt akarjátok, hogy Kirké találja meg először? – kérdezem. –Vagy Télvidék sötét szellemei? Mit gondoltok, ha uralmukba veszik, bőkezűen bánnak majd veletek?

Philon elgondolkodik.

– Mond valamit ez a papnő. Gyertek velem! Creostus utánunk kiabál.

– Ne ígérj nekik semmit, Philon! Mindenekelőtt a saját népednek tartozol hűséggel! Ne feledd!

Philon leültet minket egy pompás kunyhóban, s egy kehelybe vörös italt tölt. Nem kínál meg minket, így már egy fokkal bizalomgerjesztőbb, hiszen ha ennénk vagy innánk valamit, itt kellene maradnunk, mint Pippának. Philon körbelötyköli az italt, és kortyol belőle.

– Egyetértek vele, hogy a varázslatot meg kell fékezni. Így túl hatalmas. Van, aki sosem tapasztalta őserejét, és beleszédül, egyre többet akar. Nyugtalanság van mindenfelé. Attól tartok, hogy meggondolatlan szövetségeket kötnek, és rabszolgasors vár ránk. Veszélybe került az életünk.

– Akkor hát segítesz megtalálni a Templomot? – kérdezem.

– És mit ígérsz, ha igen? – Nem válaszolok, mire Philon gúnyosan elmosolyodik. – Mindjárt gondoltam. A Rend nem akarja megosztani a birodalmak feletti hatalmát.

– A Gorgó azt mondta, egykor szövetségese voltál a Rendnek.

– Igen – hagyja helyben Philon. – Egykor. – Kecses, macskaszerű mozgással járkál fel s alá. – A kentaurok voltak a küldönceik, én meg a fegyvermester. De a zendülés után elzárták előlünk és mások elől a varázslatot, bár hűek maradtunk hozzájuk. Ez volt a hála.

Nem is tudom, mit válaszoljak.

– Talán nem volt más lehetőség. – A teremtmény egy hosszú pillanatig farkasszemet néz velem, míg el nem fordítom a tekintetemet.

– Nem segítenek, Gemma. Menjünk! – sürget Felicity.

Philon újratölti a kelyhet.

– Nem mondhatom meg, hol találjátok a Templomot, mert az igazat megvallva, nem is tudom. De felajánlhatok valamit. Gyertek velem!

Kint állunk megint a köd lepte napfényben. Creostus megállítja vezérét, és halkan mormol neki valamit. A nyelvet nem ismerem, de kihallom hangjából az indulatot, s látom, milyen óvatosan tekint felénk. Philon egy kurta „Nyim”-mel bocsátja el.

– Nem bízhatsz bennük, Philon! – fröcsögi a kentaur. – Az ígéretük csak káprázat: idővel elenyészik.

Philon egy alacsony mennyezetű kunyhóba vezet minket. A falakon fényes fegyverek csillognak, némelyikhez foghatót még sosem láttam. A kampókról ezüst lasszók lógnak. Ékkövekkel kirakott kelyhek és választékos ízléssel kovácsolt tükrök állnak egymás mellett.

– Amíg a varázslat szabadon van, arra használjuk, hogy a régi életmódunkhoz visszatérjünk. Dehogy mi lesz a végén, nem tudom. Jobb arra felkészülni. Elvihetsz az utadra egy fegyvert.

– Ezek mind fegyverek? – ámulok el.

– A megfelelő varázsigével bármiből fegyvert kovácsolhatsz, papnő.

Olyan sok van, hogy azt sem tudom, hol kezdjem.

– Ó! – kiált fel Felicity. Talált egy pihekönnyű íjat, és egy ezüsthegyű nyilakkal teli tegezt.

– Úgy látom, döntöttetek – mondja Philon, és átnyújtja az íjat. A nyilak szépen formáltak, de az ezüsthegyen levő számokon, vonalakon és jelképeken kívül nincs rajtuk semmi más, ami valami támpontot adna.

– Mik ezek? – kérdezi Felicity.

– Az eleink nyelvén íródtak.

– Varázsnyilak? – kíváncsiskodik Ann a hegyre mutatva. Felicity felemeli az íjat, s fél szemmel egy elképzelt céltáblára koncentrál.

– Nyilak, Ann. Célba lehet lőni velük, mint bármely más nyíllal.

– Meglehet – mondja Philon –, ha van hozzá a bátorságod, hogy célba vegyél, és lőj.

Felicity dühösen néz rá. Az íjat Philon felé fordítja.

– Felicity! – sziszegek rá. – Mit művelsz?

– Elég bátor vagyok! – hősködik.

– Akkor is, ha majd igazán számít? – kérdezi hűvösen Philon.

Pippa megfogja és eltolja az íjat.

– Elég, Fee.

– Bátor vagyok! – ismétli Felicity.

– Hát persze – csitítja Pippa.

Philon kíváncsian méregeti őket.

– Majd meglátjuk – mondja, aztán hozzám fordul: – Ezek hát a választott fegyvereid, papnő?

– Igen – felelem. – Azt hiszem.

– Mennünk kell – sürget Felicity. – Köszönjük az íjat és a nyilakat!

Philon biccent pompás fejével.

– Nagyon szívesen. De nem ajándéknak szántam, hanem zálogul egy adóssághoz, ami megfizetésre vár.

Úgy érzem, mintha egy üregbe hullanék: minél inkább igyekszem kifelé, annál mélyebbre jutok.

– Milyen adósságra célzol?

– Részt kérünk a varázslatból, ha te találnád meg először a Templomot. Nem akarunk többé sötétségben élni.

– Megértelek benneteket. – ígéretet teszek, bár nem tudom, hogy teljesíthetem-e.

Philon az erdő széléig kísér minket, ahol a különös fények várnak, hogy visszakísérjenek a hajóhoz.

– Tudnod kell, hogy megpróbálnak majd távol tartani a Templomtól. Hogyan véditek meg magatokat? Vannak szövetségeseitek?

– Csak a Gorgó – válaszolom.

Philon kimérten bólint.

– A Gorgó. Fajtájából az utolsó. Bűneivel szolgált rá, hogy örökké egy hajó börtönében éljen.

– Hogy érted ezt? – kérdezem.

– Úgy, hogy sok minden van, amit nem tudsz – feleli Philon. –Óvatosan járj, papnő! Itt nincs hol elbújnod. Legdédelgetettebb vágyaidat, legrejtettebb kívánságaidat vagy legszörnyűbb félelmeidet is ellened fordíthatják. Sokan vannak, akik el akarnak tántorítani a feladatodtól.

– Miért mondod ezt? Hát mégis hű vagy a Rendhez?

– Háború van – mondja Philon, és hosszú, hamvaslila haját élesen kiugró pofacsontjára fújja a szél. – A győzteshez vagyok hű.

A fények Pippa feje körül köröznek és repkednek. Pippa játékosan csapkod feléjük. Még egy utolsó kérdésem van, mielőtt elindulunk.

– A Gorgó a szövetségesünk, nem? Ígéret köti, hogy mindig az igazat mondja.

– Mi kötné? A varázslatra nem lehet többé számítani. – A magas, karcsú teremtmény elfordul, bogáncsköntösét láncként húzza maga után.

A parton Creostus összefont karral vár minket.

– Megtaláltad, amit kerestél, boszorkány?

Felicity megpaskolja a hátára akasztott tegezt.

– Szóval zálogot kaptatok Philontól? És mit adtok cserébe? Adtok a hatalomból? Vagy megtagadjátok tőlünk?

Nem válaszolok, csak felkapaszkodom a Gorgó szárny-pallóján, s hallgatom, ahogy nyikorog, mikor bezárul mögöttünk. A szél belekap a széles, áttetsző vitorlába, és lassan eltávolodunk a szigettől, míg csak egy apró zöld pettyé nem lesz mögöttünk. De a kentaur nyers kiáltását még felém sodorja a szél, és a szívem kalapálni kezd.

– Mit adsz cserébe, boszorkány?! Mit adsz nekünk?!

Ismét a folyón siklunk, s áthaladunk az arany vízesés alatt. A sziklákba vésett szobrokhoz érve, a Sóhajok Barlangjainál, színes – vörös, kék, narancs és lila – füst bodorodik a magasban, s a füst mögött egy alakot látok, egész biztosan. De mikor fújni kezd a szél, a füst más irányba tekereg, és már nem látok semmit, csak színfoszlányokat.

Ezüstös köd úszik felénk. Itt-ott átsejlik rajta a part, de nehéz bármit is pontosan kivenni. Ann a hajó oldalához fut.

– Füleljetek csak! Halljátok? Megint az a csodálatos dal!

Ha nem is azonnal, most végre meghallom. Nagyon halk, de gyönyörű zene. A vérembe kúszik, átjárja a testemet, és meleg, könnyű érzés fog el.

– Nézzétek! A vízben! – kiáltja Ann.

Három kopasz fej emelkedik ki egymás után a vízből. Nők ugyan, de még sosem láttam hozzájuk hasonló lényeket. A testük rózsaszín, barna és barackszínű, s foszforeszkáló pikkelyekről csillámlik halványan. Kezüket kiemelik a vízből, látom a hosszú ujjak közötti áttetsző úszóhártyát. Megbabonáznak. Érzem, hogy képtelen vagyok levenni róluk a szemem. Elszédít a daluk. Felicity és Ann nevetve sietnek a hajó oldalához, hogy közelebb kerüljenek. Pippával odamegyünk hozzájuk. Az úszóhártyás kezek úgy simítják a hajó oldalát, mintha egy gyermek haját simogatnák. A Gorgó nem lassít. Az egymásba gabalyodó kígyók vadul sziszegnek. Ann lenyúl, de nem éri el a lényeket.

– Úgy szeretném őket megérinteni! – sóhajtja.

– Miért ne? – kérdezi Pippa. – Légy szíves, Gorgó, engedd le a pallót!

A Gorgó nem válaszol, és nem is lassít.

A nők gyönyörűek, daluk elbűvölő.

– Engedd le a pallót, Gorgó! – parancsolok rá. A kígyók fájdalmasan tekergőznek.

– Ez a kívánságod, Mindenható?

– Igen.

A nagy hajó lassít, addig ereszkedik a palló, míg a víz fölött nem lebeg. Szoknyánkat összefogva odafutunk, és lekucorodunk rá. A nőket keressük.

– Hol vannak? – kérdezi Ann.

– Nem tudom – válaszolom.

Felicity négykézlábra ereszkedik, haja a vízbe lóg.

– Talán elmentek.

Felállók, és a ködöt fürkészem. Valami hideg és nedves simítja meg a bokámat. Felsikoltok és megingok, mire az úszóhártyás kéz elengedi a bokámat, és csillogó pikkelyeket hagy a harisnyámon.

– Jaj, ne, elijesztettem! – kiáltok fel.

A sellőre emlékeztető test a palló alá csúszik, és eltűnik szem elől.

A folyó felszínét sűrű, olajos ragyogás vonja be. Egy perc múlva ismét felbukkannak a női lények. Úgy vonzzuk őket, mint ők minket. A nyugodt áramlatokon ringatóznak, furcsa kezük ide-oda mozog. Ide-oda…

Ann térdre ereszkedik.

– Jó napot!

Egyikük közelebb úszik, és énekelni kezd. Olyan szépen, hogy legszívesebben követném a vízbe, hogy örökké csak a dalukat hallgassam. Már egész sokan gyűltek össze: hatan vannak,

majd heten, aztán már tízen. Minden új lénnyel bővül a kórus, kiteljesedik a dal. Belefulladok a szépségébe.

Az egyik nő belekapaszkodik a hajóba. A szemembe néz. Hatalmas szeme, mint az óceán tükre. Belenézek, és látom magam, ahogy sebesen a mélybe hullok, ahol eltűnik a fény. Felnyúl, és megsimogatja az arcomat. Dala az arcom körül lebeg.

– Gemma, ne! – Hallom, hogy Pippa szól, de hangja egybeolvad a dallammal, és a folyóba hív.

Gemma… Gemma… Gemma…

Pippa durván visszaránt, és egymásra esünk a pallón. Az ének vad sikolyba fullad, amitől végigfut a hátamon a hideg.

– Mi… mi az? – dadogom, mintha álomból ébrednék.

– Majdnem a mélybe rántott! – mondja Pippa. A szeme kitágul. –Ann! – kiabálja.

Ann már mindkét lábát a vízbe lógatja. Az ajkán révült mosoly, mikor az egyik lény megsimogatja a lábát, és olyan csábosán énekel, hogy majd' megszakad a szívünk. Felicity nyújtja felé a kezét, ujjai már csak centiméterekre vannak a lény úszóhártyás kezeitől.

– Ne! – kiáltjuk Pippával egyszerre.

Megragadom Annt, mialatt Pippa átkarolja Felicityt. Birkóznak velünk, de visszahúzzuk őket.

A lények újabb hátborzongató kiáltást hallatnak. Dühödten ragadják meg a pallót, mintha a vízbe akarnának borítani minket, vagy teljesen le akarnák szakítani.

Ann Pippa karjába menekül, Felicity pedig a lábával rugdossa a lények kezét.

– Gorgó! – kiabálom. – Segíts!

– Omata! – A Gorgó hangja dörgő és parancsoló. – Omata! Hagyjátok békén őket, vagy rátok dobjuk a hálókat!

A lények felsikoltanak, és meghátrálnak. Csalódottan néznek ránk, mielőtt lassan visszaereszkednek a vízbe. Nem marad utánuk semmi, csak az olajos ragyogás, egyetlen jele annak, hogy itt voltak. Szinte fellököm barátnőimet a hajóra.

– Emeld fel a pallót, Gorgó! – kiáltom.

– Ahogy óhajtod – válaszolja, és felemeli súlyos szárnyát.

A kopasz, csillámló nőknek ez cseppet sem tetszik. Megint felrikoltanak.

– Kik ezek? – lihegem.

– Vízi nimfák – feleli a Gorgó, mintha délutáni teavendégeimről beszélne. – Érdekli őket a bőrötök.

– Ártalmatlanok? – kérdezi Ann, miközben harisnyájáról dörzsöli le a színes pikkelyeket.

– Attól függ – válaszolja a Gorgó.

– Mitől? – mered Felicity a vízbe.

– Hogy mennyire találnak elbűvölőnek – magyarázza a Gorgó. –Ha nagyon, akkor megpróbálnak elcsalni a tavukhoz. És ha sikerült kelepcébe csalni, elveszik a bőrödet.

Mikor rádöbbenek, milyen közel jártam ahhoz, hogy kövessem őket a mélybe, remegni kezdek.

– Vissza akarok menni – suttogja Ann.

Én is.

– Azonnal vigyél vissza a kerthez, Gorgó! – parancsolom.

– Ahogy óhajtod – engedelmeskedik.

A vízi nimfák feje ki-kibukkan az örvénylő felszín alól: csillogó, kopasz fejük olyan, mint elveszett kincsen az ékkövek. Gyönyörű daluk egy foszlánya még eljut a fülünkig, s érzem, ahogy lábam a hajó-korláthoz visz, mert hajt a vágy engem is, hogy lemerüljek. Egy rántással

elindulunk, lassan elhagyjuk őket. A daluk dühös lesz, mintha ételüktől megfosztott madarak vijjognának.

– Hagyjátok abba! – mondom halkan. – Miért nem hallgatnak el?

– Ajándékot reméltek, az út zálogát – feleli a Gorgó.

– Mifélét?

– Egyet közületek.

– Ez iszonyú! – kiáltom.

– Azzz – sziszegi a Gorgó. – Sajnos, boldogtalanná tettétek őket. Nagyon gonoszak tudnak lenni ilyenkor. És sokáig tart a haragjuk.

Beleborzongok a gondolatba, hogy egy olyan nedves, hideg kéz a víz alá húzza valamelyikünket.

– Többen is vannak? – kérdezi Pippa. Arcát megvilágítja a narancsszínű ég.

– Igen – feleli a Gorgó. – De ne nyugtalankodjatok miattuk! Csak akkor támadnak meg, ha a vízben vagytok.

Nem túl vigasztaló.

Eloszlik a köd. Reszketnek a tagjaim, mint egy kiadós futás után. A hajó fedélzetén fekszünk, és bámulunk a ragyogó égre.

– Hogy találjuk meg a Templomot, ha ezek a teremtmények ellenünk használják a varázslatukat? – kérdi Ann.

– Nem tudom.

Ez már nem az a gyönyörű kert, amit anyám mutatott. És nyilvánvaló, hogy a kerten túli birodalmakban egy pillanatra sem feledkezhetek meg az éberségemről.

– Gorgó – szólalok meg, amikor már minden nyugodt, és látjuk a kertet. – Igaz, hogy büntetésből börtönöztek be ebbe a hajóba?

– Igen – hangzik a sziszegő válasz.

– Ki varázsolt el?

– A Rend.

– De miért?

A hatalmas hajó csikorog-nyikorog a vízen.

– Én vezettem népemet a zendülés idején a Rend ellen.

A kígyók a feje körül tekergőznek, és felém nyúlnak. Az egyik a hegyes árbocra tekeredik, a nyelve csak centiméterekre van a kezemtől. Biztos távolságba húzódom.

– Most hű vagy a Rendhez? – kérdezem.

– Igen – hangzik a válasz, de egy pillanatnyi tétovázás után. Nem válaszol azonnal a Gorgó, mintha csak varázslat kényszerítené ki belőle. Elgondolkodott előbb. Most látom csak be, hogy Philon figyelmeztetése helyénvaló volt.

– Tudtad, hogy a vízi nimfák a közelben vannak, Gorgó?

– Igen – sziszegi.

– Miért nem figyelmeztettél minket?

– Nem kérdeztetek. – Ekkor érjük el a kertet, ahol a hatalmas zöld szörny lehunyja a szemét.

Pippa erősen magához szorít, nem akar elengedni minket.

– Muszáj visszasietnetek? Mikor jöhettek megint?

– Amint csak tudunk – nyugtatja meg Felicity. – Vigyázz magadra, Pip, nehogy valami elkapjon!

– Vigyázok. – Pippa megfogja a kezemet. – Ma megmentettem az életedet, Gemma.

– Igen. Köszönöm!

– Ez ugye összeköt minket? Mint egy ígéret.

– Azt hiszem. – Zavarban vagyok.

Pippa arcon csókol.

– Minél előbb gyere vissza!

A fényajtó megjelenik, s amikor otthagyjuk, még utánunk int, mint ébredés előtt az utolsó álom tünékeny képe.

A szobába visszatérve szemügyre vesszük magunkat. Kissé összetörve ugyan, de jól vagyunk, készen arra, hogy uzsonnához üljünk.

– Érzitek? – kérdi Felicity, amikor lemegyünk a lépcsőn.

Bólintok. A varázslat az ereimben kering. Gyorsabban ver a szívem, minden érzékszervem éberebb. Felfoghatatlan érzés, mintha belülről világítanék. Az ebédlő csukott ajtaja mögül beszélgetésfoszlányokat hallok, érzem a lüktető szívek vágyait és kívánságait, kicsinyes féltékenykedését és csalódásait. Végül kénytelen vagyok mindet elűzni magamtól.

– Á, itt a mi Miss Bradshaw-nk! – kiált fel a terjedelmes asszonyság, mikor belépünk a terembe. – Tudjuk, hogy gyermekkorában a legkiválóbb énekmestereknél tanult, és a cárnő családja a csodálatos hangja miatt jött rá, hogy rég elveszett rokonuk. Ugye, részünk lehet abban a megtiszteltetésben, hogy elénekel egy dalt?

Ahányszor megismétlik, Ann története úgy lesz egyre vadabb, akár a birodalmak varázslata.

– Muszáj! – fogja karon Felicity Annt. – Használd a varázslatot!

– Felicity! Nem lenne szabad… – súgom oda, de félbeszakít: – muszáj ! Nem hagyhatjuk Annt a sorsára!

Ann könyörgő tekinteted néz rám.

– Most az egyszer – kérlel Felicity.

– Most az egyszer – ismétlem.

Ann a tömeg felé fordul, és mosolyog.

– Szívesen énekelek!

Megvárja, míg a szoknyasuhogás lecsendesül, és a nők elfoglalják a helyüket. Aztán lehunyja a szemét. Érzem, ahogy összpontosít, a varázslatból merít, s mintha együttes erőfeszítéssel keltenénk életre. Ann kinyitja a száját, hogy énekeljen. Természettől fogva szép hangja van, de a most feltörő dal hihetetlenül erőteljes és magával ragadó. Egy perc is eltelik, mire ráismerek a nyelvre. Oroszul énekel, bár nem beszéli ezt a nyelvet. Ügyes.

Az Alexandra tagjait rabul ejti a dal. Amikor Ann a csúcsponthoz ér, többen is szemüket törölgetik a meghatottságtól. Ann tiszteletteljes pukedlivel fejezi be, a nők tapsolnak, és körülveszik, hogy megdicsérjék. Ann boldogan átengedi magát a rajongásuknak.

Lady Denby nagy léptekkel siet oda, és gratulál.

– Milyen nagyszerűen néz ki, Lady Denby! – hízeleg Felicity anyja, de az asszonyság csak bólint, egy szót se szól. Mindenki észreveszi a sértést. Kínos csend támad.

Lady Denby hűvösen méri végig Annt.

– Azt állítja, Chesterfield hercegének a rokona?

– I… igen – dadogja Ann.

– Furcsa. Nem ismerem a herceget.

Szorítást érzek, változás van a levegőben. A varázslat! Oldalra nézve látom, hogy Felicity lehunyt szemmel összpontosít, míg telt ajkain halvány mosoly játszik. Lady Denby hirtelen hatalmasat szellent, csak úgy ropog. Lehetetlen palástolni az arcára kiülő szégyent és megdöbbenést, amikor rájön, mit tett. Ismét szellent, a nők közül pedig többen a torkukat köszörülik, és félrefordulnak, mintha el lehetne hitetni, hogy nem vették észre a felfoghatatlan illetlenséget. Lady Denby kimenti magát, és távozóban mormol valamit arról, hogy gyengélkedik.

– Rettenetes dolgot műveltél, Felicity – súgom oda.

– Miért? – kérdezi szemrebbenés nélkül. – Hisz végül is egy vén szélkelep!

Most, hogy Lady Denby elment, az asszonyok körülveszik Annt és Mrs. Worthingtont, gratulálnak Felicity anyjának az otthonában tartózkodó nagyra becsült vendéghez. Záporoznak az uzsonna- és vacsorameghívások, látogatásokat helyeznek kilátásba. A sértésre már nem emlékezik senki.

– Nem leszek többé tehetetlen – jelenti ki Felicity, bár nem egészen értem, miről van szó, és Felicity sem bocsátkozik magyarázatba.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Mire hazatérek, balzsamként száll le az éjszaka Londonra, mint a meleg lámpafény, ami a kiszögelléseket derengő egyformaságba vonja. A házunkban csend honol. Nagymama kártyázni ment a barátnőjéhez. Apa nyugtalanul alszik a székében, ölében nyitott könyv. Hát még álmában is kísértik őt!

A varázslat utolsó morzsái mocorognak bennem. Becsukom az ajtót, és a homlokára teszem a kezem. Most az egyszer, mondta Felicity. Nincs is többre szükségem. Nem egy új báli ruha megszerzésére használom fel a varázserőt, hanem apám meggyógyítására. Mi lehet ebben a rossz?

De hogy fogjak hozzá? Anyám azt tanácsolta, hogy koncentráljak. Biztosnak kell lennem abban, mit akarok, mi a szándékom. Lehunyom a szememet, és hagyom, hogy a gondolataim apámhoz szálljanak, és kigyógyítsák káros szenvedélyéből.

– Meg akarom gyógyítani apát – mondom ki. – Bárcsak soha többé ne kívánná a laudánumot! – Bizsereg a tenyerem. Valami történik, érzem. A varázslat megáradt patakhoz hasonlóan átzubog rajtam, és apámba áramlik. Apa háta ívben görbül meg tőle. Lehunyt szemmel égen átszáguldó felhőket látok, az apámat, aki nevet, és ismét egészséges. Magához ránt, és játékos táncot lejt velem, aztán karácsonyi ajándékot oszt a személyzetnek, szemükben hála és jóakarat csillog. Én mindig is egy ilyet apát ismertem. Idáig fel sem fogtam, mennyire hiányzik. Könnyek csorognak az arcomon.

Apa már nem nyög a székben. El akarom húzni a kezemet a homlokáról, de nem bírom. Történik még valami, de olyan villámgyorsan, mintha bűvész trükk volna. Egy férfi arcát látom, a szeme feketével kihúzva.

– Köszönöm, babuskám! – morogja. A következő pillanatban szabad vagyok.

A karácsonyfán fénylően égnek a gyertyák. Az erőfeszítéstől remegek és izzadok. Apa olyan békés és nyugodt, hogy attól tartok, megöltem.

– Apa? – kérdezem szelíden. Amikor nem riad fel, megrázom. – Apa!

Pislog, és meglepődik, amikor látja, mennyire feldúlt vagyok. – Szervusz, drágám! Ugye, elszundítottam?

– Igen – felelem, és nem veszem le róla a szememet.

Megérinti a homlokát.

– Milyen furcsa álmaim voltak!

– Milyenek, apa? Mit álmodtál?

– Nem is emlékszem… Mindenesetre most már ébren vagyok. És majd éhen halok. Átaludtam az uzsonnát? Alighanem kedves szakácsnőnk kegyeire kell bíznom magam. – Energikus léptekkel szeli át a szobát, és egy pillanat múlva már zengő hangját hallom, majd a szakácsnőnk nevetését. Olyan csodálatos ez a hang, hogy akaratom ellenére is elsírom magam.

– Köszönöm! – mondom csak úgy, senkire sem gondolva. – Köszönöm, hogy segítettél meggyógyítani!

Amikor belépek a konyhába, apa egy kis asztalnál ül, sült kacsát eszik, hozzá kenyérre kent szószt, s közben kalandjaival köti le a szakácsnő és a konyhalány figyelmét.

– Ott álltam szemtől szemben a legnagyobb kobrával, amit csak el tudnak képzelni, úgy ágaskodott előttem, mint egy facsemete, karvastagságú volt a teste…

– Jesszusom! – A szakácsnő csüng minden szaván. – És mit tett erre, uram?

– „Biztos nem akarsz megenni, drágaságom”, mondtam neki. „Porcogó vagyok, semmi több. Edd meg inkább az üzlettársamat, Mr. Robbinst!”

– Ilyet nem mondhatott, uram!

– Dehogynem. – Apa élvezi a közönséget. Felugrik, és eljátssza a jelenetet. – A kobra rögtön Robbinsra támadt. Csak egy másodpercem maradt, hogy cselekedjek. Kivontam a macsetémet, de csendesen ám, ahogy egy egér surran, és széthasítottam a kobrát, mielőtt megharaphatta és megölhette volna az öreg Robbinst.

A velem egykorú konyhalány felsikolt. Az orrán elkenődött korom alatt egész csinos az arca.

– Ez nagyon finom volt – ül le apa elégedett mosollyal. Egész éjszaka elhallgatnám a meséit, úgy örülök neki, hogy ilyennek látom.

– Jaj, uram, milyen izgalmas! Micsoda kalandokat élt át! – A szakácsnő odanyújt egy tányért a konyhalánynak. – Ezt vidd ki Mr. Kartiknak!

– Mr. Kartiknak? – Az ájulás kerülget.

– Igen – válaszol apa, és a szószt mártogatja. – Kartiknak. Az új kocsisunknak.

– Majd én kiviszem, ha lehet – ajánlkozom, s kiveszem a tányért a csalódott képet vágó konyhalány kezéből. – Meg akarok ismerkedni Mr. Kartikunkkal.

Mielőtt bárki is tiltakozhatna, kisietek az istállósorhoz. Elmegyek egy kormos takarítónő és egy holtfáradt, derekát masszírozó mosónő mellett. Egész családok élnek az istállók feletti lakásokban. Nehéz elképzelni, hogyan. Olyan szag van, hogy befogom az orrom.

A kocsiszínünk jobbról a negyedik. Egy lovászfiú gondozza apa két lovát. Amikor meglát, lekapja a sapkáját. –Jó estét, kisasszonka!

– Mr. Kartikot keresem.

– Odaát van, kisasszon, a hintónál.

Megkerülöm a kocsiszínt, s ráismerek, ahogy a tiszta hintót fényesíti egy ronggyal. Rendes egyenruhát kapott – nadrágot, cipőt, csíkos mellényt, finom inget és kalapot –, göndör haját beolajozta és lesimította. Egészen úriemberként fest. Elakad tőle a lélegzetem.

Megköszörülöm a torkomat. Megfordul, és megpillant. Pajkos mosolyomtól felragyog az arca.

– Örvendek! – jelentem ki szertartásosan a lovászfiú kedvéért, aki közben minket les.

Kartik veszi a lapot.

– Jó estét, kisasszony! Willie! – hívja oda a fiút.

– Igen, Mr. Kartik?

– Légy szíves, járasd meg Gingert! Rendben? A fiú kivezeti a pejlovat az istállóból.

– Mit szól az új egyenruhámhoz? – kérdezi Kartik.

– Nem tartja túl nagy merészségnek, hogy elszegődött hozzánk? – érdeklődöm.

– Mondtam, hogy a közelében leszek.

– Igaz. És hogy sikerült elintéznie?

– A Raksanának megvannak a módszerei. – Hát persze, a Raksana. Csend van, csak Ginger horkantásai hallatszanak az istállók túloldaláról.

– Hát akkor – mondom.

– Hát akkor – visszhangozza Kartik.

– Itt vagyunk – jelentem ki.

– Igen. Kedves, hogy idejött. Nagyon jól fest.

Mindjárt belepusztulok az udvariaskodásba.

– Kihoztam a vacsoráját – nyújtom át a tányért.

– Köszönöm – mondja, és odahúz számomra egy zsámolyt, de előbb leveszi róla az Odüszszeiát. A hintó lépcsőjére telepszik. – Gondolom, Emily így nem jön.

– Ki az Emily? – kérdezem.

– A konyhalány. Úgy volt, hogy ő hozza a vacsorámat. Szeretetre méltó lánynak látszik.

Elpirulok.

– Egynapi ismeretség után egész jól tisztába jött a jellemével.

– Valóban. – Egy drága narancsot hámoz, amit nyilván a szeretetre méltó Emily tett a tányérjára. Vajon Kartik gondol-e majd valaha is úgy rám, mint egyszerűen egy lányra, aki után vágyakozhat, aki iránt reménységet táplálhat, akit „szeretetre méltónak” érez?

– Van híre a Templomról? – kérdezi, de fel se néz.

– Ma meglátogattuk a Fények Erdejét – mesélem –, ahol megismerkedtem egy Philon nevű lénnyel. Nem tudta, hol találhatjuk a Templomot, de segítséget ajánlott.

– Mifélét?

– Fegyvereket.

Kartik szeme összeszűkül.

– Úgy érezte, szüksége lesz rájuk?

– Igen. Philon varázsnyilakat ad ott. Nem értek az íjászathoz, de Fe… Miss Worthington nagyon ügyes…

– Mit kért cserébe? – néz most rám Kartik átható tekintettel.

– Részt a varázslatból, ha megtaláljuk a Templomot.

– Természetesen visszautasította. – Amikor nem válaszolok, Kartik undorral tányérjára hajítja a narancsot. – Szövetséget kötött egy teremtménnyel a birodalmakból?!

– Ezt nem állítottam! – förmedek rá. Nem mondok igazat, de nem is hazudok. – Ha nem tetszik, amit teszek, mért nem megy oda maga?

– Tudja jól, hogy nem léphetünk be a birodalmakba.

– Akkor talán kénytelen lesz bízni benne, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.

– Bízom magában – mondja halkan.

Az éjszaka apró, ide-oda futkosó, élelmet és meleget kereső állatainak neszezése vesz körül minket.

– Tudta, hogy a Rend és a Raksana egykor szeretők voltak? – kérdezem.

– Nem – válaszolja Kartik némi tétovázás után. – Milyen… érdekes!

– Valóban az.

Leszed egy ott maradt kis fehér belső héjat a narancsról, és felém nyújt egy frissen leválasztott gerezdet.

– Köszönöm – veszem el kezéből a gyümölcsöt, és a számba teszem. Nagyon édes.

– Szívesen. – Halványan rám mosolyog. Egy percig csendben ülünk, és élvezzük a narancsot. – Szokta…

– Igen?

– Csak kíváncsi voltam, látta-e már Amart a birodalmakban?

– Nem, sosem láttam – válaszolom. Látszik Kartikon, hogy megkönnyebbült.

– Akkor már biztosan átkelt, nem gondolja?

– Feltehetően.

– És milyen ott, a birodalmakban? – kérdezi.

– Van, ahol lenyűgöző. Annyira szép, hogy az ember el sem akar jönni onnét. A kertben például lepkékké lehet változtatni a köveket, ezüstszálból szőtt ruhát viselhetünk, vagy… bármit meg lehet tenni, amire csak vágyunk.

Kartik elmosolyodik.

– Folytassa!

– Van egy hajó, ami egy viking vitorláshoz hasonlít, az elején egy Gorgó-fejjel. Elvitt minket egy arany vízesés alá, amitől aranyszemcsék maradtak a bőrünkön.

– Mint a hajában levő arany?

– Sokkal finomabbak – válaszolom, és elpirulok, mert Kartiktól nem szoktam meg, hogy bármit is észrevegyen rajtam. – Vannak azért kevésbé szép vidékei – folytatom –, és furcsa,

sőt riasztó lényei is. Gondolom, azért kell megkötnünk a varázslatot, hogy ne használhassák semmi rosszra.

Kartik mosolya lehervad.

– Feltételezem. Miss Doyle…

– Igen?

– Mit gondol, vagyis mi lenne, ha ott maradna a birodalmakban, miután megtalálta a Templomot?

– Hogy érti ezt?

Kartik az ujjait dörzsöli, amik kifehéredtek a gyümölcs levétől.

– Nagyon kellemes rejtekhelynek tűnik.

– Furcsán fogalmaz.

– Úgy értem, kellemes élettér lenne. Jól lehetne ott élni, nem? –Néha egyáltalán nem értem Kartikot.

Egy lámpás fénye vetül a lábunk előtti szalmára és piszokra. A bájos konyhalány bukkan fel hirtelen, és meglepődik, amikor meglát.

– Elnézést, kisasszony! Elfelejtettem kihozni Mr. Kartik kávéját.

– Éppen indulni akartam – válaszolom, s már pattanok is fel. Bizonyára a szeretetre méltó Emilyhez van szerencsém. – Köszönöm a… az igen kimerítő… izé… felvilágosítást a…

– A biztonságos utazásról? – segít ki Kartik.

– Igen. Az ember nem lehet elég óvatos. Jó éjt!

– Jó éjt! – köszön el ő is. Emily nem nagyon igyekszik távozni. Amikor sietve elvonulok a lovak előtt, hallom, ahogy Kartik egy megjegyzésén szelíden, kislányosan nevet.

Ginger rám horkant.

– Nem illik bámulni – vetem oda, mielőtt felszaladok a szobámba, hogy kiduzzogjam magam.

Simon doboza ott van az ágyam melletti asztalon. Felemelem a dupla feneket rejtő lapot, és nézem a gonosz barna üveget.

– Nem lesz rád szükség többé – közlöm vele. Könnyedén becsúsztatom a dobozt a szekrényem sarkába, ahol eltűnik az alsószoknyáim és hosszú szoknyáim alatt. Az ablakból rálátok az istállósorra és a kocsiszínünkre. Látom, amikor Emily visszajön az istállóból, lámpással a kezében. A fény megvilágítja az arcát, amikor visszafordul, hogy még egyszer rámosolyogjon Kartikra, aki utána integet. Kartik felnéz az ablakomra, s én gyorsan hátralépek, és eloltom a lámpát. Szobámat elnyelik az árnyékok.

Miért is idegesít, hogy Kartiknak tetszik Emily? Mit jelentünk mi egymásnak a kötelességen kívül? Talán épp ez nyugtalanít. Legjobb lenne megfeledkezni végre a Kartikkal kapcsolatos gondjaimról! Micsoda ostobaság…

Holnap már december 17-e. Simon Middletonnal vacsorázom. Mindent megteszek majd, hogy elbűvöljem az anyját, és ne menjek az idegeire. Utána elindulok megkeresni a Templomot, de egyetlen este, egyetlen pompás, gondtalan estén szeretnék szép ruhában feszíteni, és a csinos Simon Middleton társaságát élvezni.

– Hogy van, Mr. Middleton? – mondom a levegőnek. – Nem… – válaszolom a hangomat lehalkítva. – Hogy van, Miss Doyle? – Nagyszerűen, Mr….

Iszonyú fájdalom hasít belém. Nem kapok levegőt. Istenem, nem kapok levegőt! Nem, nem, nem, kérlek, hagyjatok békén! De nem érek semmit a könyörgéssel, az ismeretlen erő úgy ránt magával, mint az apály áramlatai. Már úrrá is lett rajtam a látomás. Nem akarom kinyitni a szememet. Tudom, hogy itt vannak. Érzem és hallom őket.

– Gyere velünk… – suttogják.

Kinyitom az egyik szememet, aztán a másikat. Valóban itt van a három kísértetlány. Olyan elveszettek, szomorúak a fakó bőrükkel, beesett orcájuk sötéten faragott árnyékaival.

– Mutatni akarunk valamit…

Egyikük a vállamra teszi a kezét. Megdermedek, s máris érzem, ahogy beleveszek a látomásba.

Nem tudom, hol vagyunk. Valamiféle kastély, egy nagy, romos kőerődítmény áll előttem, az oldalát sötétzöld moha borítja. Vidám nevetés száll, és a magas, boltíves ablakokon át valami fehér villan. Lányok játszanak, de nem akárkik, hanem a fehér ruhás lányok. Milyen szépek, frissek, elevenek és vígak!

– Kapj el, ha tudsz! – kiáltja egyikük, és fáj a szívem, mert kicsi koromban ezt játszottam én is anyámmal. A másik két lány kiugrik egy fal mögül, és ráijeszt az elsőre. Nevetnek, ahogy megrémül.

– Eleanor! – kiáltják most mindhárman. – Hol vagy? Eljött az ideje! Megkapjuk a hatalmat, megígérte!

A sziklaszirt szélére futnak, melynek aljában a tenger habzik. Köveken lépnek át, úgy mozognak a szürke ég háttere előtt, mint az életre kelt görög szobrok. Nevetnek, és olyan, de olyan boldogok…

– Gyere már, ne késlekedj! – kiáltják vidáman a negyedik lánynak, akit nem látok tisztán, de látom a sötétzöld köpenyes nőt, aki gyorsan közeledik, hosszú, széles ruhaujjait felkapja a szél. Megfogja a hátramaradó, negyedik lány kezét.

– Itt az idő? – kiabálja a másik három lány.

– Igen – kiáltja vissza a zöld köpenyes nő. A negyedik lány kezét erősen szorítva lehunyja a szemét, majd két kezét a tenger felé nyújtja. Motyog valamit. De nem is, inkább hív valamit. Hányingerként nő bennem a rémület, végül már szinte fuldoklóm tőle. Az a valami a tengerből jön, és ez a nő hívja! A lányok ijedten sikoltanak fel. De a zöld köpenyes nő nem nyitja ki a szemét. És nem hagyja abba.

Mi közöm hozzá?! El akarok tűnni innen! Muszáj elszakadnom ettől a valamitől, a félelmüktől. Ismét a szobámban vagyok. A lányok közelebb lebegnek, cipőjük hegyes orra a padlót karistolja, csissz-csossz, csissz-csossz… Úgy érzem, rögtön megbolondulok tőle.

– Miért? – lihegem, s igyekszem leküzdeni a hányingeremet. – Miért?

– Hazudik… – suttogják. – Ne bízz benne… ne bízz benne… ne bízz benne…

– De hát kiben? – zihálom, és már nincsenek is ott. Enyhül a rám nehezedő nyomás. Levegőért kapkodok, könnyes a szemem, folyik az orrom. Nem bírom ezeket a rettenetes látomásokat. És nem is értem őket. Kiben ne bízzak? Miért ne bízzak benne?

Mégis, a mostani látomásban van valami új, egy részlet, ami hirtelen eszembe jut. A nő kezével kapcsolatos. Valami gyűrűt viselt, valami szokatlant. Még egy pillanat, míg a padlón fekve magamhoz térek. És már tudom is, mi az.

A nő kezén a gyűrű két egymásba fonódó kígyót ábrázolt.

Láttam már ezt a gyűrűt: a Miss McCleethy ágya alatti táskában.

HUSZADIK FEJEZET

– Ne játssz a hajaddal, Gemma! – cöcög rám nagymama, aki mellettem kucorog a hintóban.

– Ó! – kiáltok fel, gondolataimból szabadulva. Észre se vettem, hogy egy kis hajfürtöt csavargatok az ujjam körül. Szórakozott voltam egész nap, csak az éjszakai látomás járt a fejemben, próbáltam rájönni, mit jelenthet. Egy kígyós gyűrűt viselő nő. Miss McCleethynek van egy kígyós gyűrűje. De milyen kapcsolatban áll a köpenyes nővel vagy a lányokkal? Kik ezek a lányok, és miért van szükségük a segítségemre? Mire akarnak rávezetni?

El kell hessegetnem ezeket a gondolatokat. Vacsorameghívásra igyekszem, és a rettegett Lady Denby-vel való találkozás most jobban megijeszt, mint bármilyen rémlátás, amit magam elé idézhetek.

A sajátunkon kívül három hintót számolok még össze, amikor megérkezünk. Simonék háza egy pompásan kivilágított, gyönyörű téglaépület. Az út túloldalán a Hyde Park csak elmosódott, sötét folt, szinte eltűnik a gázlámpák fehéren izzó fényében, ami ködös fényudvart von körénk. Így ragyogóbbnak tűnünk, mint amilyenek vagyunk, mintha glória venne körül. Kartik megfogja a kezemet, hogy lesegítsen. A szoknyám elejére taposok, és megbotlom. Elkapja a derekamat, s egy pillanatra magához ölel.

– Csak óvatosan, Miss Doyle! – segít talpra.

– Igen, Mr. Kartik. És köszönöm.

– Állítom, hogy az öreg Potts nem kapta volna el ilyen ügyesen – ugratja apa Tomot. Visszanézek, és látom, hogy Kartik úgy bámul meg kék ruhámban és bársonykabátomban, mintha nem is én, hanem egy számára idegen személy lennék.

Apa karon fog, és az ajtóhoz kísér. Borotvált arccal, frakkban és kesztyűben egészen olyan, mint az apa, akire emlékszem.

– Nagyon fess vagy, papa – dicsérem meg.

Megint vidáman csillog a szeme.

– Szemfényvesztés – mondja, és rám kacsint. – Szemfényvesztés.

Éppen ettől tartok. Vajon meddig segít a varázslat? Most azonban nem nyugtalankodom miatta. Egyelőre segített, s most ismét itt a régi, drága apám, rövidesen pedig egy csinos fiatalemberrel vacsorázom, aki valami ismeretlen oknál fogva érdekesnek talál.

Egyenruhás inasok és szobalányok sorfala fogad. Ruhájukat úgy kikeményítették, hogy a ráncok élével el lehetne vágni a kezünket. Mintha mindenhez külön személyzet volna. Nagymama alig bír magával, olyan izgatott. Ha még jobban kihúzná magát, elpattanna a gerince. Bekísérnek minket egy hatalmas szalonba. Simon a kandallónál áll, és elmélyülten beszélget két férfival. Mohón rám mosolyog. Azonnal a távolba meredek, mintha csak most vettem volna észre a tapétát, s ez mérhetetlenül lekötné a figyelmemet, bár a szívem izgatottabban ver. Kedvel, kedvel, kedvel! Nincs időm elájulni, mert Lady Denby suhan végig a termen, és bemutatja egymásnak az embereket. Merev szoknyája minden lépésnél susog. Szívélyesen üdvözöl egy urat, de a feleségével rideg.

Ha Lady Denby megkedvel, megcsináltad a szerencsédet. De ha könnyűnek találtatsz, úgy bánik veled, mint egy leprással.

A nyelvem a szájpadlásomhoz tapad. Nem tudok nyelni. Alaposan végigmér, miközben felém közeledik. Simon egy szempillantás alatt mellette terem.

– Anya, hadd mutassam be Mr. John Doyle-t, az édesanyját, Mrs. William Doyle-t, Mr. Thomas Doyle-t és Miss Gemma Doyle-t. Thomas jó barátom még Etonból. Jelenleg dr. Smith vezetése alatt segédorvos a Bethlem kórházban – teszi hozzá.

Az anyja rögtön belehabarodik Tomba.

– De hiszen dr. Smith régi barátunk! Mondja csak, igaz, hogy van egy betegük, aki korábban parlamenti képviselő volt? – kérdezi, mert egy kis pletykában reménykedik.

– Ha a parlamenti őrülteket mind bezárnánk, nem maradna senki a képviselőházban – tréfálkozik apa, akinek nem jut eszébe, hogy Simon apja is képviselő. Legszívesebben elsüllyednék. Lady Denby azonban meglepő módon nevet rajta.

– Jaj, Mr. Doyle! Ön igazán szellemes! – Halkan fújom ki a levegőt, reménykedem, hogy senki sem vette észre.

A komornyik bejelenti, hogy tálalva van. Lady Denby úgy tereli össze a vendégeit, mint egy tapasztalt generális a katonáit csata előtt. Próbálok mindenre emlékezni, amit Mrs. Nightwing az illemről tanított. Rettegek attól, hogy valami nagy baklövést követek el, és soha el nem múló szégyent hozok a családomra.

– Megengedi? – nyújtja a karját Simon, én pedig elfogadom, és belekarolok. Még sohasem karoltam a családom tagjain kívül másba. Illedelmes távolságra lépdelünk egymástól, de ez nem akadályozza meg, hogy kellemes borzongás fusson rajtam végig.

A leves után sült malacot tálalnak fel, ami a tálon fekve, almával a szájában valahogy nem kelti fel az étvágyamat. Mialatt a többiek vidéki birtokokról, rókavadászatról csevegnek, és a megfelelő személyzet kiválasztásával kapcsolatos nehézségeiket osztják meg egymással, Simon odasúgja:

– Úgy tudom, nagyon undok malac volt. Folyton visítozott. Soha nem volt egy jó szava senkihez. Egyszer merő rosszindulatból beleharapott egy kiskacsába. A helyében, Miss Doyle, nem éreznék bűntudatot, hogy megeszem.

Elmosolyodom. Lady Denby hangja zavarja meg a pillanatot.

– Ismerősnek találom, Miss Doyle.

– M… Mrs. Worthington vendégeként jelen voltam, amikor Miss Bradshaw tegnap az Alexandrában énekelt.

– Miss Bradshaw énekelt? – Tom örül Ann társadalmi felemelkedésének. – Milyen remek!

Lady Denbyre nézek, aki így folytatja:

– Felettébb furcsa ügy. – A férjéhez fordul. – Ismeri Chesterfield hercegét, Mr. Middleton?

– Nem hinném, hacsak nem vadászik ő is.

Lady Denby a száját csücsöríti, mintha töprengene valamin, majd így szól:

– Tudtommal, a Spence-be jár, ugye?

– Igen, Lady Denby – válaszolom idegesen.

– Milyennek találja? – kérdezi, és szed a sült burgonyából. Úgy érzem magam, mint egy mikroszkóp alatt behatóan tanulmányozott rovar.

– Kellemes iskola – fordítom el a tekintetemet.

– Természetesen rendes nevelőnője volt Indiában – siet hozzátenni nagymama, aki folyton a társasági illemszabályok megszegésétől retteg. – Féltem is elküldeni otthonról, de megnyugtattak, hogy a Spence kitűnő felsőbb leányiskola.

– És önnek mi a véleménye, Miss Doyle? Egyetért azzal, hogy az ifjú hölgyeknek manapság latint és görögöt kell tanulniuk? – firtatja Lady Denby.

Közel sem ártatlan kérdés. Biztosra veszem, hogy próbára tesz. Mély lélegzetet veszek.

– Úgy vélem, a lányoknak épp olyan fontos tanulniuk, mint a fiúknak. Máskülönben hogyan válhatna belőlük rátermett feleség és anya? – Ennél biztonságosabb válaszra most nem vagyok képes.

Lady Denby derűsen rám mosolyog.

– Nagyon is egyetértek, Miss Doyle. Milyen józan gondolkodású! Apró, megkönnyebbült sóhaj hagyja el a számat.

– Most már belátom, miért bűvölte el a fiamat.

Lassan terjed a pír a nyakamon át az arcomig, képtelen vagyok bárkire is ránézni. S küszködnöm kell, hogy ne jelenjen meg az arcomon egy idétlen mosoly. Csak az a szédítő gondolat dübörög a fejemben, hogy a kiváló Simon Middleton megkedvelt engem, a különös és nyugtalanító Gemma Doyle-t. A vendégek között halk nevetés gyűrűzik végig.

– Most aztán jól elintézte – szellemeskedik egy bajuszos úr. – Sosem fog magához térni.

– Jaj, ne mondjon már ilyet, Mr. Conrad! – rója meg Lady Denby játékosan. Nem is értem, miért van olyan rossz véleménye róla Felicitynek. Én egész kellemesnek találom, és határozottan megkedveltem Lady Denbyt.

Úgy suhan el az est, mint egy boldog álom. Anya halála előtt éreztem magam utoljára ilyen nyugodtnak és elégedettnek. Boldog vagyok, hogy apát újra elevennek látom, s végre örülni tudok különös, vonzó életerejének. A vacsora alatt a régi önmaga: elbájolóan viselkedik, Indiáról szóló történetekkel szórakoztatja Simont és Lady Denbyt. Nagymama arca, amit máskor az aggodalom ráncai szabdalnak, most derűsen kisimult, Tom pedig kifejezetten szeretetre méltó, már amennyire lehet róla ilyesmit állítani. Természetesen meg van győződve, hogy ő gyógyította meg apát, és most az egyszer nincs kedvem ellentmondani neki. Olyan sokat jelent, hogy végre felszabadultnak láthatom a családomat. Szeretném megőrizni ezt a boldog pillanatot, az érzést, hogy tartozom valahova. Hogy szükség van rám. Bár sose érne véget ez az este!

Az asztal körüli beszélgetés a Bethlemre terelődik. Tom orvosi munkájáról szóló történetekkel szórakoztatja a vendégeket.

– …állítja, hogy ő Nyugat-Sussex császára, és mint ilyennek, dupla adag hús jár. Amikor nem tettem eleget a kívánságának, megesküdött, hogy lefejeztet.

– Ó, istenem! – kacag Lady Denby.

– Nem árt észnél lennie, fiatalember, ha nem akar fej nélkül ébredni. – tanácsolja Simon apja. Simon tőle örökölhette kedves, kék szemét.

– Vagy számodra, édes fiam, így még előnyösebb? – ugratja Simon Tomot, aki úgy tesz, mintha megsértődne.

– Hohó! *Touché!*[13]

– A fiamnak vigyáznia kell a fejére – szólal meg Mr. Middleton komoly képet vágva. – Nagy összeget fizettem az új kalapjáért, és már nem kaphatom vissza. – Mindenki kacag.

Nagymama veszi át a szót.

– Lady Denby, igaz lenne, hogy a Bethlemben kéthetente nyilvános táncmulatságot tartanak?

– Hogyne. Megfiatalítja őket, hogy emberek között lehetnek, és felidézik az apró társasági örömöket. A férjemmel többször is voltunk már. Egy hét múlva tartják a következő bálát. Okvetlen el kell jönniük, a vendégeink lesznek.

– Nagyon szívesen – válaszol, szokása szerint helyettünk is, nagymama.

Az arcizmaim már fájnak a kellemes arckifejezéstől, amit folyamatosan magamra erőltetek. Vajon fel kell-e vennem már a kesztyűmet? Megegyem a desszertet, vagy hagyjam meg a felét, ezzel is mutatva, milyen kis étvágyú vagyok? Nem szeretnék melléfogni. Ma este semmiképpen sem.

– Meséljen még! – könyörög Lady Denby Tomnak.

– Légy szíves! – kéri Simon is. – Különben kénytelen leszek elmesélni a boldogtalan fácán történetét, aminek vidéken a szemébe néztem, és mind meghaltok majd az unalomtól.

Simon megint rám néz. Most veszem csak észre, milyen jólesik, amikor a reakciómat lesi. Tetszik, hogy udvarol. Érzem a hatalmamat.

[13] touché – (francia) tus, találat

– Lássuk csak… – Tom a fejét töri. – Ott volt például Mr. Waltham, aki állította, hogy hallja, mi történik a házakban, amikor elmegy mellettük. Maguk a kövek szóltak hozzá. Örömmel közölhetem, hogy meggyógyították, és a múlt hónapban haza is engedték.

– Bravó! – kiált fel Simon apja. – Nincs, amit az ember és a tudomány idővel le ne győzne.

– Pontosan – erősíti meg Tom, akit boldoggá tesz, hogy ilyen magas rangú barátra lelt.

– És még? – noszogatja egy barackrózsaszín selyemruhában virító nő.

– Ott van például Mrs. Sommers, aki azt hiszi, az élet álom, éjjel pedig szellemeket lát a szobájában.

– Szegénykém! – sóhajt fel nagymama puszta megszokásból.

A történetek elűzik a boldogságomat. Mit szólnának a vacsoravendégek, ha tudnák, hogy látomásaim vannak, és más birodalmakat látogatok meg?

Tom azonban folytatja:

– Vagy ott van a tizenkilenc éves Nell Hawkins. Még iskoláskorában akut mániával diagnosztizálták.

– Látják? – ingatja ujját a bajszos úriember. – A nők szervezete nem bírja iskolarendszerünk kíméletlen szigorát. Nem vezet semmi jóra.

– Ugyan már, Mr. Conrad! – rója meg játékosan a felesége. – Kérem, folytassa, Mr. Doyle!

– Nell Hawkins érzékcsalódásban szenved – lendül bele Tom.

– Talán Szent Johannának képzeli magát? – tesz egy lapáttal a tűzre apa.

– Ó, az Mr. Jemigan az M1B kórteremből! Miss Hawkins különlegesebb eset. Az a kényszerképzete, hogy egy varázslónőkből álló misztikus szekta tagja, amit Rendnek neveznek.

A szoba összeszűkül. A szívem vadul lüktet. Kérdésemet távolról hallom:

– Rend?

– Igen. Azt állítja, hogy ismeri egy birodalmaknak nevezett hely titkait, és hogy egy Kirké nevű nő meg akarja kaparintani a hatalmat. Mint mondja, beleőrül abba, hogy elködösítse az elméjét, nehogy Kirké hozzáférjen. – Tom a fejét csóválja. – Nagyon nehéz eset.

– Egyetértek önnel, Mr. Conrad, hogy a közoktatás túlzásai nem egészségesek a lányainknak. Lám itt az ára! Hálás vagyok, hogy a Spence a legalapvetőbb tárgyakra helyezi a hangsúlyt, ami az ifjú hölgyek taníttatásához szükséges – szól nagymama, s egy jó nagy falat csokoládékrémet töm a szájába.

Egész testemben remegek, és minden önuralmamra szükségem van, hogy ne ugorjak fel az asztaltól. A Bethlem kórházban van egy lány, aki talán mindent elmondhat, amit csak tudni akarok. Meg kell találnom a módját, hogy eljussak hozzá.

– Mit lehet egy ilyen esetben tenni? – kérdezi Mr. Conrad.

– A költészet megnyugtatja. A nővérek, ha tehetik, felolvasnak neki.

– Talán felolvashatnék neki én is – ajánlom fel, s remélem, nem tűnök olyan elkeseredettnek, amilyennek érzem magam. Bármit megtennék, hogy találkozzam ezzel a lánnyal. – Vigaszt meríthetne abból, hogy egy korombeli lánnyal beszélget.

Simon apja poharát emeli rám, s köszönt.

– A mi Miss Doyle-unk igen jó lélek.

– A mi kis angyalunk – tódítja apa.

Nem vagyok az. Csak egy nyomorult teremtés, aki becsapja őket, de akkor is beszélnem kell Nell Hawkins-szal.

– Rendben van – egyezik bele kelletlenül Tom. – Holnap délután elkísérlek.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A desszert után a férfiak átvonulnak a brandyjükkel és a szivarjukkal a dolgozószobába, a nők pedig a szalonban teáznak és csevegnek.

– Azt hiszem, anya, Miss Doyle szívesen megnézné nagyapa arcképét – veti fel Simon, amikor kifelé menet utolér minket. Még sosem hallottam erről a képről.

– Természetesen! Mind megnézzük – mondja Lady Denby.

Simon önelégült mosolya eltűnik.

– Nem szívesen vonnálak el a kandallótól, anya. Tudod, milyen huzatos a könyvtár.

– Ugyan már! Viszem a kendőmet, s akkor nem fázom. Igazán meg kell nézniük a drága George-ot. Egy igen nagy hírű cotswoldi művész festette le.

Nem egészen értem, mi is történt, de úgy sejtem, Simon vesztett.

– Itt is vagyunk – jelenti ki Lady Denby. Bevezet minket egy tágas terembe, melyet egy ajtó nagyságú, undorítóan cifra festmény ural. Domború mellkasú férfit ábrázol, aki egy lovon ül vörös kabátban, s pontosan úgy néz ki, mint egy vadászatra induló vidéki úriember. Lábánál két engedelmes kutya feszít.

Simon odabiccent.

– Bemutatom a nagyapámat, Miss Doyle. Íme, Cornelius George Basil Middleton, Denby vikomtja.

Nagymama mézesmázosan agyondicséri, amivel kínos feltűnést kelt. Nem túl sokat ért a művészethez. Lady Denbyt azonban büszkévé teszi. Egy másik dísztárgyhoz lép, ami a kandallópárkányon van. A rostélyt tisztító szobalány kénytelen a munkát abbahagyni. Feláll, és kormos kézzel vár.

– Milyen gyönyörű kép! – dicsérem diplomatikusan.

Simon felvonja a szemöldökét.

– Ha gyönyörű alatt ostobát, túlzót és nevetségeset ért, akkor elfogadom a bókját.

Elnyomom a nevetésemet.

– Pedig a kutyák igen előkelő megjelenésűek.

Simon mellém lép, és megint érzem azt a különös villamosságot. Félrehajtja a fejét, s eltűnődik a megjegyzésemen és a festményen.

– Úgy van. Talán őket kellene rokonaimnak neveznem. – Milyen kék a szeme! És milyen vonzó a mosolya. Csak centikre állunk egymástól. A szemem sarkából látom, hogy nagymama és a többiek körbejárják a szobát.

– Hányat olvasott ezek közül? – lépek oda a könyvespolchoz, mintha érdekelne.

– Nem sokat. – A léptei hozzám igazodnak. – Sokféle időtöltésem van, melyek nagyon lekötnek. Nekem kell a denbyi érdekeltségeinkkel is törődnöm, az udvarházzal meg a többivel.

– Természetesen – folytatom a lassú korzózást.

– Nem vesz részt véletlenül Worthington admirális és Lady Worthington karácsonyi bálján?

– De igen – válaszolom, és az utcára nyíló ablakhoz sétálok.

– Én is ott leszek. – Utolér. Megint egymás mellett állunk.

– Milyen nagyszerű!

– Fenntartana nekem egy táncot? – kérdezi félve.

– Igen, talán fenntartok – mosolyodom el.

– Úgy látom, ma este nem viseli a nyakláncát.

Csupasz nyakamhoz kapom a kezemet.

– Észrevette az ékszeremet?

Az anyja másra figyel, Simon így közelebb hajol, és a fülembe súgja.

– A nyakát csodáltam meg, az ékszer csak ugyanott volt.

– Édesanyámtól kaptam – válaszolom, és elpirulok a merész bók hallatán. – Indiában egy falusi asszony adta. Védelmező amulett. Sajnos, őt nem védte meg.

– Talán nem is védelemre szolgált – veti fel Simon.

Erre még nem is gondoltam.

– Fogalmam sincs, mi másra szolgálhatna.

– Mi a kedvenc színe? – kérdezi.

– Bíborvörös. Miért kérdezi?

– Csak úgy – mosolyog. – Talán elhívom a bátyját a klubomba. Rendes fickónak tűnik.

Még hogy Tom?

– Biztos örül majd neki.

Tom a tűzön is átugrana, ha elmehetne Simon klubjába, ami a legjobb Londonban.

Simon szótlanul néz egy pillanatig.

– Maga egészen más, mint a többi ifjú hölgy, akiket anyám felvonultat előttem.

– Valóban? – Elfintorodom. Bármit megadnék, ha megtudhatnám, miben vagyok más.

– Van magában valami vakmerő. Úgy érzem, mintha rengeteg olyan titka volna, amit szeretnék megismerni.

Lady Denby felfigyel ránk, ahogy az ablaknál, egymáshoz közel állunk. Úgy teszek, mintha nagyon érdekelne a Moby Dick bőrkötéses kiadása, amit egy kisasztalon pillantok meg. Amikor kinyitom, ropog a gerince, mintha még sosem forgatták volna.

– Talán nem is igazán kíváncsi rá – jegyzem meg.

– Honnan tudja? – kérdezi, és arrébb tesz két kerámia Cupido-szobrot. – Tegyen próbára!

Mit mondhatnék? Hogy ugyanolyan kényszerképzetektől szenvedek, mint szegény Nell Hawkins? Hogy attól tartok, engem is csak egy lépés választ el a bolondokházától? Milyen jó lenne bizalmasan megvallani mindent Simon Middletonnak, és hallani, amikor azt válaszolja: Látja, nem is volt olyan nehéz! Miért lenne őrült? Én hiszek magának. És magával vagyok.

Kihagyom a lehetőséget.

– Harmadik szemem is van – jelentem ki fesztelenül. – Atalanta[14]leszármazottja vagyok. És megbocsáthatatlanul viselkedem az asztalnál.

Simon bólint.

– Sejtettem. Elővigyázatosságból hát megkérjük, ettől kezdve az istállóban egyen. Remélem, nem bánja.

– Á, dehogy – csukom be a könyvet, aztán arrébb lépek. – És magának micsoda szörnyű titkai vannak, Mr. Middleton?

– A szerencsejátékon, fosztogatáson és dáridókon kívül? – Szorosan követ. – Az igazságra kíváncsi?

A szívem nagyot dobban.

– Igen – fordulok végre felé. – Az igazságra. A szemembe néz.

– Rettenetesen unalmas vagyok.

– Nem is igaz. – Elindulok ismét, majd megállok a hatalmas könyvszekrény előtt. Felnézek.

– Pedig, sajnálom, így van. Megfelelő vagyonnal rendelkező, rangomhoz illő feleséget kell keresnem, és továbbvinnem a családunk nevét. Ezt várják el tőlem. Személyes kívánságaim nem játszanak szerepet. Bocsásson meg! Túlságosan tolakodó voltam. Bizonyára nem kíváncsi a gondjaimra.

---

[14] Atalanta – hős árkádiai királylány a görög mitológiában

– Szó sincs róla. Igazán szívesen hallgatom – mondom, tényleg az igazat.

– Talán menjünk át a szalonba! – javasolja Lady Denby. A szobalány nagy sóhajjal folytatja a súrolást, amint a hölgyek távoztak. Simonnal lassan követjük őket.

– Lecsúszott a virágja, Miss Doyle.

A hajamba tűzött rózsa valóban a nyakamra csúszott. Egyszerre nyúlunk utána. Az ujjunk egy pillanatra összeér, mielőtt elfordulnék.

– Köszönöm. – Mélységesen zavarban vagyok.

– Megengedi? – Simon igen körültekintően a fülem mögé tűzi a rózsát. Nem szabadna hagynom, nehogy túlságosan laza erkölcsűnek gondoljon. De nem tudom, mit mondjak. Eszembe jut, hogy ő tizenkilenc éves, három évvel idősebb nálam. Olyasmiket tud, amiket én nem.

Koccanást hallok az ablakon, aztán még egyet. A második olyan hangos, hogy ijedten összszerezzenek.

– Ki dobál itt kavicsokat? – néz ki Simon a ködös sötétbe. Kinyitja az ablakot, s a betóduló hideg levegőtől libabőrös lesz a karom. Nem látunk senkit odalenn.

– A hölgyek után kell mennem – mondom. – A nagymama nyugtalankodni fog.

Sietve visszavonulok, s közben majdnem felbukok a szobalányban, aki még csak fel se néz a súrolásból.

Jóval éjfél után köszönünk el, s lépünk ki a csillagoktól és reménytől eleven éjszakába. Az este emlékei vadul kavarognak bennem. Volt benne jó elég: Simon, a családja, a kedvességük, amivel fogadtak. Az apám, akit visszaszereztem. De kijózanít, ami vár rám: Nell Hawkins a bolondokházában, akit fel kell keresnem, hogy kiderítsem, tud-e segíteni a Templom és Kirké megkeresésében. S még valami nyugtalanít: Ki dobálta meg az ablakot?

A hintónál álló Kartik izgatottnak látszik.

– Kellemes volt az estéje, kisasszony?

– Köszönöm. Nagyon kellemes volt – válaszolom.

– Vettem észre – motyogja, amikor felsegít a kocsiba, és túlzott lendülettel kanyarodik ki az útra. Mi az ördög ütött belé?

Amint megbizonyosodom, hogy a családtagjaim lefeküdtek, kabátot kapok magamra, és a hideg, kemény földön kifutok az istállókhoz. Kartik az Odüsszeiát olvassa, és forró teát iszik. Nincs egyedül. Emily a közelében ül, s hallgatja, ahogy hangosan olvas.

– Jó estét! – lépek be.

– Jó estét! – köszön Kartik, és feláll.

Emily megretten.

– Jaj, kisasszony, én csak…

– Ha nincs ellenére, Emily, meg kell beszélnem valamit Mr. Kartikkal.

Emily, mint a villám, szalad a ház felé.

– Mire célzott a ma esti megjegyzésével?

– Csak azt kérdeztem, kellemes volt-e az estéje. Mr. Muddletonnal.

– Middletonnal – igazítom ki. – Úriember, ha nem tudná.

– Szerintem meg inkább divatmajomnak látszik.

– Hálás lennék, ha nem sértegetné. Semmit sem tud róla.

– Nem tetszik, ahogy magára néz. Akár egy érett gyümölcsre.

– Nem igaz. Hogy mondhat ilyet?! De várjunk csak! Honnan tudja, hogyan néz rám? Talán kémkedett utánam?

Kartik bosszúsan a könyvébe temetkezik.

– Tényleg úgy nézett magára. A könyvtárban.

– Maga dobálta kaviccsal az ablakot?!

Kartik felugrik. A könyvről teljesen megfeledkezik.

– Megengedte, hogy megérintse a haját!

Igaz. Ez nem illik egy hölgyhöz. Zavarba esek, de nem szeretném, ha Kartik észrevenné.

– Elmesélek valamit, ha felhagy az önsajnálattal, amíg meghallgatja.

– Nem sajnálom magam – mondja gúnyosan.

– Akkor hát jó éjszakát!

– Várjon! – Kartik utánam lép. Káróromet érzek. Nem szép dolog, de még élvezem is a helyzetet. – Bocsánatot kérek! ígérem, ezentúl a lehető legjobban viselkedem. – Színpadiasan térdre ereszkedik, és felkap egy makkot, amit a torkához szorít. – Esedezem, Miss Doyle! Mondja el, különben ezzel a borzasztó fegyverrel leszek kénytelen véget vetni az életemnek.

– Jaj, keljen már fel! – kacagok akaratom ellenére. – Tomnak van egy betege a Bethlemben. Nell Hawkins. Azt mesélte, hogy téveszméktől szenved.

– Ez megmagyarázza, miért zárták a Bethlembe – mosolyog önelégülten. Amikor nem viszonzom a mosolyát, ijedten hozzáteszi: – Bocsánat. Folytassa, kérem!

– Azt állítja, a Rend tagja, és egy Kirké nevű nő próbál a nyomára akadni. S azért menekül az őrületbe, mert meg akarja akadályozni, hogy Kirké eljusson hozzá.

A gúnyos mosoly eltűnik.

– Azonnal fel kell keresnie Nell Hawkinst!

– Igen. Már meg is szerveztem. Holnap dél körül verseket olvasok fel Miss Hawkinsnak, és kipuhatolom, mit tud a Templomról. Tényleg úgy nézett rám?

– Hogyan?

– Mint egy érett gyümölcsre?

– Jó lesz vele vigyázni! – int Kartik.

Féltékeny! Kartik féltékeny, és Simon… elragadónak talál? Szédülök. És összezavarodom. De nem, mégis inkább szédülök.

– Tudok én vigyázni magamra – jelentem ki. Fürgén sarkon fordulok, és a falba vágom a homlokomat. A nyoma valószínűleg egy életen át megmarad.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Másnap délután szürke flanelkosztümben és filckalapban kísérem el Tomot a Bethlem Királyi Kórházba. Lenyűgöző épület. Hat fehér oszlop tartja a homlokzati csarnokot, amelyen egy sokablakos kupola ül, akár egy londoni rendőr kalapja. Csak remélhetem, hogy Tom nem hallja, hogy kalapál a szívem. Miss Hawkins egy kis szerencsével megoldhatja a Templom rejtélyét.

– Egész szalonképes vagy, Gemma, a homlokodon levő dudort leszámítva – mered rá Tom. – Hogy szerezted?

– Semmiség – húzom jobban a kalapot a homlokomba.

– Nem számít. Te leszel a legcsinosabb a Bethlemben – nyugtat meg Tom.

Milyen jó tudni, hogy csinosabb leszek az őrülteknél. Legalább ennyi előnyöm van velük szemben. Szegény Tom! Igazán jót akar. Sokkal kedvesebb velem, amióta Simon szemmel láthatóan érdeklődik irántam. Majdnem embernek tekint. De jobb, ha ilyesmi nem jut az eszembe. Jól van, nem bántom, nem engedem szabadjára a nyelvemet.

– Köszönöm. Alig várom, hogy találkozhassak Miss Hawkins-szal.

– Ne várj túl sokat, Gemma! Zaklatott az elméje. Néha felháborító dolgokat tesz vagy mond. Nem szoktál hozzá az efféle látványhoz. Erősítsd meg a szívedet!

Olyasmiket láttam, kedves bátyám, amikről még csak nem is álmodsz.

– Jól van, köszönöm. Megfogadom a tanácsodat.

Végigmegyünk egy hosszú folyosón, jobb felől ablakok, balra ajtók. A mennyezetről kosarakba ültetett páfrányok lógnak, amitől a folyosó vidámabb képet kap. Nem volt ugyan határozott elképzelésem arról, hogy néz ki egy bolondokháza, de semmiképpen sem ilyenre számítottam. Ha nem tudnám, hol vagyok, megesküdnék, hogy az egyik előkelő londoni klubba kerültem. Az ápolónők udvarias biccentéssel üdvözölnek, mikor elmennek mellettünk, merev fehér sapkájuk úgy ül a fejükön, mint az egynapos sült tojáshab.

Tom egy faburkolatos társalgóba vezet, ahol több nő üldögél és varrogat. Egy idősebb, kissé zilált asszony nagy igyekezettel próbál zongorázni. Valami gyermeteg dallamot pötyög, s hozzá reszketeg, halk remegtetéssel dúdol. Az egyik sarokban gyönyörű papagáj gubbaszt egy kalitkában.

– Hogy van? Hogy van? – rikoltja hangosan.

– Papagájuk is van? – súgom oda. Próbálom megőrizni a hidegvéremet, s úgy tenni, mintha naponta járnék őrültek közé.

– Igen. Cassandrának hívják. Imád beszélni. A betegektől felszed ezt-azt. Botanikát, navigációt, zavaros beszédet. Nemsokára őt is gyógyítanunk kell.

Mintegy végszóra Cassandra felrikolt:

– Nagy költő vagyok. Nagy költő vagyok.

Tom bólint.

– Az egyik betegünk, Mr. Osborne, nagy költőnek hiszi magát, aki valóságos kis vagyont ér. Sértőnek találja, hogy itt tartjuk, s naponta ír a kiadójának és a walesi hercegnek.

A zongoránál ülő idősebb hölgy hirtelen abbahagyja a játékot. Rendkívül izgatottan, kezeit tördelve indul Tom felé.

– Csak álom az egész? Meg tudja mondani? – kérdezi nyugtalanul.

– Biztosíthatom, Mrs. Sommers, hogy nagyon is valóságos.

– Bántanak majd? Rossz voltam? – A szempilláját tépkedi. Néhány szál a kezében marad.

Keményített fehér kötényében egy ápolónő siet oda, és lefogja a kezét.

– Ugyan, ugyan, Mrs. Sommers, hova lett az a bájos dallam? Jöjjön csak vissza a zongorához!

A szempillákat tépő kéz úgy rebben, mint egy sérült madár, és leereszkedik az asszony oldala mellé.

– Egy álom, egy álom. Minden csak álom.

– Most ismerkedtél meg Mrs. Sommers-szel.

– Mindjárt sejtettem.

Magas, sovány férfi jelenik meg, csinosan vágott a szakálla és a bajusza. A ruhája kissé gyűrött, a haját sem lehet lesimítani, különben normálisnak tűnik.

– Á, Mr. Snow! Hogy vagyunk ma, uram? – üdvözli Tom.

– Remekül, remekül – válaszolja a férfi. – Küldtem egy levelet dr. Smithnek. Hamarosan kézbe veszi az ügyemet, kézbe veszi, kézbe veszi. Elmehetek a táncmulatságra, a táncmulatságra, a táncmulatságra.

– Majd meglátjuk, Mr. Snow. Előbb gondoljon az előző táncmulatságra. Meglehetősen szabadosan viselkedett a hölgyekkel. Nem méltányolták.

– Hazugság, csupa hazugság, hazugság. Az ügyvédem majd gondoskodik róla, uram, hm? Én mondom, hogy hazugság.

– Majd megbeszéljük. Jó napot!

– Dr. Smith már megkapta a levelemet, uram! Helyreállítja a jó híremet!

– Mr. Snow – magyarázza Tom, miközben átvágunk a nappalin. –Szokása, hogy tánc közben nem ildomos helyekre téved a keze.

– Ó! – Igyekszem majd elkerülni Mr. Snow-t. Továbbmegyünk, s Tom udvariasan köszön mindenkinek, akivel találkozunk. Ahhoz képest, micsoda vadállat otthon, egészen meglepő, hogy itt milyen kedves, és mennyire ura önmagának. Büszke vagyok rá. Nem hittem volna, hogy így lesz, de az vagyok.

Az ablaknál egy apró teremtés ül. Vékonyka lány. Az arca beesett, bár látom, hogy valaha csinos volt. Barna szeme alatt sötét árnyék. Sovány ujjaival a hajába túr, amit feszesen összefogtak a fején. Mindenütt hajcsomók meredeznek, amitől kicsit Cassandrára, a papagájra hasonlít.

– Jó napot, Miss Hawkins! – köszönti vidáman Tom.

A lány nem válaszol.

– Szeretném bemutatni a húgomat, Miss Gemma Doyle-t. Meg akar ismerkedni önnel. És egy verseskötetet is hozott. Kellemesen elbeszélgethetnek majd.

Most sem jön válasz. Nell megnyalja kicserepesedett ajkát. Tom úgy néz rám, mintha azt akarná mondani: „Biztos vagy benne?” Bólintok. Igen.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondom, és leülök vele szemben. Nell Hawkins a hajába túr. – Úgy tudom, iskolába járt. – Csend. – Én is internátusban élek. A Spence Akadémián. Talán hallott már róla? – A szoba másik végében Mrs. Sommers tovább gyilkolja a zongorát. – Mit szólna, ha Mr. Browning verseiből olvasnék? A költészetét nagyon megnyugtatónak találom.

– Maradjon az ösvényen! Maradjon az ösvényen! – rikoltja a papagáj.

Nagy igyekezettel úgy teszek, mintha felolvasnék Mr. Browningból.

Tom kimegy, én pedig becsukom a könyvet.

– Szerintem maga nem őrült, Miss Hawkins. Tudok a Rendről és Kirkéről. Hiszek önnek.

Egy pillanatra megáll a keze. És remeg.

– Nem kell tartania tőlem. Meg akarom állítani Kirkét. De szükségem van a segítségére.

Nell Hawkins szeme mintha először látna igazán. Hangja magas és érdes, mintha a szélben faágak csapódnának az ablaküveghez. – Tudom, ki maga.

A papagáj felrikolt:

– Tudom, ki maga! Tudom, ki maga! Végigfut a hátamon a hideg.

– Valóban?

– Keresik magát. Hallom őket a fejemben. Milyen borzalmas dolgok! – Tovább tépi a haját, s közben halkan énekel.

– Ki keres?

– Mézeskalácsház, ami csak arra vár, hogy felfalja. Kémei vannak – suttogja olyan hangon, amitől jéggé dermedek.

Nem tudom, mire véljem, amit mond.

– Miss Hawkins. Velem nyíltan beszélhet. Higgye el, bennem megbízhat. De tudnom kell, hol találom a Templomot. Ha tudja, merre van, okvetlenül…

Nell kitágult szemmel néz rám.

– Maradjon az ösvényen! Ne térjen le róla!

– Az ösvényen? Miféle ösvényen?

Nell villámgyorsan letépi az amulettet a nyakamból, de olyan hévvel, hogy felhorzsolja a bőrömet. Mielőtt tiltakozhatnék, megfordítja, és két keze közé fogja. Úgy forgatja, mintha olvasna valamit a hátoldalán.

– Az igaz ösvényen.

– Maradjon az igaz ösvényen! Maradjon az igaz ösvényen! – rikol-tozza Cassandra.

– Milyen ösvényre céloz? A kertben van? Vagy a folyóra gondol? –faggatom tovább.

– Nem. Nem. Nem – mormolja Nell, és vadul hintázik. Majd olyan gyorsan, amire nem is számítok, a székemhez csapja az amulettet. A szem elgörbül.

– Hagyja abba! – kiáltok rá, és visszaszerzem az amulettet. A szem furcsa szögben hajlott el.

– Maradjon az ösvényen! – szajkózza Nell. – Megpróbálják majd tévútra vezetni. Olyasmiket mutatnak, amikben nem bízhat. Senkiben se bízzon! Vigyázzon a Pipacs Harcosokkal!

Zsong a fejem Nell különös kirohanásaitól.

– Kérem, Miss Hawkins, mondja meg, hogy találom meg az ösvényt! Vajon az elvezet a Templomhoz? – kérdezgetem, de Nell Hawkins már nem fog fel semmit. Halkan dúdol magában, törékeny fejével elkeseredetten veri a falon a ritmust, amíg egy nővér sietve oda nem megy hozzá.

– Ejnye, ejnye, Miss Hawkins! Mit szól majd a doktor úr, ha látja, hogy viselkedik? Mit szólna egy kis hímzéshez? Gyönyörű új fonalat kaptam.

A nővér elvezeti Miss Hawkinst. A kontyából előcibált hajcsomók le-fel hintáznak és lebegnek.

– A Templom jól látható helyen rejtőzik – mondja még. – Maradjon az ösvényen!

Az ápolónő egy székre ülteti Nell Hawkinst, s vezeti a kezét, hogy egyik apró öltést a másik után tegye. Értetlenségem egyre nő. Cassandra kalitkájába kukucskálok.

– Te érted ezt?

A madár sűrűn pislog, pupillája fekete pettye hol elvész a habos fehér tollak között, hol feketén előtűnik ismét, mintha egy bűvészmutatványt néznék. Apránként megfordul a kapaszkodón, amíg színes hátát nem mutatja felém.

– Sejtettem, hogy te sem – sóhajtok fel.

Megkérdezem az egyik nővért, tudja-e, hol találom Tomot, s azt mondja, próbáljam meg a férfiak kórtermében. Felajánlja, hogy odakísér – tudom, így volna helyes –, de biztosítom, hogy inkább megvárom Tomot. Aztán kiosonok, és a férfikórterem felé indulok. Beszélgetésbe mélyedő orvosok mennek el mellettem. Odabiccentenek, én pedig barátságos mosollyal, de összeszorított szájjal fogadom. Tekintetük a kelleténél egy picit tovább időzik rajtam, mire el-

kapom a pillantásomat. Különös érzés, hogy így néznek rám. Kívánom is, félek is tőle kicsit. Nagy ereje van ezeknek a futó pillantásoknak, de nem tudom, mi van a túloldalon, és ez megijeszt. Hogy lehet az, hogy készen is állok, meg nem is a férfiak eddig ismeretlen világára?

A kalandozó kezű Mr. Snow közeledik. Gyorsan befordulok egy folyosóra, amíg el nem tűnik. Egy férfi ül előttem, s újra meg újra összedörzsöli az ujjait, mialatt maga elé mered. Kérem, Mr. Snow! Menjen már tovább, hogy sértetlenül visszamehessek a hallba!

– Üzenetem van a maga számára – szólal meg a férfi.

Senki sincs a folyosón rajtunk kívül.

– Tessék?

Lassan felém fordul.

– A szellemek összefognak, kisasszony. Magáért jönnek.

Forró a testem, és szédülök.

– Mit mondott?

Elvigyorodik, és lehajtja a fejét. Félig lehunyt pillái alól néz fel. Dermesztő a hatás, mintha egy teljesen más lény bámulna rám.

– Magáért jövünk, kisasszony! Mind.

Vad gyorsasággal rám csattintja a fogait, és úgy morog, mint egy veszett kutya.

Fuss, Gemma! Lihegve rohanok el onnét, s amikor befordulok egy sarkon, egyenesen meglepett bátyámnak ütközöm.

– Gemma! Hát te meg mi az ördögöt keresel itt, kíséret nélkül?

– Én… csak téged kerestelek! Az a férfi… – mutatok a hátam mögé.

Tom befordul, én meg követem. Az öregember megint mozdulatlanul ül, és maga elé mered.

– Mr. Carey. Szegény öreg! Lehetetlen vele kontaktust teremteni. Sajnos, nemsokára egy vidéki elmegyógyintézetbe kell majd áthelyeznünk.

– Be… beszélt hozzám – dadogom.

Tom zavartan néz rám.

– Mr. Carey beszélt? Lehetetlen! Egy szót sem szól. Néma. Szerinted mit mondott?

– Magáért jövünk – mondom ki, és abban a pillanatban rájövök, hogy nem Mr. Carey szólt hozzám, hanem valaki más.

Valaki a birodalmakból.

– Mi történt Nell Hawkins-szal? – kérdezem már a kocsiban. Tom elkísér, Felicityvel és Ann-nel van találkozóm a Regent Streeten.

– Orvosi titok – motyogja Tom.

– Ugyan már, Tom. Nem valószínű, hogy bárkinek is elmondanám – hazudok.

Tom a fejét rázza.

– Szó sem lehet róla. Borzalmas és durva dolog, nem egy fiatal hölgy fülének való. Amúgy is túl élénk a fantáziád. Szükségtelen, hogy az elmondottaktól további rémálmaid legyenek.

– Rendben van – morgóm kelletlenül. – És meg fog gyógyulni?

– Nem vagyok jós. Bár természetesen elkövetek érte mindent, de kétlem, hogy visszatérhet a Szent Viktóriába. Én mindenesetre nem tanácsolnám.

Kihúzom magam, az idegeim táncra kelnek.

– Mit mondtál?

– Hogy nem tanácsolnám.

– Nem, nem. Előtte mit mondtál?

– A Szent Viktória Leányiskolába. Azt hiszem, Swansea-ben van. Állítólag kitűnő iskola, de ezek után, ki tudja? Miért érdekel?

A gyomrom tájékán baljós érzés mocorog. A kígyós gyűrű. A zöld köpenyes nő. Ne bízzon benne!

– Azt hiszem, az egyik tanárnőnk odavalósi.

– Őszintén remélem, hogy a Spence-ben jobban vigyáznak a lányokra, mint a Szent Viktóriában. Csak ennyit mondhatok – jelenti ki Tom komoran.

Kimondhatatlanul felkavar, amit hallottam. Vajon Miss McCleethy a Szent Viktóriában volt, amikor Nell Hawkins ott tanult? Mi történt, ami „túl durva" ahhoz, hogy Tom elmondja? Mi történt Nell Hawkins-szal, amitől elment az esze?

Bármi történt is, adja az ég, hogy én ne jussak ugyanerre a sorsra!

– Megvan a Szent Viktória címe? – kérdezem.

– Igen. Miért? – kérdez vissza Tom gyanakvóan.

A karácsonyi ajándékokkal tömött kirakatokat nézem.

– Az igazgatónőnk megbízott engem, vagyis minket, hogy a karácsonyi szünidőben jótékonykodjunk. Arra gondoltam, írhatnék nekik arról, hogy valaki az iskolánkból látogatja Miss Hawkinst, és a boldogabb időkre emlékezteti.

– Ó, ez nagyszerű! Oda fogom adni a címet. Á, már meg is érkeztünk!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A kocsi egy írószerárus előtt áll meg a Regent Streeten. Felicity és Ann kisietnek a boltból, hogy üdvözöljenek, mögöttük Fanny jön, most is figyel. Alig bírok magammal, úgy szeretném elmondani, amit Nell Hawkinsról megtudtam. De hogyan? Ezen töröm a fejem.

Tom megbillenti a kalapját a barátnőim előtt. Udvariaskodnak egymással egy kicsit.

– Milyennek találja Londont, Miss Bradshaw?

– Nagyon tetszik – feleli Ann, egy nevetségesen mesterkélt mosoly kíséretében.

– Nagyon elegáns a kalapja. Igazán jól áll önnek.

– Köszönöm – mormolja Ann, és félénken lesüti a szemét. Még egy perc, és egy arra haladó hintó alá vetem magam.

– Bekísérhetem önöket a boltba?

Felicity türelmetlenül mosolyog.

– Végtelenül hálásak lennénk, de igazán kár fárasztania magát. A viszontlátásra!

– Nem fogadtad valami szívesen – szidja meg Ann, amint belépünk a boltba. Már amennyire képes megszidni bárkit is.

– Azt is mondhattam volna, hogy a Nagyon Elegáns Kalap az enyém – fortyan fel Felicity.

– Híreim vannak – jelentem ki, mielőtt Ann visszavághatna. Azonnal felkapják a fejüket.

– Mi történt? – kérdezi Ann.

Fanny a közelben téblából, tekintete távolba réved a fejünk felett, viszont minden szót újságírói pontossággal vés az emlékezetébe.

– Amíg a nyomunkban liheg, nem fogjuk jól érezni magunkat – súgja Felicity keserűen, miközben úgy teszünk, mintha a színes szalagokkal összekötött, elefántcsontszínű, vastag levélpapírhalmokat vizsgálnánk. – Úgy követi minden lépésünket, mintha Mrs. Nightwing volna személyesen. Szabadabbak voltunk a Spence-ben, bármilyen hihetetlennek is tűnik.

Kimegyünk az írószerboltból, és elsétálunk egy kalapüzlet, egy fehérnemű-kereskedő, egy játékbolt és egy dohánybolt előtt, ahol férfiak szívják a vaskos szivarokat. Az utcán nyüzsögnek az emberek, akik a megfelelő pár kesztyűt keresik Prudence néni, vagy az eszményi játékdobot a kis Johnny számára. Fanny azonban lépést tart velünk, és Felicityt nem sok választja el a dührohamtól.

– A mama azt hiszi, elszökhet Franciaországba, aztán hazajöhet, és zsarnokoskodhat felettem, nekem meg mosolyogva kell ezt tűrnöm. Hát szó sem lehet róla! Legszívesebben megszöknék előle – húzza fel az orrát.

– Jaj, ne! – könyörög Ann. – Nem szeretnék botrányt okozni!

– És a szünidő végéig a szobámban csücsülni büntetésből – teszem hozzá.

Egy cukrászda elé érünk, ahol az üveg mögül drága sütemények és gyümölcskocsonyák kelletik magukat. Egy fiatalember sepri a járdát, s egyszer csak hetykén odakiált.

– Gyere, Fanny, adj egy csókot!

Fanny elsápad, és elfordítja a tekintetét.

– Bizonyára összetéveszt valakivel, uram – veti oda.

Felicity lecsap a fiatalemberre.

– Jól ismeri a szolgálómat, uram?

A fiatalember nem tudja, mit mondjon vagy tegyen. Nyilvánvaló, hogy ismeri Fannyt, méghozzá közelről, de lehet, hogy most bajba sodorta. Egy szolgáló esetében a legcsekélyebb illetlenségről szóló pletyka is elég, hogy elbocsássak.

– Az anyámat igencsak érdekli majd, ha megtudja, hogy a szobalánya megcsókolt egy férfit, fényes nappal, a felügyeletére bízott érzékeny fiatal lányok szeme láttára – folytatja Felicity.

– De én nem tettem ilyet! – tiltakozik Fanny.

– A maga szava a miénkkel szemben… – vonja meg a vállát Felicity, aki ezzel a bűntársaivá tesz minket is, akár tetszik, akár nem.

Fanny ökölbe szorítja leeresztett kezét.

– Isten látja, milyen gonoszságot művel, kisasszony. Feljegyzi a neve mellé a nagykönyvbe.

– Azt hiszem, megegyezhetünk. – Felicity elővesz az erszényéből egy shillinget. – Tessék. Fogadja el! Fogja, és vegyen magának egy süteményt! A fiatalember bizonyára szívesen segít majd. Itt találkozunk, mondjuk, ötkor?

A shilling Felicity kesztyűbe bújtatott ujjai között csillog. Ha Fanny elfogadja, jóízűen megehet egy süteményt, és a barátjával tölthet egy délutánt, viszont Felicity a markában tartja ezentúl.

Fanny megrázza a fejét.

– Nem, kisasszony. Kérem, ne akarja, hogy hazudjak Mrs. Worthingtonnak! A hazugság bűn. Nem tehetek ilyet, kisasszony. Azt akarja, hogy egyetlen shillingért kockára tegyem az állásomat és a halhatatlan lelkemet?

Nem akármilyen fegyvertény, ahogy Fanny komoly arccal előadja ezt a zsarolást. Tisztelet ébred bennem a szolgáló iránt.

– Mégiscsak elmesélem az anyámnak – acsarog Felicity. Üres fenyegetődzés, mindnyájan tisztában vagyunk vele. Felicity megkapja a drágalátos szabadságát, amire annyira vágyik. Átnyújt egy fontot, a hallgatása árát. Fanny elkapja a pénzt, és a markába szorítja. Felicity azonban biztosra akar menni. – Ha valaha is eszébe jutna beszélni erről az anyámnak, valamennyien megesküszünk, hogy maga hagyott itt minket, hogy a barátjával találkozzon. Szegény elveszett kislányok, akik magányosan, gardedám nélkül ki voltak téve a londoni utcák kegyetlenségének, ráadásul még egy fontjuk is eltűnt. Micsoda különös véletlen!

Fanny, aki az előbb még diadalittasan állt, most fülig pirul, és komoran összeszorítja vékony száját.

– Igenis, kisasszony! Öt órakor találkozunk.

Mielőtt Felicity után sietnék, Fanny felé fordulok. Mit is mondhatnék neki?

– Köszönöm, Fanny. Nagyon… izé… derék lánynak bizonyult – mondom, azzal magunkra maradunk.

A szabadság képviselőfánk-ízű, amit a Regent Streeten veszünk. Egymástól elváló, levelestészta-rétegek olvadnak el a nyelvemen, miközben az utcán könnyű egyfogatúak és omnibuszok jönnek-mennek, piszkos hólével keveredő sáros víz örvénylik a kerekeik alatt. A járdán tolongó emberek, lökdösődve sietnek dolguk után, mi pedig kötöttségek nélkül siklunk közöttük, a névtelen tömegbe vegyülve, hogy találkozzunk a véletlennel, a sorssal.

Elsétálunk a Picadillyre, és bemegyünk a nagy, fedett Burlington Arcade-be, elmegyünk a rendeszek mellett, akik parancsoló tekintettel, a kezükben szorongatott bot erejével tartanak rendet. Kofák sorakoznak egymás mellett, árulnak mindenfélét: kottát, kesztyűt, harisnyát, csiszolt üvegdíszeket és hasonlókat lehet itt kapni, s egyszer csak mélységes vágy fog el India, a bazárok és a káprázatos piacok után.

– Majdnem olyan jó, mint a birodalmakban – jegyzi meg Ann, és boldogan tömi magába a süteményt.

– Milyen híred van? – kérdezi Felicity.

– A bátyámnak van egy betege a Bethlemben. A neve Nell Hawkins. Igen érdekes eset…

– A bátyád olyan nemes lelkű, hogy törődik a szerencsétlenekkel – szúrja közbe Ann, és egy csepp krémet nyal le az ajkáról. – A menyasszonya bizonyára csodálatosnak találja.

– A menyasszonya? Mármint Tomé? – Bosszant a közbeszólása. Későn jut eszembe a hazugságom. – Ó, hogy Miss Richardson! Hát persze. Meg is feledkeztem róla.

– Miss Daltonról beszéltél. És hogy gyönyörű.

– Én… A… – Nem jut eszembe semmi értelmes. Most aztán jól beletenyereltem. – Annak már vége.

– Tényleg? – csillan fel reménykedőn Ann szeme.

– Hagynád végre, hogy folytassa?! – szól rá Felicity.

– Nell Hawkins nem képzeli magát az orléans-i szűznek, se Sába királynőjének. Téveszméje annyi, hogy a Rend tagjának hiszi magát, akit egy Kirké nevű nő üldöz.

– A hideg futkos a hátamon! – kiált fel Felicity.

– De mintha azt mondtad volna, hogy a Bethlemben van! – szólal meg Ann összezavarodva.

– Így igaz – felelem, jól tudva, milyen nevetségesen hangzik az egész. Rikkancsok zaklatnak kellemetlen megjegyzéseikkel, de ügyet se vetünk rájuk.

– De ugye egyáltalán nem bolond, csak megjátssza, hogy védje magát? – próbál rávezetni Felicity.

Egy bolthoz érünk, ahol díszes burnótszelencéket árulnak. Az egyiket mintha elefántcsont berakás ékesítené. Sokba kerül, de még semmit se vettem apának, ezért megkérem a lányt, hogy csomagolja be.

– Éppen nála jártam, mielőtt találkoztunk. És tényleg őrült. Ezt tette – mutatom az elgörbült amulettet.

– Jaj, istenem! – szörnyülködik Felicity.

– Nem értem, hogy segíthetne akkor – mondja bosszúsan Ann.

– Látta Kirkét, ebben biztos vagyok. Folyton az ösvényt emlegeti. „Maradjon az ösvényen!” Többször is elismételte.

– Szerinted mit jelent? – kérdezi Felicity.

Átértünk az árkád másik oldalára, s kilépünk a Bond Streetre, ahol megállunk egy csillogó kirakat előtt. Egy nő néma viaszfigurájáról borvörös selyem omlik alá. A redők úgy csillámlanak, mint holdfényben a bor. Vágyakozva bámuljuk.

– Nem tudom, mit jelent. De azt igen, hogy Nell Hawkins a walesi Szent Viktóriába járt.

– Nem ott tanított Miss McCleethy is, mielőtt a Spence-be jött? – kérdezi Ann.

– De igen. És fogalmam sincs, tanította-e Nellt. Írok majd az ottani igazgatónőnek, és megkérdezem, mikor lépett ki Miss McCleethy a szolgálatukból. Valami iszonyú kapcsolatot sejtek közte és a között, ami Nell-lel történt. S mindennek köze kell hogy legyen a birodalmakhoz is. A rejtély megoldása könnyen elvezethet minket a Templomhoz.

– Nem értem, hogyan – dohog Ann.

– Én sem – sóhajtok fel –, de egyelőre nem tudok másban reménykedni.

A selyem az üveg mögött csak nem hagy minket békén.

– Nem szeretnétek egy ilyen selyemből varrt ruhát? Mindenki megfordulna utánunk! – sóhajt Ann.

– Mama Párizsból hozatja a ruhámat – jegyzi meg Felicity, mintha az időjárásról beszélne.

Ann az üvegre szorítja tenyerét.

– Ó, ha… – kezdi, de folytatni sem tudja a mondatot, mert ilyen elérhetetlent még kívánni sem lehet.

Egy eladónő lép a kirakathoz. A felirat – Castle és Fiai, Szabóság – íve takarosan kettévágja. Leemeli a káprázatos anyagot. A díszétől megfosztott próbababa meginog, aztán ismét kiegyenesedik. Nem több hússzínű buroknál.

Továbbsétálunk, és egy kis mellékutcához érünk, ahol földbe gyökerezik a lábam. A ponyvatető alatt egy kis bolt húzódik meg: a Golden Dawn.

– Mi az? – kérdezi Felicity.

– Erről a boltról Miss McCleethy egy hirdetést őrzött a táskájában. Biztosan fontos, mert különben alig volt valami holmija – teszem hozzá.

– Könyvesbolt? – ráncolja az orrát Ann.

– Nézzük meg! – javasolja Felicity.

Bebújunk a barlanghoz hasonló, sötét helyiségbe. A gyér fényben por kavarog. Nem igazán lehet tiszta, rendes boltnak nevezni, azon tűnődöm hát, vajon Miss McCleethy miért kedveli.

A félhomályból egy hang szólít meg minket.

– Miben lehetek a szolgálatukra? – Egy hetven év körüli, hajlott hátú öregúr sántikál hozzánk a botjára támaszkodva. A térde minden lépésnél ropog az erőfeszítéstől. – Nagyon örülök a szerencsének! Mr. Theodore Day vagyok, a Golden Dawn tulajdonosa, könyvárus anno regni reginaé[15] ezernyolcszázhatvanegy óta.

– Örvendünk – mormoljuk kórusban.

– Mit keresnek, hm? Á, várjanak csak! Ne árulják el! Tudom, mi az. – A botjával mutatja az utat, és sebesen egy könyvekkel zsúfolt szekrényhez biceg. – Valami királylányosat talán? Vagy inkább kísértetjárta kastélyról és veszélybe jutott leányokról szólót? – A szemöldöke, mint két kövér, fehér hernyó, szemmel látható élvezettel ugrál a szemüvege felett.

– Ha lenne olyan kedves… – kezdem. Mr. Day az ujját rázza.

– Nem, nem, ne rontsa el! Megkeresem, amire vágyakoznak. – Mr. Day után baktatunk, ahogy végignézi a polcokat, bütykös ujját a bőrkötéses gerinceken jártatja, és maga elé motyogja a címeket. – Üvöltő szelek, Jane Eyre, Az otrantói várkastély, ó, higgyék el nekem, az aztán a nagyszerű könyv!

– Ha lenne olyan kedves, uram – emelem meg kicsit a hangomat. – Igazság szerint abban reménykedtünk, hogy találunk önnél valami könyvet a Rendről. Jól gondoltuk?

Mr. Day elcsodálkozik. Hernyóra emlékeztető szemöldökei egymásba szaladnak az orra felett.

– Istenem, istenem, ha nem tévedek, sosem hallottam róla… Mi is volt a címe?

– Nem cím – mondja Felicity olyan türelmetlenül, hogy szinte hallom a ki nem mondott „szenilis, vén bolond”-ot a végén.

– Hanem a könyv témája – segít ki minket Ann kedvesen. –A Rend. Egy nőkből álló társaság, akik varázslattal kormányozták a birodalmakat…

– Természetesen nem igazi nők! – szólok közbe. – Hisz csak egy meséről van szó.

– Á, szóval regényt keresnek? – Mr. Day a kócos fehér hajcsomók közötti kopasz feje búbját vakarja.

Lehetetlen feladat.

– Inkább mítoszt – magyarázom némi fejtörés után.

Mr. Day arca felderül.

– Á, van néhány kitűnő könyvem a mítoszokról. Erre parancsoljanak, kérem!

Egy szekrényhez vezet a bolt végében.

– Görög, római, kelta, skandináv, ó, a skandinávokat nagyon szeretem! Tessék, már mégis vannak.

---

[15] anno regni reginaé – (latin) az évjelölés szokásos módja: a királynő uralkodásának … évében

Felicity kétségbeesetten néz rám. Nem ezt keressük, de mit tehetünk egyebet, megköszönjük, és távozás előtt legalább egy pillantást vetünk rá. Az ajtó felett megszólaló csengő új vevő érkezését jelzi, és Mr. Day magunkra hagy minket. Vidám hangon kérdezi, hogy mivel szolgálhat. Női hang válaszol. Ismerem ezt a különös akcentust. Miss McCleethy az új vevő.

A könyvszekrény mögül kikukucskálva látom is őt a bolt előterében.

– Oda nézzetek! – suttogom.

– Hova? – kérdezi Ann, és ostobán kilép a könyvespolc mögül. Elkapom, és visszarántom magam mellé.

– Itt nézz át – csúsztatok félre két könyvet, melyek közt kilátunk, de rejtve maradunk.

– Miss McCleethy! – mondja Ann.

– Mit keres itt? – suttogja Felicity.

– Nem tudom – súgom vissza. – Nem hallok egy szót sem.

– Á, igen, éppen most érkezett meg – válaszol Mr. Day Miss McCleethy kérdésére, amit nem hallottunk.

– Micsoda? – kíváncsiskodik Ann. Felicity-vel rápisszegünk, és befogjuk a száját.

~ Egy pillanat türelmét kérem. Addig, ha kedve tartja, nézzen körül! – Mr. Day eltűnik egy bársonyfüggöny mögött. Nappali fény hullik be a piszkos ablakokon, és porködbe vonja Miss McCleethyt.

Jobb kezéről leveszi a kesztyűt, hogy jobban tudjon egy regényben lapozni, ami a pulton hever. A kígyógyűrűn megcsillan a napfény, és elvakít. Miss McCleethy otthagyja a pultot, s közelebb lép a rejtekhelyünkhöz. Ijedten kucorodunk le a padlóra, miközben fejünk felett könyveket emel le a polcról. Ha az alacsonyabb polcokról is leveszi…

– Már itt is van – jelenti ki Mr. Day, és előbukkan a bársonyfüggöny mögül. A rejtélyes könyvet papírba csomagolja, szalaggal átköti, s átnyújtja Miss McCleethynek. Egy pillanat múlva csilingelés jelzi, hogy a tanárnőnk távozott. Átkukucskálunk a résen, hogy megbizonyosodjunk, valóban elment, aztán Mr. Day-hez sietünk.

– Mintha az édesanyám kedves barátnője járt volna itt egy perccel ezelőtt, Mr. Day. Lenne olyan kedves elárulni, milyen könyvet vett? Úgy csodálom az ízlését – mondom a lehető legbűbájosabban.

A szemem sarkából látom, hogy Felicity meglepetten és csodálattal tátja el a száját. Nem csak ő tud füllenteni.

– Miss Wilhelmina Wyatt-tól a Titkos társaságok történetét. Én magam nem olvastam.

– Van belőle még egy példány? – kérdezem.

– Hogyne. – Mr. Day a bolt végébe sántikál, és a könyvvel tér vissza.

– Itt is van. Hát nem furcsa? Nem is törődtem eddig ezzel a könyvvel, ma mégis kettőt adok el belőle. Csak a szerzőt sajnálom.

– Hogy érti ezt? – kérdezi Felicity.

– Az a hír járja, hogy nem sokkal a könyv megjelenése után meghalt – suttogva közelebb hajol. – Állítólag az okkult tudományokkal foglalkozott. Gonosz dolgokkal. És most egy szép szalaggal átkötjük…

– Köszönöm, így is jó lesz, Mr. Day – nyúlok érte, mielőtt becsomagolhatná. – Sajnos, nagyon sietünk.

– Rendben van, akkor négy shilling lesz, kérem.

– Felicity? – nógatom.

– Én? – súgja Felicity. – Miért én fizessem?

– Mert nálad van pénz – mormolom kurta mosollyal.

– Ne nézzetek rám! – tiltakozik Ann. – Nekem nincs semmim.

– Négy shilling lesz – jelenti ki határozottan Mr. Day.

Végül kénytelenek vagyunk összeadni az összeget, hogy megvásárolhassuk Miss Wyatt baljós című könyvét.

– Először hadd nézzek bele én! Végül is három shillinget fizettem érte, te meg csak egyet – nyafog Felicity, amikor kisietünk a londoni napvilágra.

– Együtt nyissuk ki! – húzom vissza a könyvet.

– Ott van! – ijed meg Ann. Miss McCleethy épp előttünk megy el. – Most mit tegyünk?

– Szerintem kövessük – javasolja Felicity, s már utána is veti magát. Várj csak! – szólok rá, amikor utolérem. Fél szemmel Miss

McCleethyt figyelem, aki a sarok felé tart. – Nem biztos, hogy bölcs gondolat.

Ann természetesen Felicity pártját fogja.

– Te voltál rá kíváncsi, most legalább kideríthetünk róla valamit. Két ellenféllel nem bírok. Miss McCleethy megáll, és hátrafordul.

Rémülten bújunk össze egy köszörűs előtt. Miss McCleethy egy pillanat múlva folytatja az útját.

– Nos?! – Felicity hangjában több a kihívás, mint a kíváncsiság.

– Kések! – kiáltja a köszörűs. – Élesre köszörült kések! – Hangja elnyomja az utca zaját. Miss McCleethy már majdnem eltűnt.

– Kövessük! – döntöm el.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Jó ideje követjük Miss McCleethyt. Boltosok mellett megyünk el, akik ingujjban cipelik ki sietve a csomagokat a várakozó kocsikhoz, egy nő mellett, aki gyászos feketébe öltözve esedezik, hogy karácsony idején ne feledkezzünk meg a szerencsétlenekről. Egyikükre se figyelünk, csak a vadra, akit űzünk.

A Charing Crossnál Miss McCleethy azzal lep meg minket, hogy lemegy a földalattiba.

– És most mit tegyünk? – kérdezi Felicity.

Nagy levegőt veszek.

– Gondolom, felszállunk a földalattira.

– De még sosem utaztam vele! – bizonytalanodik el Ann.

– Én sem – ismeri el Felicity.

– Akkor itt az ideje – jelentem ki, bár a lélegzetem elakad a gondolattól. A földalatti vasút. Az is csak egy vasút, mindössze a föld alatt megy, Gemma. Vár a kaland, te pedig vakmerő lány vagy. Simon szerint.

– Ugyan már, Ann, ne félj! Add a kezedet! – biztatom.

– Nem félek – nyomul el mellettem, s úgy siet le a lépcsőn, ami a forgalmas londoni utcák alatti alagúthoz vezet, mintha ez volna a legtermészetesebb. Nem tehetünk mást, követjük. Hatalmas levegőt veszek, és nekiindulok. Félúton visszafordulok, Felicity kétkedve álldogál a lépcső tetején. Úgy néz rám, mintha Eurüdiké[16] volnék, akit visszakényszerítenek az alvilágba.

– Várj, Gemma! – kiáltja, és utánam fut.

A lépcső alján egy terembe lépünk. A gázlámpával megvilágított peronon állunk. Fejünk felett az alagút boltíves, fa mennyezete. Arrébb a peronon Miss McCleethy várakozik. Elrejtőzünk, míg be nem fut a vonat. Miss McCleethy beszáll, mi pedig gyors léptekkel a szomszédos kocsihoz sietünk. Nem tudom, mi izgalmasabb: az, hogy Miss McCleethy észrevehet minket, vagy, hogy életünkben először utazunk földalattin. Felváltva – úri hölgyhöz méltatlan módon – hajolunk előre, hogy Miss McCleethyt figyeljük, aki a maga részéről elégedetten olvassa Miss Wyatt titkos társaságokról szóló könyvét. Furdalja oldalamat a kíváncsiság, hogy mi köti le ennyire, de nem merek belenézni a könyvbe, nehogy szem elől veszítsem a tanárnőnket.

A kalauz bemondja, hogy azonnal indulunk. A vonat egy rántással nekilódul, és berobog az alagútba. Felicity megragadja a kezemet. Különös érzés ebben a sötét alagútban haladni, a gázlámpák halvány fénye úgy siklik át elképedt arcunkon, mintha hullócsillagok világítanák meg.

A kalauz a közelünkben áll, és a kocsi előteréből kiáltja szét az állomások neveit. Miss McCleethy fel se néz a könyvéből. De mikor a kalauz bemondja a Westminster Bridge-et, becsukja könyvét, és kiszáll. Biztos távolságból követjük. Amikor felérünk az utcára, hunyorgunk a hirtelen fényben.

– Felszáll a lóvasútra! – kiált fel Ann.

– Akkor végünk! – mondom. – Oda nem követhetjük, mert észrevesz.

Ann megfogja a kezemet.

– Meg tudjuk csinálni. Nézd csak a tömeget! Elvegyülünk benne. Ha meglát, majd azt mondjuk, a város nevezetességeivel ismerkedünk.

---

[16] Eurüdiké – Orpheusz, a híres lantos felesége volt a görög mitológiában. Kígyómarástól halt meg, mire Orpheusz bánatában írt egy dalt, és lement kedveséért az alvilágba. Hádészt meghatotta Orpheusz dala, s visszaadta az asszonyt. Ám Orpheusz nem tudta teljesíteni Hádész feltételét, hogy a kivezető úton nem nézhet hátra, követi-e a felesége, így az alvilág ura visszarántotta mögüle Eurüdikét.

Merész terv. Miss McCleethy a zsúfolt kocsi végébe megy. Mi elöl állunk úgy, hogy lehetőleg minél többen legyenek körülöttünk. Miss McCleethy a Westminster Bridge Roadnál leszáll, mi pedig majd eltapossuk egymást, hogy a nyomában maradjunk. Pontosan tudjuk, hol vagyunk. Nem is olyan régen jártam erre. Lambeth közelében, a Bethlem Királyi Kórház tőszomszédságában. Miss McCleethy fürgén indul el a kórház felé. Perceken belül már csak azt látjuk, ahogy bemegy a vaskapun, és felsétál a bejárat elegáns oszlopcsarnokához vezető úton. Hétrét görnyedve a sétányt szegélyező sövény mögé bújunk.

– Mit keres a Bedlamben? – kérdezi rosszat sejtve Felicity.

Végigfut a hátamon a hideg.

– Nell Hawkins a kórház betege.

– Csak nem képzeled, hogy Miss McCleethy kárt tesz benne? –kérdezi Ann illetlen izgalommal. Érezhetően nem bánná, ha ettől izgalmasabb lenne a délutánunk.

– Nem tudom – válaszolom. – De nyilván eszembe jutott, hogy ismerhetik egymást, méghozzá a Szent Viktóriából.

Egy darabig még álldogálunk a hidegben, de Miss McCleethy nem jön vissza, és félő, hogy nem érünk oda időben a Fannyval megbeszélt találkánkra. Kelletlenül távozunk, és több kérdés kavarog a fejemben, mint eddig. Mit akar Miss McCleethy a Bedlamben? Mit keres? Biztos vagyok benne, hogy kapcsolatban van Nell Hawkins-szal. Csak azt nem tudom, mit jelent ez a kapcsolat.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Felicity meghív minket magához egy késői uzsonnára. Gond nélkül befalunk – illem ide vagy oda – jó pár csinos kis szendvicset.

– Mit szóltok hozzá? – tudakolja Felicity két falat között. – Miss McCleethy a Bedlamben?

– Talán elmebeteg rokona van? – veti fel Ann. – Aki rossz fényt vet a családra.

– Vagy talán Nell Hawkinst látogatja meg – vélem.

– Erre most úgysem tudunk válaszolni. Lássuk inkább, mit ír Miss Wyatt, ha már Miss McCleethy olyan érdekesnek tartja – mondja Felicity, és mintha mi sem lenne természetesebb, magához veszi a könyvet. – A templomos lovagok, a szabadkőművesek, a Pokolbeliek Klubja[17], a haszaszinok[18]…, már a tartalomjegyzék is izgalmas. Á, meg is van! Kétszázötvenötödik oldal. A Rend.

A megadott oldalra lapoz, és hangosan olvasni kezd.

– „Minden nemzedékben lelkiismeretesen arra nevelték a lányokat, hogy elfoglalják a helyüket a Rend kiváltságosai sorában. Tizenhatodik életévük környékén figyelmesen szemügyre vették őket, hogy kiderítsék, a birodalmak melyiküket választotta ki, hogy aztán valóságos hatalommal ruházzák fel, s ki az, akinek a hatalma csak szalmaláng, ami hamar el is hamvad. Akikből nem lett kiválasztott, azokat elküldték, esetleg háziasszony és feleség vált belőlük, s többé eszükbe sem jutott a nagyhatalmú szellemidézők között töltött időszak. Mások szolgálatot teljesítettek; a Rend így vagy úgy szívességekre kérte fel őket, amikor eljött az ideje."

– „Vannak, akik azt állítják, hogy a Rend sohasem létezett, csak egy mese, mint a tündérekről, a koboldokról és a boszorkányokról, a királylányokról vagy az olimposzi halhatatlan istenekről szóló regék, melyek az irodalmi műveket oly érdekessé teszik a fogékony fiatal lányok szemében, akik hinni szeretnének az ilyen fantáziaszüleményekben. Mások szerint a Rend asszonyai kelta pogányok voltak, akik ugyanúgy eltűntek az idők ködében, mint Merlin, Artúr király és a Kerekasztal lovagjai. Megint mások valóságos rémtörténetet suttognak: a Rend egyik tagja elárulta őket, amikor emberáldozatot ajánlott fel…"

Felicity szeme végigfut a sorokon, és magában olvas.

– Hangosan olvasd! – tiltakozom.

– Csupa olyasmi, amit már ismerünk – mondja.

– Majd én olvasom tovább – veszem át a könyvet. – „Az elmebetegek, a szenvedélybetegek, a szegények vagy az éhezők, a szerencsétlen lelkek rászorultak a Rend segítségére, mert zavaros és gyönge elméjük képtelen volt ellenállni a sötét szellemek hangjának, akik bármikor megszólíthatták őket…"

Az ópiumfüggő, a szenvedélybeteg. Apámra gondolok. De nem, őt már megmentettem! Biztonságban van.

– Ha a szellemek befurakodhatnak az őrültek elméjébe, hogy lehetünk biztosak Nell Hawkinsban? – kérdezi Ann. – És ha máris gonosz célra használják fel?

Felicity egyetért.

– Nyugtalanító gondolat.

Mr. Careytől ma tényleg hátborzongató figyelmeztetést kaptam, de Nell nem ijesztett meg. Rémült volt inkább. Megrázom a fejemet.

– Szerintem Nell elkeseredetten küzd, hogy a szellemek fel ne használhassák. Biztosra veszem, hogy ezért olyan nehéz a bizalmába férkőzni.

– Vajon meddig tarthat ki még? – tűnődik Ann.

---

[17] Pokolbeliek Klubja – XVIII. századi zártkörű klub arisztokrata élvhajhászoknak

[18] haszaszinok – gyilkos szekta az 1300-as évekből

Nem tudom a választ.

– Hadd folytassam – veszi ki a könyvet a kezemből Felicity.

– „Való igaz – olvassa fennhangon –, bár sokan oktalanságnak tartják, hogy a Rend még ma is létezik, tagjai csupán elrejtőztek. Számos, csak a tagok által felismerhető jelképről ismerik fel egymást; ilyenek a holdsarló-szem, a kettős lótuszvirág, a rózsa, az összefonódó kígyók…”

– Akárcsak Miss McCleethy gyűrűje! Miss Moore is említette, hogy jelkép – jegyzem meg. – És ugyanilyen gyűrűt láttam a három lánnyal kapcsolatos látomásomban is.

– Tényleg? – kerekedik el Ann szeme.

– „És ez még nem minden – folytatja Felicity hangosan. Nem szereti, ha bármi okból félbeszakítják. – A Rend papnői az anagrammát[19] is felhasználták, ami kiváltképp akkor bizonyult hasznosnak, amikor személyazonosságukat el akarták titkolni az őket üldözők előtt. Jane Snow-ból így lett Jean Wons, és a Rend tagjain kívül senki nem sejtett semmit.”

Felicity felkap egy papírlapot.

– Készítsük el a saját anagrammáinkat! – javasolja. – Kíváncsi vagyok, mi lenne a titkos nevem! – Mókázik. Magunk között nem az a sznob, akinek ismerjük. Nem tart attól, hogy a lelkesedése miatt nevetségesnek tűnik.

– Rendben van – egyezem bele.

Felicity leírja a nevét a lap tetejére. Felicity Worthington. A betűkre meredünk, s várjuk, felfedik-e új, titokzatos nevünket.

Ann írni kezd.

– Felicity Worthingtonból City Worth Gin If Lento lesz (Ginre Érdemes Város Ha Lassú Tétel).

Felicity grimaszol egyet.

– Miféle név ez?

– Képtelen – szúrom közbe.

– Próbáld meg még egyszer, Ann! – rendelkezik Felicity.

Ann nekilát újra, s úgy összpontosít, mintha sebészként most készülne belevágni a páciensbe. – Wont Left in City Groh (Nem Lenne Elhagyott Groh Városában)? – veti fel.

– Ennek végképp semmi értelme! – fanyalog Felicity.

– Pedig igyekszem!

Nekem sem megy jobban. A Gemma Doyle betűit újra meg újra átrendezem, és mindig ugyanaz jön ki.

– Neked hogy megy, Gemma? – firtatja Felicity.

– Szóra sem érdemes – gyűröm össze a papírt. Felicity kikapja a kezemből, és kisimítja.

– Dog Mealy Em! (Kutya Finomkodó Négyzet) – A lányok hahotázni kezdenek, és máris bánom, hogy megkaparinthatták.

– Jaj, ez óriási! – kiabálja Felicity széles jókedvében. – Ezentúl csak a rendbeli titkos anagramma-neved szerint emlegetünk: Kutya Finomkodó Négyzet.

Csodás.

– Megpróbálom még egyszer.

– Csak tessék! – mondja Felicity, s úgy vigyorog, mint egy zsákmányát sarokba szorító macska. – De nekem már úgyis csak Kutya Finomkodó Négyzet maradsz.

Ann halkan nevetve hördül egyet, amitől csöpögni kezd az orra. Megtörli, s a bajusza alatt motyogja: Kutya Finomkodó Négyzet, amitől Felicity megint vihogni kezd. Bosszant, hogy ízetlen tréfájuk célpontja lettem.

---

[19] anagramma – egy szó betűinek felcserélésével alkotott új szó, szókapcsolat

– És a te titkos neved, Ann? – próbálok visszaszúrni. Ann csinos, karcsú betűi a lap széléig nyúlnak.

– Nan Washbrad.

– Nem ér! – háborodom fel. – Rendes névnek hangzik.

Ann megvonja a vállát.

– Jobb, ha egy név nem túl feltűnő, nem igaz? – Diadalittasan mosolyog, és a beálló csendben szinte hallom, amit nem mondott ki: Kutya Finomkodó Négyzet.

Felicity a tollával kocogtatja a papírt, és koncentrál. Elkeseredetten morogja:

– Sehogyan sem boldogulok a nevemmel. Semmi se jön ki belőle.

– Van másik keresztneved? – kérdezi Ann. – Az segíthet. Több lesz a betű.

– Á, nem érdekes – hárítja el Felicity a kelleténél kicsit gyorsabban.

– Miért nem? – kérdezi Ann.

– Csak. – Felicity elpirul. Nem jellemző rá, hogy bármi miatt is elpiruljon.

– Rendben. Akkor mostantól az lesz a neved, hogy Ginre Érdemes Város Ha Lassú Tétel. – Élvezem, mekkora kínban van.

– Ha kíváncsi vagy, hát Mildrade a második keresztnevem.

Felicity úgy néz a papírjára, mintha nem is a világtörténelem legszörnyűbb nevével volna megverve.

Ann az orrát ráncolja.

– Mildrade? Ez meg miféle név?

– Régi családi – szipog Felicity. – A szászokig visszavezethető.

– Ó! – kiált fel Ann.

– Szép – jegyzem meg, és mindent elkövetek, hogy a nevetéstől ne remegjen a szám széle.

Felicity a tenyerébe temeti az arcát.

– Borzasztó, ugye? Egyszerűen utálom! Nincs erre udvarias válasz.

– Szó sincs róla. – Nem tudom leküzdeni, hogy hangosan ki ne mondjam. – Mildrade.

Felicity dühösen hunyorít.

– Kutya Finomkodó Négyzet. Ezt éjfélig folytathatnánk.

– Tűzszünet?

– Tűzszünet – bólint.

Ann kivágja Felicity nevének betűit, a kis négyzeteket ide-oda lehet tologatni, amíg értelmes név nem jön ki belőlük. Unalmas munka, egy perc múlva már csak bámulom a betűket, miközben azon jár az eszem, mit is szeretnék vacsorára. Felicity kijelenti, hogy nincs megoldás, és a díványon elnyúlva olvassa tovább Miss Wyatt titkos társaságokról szóló művét. Csak Ann böngészi kitartóan Felicity rejtjelét, elkeseredetten összpontosít, jobbra-balra tologatja a betűket.

– Aha! – kiált fel végül.

– Hadd nézzem!

Felicity félredobja a könyvet, és az asztalhoz rohan. Odamegyek hozzájuk. Ann büszkén mutat az íróasztalra, ahol a csálén kivágott négyzetekből új név formálódott. Felicity hangosan olvassa:

– Maleficent Oddity Ralingworth (Gonosz Furcsaság Ralingworth). Ó, milyen remek!

– Igen – bólintok. – Gonosz és furcsa.

– Kutya Finomkodó Négyzet! – torkol le Felicity.

Még próbálkoznom kell a nevemmel. A papír egyik sarkába Ann többször is leírta a nevet: Mrs. Thomas Doyle, hogy kipróbálja az aláírást, ami sosem lesz az övé, és restellem, hogy kihúztam Tom listájáról, mielőtt esélyt kaphatott volna. Ezt még jóvá kell tennem.

Ann egy névre mered.

– Mi az? – kérdezem.

– Miss McCleethy nevével kísérletezem – magyarázza.

Felicityvel körbefogjuk.

– Mire jutottál?

Ann megmutatja az eddigi eredményt: Claire McCleethy Let Her Claim Ccy I'm Clear Celt Hey C Ye Thrice Calm Cel The Mai Cire Leccy.

Felicity kacagni kezd.

– Ennek aztán se füle, se farka! Let Her Claim Ccy (Hadd Követelje Ccy)? Mai Cire (Rossz Cire)?

Ann betesz még egy C-t. Kijön a Kirké.

– Próbáld a teljes nevet! – ajánlom.

Ann még egyszer leírja a nevet, kis négyzetekre szabdalja, ide-oda tologatja. Több kombinációt is kipróbál: Circe Lamcleethy, Circe the Lamcley, Circe the Mai Cley, Circe the Ye Call M.

– Tedd az y-t a The mögé – tanácsolom. Circe They E Call M.

Ann átcseréli a betűket, míg ezt nem olvassuk: They Call Me Circe (Kirkének hívnak).

Döbbenten bámulunk.

– Claire McCleethy anagramma – suttogja Ann.

– Kirké visszatért a Spence-be – borzong meg Felicity.

– Meg kell találnunk a Templomot, méghozzá mielőbb – teszem hozzá.

Pippa a Gorgó mellett üldögél, amikor megérkezünk a birodalmakba.

– Nézzétek! Mindenkinek fontam koszorút! Ez a karácsonyi ajándékom! – A karján kis virágkoszorúk lógnak, amiket sorban a fejünkre tesz. – Gyönyörű!

– Tökéletes, Pip! – gügyögi Felicity.

– És vigyáztam a varázslatos nyilakra – teszi hozzá Pip, Felicity vállára akasztva a tegezt. – Megint hajókázunk a folyón?

– Nem – mondom.

A Gorgó egy pillanatra felém fordítja zöld arcát.

– Ma nem utazunk, Mindenható? – sziszegi.

– Köszönöm, nem. – Legutóbbi hajóutunk jut az eszembe, a pillanatnyi tétovázás. Nem tudom, megbízhatok-e a behemót szörnyben, aki egykor fellázadt a Rend ellen. Jó okuk lehetett rá, hogy bebörtönözték.

Intek a többieknek, hogy kövessenek a kertbe. A mérges gombák megnőttek. Némelyik akkora, majd' szétrobban.

– Kiderítettük, hogy tanárnőnk neve a Kirkének hívnak anagrammája – meséli Felicity Pippának, miután elmondta napunk valamennyi hírét.

– Milyen izgalmas! – kiáltja Pippa. – Bárcsak ott lettem volna, és követhettem volna én is! Bátrak voltatok!

– Mit gondoltok, Mrs. Nightwing is gyanús? – kérdezi Felicity. –Elvégre barátnők.

– Erre még nem is gondoltam. – Elfog a nyugtalanság.

– Nem akarta, hogy tudjunk a Rendről! Ezért bocsátotta el Miss Moore-t. Talán Mrs. Nightwingnek titkolnivalója van – veti fel Pippa.

– Vagy semmit sem tud róla – veszi a védelmébe Ann. Mrs. Nightwing az egyetlen, aki anyaként szerette. Tudom, milyen érzés, ha megfosztanak a bizonyosságtól, amit egy szeretett ember iránt érzünk.

– Mrs. Nightwing már akkor a Spence-ben tanított, amikor Sarah és Mary odajártak. És ha egész idő alatt segített Sarah-nak, aki csak a pillanatot várta, hogy visszatérhessen? – kérdezi Felicity.

– Nem t… tetszik ez a beszéd – dadogja Ann.

– És ha…

– Fee! – szakítom félbe, és a szemem sarkából Ann-re pillantok. – Jobban tennénk, ha nekifognánk megkeresni a Templomot. Nell Hawkins azt mondta, keressük az ösvényt. Láttál errefelé ösvényt, Pip? – fordulok hozzá.

Pip fürkésző tekintetet vet rám.

– Ki az a Nell Hawkins?

– Egy őrült a Bedlamből – feleli Ann. – Gemma szerint tudja, hol találjuk a Templomot.

– Tréfálsz?! – kacag Pippa.

– Nem – vörösödöm el. – Láttál ösvényt?

– Több százat. Milyen ösvényt keresünk?

– Nem tudom. Az igazat. Csak ennyit mondott.

– Hát ez nem sokat jelent – sóhajt fel Pippa. – Csak egy van, ami kivezet a kertből, és amin nem jártam még.

– Mutasd meg! – kérem.

Az ösvény, amiről beszél, egy keskeny csapás, ami áthatolhatatlan levélbozótban tűnik el. Keserves lassúsággal jutunk előre. Minden lépésnél félre kell tolnunk a széles leveleket és vastag szárakat, nedvük a kezünkre csorog, míg úgy nem ragadunk, mintha szirupba nyúltunk volna.

– Milyen fárasztó! – panaszkodik Pippa. – Remélem, erre kell menni. Rosszulesne, ha hiába törnénk magunkat.

Egy szár egyenesen az arcomba csapódik.

– Mit mondtál? – kérdezi Felicity.

– Én? Semmit – válaszolom.

– Hangokat hallottam.

Megállunk. Most már én is hallom. Valami mozog a sűrűben. Egyszerre érzem, hogy kár volt erre jönni, miközben semmit sem tudunk az útról. Kinyújtott kézzel megállítom a barátnőimet. Felicity elővesz egy nyilat. Feszülten, ugrásra készen állunk.

Figyelő szempár jelenik meg egy pálmafa levelei között.

– Halló! Ki van itt? – szólítom meg.

– Segíteni jöttek? – kérdezi egy halk hang.

Fiatal nő lép elő a fa mögül, mi pedig felhördülünk. Jobb oldala rettenetesen megégett. Kezéből csak a csontok maradtak. Látja arcunkon az elszörnyedést, s próbálja a kendője maradványaival takargatni magát.

– Tűz volt a gyárban, kisasszony. Úgy kapott lángra, mint a száraz tapló, mi meg nem jutottunk ki időben – magyarázza.

– Mi? – kérdezem, amikor ismét meg tudok szólalni.

Háta mögött vagy tucatnyi fiatal lány áll, többen megégtek, valamennyien halottak.

– Igen, mi, akik nem tudtunk kimenekülni. Volt, aki megégett, mások kiugrottak, és összezúzták magukat – részletezi.

– Mióta vannak itt? – kérdezem.

– Nemigen tudnám megmondani. Örökkévalóságnak tűnik.

– Mikor volt a tűz? – kérdezi Pippa.

– 1895. december 3-án, kisasszony. Nagy volt aznap a szél. – Két hete vannak hát itt, rövidebb ideje, mint Pippa. – Már láttam magát, kisasszony – biccent Pippa felé. – Magát és az urat.

Pippa teljesen elhűl.

– Soha életemben nem láttam még! Nem tudom, miről beszél!

– Bocsánat, ha megsértettem, kisasszony. Nem akartam rosszat. Fogalmam sincs, Pip miért ilyen rosszkedvű. Egyáltalán nem javít a helyzetünkön.

A lány megrántja a ruhaujjamat, s el kell fojtanom a sikolyt, mikor látom iszonyatos kezét.

– A mennyben vagy a pokolban vagyunk, kisasszony?

– Egyikben sem – hőkölök hátra. – Hogy hívják?

– Mae-nek. Mae Sutternek.

– Mae – suttogom. – Van maguk között olyan, aki furcsán viselkedik?

Elgondolkodik.

– Bessie Timmons – mutat egy másik szörnyen összeégett lányra, akinek csúnyán eltört a karja is. – De az igazat megvallva, mindig is különös volt kicsit. Egyedül, félrevonulva beszélt valakivel, aztán azt mondta, követnünk kell egy Télvidék nevű helyre, ott majd segítenek nekünk.

– Figyeljen rám nagyon, Mae! Nem szabad elmenniük Télvidékre! Hamarosan helyre áll a rend, és maga meg a barátnői átkelhetnek a folyón oda, ami azon túl fekszik.

Mae rémülten néz rám.

– És mi van ott?

– N… nem tudom pontosan. – Csekély vigasz. – De addig sem szabad bíznia senkiben, akivel itt találkozik. Megértette?

Keményen néz rám.

– Akkor miért bízzak magában, kisasszony? – Visszamegy a barátnőihez, s hallom, hogy így szól. – Nem segíthetnek nekünk. Magunkra maradtunk.

– Mennyi lélek, s mind az átkelésre várnak… – szólal meg Felicity.

– És arra, hogy megrontsák őket – teszi hozzá Ann.

– Nem tudhatod – mondja Pippa.

Elhallgatunk.

– Menjünk tovább! – javasolom. – Talán már közel a Templom…

– Nem akarok továbbmenni – jelenti ki Pippa még több borzalmat látni. Vissza akarok menni a kertbe. Ki tart velem?

A zöld növényzetet nézem. Az ösvény lassan elfogy a súlyos levelek alatt. A bozótban valami kísérteties fehérség villan. Susogva közeledik.

Bessie Timmons lép ki az ösvényre. Kemény a pillantása.

– Ha nem tudnak segíteni, miért nem takarodnak innen? Menjenek! Kotródjanak! Máskülönben…

Nem magyarázza meg, mi lenne „máskülönben”. Néhány lány mögé lép. Tömör falat alkotnak. Nem akarják, hogy itt maradjunk. Nem érdemes szembeszállnunk velük. Most semmiképpen.

– Gyerünk! – mondom. – Menjünk vissza! Visszafordulunk az ösvényen. Bessie Timmons utánunk szól:

– Ne legyenek olyan rátartiak! Hamarosan olyanok lesznek, mint mi. A barátaink eljönnek értünk, és rendbe hoznak minket! Királynőkké tesznek! Magukból meg csak por marad!

Szótlanul gyalogolunk vissza a kertbe. Fáradtak vagyunk, ragacsosak, rosszkedvűek, különösen Pippa.

– Miért nem érezzük végre jól magunkat? – fortyan fel, amikor elérjük a rúnák régi helyét. – Olyan lehangoló a Templomot keresni!

– Tudok egy kellemes játékhelyet, milady.

A lovag kilép egy fa mögül. Meghökkenünk. Vászonba csavart tárgyat tart a kezében. Halkan felsikoltunk, mire a lovag fél térdre esik.

– Megijesztettelek benneteket? – hajtja félre a fejét, és szalmasárga haja a szemébe hullik. Elbűvölő.

Pippa komoran pillant rá.

– Nem szólítottalak.

– Nagyon sajnálom – mentegetőzik a lovag, de nem úgy tűnik, mintha bántaná a dolog. Inkább kárörvendő a nevetése. – Hogy lakoljak meg a bűnömért, milady? Mit parancsolsz? – Tőrét a torkához szorítja. – Ontsam a véremet, milady?

Pippa különös módon hűvös marad.

– Tégy, amit akarsz!

– Mit kívánsz, milady?

Pippa elfordul, hosszú fekete fürtjei a hátára omlanak.

– Azt, hogy hagyj magamra!

– Rendben van, milady – egyezik bele a lovag. – De hagyok itt egy ajándékot.

Földre dobja a csomagot, és visszamegy a bozótba.

– Mintha azt mondtad volna, megszabadultál tőle – jegyzi meg Felicity.

– Igen. Én is azt hittem – válaszol Pippa.

– Mit hozott? – kérdezi Ann. Kicsomagolja a tárgyat, aztán halk sikollyal dől hátra a fűben.

– Mi az? – rohanunk oda Felicityvel.

Egy vérrel szennyezett, legyekkel borított kecskefej fekszik a földön.

– Ez iszonyú! – nyögi Ann, és szájára tapasztja a kezét.

– Ha a lovagod valaha is visszatérne, volna hozzá néhány keresetlen szavam! – fogadkozik Felicity kipirulva.

Valóban iszonyú, s eltöprengek, hogy tehette ezt a kegyetlenséget a lovag, akit egykor Pippa álmodott és hívott életre, s aki a varázslat révén kötődik hozzá. Pippa behatóan tanulmányozza a kecskefejet. Gyomrára szorítja a kezét, s először azt hiszem, mindjárt hányni vagy sírni fog, de aztán csak megnyalintja a szája szélét, szemében pedig sóvárgás tükröződik.

Észreveszi, hogy figyelem.

– Majd tisztességesen eltemetem – mondja, és belém karol.

– Helyes – fordulok el.

– Gyertek vissza holnap! – kiabálja utánunk. – Megpróbálkozunk majd egy másik ösvénynyel. Holnap biztos megtaláljuk!

Felicity kandallópárkányán a díszes óra kakukkolása egész órát jelez. Mintha órákig lettünk volna távol, pedig londoni idő szerint egy másodperc sem volt. Még most is nyugtalanítanak a nap eseményei: Miss McCleethy a Bedlam előtt, az anagramma, Mae Sutter és a barátnői. S Pippa. Igen, főként Pippa.

– Mit szólnátok egy kis szórakozáshoz? – kérdezi Felicity. A bejárati ajtó felé fut, mi meg a nyomában.

Shames, a komornyik utánunk ered.

– Mi a baj, Miss Worthington?

Felicity lehunyja a szemét, és kinyújtja a kezét.

– Nem is lát minket, Shames. A nappaliban ülünk, és teázunk. Shames egy szót sem szól, csak megrázza a fejét, mintha nem értené, miért van nyitva az ajtó. Becsukja mögöttünk, szabadok vagyunk.

A londoni köd elrejti a csillagokat. Itt-ott felcsillannak, de a borús égen áttörni nincs erejük.

– Mit tegyünk? – kérdezi Ann.

– Bármit – vigyorodik el szélesen Felicity.

Egy hűvös éjszakán, a varázslat révén, London felett repülni páratlan élmény. Az urak most jönnek ki a klubjaikból, hintók sora vár rájuk. A szegény, mocskos kis utcakölykök a Temze sáros partján turkálnak, pénzt és egy kis szerencsét keresnek. Elég lejjebb szállnunk, hogy megérintsük a West End színházainak a tetejét, megfogjuk ujjhegyünkkel a parlament hatalmas, gótikus tornyait. Mégis tesszük. Ann leül a Big Ben gigantikus óratornya mellé a tetőre.

– Nézzétek! – nevet. – Mandátumom van a parlamentben!

– Bármit megtehetünk! Belopózhatunk a Buckingham-palotába, és felvehetjük a koronaékszereket! – mondja Felicity, s lábujjhegyen átlépked a nyurga tornyok fölött.

– Jaj, csak nem gondolod komolyan? – szörnyed el Ann.

– Dehogy – jelentem ki határozottan.

Felvillanyoz a végtelen szabadság. Sétarepülést végzünk a folyó felett, és megpihenünk a Waterloo híd alatt. Egy evezős csónak suhan el alattunk, lámpája küszködik a ködd el, de nem sikerül áttörnie. A csónakban idős úr, s bármilyen furcsa, hallom a gondolatait, ahogy hallottam a Haymarketen a megesett nőkét, vagy a Hyde Parkban az elegáns hintóikban ülő cilinderes fickókét, amikor elrepültünk felettük. Halkan szól, mintha egy másik szobában volnék, de ettől még pontosan értem őket.

Az öregember köveket tesz a zsebébe, és tudom, mire készül.

– Közbe kell lépnünk! Az a férfi a csónakban… – szólalok meg.

– Mi van vele? – fordul meg Ann a levegőben.

– Nem hallod?

– Nem – mondja Ann, és Felicity is csak a fejét rázza, miközben a hátán lebeg, mint egy úszó.

– Meg akarja ölni magát.

– Honnan tudod? – kérdezi Felicity.

– Hallom a gondolatait – válaszolom.

Kétkednek, de azért utánam repülnek a sűrű ködben. A férfi gyászos dalt énekel egy csinos leányról, akit örökre elveszített. Zsebébe süllyeszti az utolsó követ, és a billegő csónak szélére lép.

– Igazad volt! – sikkant fel Ann.

– Ki jár ott? – kiáltja a férfi.

– Van egy ötletem – súgom a barátnőimnek. – Kövessetek! Átrepülünk a ködön, s a férfi majd hanyatt esik, amikor megpillant három lányt, akik felé siklanak.

– Nem szabad ilyen kétségbeesett lépésre szánnia magát – mondom remegő hangon. Remélem, elég másviláginak hangzik.

A férfi térdre hullik, szeme kitágul.

– Kik maguk?

– A karácsony szellemei, és jaj azoknak, akik nem veszik komolyan a figyelmeztetéseinket! – jajdulok fel.

Felicity felnyög, és a hatás kedvéért még röpköd egy kicsit. Ann tátott szájjal bámulja, engem meg lenyűgöz Felicity gyors helyzetfelismerése és mutatványa.

– Mire akar figyelmeztetni? – nyöszörgi a férfi.

– Ha nem gondolja meg magát, szörnyű átok sújtja majd – jelentem ki.

– És a családját is – kántálja Felicity.

– És azok családját – teszi hozzá Ann, amit ugyan túlzásnak érzek, de már nem lehet visszavonni.

Fenyegetésünknek hatása van. A férfi olyan sebesen szedi ki zsebéből a köveket, hogy attól tartok, felborítja a csónakot. – Köszönöm! – hálálkodik. – Nagyon köszönöm!

Elégedetten repülünk haza, kacagunk a találékonyságunkon, és magabiztossá tesz, hogy megmentettünk egy emberéletet. Amikor ismét a Mayfair elegáns házainál járunk, Simonék háza hívogat. Milyen könnyű lenne a közelébe repülni, esetleg hallani a gondolatait. Bizonytalanul lebegek' egy kicsit, közeledek is a házhoz, de az utolsó pillanatban irányt változtatok, s inkább Felicity és Ann után suhanok a nappaliba, ahol azóta kihűlt a tea.

– Milyen izgalmas volt! – foglal helyet Felicity.

– Igen – ért egyet Ann. – De vajon mi miért nem hallottuk a gondolatait?

– Nem tudom – válaszolom.

Kifogástalanul tiszta ruhában és kötényben egy kislány óvakodik be. Nem lehet több nyolcévesnél. Szőke haja széles fehér szalaggal van összefogva, szeme ugyanolyan szürkéskék, mint Felicityé, és egyébként is nagyon hasonlít rá.

– Mit akarsz?! – förmed rá Felicity. Megjelenik a nevelőnő is.

– Bocsásson meg, Miss Worthington! Miss Polly elvesztette a babáját. Mondtam is, hogy jobban kellene vigyáznia a játékaira.

Ó tehát a kis Polly. Sajnálom, amiért Felicityvel kell élnie.

– Tessék. – Felicity elővesszi a babát egy perzsaszőnyeg alól. – Várj csak, megnézem, rendben van-e.

Felicity úgy tesz, mintha dajkálná a babát, Polly kuncogva nevet, de amikor Felicity lehunyja a szemét, s kezét a baba fölé teszi, érzem, hogy megbolygatja a varázslatot, amit magunkkal hoztunk.

– Felicity! – kiáltok rá, és megzavarom az összpontosítását. Átnyújtja Pollynak a babát.

– Tessék, Polly. Így már jobb. Van most már valaki, aki törődik veled.

– Mit műveltél? – kérdezem, amikor Polly kimegy, hogy a nevelőnője visszakísérje a gyerekszobába.

– Ne nézz így rám! – húzza fel az orrát Felicity. – Eltört a baba karja, én csak megjavítottam.

– Ugye, nem tennél kárt benne? – kérdezem.

– Nem, dehogy – feleli hűvösen Felicity.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Másnap, amint felkelek, rögtön írok a Szent Viktória Leányiskola igazgatónőjének, hogy megkérdezzem, mikor volt náluk alkalmazásban Miss McCleethy. Azonnal küldöm Emilyvel a levelet a postára, meg se száradt rajta a tinta.

Csütörtök van, Miss Moore ma képtárba visz minket, ahogy ígérte. Omnibusszal utazunk a londoni utcákon. Csodálatos odafent ülni, tartani arcunkat a szélbe, s figyelni a járdákon nyüzsgő tömeget, az áruval megrakott szekereket húzó lovakat. Már egy hét sincs karácsonyig, és váratlanul hidegre fordult az idő. Súlyos hófelhők takarják a napot. Fehér aljuk a kémények tetejét érinti, mintha hosszú út előtt pihennének meg egy kicsit, mielőtt továbbgördülnek a következő kéményig.

– Rögtön megérkezünk – kiáltja túl Miss Moore az utca zaját. Feltámadt a szél, s kénytelen egyik kezével a kalapját a fejére szorítani. A megállónál óvatosan leereszkedünk az omnibusz alsó szintjére vezető lépcsőn. Elegáns egyenruhájú kalauz fogja meg a kezünket, és lesegít az utcára.

– Istenem! – sopánkodik Miss Moore, és a kalap alá igazítja a haját. – Azt hittem, elvisz a szél.

A képtár egy volt úri klubban található. Sokan keresik fel ma a kiállítást, így népes társaságban sétálunk emeletről emeletre, nézzük a pompás festményeket. Miss Moore végigvezet minket egy termen, ahol a kevésbé ismert művészek alkotásai függnek. Tűnődő hajadonokról készült portrék, tengeri csaták tüzes jelenetei és idilli tájképek sorakoznak, melyek láttán kedvem lenne mezítláb átszaladni a tájon. Az egyik sarokban hatalmas kép vonja magára a figyelmem. Angyalok serege harcol rajta, alattuk buja kert és egy magányos fa; jajveszékelő embereket kergetnek el. A kert alatt tüzes narancsfényben fürdő, fekete szikláktól szabdalt, tágas, kopár vidék. Fent a magasban, a felhőkön arany város terpeszkedik, közepén két angyal birkózik, összefonódva, de úgy, hogy azt sem lehet tudni, melyik. Mintha a birkózás tartaná őket fenn, különben mindketten a mélybe zuhannának.

– Talált valamit, ami a kedvére való? – bukkan fel mellettem váratlanul Miss Moore.

– Nem is tudom – válaszolom. – Nyugtalanító kép.

– A nívós művészet gyakran az. Mit tart felkavarónak ezen a képen?

Szemügyre veszem az olajfesték élénk árnyalatait, a tűz vöröseit és narancsszíneit, az angyalok szárnyának fehérjeit és halványszürkéit, a győzelemért megfeszülő izmok életteli tónusait.

– Kétségbeesést áraszt, mintha túl sok forogna kockán.

Miss Moore előrehajol, hogy elolvassa a festmény alatti réztáblát. „Ismeretlen művész, kb. 1801 táján készült. Lázadó angyalok serege.” Versnek hangzó idézetet mond:

– „…az uralom megéri, mégha a Pokolban is! Inkább Pokolban úr, mint szolga Égben…” John Milton: Elveszett paradicsom, első kötet. Olvasta?

– Nem – pirulok el.

– Miss Worthington? Miss Bradshaw? – fordul hozzájuk Miss Moore, de ők is a fejüket rázzák. – Istenem, mivé lesz a birodalom, ha a legjobb angol költőinket nem olvassuk? John Milton 1608-ban született, és 1674-ben halt meg. Elbeszélő költeménye, az Elveszett paradicsom Luciferről szól. – A középen látható sötét hajú angyalra mutat. – A mennyország legragyogóbb és legkedveltebb angyala, akit kiűztek a Paradicsomból, mert az Úr ellen lázadást szított. Miután Lucifer és lázadó angyalai elvesztették a mennyországot, megesküdtek, hogy a földön folytatják a harcot. Ann finoman kifújja az orrát.

– Nem értem, miért kellett harcolnia, ha egyszer a mennyben volt.

– Igaz. De nem érte be a szolgasággal. Többre vágyott.

– Mindene megvolt, amire csak vágyhatott, nem? – kérdezi Ann.

– Pontosan – jelenti ki Miss Moore. – Csakhogy kérnie kellett. Más szeszélyétől függött. Szörnyű dolog, ha valakinek nincs saját hatalma. Ha megtagadnak tőle dolgokat.

Felicity és Ann tekintete rám villan, engem meg bűntudat gyötör. Nekem van hatalmam, nekik nincs. Vajon gyűlölnek-e ezért?

– Szegény Lucifer! – mormolja Felicity.

– Szokatlan vélemény, Miss Worthington! – nevet Miss Moore. –De jó társaságban van, hisz maga Milton is szánalmat érzett iránta. És a festő is. Látják, milyen szépre festette a sötét angyalt?

Az ecsetvonásokból kibontakozik az angyalok erős, hibátlan alakja. Mintha szeretők lennének, akik megfeledkeztek mindenki másról. Csak a küzdelem számít.

– Kíváncsi vagyok… – mereng Miss Moore.

– Igen? – nógatja Ann.

– Mi van akkor, ha a gonosz valójában nem is létezik? Ha csak az emberiség találta ki, és a saját korlátainkon kívül nincs is mi ellen küzdeni? Ha csupán az akaratunk, a vágyaink és a választásaink harcolnak egymással?

– Pedig tényleg van gonosz – mondom, és Kirkére gondolok.

Miss Moore különös pillantást vet rám.

– Honnan tudja?

– Láttuk – bukik ki Ann száján. Felicity köhint, és cseppet sem kedvesen oldalba böki.

Miss Moore közelebb hajol.

– Igaza van. A gonosz valóban létezik. – A szívem megáll egy pillanatra. Vajon most mi jön? Vallomást tesz nekünk? – Az iskola befejezésének hívják – mondja borzongást tettetve, mi pedig kuncogunk. Komor, szürke házaspár megy el mellettünk éppen, s éles, rosszalló pillantást vetnek ránk.

Felicity úgy néz a képre, mintha meg akarná érinteni.

– Mit gondol, lehetséges, hogy… egyesek valahogy nem egészen jók? Hogy van bennük valami gonosz, ami arra késztet másokat, hogy… – Elakad a hangja.

– Hogy? – kérdezi Ann.

– Hogy rossz dolgokat tegyenek? Nem tudom, mire céloz.

Miss Moore a képet nézi.

– Valamennyien felelősek vagyunk a tetteinkért, Miss Worthington, ha erre kíváncsi.

Ha Felicity valóban ezt akarta tudni, mindenesetre nem árulja el. Nem tudom, választ kapott-e a kérdésére.

– Továbbmehetünk, hölgyeim? Meg kell még néznünk a romantikusokat. – Miss Moore határozottan elindul, megy tovább a kiállító teremben. Ann követi, Felicity azonban nem mozdul. Lenyűgözi a festmény.

– Ugye, nem hagynál ki? – kérdezi.

– Miből?

– A birodalmakból. A Rendből. Az egészből.

– Persze hogy nem.

Félrehajtja a fejét.

– Mit gondolsz, nagyon hiányzott nekik, amikor Lucifer lezuhant a mennyből? Vajon Isten megsiratta a bukott angyalát?

– Nem tudom – válaszolom.

Felicity belém karol, s a többiek után sétálunk, magunk mögött hagyva az angyalokat és örök harcukat.

– Jaj, te vagy az, Ann?! A mi Annie-nk!

Egy nő közeledik felénk. Túlöltözött, több gyöngysort, s a fülében olyan gyémánt fülbevalót visel, ami sokkal inkább egy estélyhez illene.

Lerí róla, hogy gazdag, és ezzel hetvenkedni is akar. Szégyellem magam helyette is. A férje, egy szépen nyírt bajuszú férfi, megbillenti előttünk a cilinderét. A hatás kedvéért díszes sétapálcát szorongat a kezében.

– É… én… – dadogja Ann. – Hadd m… mutassam be az unokatestvéremet, Mrs. Whartont.

Kezet fogunk, bemutatkozunk, s megtudjuk, hogy Mrs. Wharton Ann távoli unokatestvére, aki a taníttatását fizeti, hogy egy év múlva Ann nevelőnő lehessen a gyerekei mellett.

– Igazán remélem, hogy a kiállított képek nem illetlenek – ráncolja az orrát Mrs. Wharton. – Sajnálattal kell mondanom, hogy Párizsban láttunk egy obszcén kiállítást: anyaszült meztelen vademberekről készült festményeket.

– Elég drága is volt – nevet Mr. Wharton, bár elég rossz ízlésre vall, ha valaki a pénzt emlegeti.

Miss Moore hirtelen mozdulatlanná válik.

– Á, igazi műértők! Okvetlen meg kell nézniük a Moretti-képet – céloz egy meztelen Vénuszt, a szerelem istennőjét ábrázoló merész festményre, ami bizony pirulásra késztetett. Nyilván nem véletlenül hívja fel a Wharton házaspár figyelmét, próbára téve kényes ízlésüket.

– Ó, feltétlen megnézzük! – csicsergi Mrs. Wharton. – Milyen szerencse, hogy véletlenül összefutottunk, Annie! Elsa, a nevelőnőnk a vártnál hamarabb, már májusban elmegy, s szeretnénk, ha azonnal kezdenél. Charlotte és Caroline nagyon fognak örülni, hogy egy rokon lesz a nevelőnőjük, bár Charlotte most lett nyolcéves, és bizonyára alig várja, hogy valaki Charlotte kisasszonynak szólítsa. De ne hagyd, hogy e téren diktáljon neked! – Nevet, és láthatóan egyáltalán nem törődik Ann kínjaival.

– Mennünk kell, Mrs. Wharton – sürgeti a férje, és a karját nyújtja. Máris unja a társaságunkat.

– Hogyne, Mr. Wharton – szól a felesége. – írok majd Mrs. Nightingale-nek – teszi hozzá, eltévesztve a nevet. – Örülök, hogy megismerhettem önöket – mondja, s hagyja, hogy a férje, mint egy gyermeket, elvezesse.

Délutáni teára egy sötét, barátságos teázóba vonulunk vissza, ami nem hasonlít az ismerős klubokra és szalonokra, ahol a temérdek virág és kimért társalgás jellemző. Dolgozó nők törzshelye ez, szinte lüktet benne az élet. Felicityvel különben is fel vagyunk villanyozva a művészet erejétől. Kedvenc képeinkről beszélgetünk, Miss Moore pedig mesél a festőkről, amitől olyan kifinomultnak érezzük magunkat, mintha egy párizsi szalonban vendégeskednénk. Csak Ann hallgat. Teáját issza, s egymás után két nagy süteményt is megeszik.

– Ha így folytatod, nem férsz bele a karácsonyi báli ruhádba – pirongatja Felicity.

– Mit számít? – kérdezi Ann. – Hallottad az unokatestvéremet. Májusra már ott sem leszek az iskolában.

– Ugyan már, Miss Bradshaw! Mindig van más választás is – jelenti ki Miss Moore határozottan. – A jövője még nem dőlt el.

– Dehogynem. Ők segítettek, fizették a tanulmányaimat a Spence-ben. Az adósuk vagyok.

– Mi lenne, ha visszautasítaná őket, de felajánlaná, hogy visszafizeti az adósságát, amint máshol talál munkát? – kérdezi Miss Moore.

– Sose tudnám visszafizetni.

– Idővel biztosan sikerülne. Nem volna könnyű, de meg tudná oldani.

– Borzasztóan haragudnának rám – érvel Ann tovább.

– Igen, valószínűleg, de nem halna bele.

– Nem viselném el, ha valaki rossz véleménnyel lenne rólam.

– Inkább Mrs. Wharton kegyelemkenyerén élné le az életét, Miss Charlotte és Miss Caroline mellett?

Ann a tányérján elszórt morzsákra mered. Szomorú, de ismerem őt, a válasza igenlő. Halványan elmosolyodik.

– Talán olyan leszek, mint az iskolás lányok történeteinek hősnője: valaki megjelenik, és elvisz. Egy gazdag nagybácsi. Vagy belém szeret egy jó ember, aki feleségül akar venni. – Idegesen rám pillant, és tudom, hogy Tomra gondol.

– Ilyen nagy dolgokban igazán kár reménykednie – mondja Miss Moore. Ann szipog, és nagy könnycseppek hullnak a teájába.

– Ejnye, no – simogatja meg a kezét Miss Moore. – Van még idő. Mit tegyünk, hogy felvidítsuk? Nem volna kedve mesélni azokról a csodálatos dolgokról, amiket a birodalmakban tesznek?

– Ott gyönyörű vagyok – mondja Ann, és az elfojtott könnyek befátyolozzák a szavait.

– Igen, gyönyörű vagy – erősítem meg. – Meséld el azt is, mennyire megijedtünk a vízi nimfáktól!

Ann ajkán egy pillanatra átfut a mosoly.

– De elbántunk velük, ugye?

Miss Moore úgy tesz, mintha felkeltettük volna az érdeklődését.

– Ne tartsanak már bizonytalanságban! – mondja. – Meséljenek a vízi nimfákról!

Miss Moore odaadóan hallgatja színes nimfa-mesénket.

– Látom, mégis olvasnak. Az ókori görög mondák írnak ilyeneket a nimfákról és a szirénekről, akik a dalukkal tengerészek halálát okozzák. És sikerült megtalálniuk a Templomukat? Ugye, valami ilyesmit mondtak?

– Még nem. De voltunk a Golden Dawnban, a Bond Street közelében levő könyvesboltban, és találtunk egy könyvet a titkos társaságokról. Egy bizonyos Miss Wilhelmina Wyatt írta – meséli Ann.

– A Golden Dawn… – Miss Moore eszik egy falat tortát. – Nem tűnik ismerősnek.

– Miss McCleethy hirdetésén szerepelt a neve, amit a táskájában őrzött – kotyogja el Ann. – Gemma látta.

Miss Moore felvonja a szemöldökét.

– Nyitva volt – pirulok el. – Véletlenül vettem észre!

– Láttuk Miss McCleethyt is a boltban – mondja Felicity. – Ezt a könyvet kérte, így hát mi is megvettük. És szó van benne a Rendről!

– Tudta, hogy a Rend anagrammákba rejtette a tagok nevét, ha a szükség úgy kívánta? – kérdezem.

Miss Moore teát tölt nekünk.

– Valóban?

– Igen – ragadja magához Ann a szót –, és amikor elkészítettük Miss McCleethy anagrammáját, azt kaptuk, hogy Kirkének hívnak! Ez bizonyítja.

– Mit? – kérdezi Miss Moore, és kilöttyint egy kis teát, amit a szalvétájával kell felitatnia.

– Nyilván azt, hogy Miss McCleethy Kirké. S ördögi céllal tér vissza a Spence-be – magyarázza Felicity.

– A rajz- vagy a latintanítás volna az? – kérdezi Miss Moore fanyar mosollyal.

– Ez komoly dolog, Miss Moore – erősködik Felicity. Miss Moore ünnepélyes arccal dől előre.

– Az is komoly, ha valakit boszorkánysággal vádolunk, amint bemegy egy könyvesboltba.

Feddést kaptunk, csendben isszuk a teánkat.

– Követtük – jegyzi meg Ann halkan. – A Bedlambe ment, ahol Nell Hawkins él.

Miss Moore abbahagyja az ivást.

– Nell Hawkins. Ő meg kicsoda?

– Egy lány, aki hisz a Rendben. Azt mondja, Kirké megpróbál eljutni hozzá. Ezért őrült meg – mondja Ann élvezettel. Tényleg van érzéke a hátborzongató dolgokhoz.

– Tom, a bátyám segédorvos a Bethlemben. Nell Hawkins a kórház páciense – fűzöm hozzá magyarázatul.

– Érdekes. És beszélt ezzel a lánnyal?

– Igen – válaszolom.

– Elmondta, hogy Miss McCleethy ismerőse?

– Nem – felelem kissé zavartan. – Tényleg őrült, nehéz megfejteni a zavaros beszédét. De a Szent Viktória Leányiskolában tanult, amikor ez a szörnyű baj érte, s okkal gyanítjuk, hogy Miss McCleethy ugyanabban az időben az iskola alkalmazásában állt.

– Különös – jegyzi meg Miss Moore, s addig tölti a tejet a teába, amíg az zavarosan világosbarna nem lesz. – Egészen biztos ebben?

– Nem – ismerem el. – De érdeklődtem az igazgatónőjüknél. Rövid időn belül várom a választ.

– Akkor valójában semmit sem tudnak – erősíti meg Miss Moore, és kisimítja ölében a szalvétát. – S amíg így áll a dolog, tanácsolom, hogy óvatosan vádaskodjanak. Előre nem látható következményekkel járhat.

Bűntudatosan nézünk össze.

– Igenis, Miss Moore.

– Mit csinál, Ann? – kérdezi.

Ann egy papírlapra firkál. Megpróbálja eltakarni a kezével.

– S… semmit.

Felicitynek ennyi is elég, hogy megkaparintsa.

– Add vissza! – jajveszékel Ann, de nem sikerül neki visszaszerezni. Felicity kíméletlen. Felolvassa.

– Hester Moore, Room She Reet.

– Az ön nevének anagrammája – mondja Ann indulatosan. – Légy szíves, Fee!

Felicity elszántan olvas tovább.

– Ó, Set Her More (Tégy Neki Többet). Set More Hero (Tégy Több Hőst). – Felicity szeme felcsillan, és ördögi mosolyra húzódik a szája. – Er Tom? Eros He. (Er Tom? Erósz Ő.)

Nem számít, hogy semmi értelme, Annt porig alázza, hogy az utolsó mondatban Tom és Erósz együtt szerepelnek. Kitépi a papírlapot Felicity kezéből. A teázóban feltűnést okozunk gyerekes viselkedésünkkel, és szörnyű zavarba hoz, hogy a látogatásunk ilyen kellemetlenül ér véget. Miss Moore valószínűleg sosem hív meg többet hasonló kirándulásra. S csakugyan, előveszi a zsebóráját.

– Haza kell kísérnem önöket, lányok.

A kocsiban így szól:

– Igazán remélem, hogy nem kerülnek további ismeretségbe a vízi nimfákkal. Eléggé ijesztőnek tűnnek.

– Akkor már ketten félünk tőlük – borzong meg Ann.

– Talán engem is beleszőhetnének a történetbe. Szeretnék harcba szállni a nimfákkal – játssza meg Miss Moore a hőst, amivel megnevettet minket. Megkönnyebbülök. Nagyon élveztem a napot, s elkeserítene, ha nem lenne több ilyen találkozásunk.

Amikor Annt és Felicityt épségben kitesszük, még egy rövid utazás vár ránk a Belgrave Square-ig. Miss Moore most látja bájos házunkat először.

– Jöjjön be, kérem, és ismerkedjen meg a nagyanyámmal! – invitálom.

– Talán majd máskor. – Kicsit nyugtalannak látszik. – Valóban nem bízik Miss McCleethyben, Gemma?

– Van benne valami zavaró – vallom meg. – De nem tudnám megmondani, mi az.

– Rendben van – bólint Miss Moore. – Utána érdeklődöm. Talán semmi baj, és nevetünk majd, milyen ostobán viselkedtünk. Ám addig sem árt, ha óvatos vele.

– Köszönöm, Miss Moore! – hálálkodom. – Köszönök mindent!

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Belépek a házba, és Mrs. Jones-szal találom szemközt magam. –A nagyanyja a szalonban várja, kisasszony! – mondja magánkívül. –Meghagyta, hogy amint megérkezik, rögtön menjen oda.

Mrs. Jones szónoklata olyan vészterhesen hangzik, hogy attól tartok, valami szörnyűség történt Tommal vagy az apámmal. Amikor berobbanok a szalonba, nagymamát találom ott Lady Denby és Simon társaságában. Most érkeztem a hideg levegőről, az orrom a hirtelen melegben csöpögni készül. Nagy akaraterővel elállítom.

– Lady Denby és Mr. Middleton meglátogattak minket, Gemma – mondja nagymama rémült mosollyal, amikor meglátja feldúlt arcomat. – Megvárjuk, míg átöltözöl, hogy fogadhasd őket.

Nem kérés.

Amint szalonképes vagyok, sétálni indulunk a Hyde Parkba. Lady Denby és nagymama mögöttünk jönnek, s hagyják, hogy Simonnal beszélgessünk, miközben kísérnek is minket.

– Milyen kellemes idő van a sétára – jegyzem meg, bár néhány kósza hópehely hullik a kabátujjamra.

– Valóban – helyesel Simon, és megszán. – Hűvös, de szép.

A csend úgy feszül közöttünk, mint egy gumiszalag, mielőtt elpattan.

– Volt…?

– Járt…?

– Elnézést – mentegetődzöm.

– Nekem kell elnézést kérnem. Kérem, folytassa! – mondja Simon, és a szívem nagyot dobban.

– Csak arra voltam kíváncsi… – De mire is? Nincs mondanivalóm. Mégis annyira szeretnék beszélgetni, szellemes, szórakoztató és gondolatokkal teli lánynak mutatkozni, aki nélkül mások el sem tudják képzelni az életüket. A gond csak az, hogy jelenleg egyik képességnek sem vagyok a birtokában. Nagy csodának kellene bekövetkeznie, hogy akár a macskakövekre is szellemes megjegyzést tudjak tenni. – …hogy …úgy értem…, én… Hát nem szépek ilyenkor áfák?

A lekopaszodott, csúf törpe fák válaszul elfintorodnak.

– Valóban van bennük egy bizonyos elegancia – jegyzi meg Simon.

Rosszul alakul a beszélgetésünk.

– Igazán nem szívesen alkalmatlankodom, Mr. Middleton… – szólal meg nagymama. – Attól tartok, a nyirkos idő rosszat tesz a csontjaimnak. – A hatás kedvéért sántikálni kezd.

Simon bekapja a horgot, és a karját nyújtja.

– Nagyon szívesen, Mrs. Doyle.

Életemben nem voltam még ilyen hálás a félbeszakításért. Nagymama a hetedik mennyországban érzi magát, hogy kart karba öltve sétálhat egy vikomt fiával a Hyde Parkban, ahol az ablakokból bárki láthatja és irigyelheti. Mialatt nagymama az egészségéről kotyog, s hogy milyen nehéz rendes személyzetet találni manapság, meg egy csomó olyan dologról, amitől meg tudnék bolondulni, Simon titokban rám mosolyog, és én szélesen visszamosolygok rá. Megvan benne a tehetség, hogy még a nagymamával folytatott sétát is kalandossá tegye.

– Szereti az operát, Mrs. Doyle? – kérdezi Lady Denby.

– Az olaszt nem. De Gilbert-t és Sullivant[20] nagyon. Csodálatos zene!

---

[20] Gilbert és Sullivan – William. S. Gilbert (1836-1911) és Arthur Sullivan (1842-1900) a viktoriánus Anglia népszerű operett-szerzőpárosa. Tizennégy közös művük közül egyik legnépszerűbb a *Mikádó,* mely a mesebeli

Zavarba jövök nagymama ízléstelenségét hallva.

– Milyen szerencsés véletlen! Szombat este a Királyi Operaházban a Mikádót adják. Van páholyunk. Lenne kedvük velünk tartani?

Nagymama elhallgat, s először attól félek, katatóniába esett, de aztán rádöbbenek, hogy csak izgatott. Olyan ritkán történik vele ilyesmi, hogy teljesen odavan.

– Végtelen örömmel! – nyögi ki végül.

Operába megyünk! Még sosem voltam! Üdvözöllek benneteket, előkelően csúnya fák! Hallottátok? Operába megyek Simon Middletonnal! A szél susog kopasz ágaik között, úgy hangzik, mint egy távoli tapsvihar. Száraz levélburkok repkednek át előttünk, s a nedves macskakövekre tapadnak, ahol szétmorzsolódnak a talpunk alatt.

Egy fényes, fekete hintó gurul lassan felénk. Két paripa húzza, ragyog a szőrük, mintha kifényesítették volna. A kocsis szemébe húzza a cilinderét. Mikor a kocsi egy vonalba ér velünk, utasa a sötétből kegyetlen mosollyal rám néz. Heg húzódik a bal arcán. A férfi, akit első londoni napomon az állomáson láttam. Aki követett. Ahogy a hintó elhalad, gonosz vigyorral emeli meg a kalapját. A hintó megugrik egy gödörben, és hatalmas kerekein billeg. Egy női kéz bukkan elő, és megkapaszkodik az ajtó szélében. Nem látom a nő arcát, de a szél belekap köpenye ujjába, s az úgy libeg, mint valami figyelmeztetés. A köpeny színe mély sötétzöld.

– Miss Doyle? – hallom Simon hangját.

– Igen? – kérdezem, amikor meg tudok szólalni.

– Jól érzi magát? Egy pillanatra mintha rosszullét környékezte volna…

– Miss Doyle bizonyára átfázott. Okvetlen haza kell mennie, és a tűzhöz ülnie, hogy átmelegedjen – erősködik az anyja.

Csend van körülöttünk, még a szél is elállt, de a szívem úgy kalapál, hogy csodálkozom, miért nem hallják a többiek. A zöld köpeny ugyanis pontosan olyan, mint a látomásaimban, s biztos vagyok benne, hogy Kirké viseli, aki a Raksana egy tagjával a fényes, fekete hintóban ül.

Lady Denby és Simon távozása után nagymama forró fürdőt készíttet Emilyvel. Ahogy a mély kádba merülök, a víz végigzúdul a kád oldalán, s apró hullámokkal megállapodik az állam alatt. Csodálatos. Lehunyom a szemem, s engedem, hogy a karom a vízen lebegjen.

Hirtelen tör rám az éles fájdalom, és csaknem leránt a víz alá. A testem megmerevedik, képtelen vagyok uralkodni rajta. A víz a számba tolul, köpködni, köhögni kezdek. Páni rémületemben megragadom a kád peremét, kétségbeesetten próbálok kiszállni. Hallom a bogárraj zümmögéséhez hasonló, rettegett suttogást:

– Gyere velünk…

Alábbhagy a kín, s a testem most olyan könnyű, mint egy hópehely, mintha álmodnék. Nem akarom kinyitni a szememet. Nem akarom látni őket, de talán válaszolni tudnak a kérdéseimre, így lassan oldalra fordítom a fejem. Ott vannak: hátborzongatóak és kísértetiesek szakadt fehér ruhájukban, sötét karikával lélek nélküli szemük alatt.

– Mit akartok? – kérdezem, még mindig vizet köhögve.

– Kövess! – mondják, s úgy siklanak át a csukott ajtón, mintha semmi sem állná az útjukat.

Sietve a köntösömért nyúlok, és kinyitom az ajtót. Körülnézek, s látom, hogy a hálószobám előtt lebegnek, lidérces fényt árasztva a sötét folyosón. Mielőtt átsiklanának az ajtómon, intenek, hogy kövessem őket.

Remegve és vizesen, de a nyomukba eredek. Összeszedem minden bátorságomat, hogy meg tudjam őket szólítani.

– Kik vagytok? Tudtok mondani valamit a Templomról? Nem válaszolnak, hanem a szekrényhez lebegve várnak.

Japán egy távoli tartományában játszódik.

– A szekrényemben? Nincs ott semmi. Csak a ruháim és a cipőim.

Megrázzák sápadt fejüket.

– A válasz, amit keresel, itt van.

A szekrényemben? Örültek, akárcsak Nell Hawkins. Megkerülöm őket, amilyen óvatosan csak tudom, félretolom a ruhákat és a kabátokat, kapkodva nézem át a kalapos dobozokat és a cipőket, s töröm a fejemet, mit is kellene találnom, miközben halvány sejtelmem sincs róla..

– Mondtam, hogy nincs itt semmi! – tör ki belőlem végül elkeseredetten.

Megint az irtózatos kaparászó hang, ahogy hegyes cipőorrukat húzzák a földön. Hátratántorodom. Jaj, istenem, most aztán jól megcsináltam, magamra haragítottam őket! Kinyújtott karral közelednek, jönnek értem. Képtelen vagyok tovább hátrálni, az ágy utamat állja.

– Kérlek, ne! – suttogom összegömbölyödve, a szememet szorosan lehunyva.

A jeges ujjak megérintik a vállamat, s máris előttem a tomboló látomás, levegőt sem kapok, nemhogy segítségért kiáltanék. Az ódon kőromoktól a tengerből kinyúló sziklaszirtekig zöld mező terül el. A lányok nevetve futnak fehér ruhájukban. Az egyik kikapja a másik kezéből a hajszalagot.

– Megkapjuk ma tőle a hatalmat? – kérdi a lány, akinél a szalag van. – S meglátjuk végre azokat a gyönyörű birodalmakat?

– Remélem, mert szeretnék játszani a varázslattal! – mondja egy másik.

A lány, akinek a haja kibomlott a hiányzó szalag miatt, így kiált:

– Megígérte, hogy ma lesz a napja, ugye Eleanor?

– Igen! – feleli Eleanor magas, feszült hangon. – Jön nemsokára! Belépünk a birodalmakba, és minden a miénk lesz! Minden, amire valaha is vágytunk!

– És azt hiszi, ezúttal be tudsz vinni minket?

– Azt mondta, hogy igen.

– Jaj, Nell, milyen csodálatos!

Eleanor. Nell. A névtől összeszorul a mellkasom, nem kapok levegőt. Most először pillantom meg, ahogy a többiek felé sétál. Mozgása nehézkesebb, a haja göndör és fényes, az arca sima és gondtalan, mégis azonnal ráismerek. Nell Hawkins, mielőtt hatalmába kerítette az őrület.

A fülem mellett rovarszárnyak durva surrogása:

– Figyelj…

Mintha gyorsvonat rántana magával, minden villámgyorsan suhan el a szemem előtt. A lányok a sziklákon. A zöld köpenyes nő, az arcát nem látni. A Nell kezét megragadó kéz. A tenger felemelkedik, mint tekintetükben a rémület.

Megáll. A padlón lihegek. A szekrényre mutatnak. Mi lehet az? Már átnéztem az egészet, és semmit sem találtam… Anyám vörös naplója kikandikál az egyik kabátzsebemből. Érte nyúlok.

– Erről van szó? – kérdezem, de már köddé is válnak, a köd pedig eloszlik. A szoba olyan, mint előtte. A látomásnak vége. Fogalmam sincs, mire céloztak. Ezerszer átolvastam már a naplót nyomravezető jeleket keresve, de semmit sem találtam. Végiglapozom, amíg rá nem bukkanok a helyre, ahova anyám újságkivágásait rejtettem.

Beleolvasok újra, de már nem is találom olyan rosszul előadott hatásvadász történetnek. Ezúttal megfagy tőle a vérem.

Walesben három lány sétálni indult, és többé nem hallottak róluk…

Továbbolvasom, a vérem úgy rohan, ahogy én.

Ifjú hölgyek, akik a Szent Viktória Leányiskola angyalai voltak… a Korona szép és ragyogó leányai… akiket mindenki szeretett… vidáman sétáltak a szikláknál, és sejtelmük sem volt arról, milyen tragikus sors varrajuk… egyetlen túlélő… megőrült… Hasonló történet játszó-

dott le egy csinos lánnyal a MacKenzie Leányiskolában, Skóciában… az öngyilkosság tragikus tőre… azt állította, hogy látomásai vannak, megijesztette a többieket… lezuhant, és meghalt… Más nyugtalanító történetekről is tudnak… Miss Farrow Leányakadémiája… a Bath-i Királyi Főiskola…

Az iskolák nevei ismerősek. Hol találkozhattam velük? Hirtelen eszembe jut, s dermesztő borzongás fut végig rajtam. Miss McCleethy listáján láttam a neveket, amit az ágya alatti táskában tart. Megjelölte mindet. Csak a Spence maradt.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Nell Hawkins-szal sétálni megyünk a Bethlem vigasztalan udvarán. Hűvös az idő, de ha Nell sétálni akar, én sem tiltakozom. Bármit megteszek, hogy megoldjam a rejtélyt, mert biztos vagyok benne, hogy Nell meggyötört elméjében valahol ott rejtőznek a válaszok.

Csak néhány bátor lélek merészkedett ki ma. Nell nem hajlandó kesztyűt húzni. Apró kezén vörös foltok támadnak a hidegtől, de mintha nem is érezné. Amikor biztos távolságba érünk a Bethlem ajtajától, átnyújtom neki az újságkivágást.

Nell a remegő tenyerén tartja.

– Szent Viktória…

– Ott tanult, nem?

Leereszkedik egy padra, akár egy léghajó, amiből kiszaladt a levegő-

– Igen – válaszolja, mintha emlékezne valamire. – Ott voltam.

– Mi történt aznap a tengernél?

Nell fájdalommal teli tekintete találkozik az enyémmel, mintha a választ keresné. Erősen lehunyja a szemét.

– Jack és Jill felmentek a hegyre, egy vödör vízért – idézi. – Jack elesett, betörte a fejét, és… – Zavartan elhallgat. – Jack és Jill felmentek a hegyre, egy vödör vízért. Jack elesett, betörte a fejét, és…

Gyorsabban kezdi hadarni:

– Jackésjillfelmentekahegyreegyvödörvízértjackelesettbetörteafej étés…és…

Nem bírom tovább.

– Jill utána gurult… – fejezem be helyette.

Megint kinyitja a szemét. Könnyes a hidegtől.

– Igen. Igen. De én nem gurultam utánuk.

– Mit mond? Nem értem.

– Felmentünk a hegyre… a hegyre… – Ültében hintázik. – Egy vödör vízért. A vízből jött. Feljött a vízből. Ő idézte meg.

– Kirké? – suttogom.

– Mézeskalácsház, ami csak arra vár, hogy felfaljon.

A fura Mrs. Sommers a közelben sétál, s amikor senki se látja, a szemöldökét tépkedi. Egyre közelebb settenkedik, és a fülét hegyezi.

– Mit akart magától Kirké? Mit keresett?

– A bejutást. – Nell kuncog, amitől hideg futkos a hátamon. A szeme jobbra-balra villan, mint egy gyereké, akinek szégyellnivaló titka van. – Be akart jutni. Komolyan! Azt mondta, belőlünk lesz az új Rendje. Királynők leszünk. Koronával. Jack elesett, és betörte a fejét…

– Nézzen rám, Miss Hawkins, kérem! El tudja mondani, mi történt?

Végtelenül szomorúnak és távolinak tűnik.

– Végül mégsem tudtam bevinni. Nem tudtam belépni. Nem teljesen. Csak itt – mutat a fejére. – Láttam dolgokat, el is tudtam mondani, de az nem volt neki elég. Be akart jutni. Megunt minket. Ő… – Mrs. Sommers közelebb óvakodik. Nell hirtelen felé fordul, és addig sikít, míg Mrs. Sommers össze nem zavarodik, és el nem rohan. Vadul ver a szívem, Nell kirohanása egészen felkavart.

– Olyan valakit keres, aki ismét helyre tudja állítani a varázslat régi dicsőségét. Akinek van annyi hatalma, hogy bevigye, és elvezesse a Templomhoz. Mindig is ezt akarta – suttogja. – Nem, nem, nem, nem! – kiabálja maga elé, a levegőbe.

– Miss Hawkins! – szólongatom, és próbálom visszavezetni a témánkhoz. – Miss McCleethy volt az? Ő lenne Kirké? Nekem elárulhatja.

Nell magához húzza a fejemet, míg a homlokunk össze nem ér, kis keze meglepő erővel szorítja a tarkómat. A tenyere érdes, mint a zsákvászon.

– Ne engedd be, Lady Hope![21] – Ez volna a válasz ? Nell lehalkítja a hangját, úgy folytatja: – A teremtmények bármit megtesznek, hogy irányítsák. A szeme és a füle elé varázsolnak bármit. Nem szabad beengednie őket!

Szeretnék megszabadulni a kis kéztől, ami megrémít rejtélyes erejével, de meg se merek moccanni.

– Kérem, Miss Hawkins, tudja, hol találom a Templomot?

– Követnie kell az igazi ösvényt.

Már megint.

– Több száz ösvény van. Nem tudom, melyikre céloz.

– Ott lesz, ahol a legkevésbé számít rá. A szeme előtt rejtőzködik. Keresse, és meglátja, meglátja, látja, tenger, a tengerből jött, a tengerből – tágul ki a szeme. – Láttam magát! Sajnálom, sajnálom, sajnálom!

Megint elveszítem.

– Mi történt a többiekkel, Nell?

Nyöszörögni kezd, mint egy sebzett állat.

– Nem az én hibám volt. Nem!

– Minden rendben, Miss Hawkins… Nell. Láttam őket a látomásaimban. A barátnőit…

Olyan dühvel vicsorog rám, hogy attól tartok, megöl.

– Nem a barátnőim! Szó sincs róla!

– De megpróbálnak segíteni.

Sikoltozva hátrál előlem.

– Mit művelt? Mit tett?

Egy riadt nővér otthagyja ajtó melletti őrhelyét, és egyenesen felénk tart.

– Kérem, Miss Hawkins… nem akartam…

– Pszt! A kulcslyukaknál hallgatóznak! Meghallják, mit beszélünk – mondja Nell, és a melle előtt összefont karral le-fel futkos.

– Senki sincs itt, Miss Hawkins. Csak maga meg én…

Visszafut, és a térdemhez kucorodik. Vad, zabolátlan teremtés. –

Belátnak a fejébe!

– M… Miss Hawkins… N… Nell – dadogom, de már nem figyel rám.

– Muffet kisasszony egy dombra csücsült, és aludttejet evett – kiabálja, és úgy hordozza körül a tekintetét az udvaron, mintha láthatatlan közönséghez beszélne. – De leereszkedett egy pók, és Muffet kisasszony ijedten elszaladt.

Felugrik, és a közelben várakozó nővérhez fut, aki bekíséri. Magamra maradok a hidegben, és még több a kérdésem, mint előtte. Nell viselkedése, a váratlan fenyegetés egészen felkavart. Nem értem, mit akar mondani, mi zaklatta fel ennyire. Reméltem, hogy megtudhatok valamit Kirkéről és a Templomról. De nem szabad elfelejtenem, hogy Nell Hawkins a bolondokházában él. Elméjét kikezdte a fájdalom és a megrázkódtatás. Már fogalmam sincs, kinek vagy miben higgyek.

Mrs. Sommers visszajön, és leül mellém a padra. A maga nyugtalanító módján mosolyog. Ritkás szemöldökében vörösen fénylenek a lecsupaszított foltok.

– Minden csak álom? – kérdezi.

– Nem, Mrs. Sommers – felelem, és összeszedem a holmimat.

[21] Lady Hope – Remény Úrhölgy

– A lány hazudik.

– Hogy érti ezt? – kérdezem.

Mrs. Sommers zilált szemöldökével nyugtalanítóan fest, mint egy középkori festményről elszabadult démon.

– Hallom őket. Beszélnek hozzám, elmondanak ezt-azt.

– Ki beszél önhöz, Mrs. Sommers, és kik mondanak el dolgokat?

– Hát ők – feleli, mintha értenem kellene. – Elmondták nekem. Nem az, akinek látszik. Szörnyű dolgokat tett. Szörnyűséges dolgokat. Szövetkezett a gonoszakkal, kisasszony. Éjjel hallom a szobájában. Vigyázzon magára, kisasszony! Magáért jönnek. Mind.

Mrs. Sommers elvigyorodik, s kivillannak a szájához képest apró fogai.

Az újságkivágást a táskámba gyűrve elhátrálok tőle, aztán besietek az épületbe, gyors léptekkel végigmegyek a folyosókon, elhagyom a varrótanfolyamokat, a lehangolódott zongorát és Cassandra rikoltásait. Egyre gyorsabban megyek, végül már majdnem futok. Kifulladva érek oda a hintóhoz.

– Mi baj, Miss Doyle? Hol a bátyja? – kérdezi Kartik, és idegesen körülnéz.

– Azt mondta… – mondom két lihegés között –, hogy… jöjjön… vissza… érte.

– Mi a baj? Olyan felhevült. Hazaviszem.

– Nem, oda ne! Beszélnünk kell. Négyszemközt.

Kartik észreveszi feltűnő viselkedésemet, ahogy levegő után kapkodok, s láthatóan feldúlt vagyok.

– Tudok egy helyet. Még sosem vittem oda fiatal hölgyet, de hirtelen nem jut jobb az eszembe. Megbízik bennem?

– Igen – válaszolom. A kezét nyújtja, s én megragadom, hogy felsegítsen a kocsiba. Hagyom, hogy Kartik kézbe vegye a gyeplőt és a sorsomat.

Áthajtunk a Blackfriars hídon London mocskos, sötét szívébe, és kétségek kerülgetnek: vajon helyes volt-e, hogy Kartikra bíztam magam? Keskeny, hepehupás utcákon vágunk át, zöldségárus kofák és mészárosok kiabálnak a kordéikról.

– Krumpli, sárgarépa, borsó!

– Gyönge bárányszeletek, csont nélkül!

Gyerekek sereglenek körénk, és koldulnak, majdnem mindegy, hogy mit: pénzt, élelmet, ételmaradékot, munkát. Egymással versengve próbálják magukra vonni a figyelmemet.

– Kisasszony! Kisasszony! – kiabálják, s egy-két pennyért mindenféle „segítséget” ajánlanak. Kartik egy hentesbolt mögötti sikátorban áll meg. A gyerekek rögtön körülvesznek, a kabátomat ráncigálják.

– Tűnés! – kiabálja Kartik olyan cockney[22] akcentussal, amit még sosem hallottam. – Ismeritek a koponya meg a kardot, mi?

A gyerekek szeme elkerekedik a Raksana említésére.

– Hát, ha ilyen jól tuggyátok – folytatja Kartik –, akkor húzzatok innét!

A gyerekek se perc alatt szétszóródnak, csak egy fiú marad, akinek Kartik odahajít egy shillinget.

– Vigyázz a kocsira, öreg! – parancsolja.

– Igenis! – vágja zsebre a pénzt a fiú.

– Lenyűgöző volt – jegyzem meg, ahogy elindulunk a sötét utcán.

Kartik megenged magának egy halvány, diadalmas mosolyt.

– Nem számít, milyen ára van a túlélésnek.

---

[22] cockney – (ejtsd: kókni) A kelet-londoni szegénynegyed munkásait, a dokkok és gyárak népét hívják az angolok évszázadok óta cockney-nak.

Egy lépéssel megy előttem. Behúzott nyakkal, óvatosan lépked, mint egy vadász. Befordulunk egy düledező házakkal szegélyezett kanyargós utcába, majd egy másikba. Végül rövid sikátorhoz érünk, s megállunk a házak közé ékelt kis kocsma előtt, amit szomszédjai megpróbálnak kiszorítani maguk közül. Kartik sűrű, apró kopogásokkal jelzi érkezésünket, mire nyílik a kukucskáló, s megjelenik egy szem. A kukucskáló bezárul, és beengednek minket. Sötét helyiségbe lépünk, ahol finom curry- és tömjénillat terjeng. Nagydarab férfiak ülnek az asztaloknál, gőzölgő tányérok fölé hajolva, mocskos kezükben sörös kupát szorongatnak, mintha nem is lenne ennél értékesebb holmijuk. Értem már, hogy Kartik miért nem hozott ide egyetlen ifjú hölgyet sem. Ha jól látom, egy nő sincs rajtam kívül.

– Veszélyben vagyok? – sziszegem összeszorított foggal.

– Nem jobban, mint én. Tegye a dolgát, ne nézzen senkire, és nem esik bántódása!

Miért érzem úgy, mintha a válasz a nevelőnők félelmetes meséihez hasonlítana, amikkel elalvás előtt szórakoztatják a rájuk bízott gyerekeket, s aztán elvárják, hogy nyugodtan aludjanak?

Az alacsony, fagerendás mennyezet alatt Kartik egy hátul felállított asztalhoz vezet. Maga a helyiség egy föld alatti üregre emlékeztet.

– Hova megy? – kérdezem rémülten, amikor távozni készül.

– Csitt! – teszi az ujját a szájára. – Meg akarom lepni.

Ettől féltem. Összefonom ujjaimat a durván ácsolt faasztalon, és igyekszem láthatatlanná válni. Kartik egy pillanat múlva már vissza is jön, és mosolyogva letesz elém egy tál ételt. Dosa! Amióta elhagytam Bombay-t és Sarita konyháját, nem ettem ebből a fűszeres, ízes, lapos süteményből. Beleharapok, és feltámad bennem a vágy Sarita kedvessége iránt. Vágyom az országba is, amit alig vártam, hogy elhagyhassak, és amit talán sohasem látok viszont.

– Nagyon finom – mondom, és újra beleharapok. – Honnan ismeri ezt a helyet?

– Amar mesélt róla. A tulajdonos kalkuttai. Látja azt a függönyt? – mutat a falon lógó szőnyegre. – Van mögötte egy ajtó. Egy rejtekszobáé. Ha bármikor szüksége lenne rám…

Felfogom, hogy titkot árult el, s jólesik, hogy megbízik bennem.

– Köszönöm! Hiányzik India? – kérdezem.

Vállat von.

– A Raksana a családom. Úgy neveltek, hogy ne ragaszkodjam egyetlen országhoz vagy szokáshoz sem.

– De nem is emlékszik, milyen gyönyörű alkonyatkor a folyóhoz vezető lépcső, vagy a vízen úszó virágáldozatok?

– Úgy beszél, mint Amar – harap bele egy forró süteménybe.

– Hogy érti ezt?

– Néha honvágya volt India után. Tréfálkozott is velem: „Ha megöregszem, Benáreszben fogok élni, öcsém, egy pufók feleséggel, és tizenkét gyerek abajgat majd. Amikor meghalok, a Gangeszbe szórhatod a hamvaimat, hogy soha többé ne térjek vissza.”

Kartik még sosem mesélt ilyen sokat a bátyjáról. Tudom, hogy sürgős megbeszélnivalónk van, de többet szeretnék tudni róla. – És… megnősült?

– Nem. A Raksanának tilos a nősülés. Eltérít a célunktól.

– Á! Értem.

Kartik újabb dósát vág fel takaros, egyenlő darabokra.

– Ha egyszer felesküdsz a Raksanára, egy életre elkötelezed magad. Nem hagyhatod el. Amar tisztában volt ezzel. Tiszteletben tartotta a kötelességét.

– Magas rangot töltött be?

Kartik nyugodt vonásain bánat suhan át.

– Nem. De talán betölthetett volna, ha… Életben marad. Ha nem hal meg, miközben próbál minket megmenteni. Az anyámat és engem.

Kartik eltolja a tányérját. Ismét a tárgyra tér.

– Mit akart mesélni?

– Gyanítom, hogy Miss McCleethy Kirké – válaszolom. Beszámolok az anagrammáról és a követésről, mesélek anyám újságkivágásairól, és a Nellnél tett különös látogatásról.

– Miss Hawkins azt mondta, hogy Kirké rajta keresztül próbált belépni a birodalmakba, de nem jártak sikerrel. Nell csak az elméjében látta. S amikor nem sikerült…

– Igen?

– Nem tudom pontosan. De láttam belőle részleteket a látomásaimban. – Kartik figyelmeztető pillantást vet rám, amire számítottam. – Tudom, mit akar mondani, de folyton visszatér a látomás, a három fehér ruhás lány, akik Miss Hawkins barátnői voltak. Mindig ugyanaz, csak egyre tisztábban. A lányok, a tenger, a zöld köpenyes nő. Kirké. És aztán… nem is tudom. Történik valami rettenetes. De azt a részt sohasem látom.

Kartik halkan dobol a hüvelykujjával az asztalon.

– Elmondta, hol találja a Templomot?

– Nem. Folyton azt hajtogatja, hogy maradjak az igaz ösvényen.

– Tudom, hogy kedveli Miss Hawkinst, de ne feledje, hogy nem hihetünk neki.

– Olyan ez is egy kicsit, mint most a birodalmak és a varázslat – játszom a kesztyűmmel. – Nem tudom, hol kezdjem, lehetetlen vállalkozásnak tűnik. Meg kell találnom valamit, ami mintha nem is létezne, s az egyetlen kapcsolópont egy elmebeteg, aki a Bedlamben él, és csak azt hajtogatja, maradjak az ösvényen, kövessem az ösvényt. Boldogan maradnék azon az istenverte ösvényen, ha tudnám, hol van!

Kartik megdöbben. Későn ébredek rá, hogy káromkodtam. –Jaj, szörnyen restellem! – borzadok el.

– Azt jól teszi, a fenébe is! – és hangos hahotára fakad. Próbálom csitítani, s perceken belül mindketten úgy kacagunk, mint a hiénák. Egy másik asztalnál ülő öreg a fejét csóválja, biztos benne, hogy megőrültünk.

– Bocsásson meg! – mentegetődzöm. – Csak nagyon bosszús vagyok.

Kartik az elgörbült amulettemre mutat.

– Látom. Mi történt vele?

– Ó! – veszem le. – Nem én tettem, hanem Miss Hawkins. Amikor először látogattam meg, letépte a nyakamból. Azt hittem, el akar bánni velem, de így tartotta maga előtt – mutatom.

Kartik a homlokát ráncolja.

– Mint egy fegyvert? – Elveszi tőlem az amulettet, és a levegőben suhogtatja, mintha tőr volna. A sárga lámpafényben meleg aranyszínben ragyog a fém.

– Nem. Inkább ringatta – veszem el tőle, és a kezemben mozgatom, ahogy Nell tette. – Állandóan a hátlapját nézte, mintha valamit keresett volna.

Kartik kiegyenesedik.

– Ismételje meg!

Még egyszer ide-oda mozgatom.

– Miért? Mire gondol?

Kartik megint hátradől.

– Nem is tudom. Csak ahogy mozgatta, egy iránytűre emlékeztetett.

Egy iránytűre?! Közelebb húzom a lámpást, és odatartom az amulettet a pislákoló fényhez.

– Lát valamit? – kérdezi Kartik, és olyan közel húzza a székét az enyémhez, hogy érzem a testéből sugárzó meleget, a haja korom- és fűszerillatát. Jó illat. Otthonos.

– Semmit – válaszolom. Úgy látom, nincs rajta jelzés. Se útmutatás.

Kartik hátradől.

– Ötletnek azért nem rossz.

– Várjon egy kicsit! – nézek ismét az amulettre. – Mi van, ha csak a birodalmakban lehet látni?

– Kipróbálja?

– Amint lehet.

– Jó nyom, Miss Doyle! – mosolyog szélesen Kartik. – Gyorsan hazaviszem, mielőtt elveszítem az állásomat.

Kimegyünk a kocsmából, és végigsétálunk a két kanyargós utcán. Mikor befordulunk abba az utcába, ahol a kocsit hagytuk, már nyoma sincs a kisfiúnak, három férfit látunk helyette, egyforma szabású fekete öltönyben. Ketten botot tartanak a kezükben, fenyegető a megjelenésük. A harmadik a kocsiban ül, és újságot tart az arca elé. Az utca, ami fél órája még emberektől hemzsegett, most teljesen néptelen.

Kartik felemelt kézzel megállít. A botos férfiak észreveszik, és füttyentenek. A kocsiban ülő takarosan összehajtogatja az újságot. Ő az a sebhelyes férfi, aki Londonba érkezésem óta követ.

– A Kelet Csillagát nehéz megtalálni – mondja a sebhelyes. – Nagyon nehéz. – Kabáthajtókáján megpillantom a koponyás-kardos jelvényt. A többiek nem viselnek ilyet.

– Hello, haver! – mondja az egyik megtermett férfi, és közelebb jön. A bottal nagyot csap a tenyerébe. – Emlékszel rám?

Kartik szórakozottan a fejét vakargatja, én meg azon tűnődöm, mi a csodáról beszél.

– Mr. Fowlson a hölgy kocsijánál, mondjuk úgy, üzleti megbeszélésre vár – taszigálja Kartikot. A másik férfi engem kísér.

– Fowlson – ismétlem. – Hát mégis van neve!

A sebhelyes férfi dühös pillantással köszöni meg a nagydarab fickónak.

– Feleslegesen színészkedik – jegyzem meg. – Tudom, hogy a Raksanához tartozik. És hálás volnék, ha nem követne.

A férfi halkan, nagy önuralommal beszél, mintha egy makacs gyereket szidna meg.

– Én meg azt tudom, hogy maga egy pimasz kislány, aki nem viseltetik illő tisztelettel az előtte álló feladat komolysága iránt. Különben már a birodalmakban lenne, és a Templomot keresné, nem a szegényebb londoni negyedekben fecsérelné az idejét. A Templom bizonyosan nem itt van. Vagy mégis? Mondja, hova vitte magát ez az alak?

Nem tud Kartik rejtekhelyéről. Érzem, hogy a mellettem álló Kartik visszafojtja a lélegzetét.

– Várost nézni – válaszolom, kőhajításnyira egy mészárszéktől. –Szerettem volna a nyomornegyedet a saját szememmel látni.

A botot szorongató nagydarab férfi gúnyosan nevet.

– Biztosíthatom, uram, hogy komolyan veszem a feladatomat – mondom Fowlsonnak.

– Valóban, kislány? Akkor tegye: keresse meg a Templomot, és kösse meg a varázslatot!

– Ha olyan egyszerű, miért nem maga csinálja?! – tör ki belőlem.

– Mert nem tudja, azért. Kénytelen rám hagyatkozni, a „pimasz kislányra”, ugye?

Fowlson majd felnyársal a tekintetével.

– Egyelőre úgy tűnik – mondja, majd fagyosan Kartikra mosolyog.

– Ne feledje a feladatát, novícius!

Hóna alá csapja az újságot, és int az embereinek. Szépen elsétálnak, majd a sarkon befordulva végre eltűnnek szem elől. Kartik megelevenedik, szinte belök a hintóba.

– Mit értett az alatt, hogy ne felejtse el a feladatát? – érdeklődöm.

– Mondtam már – feleli, és kivezeti Gingert az útra. – Segítenem kell magának, hogy megtalálja a Templomot. Ennyi az egész. S maga mit értett azon, hogy Fowlson ne kövesse?

– Azt, hogy követ! Mikor Londonba érkeztem, ott volt az állomáson. S amikor nagymamával a Hyde Parkban sétáltam – szándékosan nem említem Simon nevét –, elhajtott mellettünk egy hintóban. És egy zöld köpenyes nőt láttam vele, Kartik! Zöld köpenyest!

– Sok zöld köpeny van Londonban, Miss Doyle – feleli Kartik. –És nem mind Kirkéé.

– Nem, de egy az övé! Csak azt szeretném tudni, biztos-e abban, hogy Mr. Fowlsonban meg lehet bízni?

– A Raksana, a testvériségem tagja – feleli Kartik. – Igen, biztos vagyok.

Nem néz rám, amikor kimondja, s tartok tőle, hogy a bizalmat, amit eddig megalapoztunk, a kérdéseim aláássák. Kartik felkapaszkodik a bakra, és kezébe veszi a gyeplőt. Egy ostorpattintással útnak indulunk, a lovat a szemellenző engedelmességre kényszeríti, de a patái hatalmas porfelhőt vernek a macskaköveken.

Nagymamával este a kandalló mellett kézimunkázunk. Nagymama mindig kiegyenesedik, amikor odakint elhalad egy hintó. Végül rájövök, hogy a mi kocsinkat várja, ami hazahozza apát a klubból. Apa sok időt tölt ott, főleg esténként. Néha napkelte előtt hallom csak, hogy megérkezik.

Ma este nagymama a szokottnál is nehezebben bírja a várakozást. Apa szörnyű dührohamot kapott, mielőtt elment: megvádolta Mrs. Jonest, hogy elvesztette a kesztyűjét, s szinte szétszedte keresés közben a könyvtárat, aztán nagymama megtalálta a kabátzsebében. Egész idő alatt ott volt. Apa még csak bocsánatot sem kért, mielőtt kilépett az ajtón.

– Hamarosan itthon lesz – jegyzem meg, mikor egy újabb kocsi zörög el az ablakunk előtt.

– Igen, igen, bizonyosan – mondja nagymama szórakozottan. –Biztos csak megfeledkezett az időről. Nagyon szereti a társaságot, nem?

– De igen. – Meglep, hogy ennyire törődik a fiával, és a felismeréstől máris kevésbé utálom.

– Téged jobban szeret Tomnál.

Megdöbbenésemben beleszúrok az ujjamba. Apró vérpetty buggyan ki.

– Ez az igazság. Természetesen Tomot is szereti, de egy fiúgyermek más egy férfi szemében, inkább kötelesség, mint öröm. Soha ne törd össze a szívét, Gemma! Már eddig is sok nehézségen ment át. Az a végét jelentené.

Igyekszem elfojtani a tűszúrástól és a nem kért felvilágosítástól kibuggyanó könnyeimet.

– Szépen haladsz a hímzéssel, kedvesem. Talán a szélén kisebb öltéseket használhatnál – teszi hozzá nagymama, mintha eddig másról sem beszélgettünk volna.

Mrs. Jones lép be.

– Elnézését kérem, Mrs. Doyle. Ma délután ezt hozták Miss Doyle-nak. Emily vette át, és elfelejtett szólni. – Bár kétségtelenül nekem küldték, a házvezetőnő nagymamának adja oda a dobozt, amit gyönyörűen becsomagoltak, és rózsaszín selyemszalaggal kötöttek át.

Nagymama elolvassa a kártyát.

– Simon Middleton küldte.

Ajándék Simontól? Rögtön felébred a kíváncsiságom. A dobozban egy gyönyörű, finom nyaklánc van: kis ametiszt kövek lógnak róla. Sötétlila, a kedvenc színem. A kártyán ez áll: Ékkövek a mi Gemmánknak.[23]

– Milyen gyönyörű! – ámuldozik nagymama, és a fény felé tartja a köveket. – Simon Middletont tényleg megbabonáztad!

Valóban csodálatos, talán a legszebb holmi, amit életemben kaptam.

– Segíts bekapcsolni, kérlek!

[23] Ékkövek a mi Gemmánknak – A Gemma név egyik jelentése is drágakő, ékkő.

Leveszem anyám amulettjét, és nagymama felteszi az új láncot. A tükörhöz sietek, hogy megnézzem magam. A kövek igézően terülnek szét a kulcscsontomon.

– Holnap este feltétlenül viselned kell az operában – tanácsolja nagymama.

– Igen – vágom rá, s nézem, ahogy a fény megcsillan a köveken. Fénylenek és sziporkáznak, amíg már szinte magamra sem ismerek.

A hálószobámban Kartik levele vár a párnámon: Mondanom kell magának valamit. Az istállóban leszek.

Nincs ínyemre, hogy Kartik azt hiszi, bármikor bejöhet a szobámba, amikor csak a kedve tartja. Ezt megmondom majd neki. És nincs ínyemre az sem, hogy titkolódzik előttem. Ezt is a tudtára adom. De nem most. Most a Simontól kapott új nyakláncomat viselem. A gyönyörű Simontól, aki nem úgy tekint rám, mint aki segít neki felkapaszkodni a Raksana ranglétráján, hanem mint ékkövekre méltó lányra.

Óvatosan felemelem a levélkét a párnámról, és az ujjaim között tartva körbetáncolom vele a szobát. A nyaklánc úgy simul a bőrömre, mint egy nyugalmat árasztó kéz. Ékkövek a mi Gemmánknak.

Kartik levelét a tűzbe dobom. A papír széle felkunkorodik és megfeketedik, s egy pillanat alatt hamuvá ég.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Ha én ideges vagyok az esti operalátogatás miatt, akkor nagymama magánkívül van.

– Remélem, megteszi ez a kesztyű – cicceg, mialatt a varrónő az utolsó simításokat végzi a ruhámon, egy fehér düsessz selymen; ifjú hölgyek csak fehérben mehetnek az operába. Nagymama a Whiteley áruházból hozatta az első operai kesztyűmet. A varrónő ráhúzza a hurkokat a gyöngygombokra, s csupasz karomat a drága glaszékesztyű rejtekébe zárja. A hajamat művészien kifésülték az arcomból, a tarkómon levő kontyba virágokat tűztek. Természetesen Simon elbűvölő nyakláncát is feltettem. Amikor megpillantom magam a tükörben, be kell látnom, hogy olyan bájos vagyok, mint egy igazi, finom úrilány.

Még Tom is feláll, amikor belépek a szalonba, annyira megdöbbenti az átalakulásom. Apa kezet csókol. Az ő keze remeg egy kicsit. Tudom, hogy hajnalig kimaradt, és egész nap aludt, remélem, nem betegszik meg. Egy zsebkendővel megtörli verítékező homlokát, de a hangja elég vidám.

– Igazi királynő vagy, kicsikém. Ugye, Thomas?

– Az biztos, hogy nem hoz ránk szégyent – feleli Tom. Félkegyelmű létére frakkban meglehetősen elegáns.

– Csak ennyi telik tőled? – korholja apa.

Tom felsóhajt.

– Szalonképes vagy, Gemma. Ne feledd, hogy nem illik horkolni az operában. Rossz szemmel nézik.

– Ha sikerült ébren maradnom, amíg beszéltél, Tom, akkor nyugodj meg, ezzel sem lesz baj.

– Előállt a hintó, uram – jelenti be Davis, a komornyik, ami megóv minket a további beszélgetéstől.

A kocsi felé menet észreveszem Kartik arckifejezését. Merészen végigmér, mintha ismeretlen jelenség lennék a számára. Furcsa elégedettséget érzek. Igen. Hadd lássa csak, hogy nem vagyok holmi „pimasz lány”, akinek a Raksana csatlósa nevezett.

– Legyen szíves, az ajtót, Mr. Kartik! – szól rá kurtán Tom. Kartik, mintha álomból ébredne, gyorsan kinyitja a hintó ajtaját. – Igazán, apa – mondja Tom, már út közben –, nagyon jó lenne, ha meggondolnád. Sims tegnap ajánlott egy másik kocsist…

– Az ügy lezárva. Mr. Kartik elvisz oda, ahova mennem kell – jelenti ki apa mereven.

– Ettől félek – morogja Tom a bajsza alatt, de úgy, hogy csak én hallom.

– Ejnye, no! – paskolja meg apa térdét nagymama. – Legyünk jókedvűek, helyes?! Végtére is nemsokára karácsony.

Amikor kinyílik előttem a Királyi Operaház bejárata, pánik fog el. Mi lesz, ha nevetségesen festek, semmi elegancia? Ha valami – a frizurám, a ruhám, a viselkedésem – nem elég illendő? Hisz olyan magas vagyok! Igazán lehetnék alacsonyabb! Karcsúbb. Vagy barna hajú. Szeplők nélküli. Ó, bárcsak osztrák hercegnő lennék! Vajon késő hazaszaladni, és elbújni?

– Á, itt is vannak! – jelenti ki nagymama.

Észreveszem Simont, végtelenül csinos így fehér ingben és frakkban.

– Jó estét! – pukedlizem.

– Jó estét! – köszön vissza. Bujkáló mosollyal néz rám, s ettől olyan megkönnyebbülés és boldogság fog el, hogy tíz operát is végig tudnék ülni.

Megkapjuk a műsorfüzetet, és elvegyülünk a tömegben. Apát, Tomot és Simont egy kopaszodó, pocakos úr köti le, akinek a kabarjáról láncon monokli lóg, Lady Denby, nagymama és

én körbejárunk, bólogatunk és köszöntjük a társasági hölgyeket. Szükség van erre a felvonulásra: teljes díszben kell megmutatnunk magunkat. A nevemet hallom: Felicity és Ann közelednek. Nagyon elegánsak fehér ruhájukban. Felicity gránátköves kis fülbevalója vércseppnek tűnik halványszőke haja mellett, Ann nyakában rózsaszín kámea-bross virít.

– Ó, istenem, az a rémes Worthington úrhölgy! – sóhajt fel Lady Denby.

A megjegyzés hallatán nagymama majd kibújik a bőréből.

– Mrs. Worthington? Az admirális felesége? Valami botrányba keveredett talán?

– Hát nem tudja? – kérdezi Lady Denby. – Néhány éve Párizsba ment – mint mondták, az egészsége miatt –, és a kis Miss Worthingtont internátusba küldte. De megbízható forrásból tudom, hogy szeretője lett, ráadásul egy francia, aki most elhagyta, így visszatért az admirálishoz, és úgy tesz, mintha mi sem történt volna! A legjobb házaknál természetesen nem is fogadják. De mindenki elmegy a vacsoráira és a báljaira, mert szeretik az admirálist, aki maga a megtestesült tiszteletre méltóság. Csitt, épp erre jönnek!

Mrs. Worthington lép oda határozottan, nyomában a lányok. Remélem, kipirult arcom nem árulja el, mennyire bosszant Lady Denby sznobériája.

– Jó estét, Lady Denby! – köszön ragyogó mosoly kíséretében Mrs. Worthington.

Lady Denby nem nyújt kezet, csak kinyitja a legyezőjét. –Jó estét, Mrs. Worthington!

Felicity elbűvölően mosolyog. Ha nem ismerném jobban, észre se venném, milyen fagyos a mosolya.

– Ó, istenem, Ann, úgy látom, elvesztetted a karkötődet!

– Milyen karkötőt? – csodálkozik Ann.

– Amit a herceg küldött Szentpétervárról. Bizonyára az öltözőben esett le. Meg kell keresnünk. Volnál olyan szíves, Gemma?

– Természetesen – felelem készségesen.

– Siessetek! Mindjárt kezdődik az előadás! – figyelmeztet nagymama.

Elillanunk az öltözőbe. Néhány hölgy illegeti magát a tükör előtt, a kendőjüket és az ékszereiket igazgatva.

– Ide figyelj, Ann! Ha azt mondom, hogy elvesztetted a karkötődet, akkor együttműködést várok! – rója meg Felicity.

– Elnézést – szabadkozik Ann.

– Úgy utálom Lady Denbyt! Borzalmas egy nő! – motyogja Felicity.

– Ez azért túlzás – szállok vitába.

– Nem ezt mondanád, ha nem volnál úgy oda a fiáért.

– Nem vagyok oda. Egyszerűen meghívott minket az operába.

Felicity felvont szemöldöke jelzi, hogy egy szavamat sem hiszi.

– Talán kíváncsiak vagytok, mit derítettem ki az amulettemről – térek át más témára.

– Mit? – kérdezi Ann, és leveszi a kesztyűjét, hogy megigazítsa a haját.

– A holdsarló-szem valami iránytű lehet. Nell Hawkins ezt próbálhatta a tudtomra adni. Talán elvezet a Templomhoz.

Felicity szeme felcsillan.

– Iránytű! Ma este ki kell próbálnunk!

– Ma?! – rémülök meg. – Itt? Ennyi ember előtt? – Simon előtt, csúszik ki majdnem a számon. – Nem lehet!

– Dehogynem – suttogja Felicity. – Mielőtt szünet lenne, mondd azt a nagymamádnak, hogy ki kell menned az öltözőbe. Mi Ann-nel ugyanezt tesszük. A folyosón találkozunk, és keresünk egy helyet, ahonnan beléphetünk a birodalmakba.

– Nem ilyen egyszerű – keresek valami kibúvót. – Nem fog elengedni. Egyedül semmiképpen.

– Találd meg a módját! – erősködik Felicity.

– De nem illik!

– Attól félsz, hogy mit gondol majd Simon? Hiszen nem vagy a menyasszonya! – heccel Felicity. A megjegyzése olyan, mint egy arculcsapás.

– Soha nem mondtam ilyesmit!

Felicity elmosolyodik. Tudja, hogy győzött.

– Akkor megegyeztünk. Közvetlenül szünet előtt. Ne késlekedj! Utoljára még a tükör felé fordulunk, megigazítjuk a hajtűinket, lesimítjuk a ruhánkat.

– Megpróbált már megcsókolni? – kérdezi Felicity foghegyről.

– Természetesen nem! – jövök zavarba. Remélem, senki sem hallotta a kérdését.

– A helyedben óvatos lennék – mondja. – Úgy hírlik, nagy nőcsábász.

– Velem kifogástalan úriemberként viselkedett – tiltakozom.

– Hm – nézegeti Felicity a tükörképét, ami szokás szerint elbájoló.

Ann hiába csipkedi az arcát, hogy egy kis színt lopjon rá.

– Remélem, ma este megismerkedem valakivel, aki kedves és nemes lelkű! Aki szeret másokon segíteni. Mint Tom.

A csuklójánál két dühös, vörös csík keresztezi egymást. Friss vágások, talán néhány órásak. Megint vagdossa magát! Ann látja, hogy észrevettem, most már egészen elsápad. Gyorsan felhúzza a kesztyűjét, hogy elfedje a csíkokat.

Felicity lép ki először, és az ajtó közelében édesanyja egyik barátnőjét üdvözli. Elkapom Ann csuklóját, mire az arca fájdalmasan megvonaglik.

– Megígérted, hogy abbahagyod – sziszegem.

– Mire célzol?

– Nagyon jól tudod!

A szemembe néz, ajkán szomorú kis mosoly.

– Jobb, ha én bántom magam, mint ha ők. Nem fáj annyira.

– Nem értem.

– Te és Fee teljesen más életet éltek – mondja a sírás határán. – Hát nem veszed észre? Semmi jövőm. Sose leszek nagyvilági hölgy, és sose megyek hozzá egy olyan férfihoz, mint Tom. Csak színlelhetem ezt az életet. Hidd el, Gemma, ez rettenetes!

– Nem tudod, mit hoz a jövő – igyekszem megnyugtatni. – Senki sem tudja.

Felicity észreveszi, hogy nem vagyunk mellette, és visszajön értünk.

– Mi baj van?

– Semmi – felelem vidáman. – Jövünk már. – Megfogom Ann kezét. – Változhat a helyzet. Mondd utánam!

– Változhat a helyzet – szajkózza csendesen.

– Hiszel is benne?

Megrázza a fejét. Hangtalanul sír, a könnyek lecsorognak kerek arcán.

– Megtaláljuk a módját. Megígérem. De előbb te ígérd meg, hogy abbahagyod. Kérlek!

– Rendben, megpróbálom – törli le kesztyűs kezével a könnyeit, és mosolyogni igyekszik.

– Baj van – mondja Felicity, mikor az előcsarnokban a tömeghez csatlakozunk. Rögtön látom, mire céloz. Cecily Temple ott áll az anyja mellett, és a nyakát nyújtogatja, ide-oda néz, hátha lát valaki érdekeset.

Ann pánikba esik.

– Le fog leplezni! Tönkre fog tenni! Végem van!

– Elég! – förmed rá Felicity. Persze Ann-nek igaza van: Cecily úgy fújhatja el az orosz nemesi származásáról és távoli főrendű rokonáról szóló történetet, mint egy kártyavárat.

– Elkerüljük – mondja Felicity. – Gyertek velem! A szemközti lépcsőn megyünk fel. Közvetlenül szünet előtt, Gemma. El ne felejtsd!

– Harmadszorra mondom, hogy lehetetlen – jegyzem meg ingerülten.

A fények villódzni kezdenek, ezzel figyelmeztetnek, hogy hamarosan kezdődik az előadás.

– Hát itt van! – kiált fel Simon. Megvárt! Remeg a gyomrom. –Megtalálták Miss Bradshaw karkötőjét?

– Nem. Az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy mégis az ékszeres ládikájában hagyta – füllentek.

Simon családjának magasan fent van egy páholya, s ettől úgy érzem magam, mint a királynő maga: uralkodom az alattvalóim felett. Helyet foglalunk, s úgy teszünk, mintha a műsorfüzetet olvasgatnánk, bár a Mikádó valójában senkit sem érdekel. Színházi látcsövekkel titkon a szerelmeseket és a barátokat kémlelik, azt figyelik, ki milyen ruhát visel, ki kivel érkezett. A közönség soraiban nagyobb a botrány és drámai fordulat lehetősége, mint a színpadon valaha is. Végül elhalványulnak a fények, és felmegy a függöny. Egy kis japánkertet látunk, ahol három keleti ruhába öltözött, lakkozott fekete parókát viselő szoprán énekel arról, hogy hárman vannak az iskolában. Életem első opera-előadása, és nagyon élvezem. Egyszer csak észreveszem, hogy Simon engem figyel. Nem kapja el a pillantását, hanem ragyogó mosollyal néz rám, és alig bírom elképzelni, hogy fogok elszakadni innen, hogy beléphessek a birodalmakba. Hisz varázslat ez is, és nem tehetek róla, de rosszulesik, hogy elszólít a kötelesség.

A szünet előtt megpillantom Felicityt a látcsövemen át. Türelmetlenül néz rám. Nagymama fülébe súgom, hogy ki kell mennem az öltözőbe, és mielőtt tiltakozhatna, a függöny mögé surranok, majd a folyosóra, ahol Felicity és Ann már várnak.

– Van fent egy üres páholy – közli Felicity, és kézen fog. Vágyakozó ária szól, miközben hangtalanul felosonunk. Meggörnyedve lépünk be, és letelepszünk a földre. Megfogom a kezüket, lehunyjuk a szemünket, összpontosítunk, és megjelenik a fényajtó.

HARMINCADIK FEJEZET

Orgona édes illata csap meg, amikor a kertbe lépünk, mégis valahogy más lett minden. A fák és a fű elvadultabbak, mintha tönkrementek volna. Újabb mérges gombák jelentek meg. Hosszú árnyékot vetnek az arcunkra.

– Jaj, de szépek vagytok! – kiabálja Pippa a folyópartról. Szalad felénk, szoknyája rongyos széle repked a szélben. A koszorújában levő virágok összeszáradtak már, és porlanak. – Milyen gyönyörűek vagytok! Hol voltatok így kiöltözve?

– Az operában – mondja Ann, és díszes ruhájában körbeforog. –Még megy a Mikádó. Elszöktünk!

– Az operában! – sóhajt fel Pippa. – Ugye borzasztó elegáns? Mindent el kell hogy meséljetek!

– Káprázatos, Pip. A nők csillognak az ékszerektől! Egy férfi rám kacsintott.

– Mikor? – Felicity nem hisz Ann-nek.

– Pedig így volt! Gemma meg Simon Middletonnal és a családjával jött. A páholyukban ül – hadarja Ann kifulladva.

– Jaj, Gemma! De örülök neki! – Pippa megcsókol. Bármennyire is gyanakodtam rá, most mindez eltűnik.

– Köszönöm – mondom, és én is megcsókolom.

– Isteni lehet! Meséljetek még! – dől egy fának Pippa.

– Tetszik a ruhám? – fordul meg újra Ann, hogy Pippa megcsodálhassa. Pippa kézen fogja, és körbeforgatja.

– Gyönyörű! Te is gyönyörű vagy!

Pippa megáll, és mintha a könnyeivel küszködne.

– Még sosem voltam az operában, és már nem is leszek. Bárcsak veletek mehetnék!

– Te lennél ott a legszebb – mondja Felicity, mire Pippa megint elmosolyodik.

Ann odafut hozzám.

– Próbáld ki az amulettet, Gemma!

– Miről beszélsz? – kíváncsiskodik Pippa.

– Gemma azt hiszi, az amulettje valami iránytű – magyarázza Felicity.

– Gondolod, hogy megmutatja a Templomhoz vezető utat? – kérdezi Pippa.

– Majd kiderül – válaszolom. Kiveszem a táskámból az amulettet, és megfordítom. Eleinte semmi se látszik, csak a hideg fémfelületen visszatükröződő arcom. Aztán megváltozik lassan, elhomályosul a felület. Lassan körbeforgatom. Mikor egy egyenes olajfasor felé fordulok, felragyog a holdsarló-szem, és megvilágít egy halvány, de jól kivehető ösvényt.

– Maradjunk az ösvényen! – mormolom, mert eszembe jutnak Nell szavai. – Azt hiszem, megtaláltuk az utat a Templomhoz.

– Jaj, hadd lássam! – Pippa kiveszi az amulettet a kezemből, és bámulja, ahogy az olajfák irányában felragyog. – Csodálatos!

– Jártál már arra? – kérdezem.

Pippa megrázza a fejét. Az ösvényen végigfütyül a szél, maroknyi levelet sodor, és orgonaillatot hoz. Az amulett csillámló fényére hagyatkozunk, és le-lehajolva megindulunk a fák között. Gyaloglás közben különös totemoszlopokat hagyunk el, amelyeket elefánt-, kígyó- és madárfejekkel díszítettek. Egy mérföld után agyagfalú átjáróhoz érünk.

– Itt kell átjutni? – lihegi Ann.

– Muszáj lesz – felelem.

Szűk és nem túl magas. Még Ann is kénytelen lehajolni, pedig ő a legalacsonyabb. A puha talaj kövesebbé válik. Az átjáró túlsó végén folytatódik az ösvény, vöröses narancsszínű, magas virágok szegélyezik, sejtelmesen hajladoznak a szélben. Amikor elhaladunk mellettük, a szél meghajlítja őket, és az arcunkat, vállunkat simogatják. Friss nyári gyümölcsillatuk van. Pippa letép egyet, és hervadt koszorújába tűzi.

Valami elcikázik jobb kéz felől.

– Mi volt ez? – kérdezi Ann, aki a közelemben áll.

– Nem tudom. – Nem látok semmit, de a virágok hullámzanak a szélben.

– Menjünk tovább! – tanácsolja Pippa.

Követjük az amulett ragyogó fényét, amíg az ösvény hirtelen véget nem ér egy irdatlan sziklafal tövében. Magas, mint egy hegy, és se vége, se hossza, meg sem tudnánk kerülni.

– És most mit tegyünk? – kérdezi Felicity.

– Valahogy át kell hogy jussunk – töprengek, bár halvány fogalmam sincs, mi a megoldás. – Keressetek egy átjárót!

A sziklának feszülünk, amíg az erőfeszítés ki nem merít.

– Semmi értelme – lihegi Pippa. – Egybefüggő szikla. Lehetetlen, hogy hiába tettük meg idáig az utat. Valahol lennie kell egy bejáratnak. Fel-le járok a fal előtt. Ide-oda mozgatom az amulettet. Egyszer csak felvillan.

– Mi ez? – kérdezem.

Megint finoman elforgatom, és csillog a kezemben. A sziklára pillantok, s észreveszem egy ajtó halvány körvonalát.

– Látjátok? – kérdem, reménykedve, hogy nem csak a képzeletem játszik velem.

– Igen! – kiáltja Felicity. – Egy ajtó!

Kinyújtom a kezemet, s a sziklában hideg fémkilincsre tapintok. Mély levegőt veszek, és húzni kezdem. Mintha egy nagy, sötét lyuk nyílna meg a földben. Az amulett fényesen ragyog.

– Úgy látszik, erre vezet az út – mondom, de igazság szerint semmi kedvem belépni a koromfekete kútba.

Felicity idegesen megnyalja az ajkát.

– Akkor hát indulj el! Majd követünk.

– Nem nyugtattál meg – vetem oda. Belépek, a szívem a torkomban, s várom, mikor nyel el a szikla. A szemem lassan hozzászokik a sötéthez. Nyirkos földszag fogad, mint egy frissen felszántott kertben. Arany és rózsaszín papírlámpások lógnak a kőfalakról, s halvány fényt vetnek a földpadlóra. Néhány lépésnél nem látok tovább, de érzem, hogy körkörösen felfelé kapaszkodunk. Egyre nehezebben vesszük a levegőt. A lábam remeg az erőfeszítéstől. Végül újabb ajtóhoz jutunk. Elfordítom az ajtógombot, és felhőként gomolygó lilás, vöröses füstbe lépünk. Egy szellő elfújja a színes füstöt, és elénk tárul a vidék. Magasan a folyó felett vagyunk, a Gorgó-fejű hajó némán hasítja lenn a kék vizet.

– Hogy kerültünk ilyen magasra? – csodálkozik Felicity, és megpróbálja összeszedni magát.

– Nem tudom – válaszolom. Ann a nyakát nyújtogatja.

– Istenem! – Tátott szájjal bámulja a sziklafalba faragott érzéki istennőket, csípőjük és a szájuk ívét, gödröcskés térdüket, kerek álluk puha és buja formáit. A kőasszonyok végtelen magasból néznek le ránk, észrevesznek, de nem törődnek velünk.

– Emlékszem erre a helyre – szólalok meg. – A Sóhajok Barlangjai közelében van, nem?

Pippa megáll.

– Nem szabadna itt lennünk. Ez az Érinthetetlenek területe. Tilos idejönni!

– Menjünk vissza! – javasolja Ann.

– Bárcsak hoztam volna a nyilaimat! – mormolja Felicity. Valaki közeleg. Egy kicsi asszony alakja tűnik fel a sűrű füstben, bőre viharvert és olyan színű, mint egy boroshordóé. A kezére és az arcára bonyolult mintákat festett. De a karja és a lába! A legborzalmasabb fekélyek borítják. Az egyik lába fatörzs nagyságúra püffedt. Undorral elfordulunk, mert képtelenek vagyunk ránézni.

– Isten hozott! – üdvözöl. – Asha vagyok. Kövessetek!

– Éppen távozni akartunk – mondja Felicity.

Asha felnevet.

– Hova akartatok menni? Csak ez az egy út vezet ki innen. Előre. Követjük, ha már nem fordulhatunk vissza. Az ösvényen sokan nyüzsögnek. Ők is torzak, görnyedtek, sebhelyesek.

– Ne bámuld már őket! – feddem meg halkan Annt. – Nézz inkább a lábad elé!

Asha körbevezet minket a szikla körül, ívelt alagutakon át, amelyeket oszlopok tartanak. A falakra fantasztikus csatajeleneteket festettek: ahogy levágnak egy Gorgó-fejet, visszaverik a kígyókat. Tunikát viselő lovagokat látok, vörös pipacsokkal a ruháikon. Látom a Fények Erdejét, a sípon játszó kentaurt, a vízi nimfákat, az Orákulum Rúnáit. Olyan, mint egy hímzett faliszőnyeg, tengernyi jelenettel, össze se tudom mind számolni.

Az alagút újabb pompás kilátásra nyílik. Magasan fent vagyunk a hegyen. Tömjéntartó edények szegélyezik a keskeny ösvényt. Bíborvörös, türkiz és sárga füst gomolyog, csiklandozza az orromat, csípi a szememet.

Asha megáll egy barlang bejáratában. A nyílás körül kígyók lánca, mintha magából a földből bújtak volna elő, pedig csak durva faragás.

– A Sóhajok Barlangjai.

– De hiszen azt mondta, ez a kivezető út – emlékeztetem.

– Úgy is van. – Asha belép a barlangba, és eltűnik a sötétségben. A többiek összetömörülnek mögöttünk: soronként öten, s vagy tíz sor egymás mögött. Visszafelé elzárták az utat.

– Nem tetszik ez nekem – mormolja Pippa.

– Nekem se, de mit tehetünk mást? – kérdem, és behúzott nyakkal a barlangba lépek.

Odabent aztán megértem, honnan kapták a barlangok a nevüket. A falak mintha százezer csók örömétől sóhajtanának.

– Milyen gyönyörű! – mondja Ann. Egy arc féldomborműve előtt áll: hosszú, lapos orr, nagy, telt ajkak előtt. Ujját végighúzza a felső ajak ívén, amiről Kartik jut az eszembe. Pippa csatlakozik hozzá, élvezi a kő simaságát.

– Bocsásson meg, de egy ösvényen jöttünk, ami mintha eltűnt volna. Meg tudná mondani, hogy menjünk vissza? Borzasztóan sietünk – mondja Felicity kedvesen.

– A Templomot keresitek? – kérdezi Asha.

Végre mind ráfigyelünk.

– Igen – válaszolom. – Tudja, merre van?

– Mit ajánlotok fel? – nyújtja ki a tenyerét.

Ajándékot kér? Nincs nálam semmi. Simon nyakláncát vagy az amulettemet nem adhatom oda.

– Sajnálom – mondom –, de semmit se hoztam magammal.

Asha tekintete elárulja, mennyire csalódott, de azért mosolyog.

– Néha azt keressük, aminek a megtalálására még nem állunk készen. Az igaz út nagyon fárasztó. Csak akkor vehetjük észre, ha hajlandóak vagyunk levetni a jelenlegi bőrünket, akár egy kígyó. Készen kell állnunk, hogy elengedjük, ami drága nekünk – mondja, és Pippára néz.

– Mennünk kellene – jegyzi meg Pippa. Azt hiszem, igaza van.

– Köszönjük a fáradságát, de most már vissza kell mennünk.

Asha meghajol.

– Ahogy óhajtjátok. Vissza tudlak vezetni az ösvényre. De szükségetek lesz a segítségünkre.

Egy nő agyagkeveréket tölt egy hosszú csőbe, aminek lyuk van a végén. Az arcát élénkvörösre festette, amit sötétzöld csíkok szabdalnak.

– Mire való ez? – kérdezi Felicity.

– Hogy kifessünk – feleli Asha.

– Kifessenek? – Ann szinte sikolt.

– Védelmet nyújt – magyarázza Asha.

– Mi ellen? – kérdezem óvatosan.

– Az ellen, ami belép a birodalmakba, hogy megkeressen. Elrejti, amit el kell rejteni, és felfedi, amit látni kell. – Ismét különös pillantást vet Pippára.

– Egyáltalán nem tetszik ez nekem – ingatja a fejét Pippa.

– Nekem sem – ért egyet Ann.

– És ha csapda? – suttogja Felicity. – Ha a festék méreg?

A vörös arcú nő int, hogy üljünk le, és tegyük a kezünket egy nagy kőre.

– Miért bíznánk meg magukban? – kérdezem.

– Más lehetőséget is választhattok, nem muszáj ezt elfogadni – mondja Asha.

A nő a festékkel a kezében türelmesen vár. Bízzak-e Ashában, egy Érinthetetlenben, vagy vágjak neki a birodalmaknak védtelenül?

A festett arcú nő felé nyújtom a kezemet.

– Látom, bátor vagy – mondja Asha. Odabiccent a nőnek, aki a kezemre nyomja a keveréket. Hűsítő érzés. Vajon most szívódik fel a méreg a véremben? Lehunyom a szememet, s reménykedem, hogy nem lesz semmi baj.

– Nézzétek! – sikkant fel Ann.

Felnézek, a legrosszabbtól tartva. A kezem! Ahol az agyagkeverék rászáradt, pompás téglavörös minta díszíti, finomabb, mint egy pókháló. Az Indiában látott menyasszonyok jutnak róla eszembe, akiknek a kezét férjük tiszteletére hennával festették ki.

– Én következek – ajánlkozik Felicity, és lekapja a kesztyűjét. Már nem tart mérgezéstől, csak attól, hogy kimarad a jóból.

A barlang mély öblében széles vízfelületet látok, ami tükörsima, s egyszerre dagad és apad. Mozgása elálmosít. A pulzálást nézem, és elalszom.

Egy nagy kútnál állok. A vízfelszín csupa mozgás. Sok mindent megmutat. Vaskos, zöld indákon gyorsan nyílnak a rózsák. Egy szigeten katedrális sodródik. Ködben álló fekete szikla. Vad paripán száguldó, szarvval díszített sisakot viselő harcos. A vérvörös égre kirajzolódó göcsörtös fa. Asha festett keze. Nell Hawkins. A zöld köpeny. Valami mozog a háttérben, s megrémít, amikor közelebb jön. Egy arc.

Hirtelen riadok fel. Felicity vidáman kacag, a kezével henceg, amire gyönyörű minta került. Összehasonlítja Ann és Pippa ábráival. Asha szemben ül velem, s összefonja vaskos, fekélyes lábait.

– Mit láttál álmodban? – kérdezi.

Mit láttam? Semmit, ami bármit is jelentene.

– Semmit – válaszolom. Csalódottnak látom megint.

– Ideje indulnotok.

A barlang bejáratához kísér. Az ég már nem kék, leszállt a koromsötét éjszaka. Vajon sokáig voltunk itt? A tömjénfüstölőkből szivárványos füst kígyózik. Fáklyák szegélyezik az ösvényt. A Hadzsin is felsorakozott az ösvény mellett, és meghajolnak, amikor elhaladunk előttük.

A sziklánál ismét megjelenik az ajtó.

– Azt mondta, az egyetlen út előre vezet – szólalok meg.

– Igen, így is van.

– De hát ezen az úton jöttünk!

– Biztos vagy benne? – kérdi. – Vigyázzatok az úton! Gyorsan és csendesen haladjatok! A festék elrejt a szem elől benneteket. – Asha összeteszi a tenyerét, és meghajol. – Most menjetek!

Semmit sem értek, de már így is sok időt fecséreltünk kérdésekre. Vissza kell mennünk az ösvényre. Az amulett fényénél látom a kezemre rajzolt finom vonalakat. Csekély védelemnek tűnik az ellen, ami kereshet minket, de remélem, Asha nem téved.

HARMINCADIK FEJEZET

A holdsarló-szem elvezet minket a hegytől. Ismeretlen vidékre jutunk. Itt nincs teljesen sötét, halvány fényt vet a sötétvörös hold. Hatalmas fák bütykös ágai vesznek körül, magasan a fejünk felett kísértetiesen fonva össze eltorzult, csupasz kéregujjaikat. Olyan érzés fog el, mintha egy hosszú kalitkában volnék.

– Erre jöttünk? – csodálkozik el Felicity.

– Hol vagyunk? – kérdezi Pippa.

– Fogalmam sincs – válaszolom.

– Hátborzongató hely – mondja Ann.

– Tudtam előre! Nem lett volna szabad megbíznunk bennük! Mocskos férgek! – fakad ki Pippa.

– Csitt! – Kezemben a ragyogó amulett villódzva fakulni kezd, majd hirtelen kialszik, mintha elfújtak volna egy gyertyát. – Kialudt.

– Már csak ez hiányzott! – motyogja Ann. – Most hogyan térünk vissza?

A vörös hold vércseppjei átfolynak a lecsupaszított, nyurga ágak között, és elnyúló árnyékot vetnek.

– Majd holdfénynél megyünk tovább – jelentem ki. Vajon miért nem világít az amulett?

– Istenem, mi ez a bűz?! – kérdi Felicity.

A szél felénk fúj, és most már én is érzem. Betegség, mocsok szaga csap meg. Halálszag. A szél lenyomja mögöttünk a fák alkotta folyosót, megsuhogtatja rajtunk a selymet és szatént. Komolyabb, mint egy levegőlökés. Bejelentésnek érzem. Valami közeledik. Ann az orrára és a szájára tapasztja a tenyerét.

– Borzalmas!

– Pszt! – szólok rá.

– Mi az? – kérdezi Pippa.

– Halljátok?

Lovasok. Gyorsan közelednek. Fenyegető porfelhő támad. Egy pillanat, és utolérnek minket. Az előttünk húzódó folyosó még akár egy mérföld is lehet. Vajon át tudunk-e nyomakodni a fák között? A rések csak fénypászmák, keskenyek ahhoz, hogy bármelyikünk is átférjen közöttük.

– Hova lettetek? – kérdi Pippa, és körülnéz.

– Hogy érted ezt? Itt vagyunk melletted – válaszolja Felicity.

– Nem látlak benneteket!

A festék! Valahogy elrejt minket.

– A festék megvéd. Nem vesznek észre.

– És velem mi lesz? – kérdi Pippa, jól látható kezét vizsgálva. – Jaj, istenem! – Kétségbeesett a hangja, és sejtelmem sincs, hogyan lehetnék a segítségére. A lovasok odaérnek: csontvázszerű szellemalakok, minden emberi formájukból kivetkőzve, eltorzulva. Imitt-amott húscafatok lógnak róluk. Mögöttük egy rettegést árasztó, undorító szörnyeteg, óriási, foszlányokban lógó szárnyakkal, hosszú, hegyes fogakkal. Nincs szeme, de szimatol, ránk vadászik. Ismerem, találkoztam már vele, nyomkövető ez, mint amit Kirké fogadott a szolgálatába.

Felénk fordulva szimatol. A bűzétől öklendezni kezdek, de küzdök ellene.

– Hé, te ott! – üvölt a sötét szellem, s egy pillanatig arra gondolok, észrevett. – Még nem mentél tovább?

– É… én? – dadogja Pippa. – É… én… csak…

A lénynek csorog a nyála, síkos, nyálkás foszlányok hullnak a földre. Jaj, Pip! Szeretnék neki segíteni, de félek; képtelen vagyok láthatatlanságom biztonságából kilépni. A szörnyeteg a levegőbe szimatol.

– á, érzem őket! Élőlények! A papnő itt járt. Láttad?

Pippa reszket.

– N… nem – motyogja.

A szörny közelebb nyomul, hangja ezer lélek kétségbeesésétől átitatott morgás.

– Ugye, sosem hazudnál nekünk?

Pippa szólásra nyitja a száját, de nem jön ki hang a torkán.

– Nem számít. Úgyis megtaláljuk. Az úrnőm majd gondoskodik róla. És ha megkaparintja a Templomot, Télvidék végre kellő hatalomhoz jut. – Még közelebb megy Pippához, iszonyú vigyor terül szét a képén. – Jöjj velünk! Osztozhatsz a győzelmünkben. Bármit kívánsz, a tiéd lehet. Milyen csinos kis báránykа! Tarts hát velünk!

Vigyorgó képe Pippa bájos arca mellé nyomul. A cipőm alatt egy követ érzek. Óvatosan lenyúlok, és átdobom az ösvényen. A nyomkövető irdatlan feje arra fordul. A szellemek rikoltva felüvöltenek.

– Még a közelben vannak. Valami varázslat védi őket. Érzem. Biztos találkozunk még, báránykám! Gyerünk! – kiáltja, és sikoltva nekilódulnak a folyosónak. Nem mozdulunk, nem is beszélünk, míg a föld remegése meg nem szűnik, és el nem ül a szél.

– Jól vagy, Pip?! – kiált fel Felicity.

– J… jól, azt hiszem – motyogja. – De még most sem látlak benneteket. Vajon engem miért nem védett meg a varázslat?

Én is ezen töprengek. Elrejti, amit el kell, és felfedi, amit látni kell. Pippát miért nem kell elrejteni? Hacsak azért nem, mert védelmet élvez a birodalmakban? De Pippa nem olyan, mint az a lény. Az eszem ezt hajtogatja, de a szívem valami iszonyút érez: hamarosan mégis olyanná válhat.

– Azonnal el akarok innen menni! – mondja Ann.

Gyorsan és csendben megyünk, ahogy Asha tanácsolta. A folyosó végén az amulett a kezemben ismét életre kel.

– Megint világít! – kiáltok fel. Körbeforgatom. Bal kéz felől ragyog a legerősebben. – Erre gyertek!

Nemsokára feltűnik az aranyló naplemente, ami jelzi, hogy a kertnél vagyunk. Mire a folyóhoz és az ezüst boltívhez érünk, láthatóvá válunk megint.

Pippa egész testében reszket.

– Az a lény… iszonyatos!

– Biztos jól vagy? – kérdezem. Bólint.

– Gemma – kezdi, és az ajkába harap. – Mi történik, ha megtaláljuk a Templomot?

– Tudod jól. Meg kell kötnöm a varázslatot.

– És velem mi lesz? – suttogja papírvékony hangon. Igyekszem kerülni ezt a kérdést. De kezdek rádöbbenni, kezdem tisztábban látni – ahogy Asha mondta –, hogy nem tarthat ez így örökké. Ha Pippa nem megy tovább, maga is könnyen sötét szellemmé válhat. Nem vagyok képes kimondani, inkább harmatot markolok fel a fűről. A cseppek összegyűlnek az ujjaim hegyén, és ezüstös pókhálót alkotnak, ami összeköti őket.

– Gemma! – könyörög Pippa.

– Ne félj, nem kell elmenned! – viharzik el mellettem Felicity. –Megtaláljuk a módját, hogy a varázslattal változtassunk a dolgokon. A Rend segít majd.

– Nem tudhatjuk – figyelmeztetem szelíden.

– De megtörténhet, nem? – Pippa szemében ismét remény csillog. – Gondolj csak bele! Ha maradhatnék! Örökre együtt lennénk!

– Hát persze. Megtaláljuk a módját. Ígérem – bizonygatja Felicity. Figyelmeztető pillantást vetek Felicityre, de Pippa örömkönnyekben tör ki, és átöleli Felicity mellkasát, úgy ringatja.

– Köszönöm, Fee! Úgy szeretlek!

A kezünkön levő festék már semmivé foszlott, csak vonalak és kacskaringók árnyéka, amely eltűnik kesztyűnk vékony, fehér leple alatt.

– Ne menjetek még! – kérlel Pippa. – Tegyünk úgy, mintha én is az operában volnék! S utána bálba mennénk! Gyertek, táncoljatok velem!

A füves tisztásra fut, ide-oda lengeti a szoknyáját, fel-felkapja a sarkát. Ann kacagva szalad utána. Félrehúzom Felicityt.

– Nem kellene ilyesmit ígérned Pippának.

Felicity szeme dühösen villan.

– Miért nem? Elveszett számunkra, és most visszakaptuk. Okkal történt, nem gondolod, Gemma?

Anyám távozására gondolok, s arra, milyen élesen hasít belém még ma is az elvesztése felett érzett fájdalom. Olyan, mint egy seb, amiről azt hisszük, begyógyult, míg a halványuló sebhelyet be nem ütjük, s újra nem érezzük a kínt. Rettenetes. De Asha varázslata nem hatott Pippára. A sötét szellemek látták. Körüludvarolták, ránk pedig vadásztak.

– Nem tudom, ki ez, de nem Pippa. Legalábbis nem a mi Pippánk.

Felicity kiszakítja magát a kezemből.

– Nem fogom másodszor is elveszíteni! Láthatod te is, hogy nem változott meg. Még mindig a mi Pippánk, szép, mint azelőtt.

– De megette a bogyókat. Meghalt. Láttad, amikor eltemették.

Felicity nem akar meghallgatni.

– A varázslat. Majd megváltoztat mindent.

– Nem ez a varázslat célja – magyarázom gyöngéden. – Pip már a birodalmakhoz tartozik, és tovább kell mennie, mielőtt megrontják.

Felicity nézi, ahogy Ann és Pippa hancúroznak a friss fűben. Úgy forognak, mint a balerinák.

– Nem lehetsz biztos benne…

– Fee…

– Nem tudhatod biztosan! – kiáltja, és futni kezd.

– Táncolj velem, Fee! – hívja Pippa, és ragyog a mosolya. Megfogja Felicity kezét. Valami történik közöttük, amire nem találok szavakat. Gyöngédség. Együvé tartozás. Mintha megint összegyűltünk volna a Spence nagy báltermében: Felicity átöleli Pippa derekát, és keringőzni kezd vele. Forognak, forognak, Pippa göndör fürtjeibe belekap a szél, fújja vadul és szabadon.

– Jaj, Fee! Úgy hiányoztál. – Átöleli Felicity derekát, aki viszonozza az ölelést. Akár sziámi ikrek is lehetnének. Pippa súg valamit Felicity fülébe, és felnevet. – Ne hagyjatok itt! – kiáltja Pippa. – ígérjétek meg, hogy visszajöttök! Ígérjétek meg!

Felicity Pip kezére fekteti az övét.

– Ígérem.

Szükségem van egy kis időre, hogy összeszedjem magam. Lemegyek a folyópartra. Leülök, és gondolkodom. A Gorgó hangtalanul feltűnik a vízen.

– Nyugtalan vagy, Mindenható? – kérdezi behízelgő hangján.

– Nem – dörmögöm.

– Nem bízol bennem.

– Nem állítottam ilyet.

Hatalmas zöld fejét a kert felé fordítja, ahol a barátnőim táncolnak a zsenge fűben.

– Minden változik. Nem akadályozhatod meg.

– Hogy érted?

– Választanod kell, és attól tartok, nemsokára.

Felállok, és a szoknyámról leseprem a füvet.

– Tudom, hogy segítettél lemészárolni a Rend tagjait. Nem figyelmeztettél, mikor a vízi nimfák túl közel voltak. Tőlem, akár Télvidékhez is tartozhatsz. Miért hallgatnék rád?

– Varázslattal kényszerítettek, hogy igazat mondjak, és ne tegyek kárt a magadfajtában.

Egyszer.

Távozni készülök.

– Ahogy mondtad: minden változik.

Visszatérünk a Királyi Operaház üres páholyába. Épp akkor megy le a függöny, kezdődik a szünet. Áthoztuk magunkkal a varázslatot. A testemhez tapad, mindent felfokozottan érzek. A magánpáholy szélére szerelt gázlámpa halk sziszegése bömböléssé erősödik a fejemben. A felgyulladó fények bántják a szemem. Az emberek gondolatai elöntik az agyamat, míg úgy nem érzem, rögtön megbolondulok.

– Gemma? Jól érzed magad? – aggodalmaskodik Ann.

– Nem érzitek? – zihálom.

– Mit? – kérdi Felicity ingerülten.

– A varázslatot. Túl sok. – A fülemre tapasztom a tenyeremet, mintha ezzel meggátolhatnám. Ann és Felicity láthatóan jól vannak. – Próbáljatok valami varázslatot: csináljatok egy szöcskét vagy egy drágakövet!

Felicity lehunyja a szemét, s kinyújtja a tenyerét. Valami villog, aztán elhalványul.

– Miért nem sikerült elővarázsolnom?

– Nem tudom. – Alig kapok levegőt. – Próbáld meg te is, Ann!

Ann begörbíti a két kezét, és összpontosít. Gyémántkoronát szeretne. Érzem, ahogy a kívánsága átáramlik rajtam. Egy másodperc múlva felhagy a próbálkozással.

– Nem értem – csodálkozik.

– Olyan, mintha minden varázslatotok bennem gyűlt volna össze – borzongok meg. – Mintha az enyém megháromszorozódott volna.

Felicity átkukucskál a páholy széle fölött.

– Felálltak a helyükről! Keresni fognak, le kell mennünk hozzájuk. Fel tudsz állni, Gemma?

Olyan gyönge a lábam, mint egy újszülött kiscsikónak. Felicity és Ann közrevesznek, és megfogják a kezemet. Egy férfi megy előttünk a feleségével. A férfinak viszonya van a felesége húgával, akivel ma este, itt, az operában fog találkozni. Titkai végigfolynak az ereimen, és megmérgeznek.

– Jaj! – zihálok, és a fejemet rázom, hogy megszabaduljak a gondolataitól. – Borzalmas! Mindent hallok és érzek! Nem bírok neki ellenállni! Hogy élem túl ezt az estét?

Felicity letámogat a lépcsőn.

– Az öltözőbe kísérünk, s azt mondjuk a nagyanyádnak, hogy rosszul lettél. Ő majd hazakísér.

– De akkor nem tölthetem Simonnal az estét! – jajdulok fel.

– Azt akarod, hogy Simon ilyen állapotban lásson? – súgja oda.

– N… nem – dadogom, és könnyek csorognak az arcomon.

– Akkor gyere!

Ann halkan dúdol magában. Idegességében szokta csinálni, most mégis megnyugtat, s miközben hallgatom, úgy érzem, képes vagyok menni, és viszonylag erősebbnek is érzem magam.

Mikor a lépcső aljára érünk, Tom már a nagy előcsarnokban vár. Ann abbahagyja a dúdolást, és újult erővel rohannak meg mások titkai. Rettenetes lárma támad a fejemben. Összpontosíts, Gemma! Válassz ki egyet, és zárd ki a többit!

Ann. A szíve egy ütemre ver az enyémmel. Elképzeli, hogy Tommal táncol, aki csodálattal nézi.

Kétségbeesetten vágyik rá, én meg bánom már, hogy megtudtam.

Tom közeledik, mellette Lady Denby. És Simon. Elvesztem a fonalat, ami Annhez kapcsolt. Megint ezernyi titok lep el. Pánikba esem. Csakis Simonra tudok gondolni, a frakkban, vakító fehér ingben pompázó délceg Simonra, és a varázslattól tönkretett önmagámra. Nagy léptekkel odajön, gondolatai benyomulnak a fejembe. Futó benyomások. A szája a nyakamon. A keze, ahogy lehúzza a kesztyűmet.

Megroggyan a térdem. Felicity kíméletlenül visszaránt.

– Miss Doyle? – Simon fürkésző tekintete kísér.

– Miss Doyle kicsit rosszul érzi magát – közli Felicity nagy zavaromra.

– Sajnálattal hallom – jelenti ki Lady Denby. – Rögtön idehívatom a hintót.

– Ha így tartja helyesnek, Lady Denby – egyezik bele nagymama. Csalódott, hogy már haza kell mennie.

– Milyen öröm, hogy láthatom, Lady Denby! – Cecily Temple anyja tart felénk Cecilyvel. Cecily szeme elkerekedik, amikor megpillantja Annt.

– Jó estét! – köszön Cecily. – Á, Miss Bradshaw! Micsoda meglepetés, hogy itt látom. Miért nincs a Spence-ben Brigiddel és a cselédekkel?

– Nagy szerencsénkre velünk tölti az ünnepeket, mivel anyai nagybátyja, Chesterfield hercege nem térhetett haza időben Oroszországból – világosítja fel Felicity anyja.

– Chesterfield hercege? – ismétli Cecily, mintha nem hallotta volna jól.

Mrs. Worthington részletesen előadja Ann nemesi születésének a történetét. Cecily álla leesik a meglepetéstől, de a kegyetlenség egykettőre helyrehozza, s ajka rosszindulatú mosolyra húzódik. Hideg és kemény érzés hullámzik át rajtam: Cecily szándéka. Megteszi. Elmondja. A következő pillanatban Ann rémülete vág gyomron, és Cecily kicsinyes gyűlöletével keveredve szédülést okoz. Nem kapok levegőt. Gondolkodnom kell!

Cecily hangját hallom.

– Ann Bradshaw…

Megrebben a szemhéjam. Kérlek, hagyd abba!

– …a…

Hagyd abba! Kérlek!

– …leg…

Képtelen vagyok tovább uralkodni magamon, és felordítok: – Elég!

Csodálatos megkönnyebbülés seper végig rajtam. Teljes a csend. Nem rontanak rám mások gondolatai. Nem hallom a tömeg zsivaját, sem a hangszereket, ahogy a zenészek hangolnak. Tulajdonképpen semmit sem hallok. És amikor kinyitom a szememet, látom is, miért. Megdermesztettem mindent: a szoknyájukat felfogó hölgyeket, a zsebórájukat nézegető férfiakat. Mintha az áruházak hatalmas üvegablaka mögött látható viaszfigurák lennének. Nem ezt akartam, de most kihasználom. Meg kell mentenem Annt.

– Cecily – szólítom meg, és merev karjára teszem a kezemet. –Egyetlen rossz szót sem mondasz Annről! Mindent elhiszel, amit mondtunk, sőt úgy bánsz vele, mint magával a királynővel.

– Ann – simítom ki a haját aggodalmas arcából. – Nincs okod izgulni. Megérdemled, hogy itt légy. Szeretünk.

A sógornőjével viszonyt folytató férfi a közelünkben áll. Nagy erővel pofon vágom. Furcsa módon elégedettséget érzek.

– Ön, uram, egy csirkefogó. Azonnal megjavul, és a felesége boldogságának szenteli az életét.

Simon. Milyen különös így látni, vigyázzállásban, kék szeme nyitva, de nem lát. Finoman lehúzom a kesztyűmet, és megsimogatom az arcát. Bőre sima, frissen borotvált. Kezemen érzem a borbélytól hozott balzsamillatot. Ez az én titkom marad.

Felveszem a kesztyűmet, s lehunyt szemmel azt kívánom, hogy így is legyen.

– Kezdjétek újra! – mondom.

Ismét megmozdul a világ, mintha nem is tartott volna szünetet. A férj érzi a pofon fájdalmát. Simon az állához kapja kezét, mintha egy álomra emlékezne. Cecily önelégült ábrázata nem változott, s én visszafojtott lélegzettel lesem. Remélem, a varázslat célba ér, amikor szólásra nyitja majd a száját. Miss Bradshaw a leg…

– …jószívűbb, legkedvesebb lány a Spence-ben – jelenti ki Cecily. – A szerénysége akadályozta meg eddig is, hogy elárulja királyi származását. Nála értékesebb lánnyal még életemben nem találkoztam.

Nem is tudom, ki hűl el jobban, Felicity vagy Ann.

– Igazán remélem, Miss Bradshaw, hogy felkereshetem, míg Londonban tartózkodik – fejezi be Cecily újonnan felfedezett komolysággal.

Tom szólal meg.

– Tiszteljen meg vele, Miss Bradshaw, hogy eljön a Bethlem kórház karácsonyi táncmulatságára!

Mindenkire hatott a varázslat? De rá kell jönnöm, hogy nem, csupán a hírnév és a szerencse bűvöl el mindenkit. Ijesztő, hogy az emberek milyen gyorsan tényt kovácsolnak a másik képzelt világából, hogy a saját magukról alkotott képüket igazolják. De mikor Ann boldog arcát látom, s tudom, mi van a szívében, akaratlanul is örülök ennek az illúziónak.

– Boldogan! – mondja Ann mindenkinek. Kihasználhatta volna a kínálkozó alkalmat a kárörvendésre, ehelyett valóban királyi vérre érdemesnek bizonyult.

– Előreküldjük a hintót Miss Doyle-ért – mondja Lady Denby.

– Kérem, ne! – állítom meg. – Szeretnék az előadás végéig itt maradni.

– Azt hittem, rosszul vagy – mondja nagymama.

– Már jobban érzem magam. – És így is van. Megnyugtatott a varázslatom. Még hallom mások gondolatait, de már nem olyan követelődzően.

– Mi történt? – súgja Felicity.

– Majd később elmondom. Remek sztori!

Mire lefekszem, már majdnem kifogytam a varázslatból. Kimerült vagyok, remegek. A homlokomat forrónak érzem. Nem tudom, hogy a varázslattól van, vagy valóban bujkál bennem valami, de azt igen, hogy rettenetesen vágyom egy kis alvásra.

De az álmaim sem pihentetőek. Az őrület vad kaleidoszkópját látom. Felicity, Ann és én fáklyákkal megvilágított alagutakban rohanunk, mentjük az irhánkat, arcunkra kiül a rettegés. A Sóhajok Barlangjai. Az amulett forog. Nell Hawkins arca úszik elém.

– Ne kövesse a Kelet Csillagát, Lady Hope! Meg akarja ölni. Ez a feladata.

– Kié? – kérdezem, de már el is tűnt, és Pippáról álmodom: alakja kirajzolódik a vörös ég háttere előtt. A szeme megint iszonyú, kékesfehér, benne tűszúrásnyi fekete pupilla. A haja összetapadt a hervadásnak indult vadvirágoktól. A szeme alatt sötét árnyék. Elmosolyodik, és kivillannak éles, hegyes fogai. Fel akarok sikoltani, ó, Isten az égben, de torkomon akad a sikoly. Két kézzel nyújt felém valamit, ami véres és dögletes. A testről letépett kecskefej.

Dörgés hallatszik.

– Megmentettem az életedet, Gemma. Ne feledd… – Csókot dob, majd villámgyorsan magához húzza a fejet, és a nyakába mélyeszti fogait.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Az orvosunk, Lewis doktor megállapítja, hogy hurutom van, semmi több, s néhány tüszszentés után egyet is értek a diagnózissal. Kénytelen vagyok ágyban maradni. Mrs. Jones ezüsttálcán forró teát és húslevest hoz, apa pedig mellettem tölt egy órát, és csodálatos mesékkel szórakoztat Indiáról.

– Ott voltunk hát Gupta meg én, és be kellett járnunk Kasmírt egy szamáron, ami az istennek sem mozdult. Meglátta a keskeny hegyi hágót, ránk vicsorította a fogát, és egyszerűen lefeküdt. Nem volt hajlandó folytatni az utat. Húztuk a kötelénél fogva, de minél jobban rángattuk, annál makacsabban állt ellen. Már azt hittem, végünk. Végül Gupta ötlete mentett meg minket.

– Mit csinált? – fújom ki az orromat.

– Levette a kalapját, meghajolt a szamár előtt, és így szólt: „Csak ön után”. A szamár elindult, mi meg a nyomában.

Összehúzom a szememet.

– Ezt te találtad ki!

Apa színpadiasan a mellére szorítja a kezét.

– Kételkedsz apád szavában? Kalodába veled, hálátlan gyermek! Elnevetem magam, aztán tüsszentek. Apa tölt még egy teát.

– Idd csak meg, kedvesem! Nem akarom, hogy lemaradj ma este Tom és a bolondok táncáról.

– Úgy hallom, Mr. Snow szereti elmélyíteni a kapcsolatát a táncpartnereivel – jegyzem meg.

– Akár bolond, akár nem, ha ilyesmire vetemedik, elnáspángolom – jelenti ki apa. Felfújja magát, és hetvenkedik, mint egy nyugalmazott tengerésztiszt. – Hacsak nem megtermettebb nálam. Akkor kénytelen leszel megvédeni, drágám.

Megint nevetek. Ma nagyszerű a kedve, bár soványnak látom, és időnként még mindig remeg a keze.

– Én mondom, anyádnak tetszett volna a Bedlamban egy táncmulatság. Imádta a rendkívüli dolgokat.

Elhallgatunk. Apa a karikagyűrűjével játszik, amit még mindig visel. Körbe-körbe forgatja. Párharcot vív bennem az őszinteség és a vágy, hogy itt tartsam. Végül az őszinteség győz.

– Nagyon hiányzik – vallom be.

– Nekem is, kedves. – Hallgatunk megint egy sort, egyikünk sem tudja, hogyan hidaljuk át a szakadékot. – Boldog volna, ha tudná, hogy a Spence-be jársz.

– Igen?

– Hát persze. Eredetileg az ő ötlete volt. Azt mondta, ha bármi történne vele, küldjelek oda. Most, így visszagondolva, elég furcsa, hogy ezt mondta. Mintha csak tudta volna… – Nem folytatja, kinéz az ablakon.

Most hallok erről először. Tehát anyám akarta, hogy a Spence-be járjak, abba az iskolába, ami majdnem tönkretette, s ahol megismerkedett a legjobb barátnőjéből lett ellenségével, Sarah Reese-Toome-mal. Kirkével. Mielőtt kikérdezhetném, apa feláll, és elköszön. Az életöröm a hideg valóval találkozik, s apa képtelen itt maradni, és megbarátkozni vele.

– Akkor megyek is, angyalom.

– Nem maradnál még egy kicsit? – nyafogok, bár tudom, hogy ezt ki nem állhatja.

– Nem várakoztathatom meg a klubban az öregfiúkat.

Miért érzem mindig úgy, mintha apámnak csak az árnyékát látnám? Olyan vagyok, mint egy gyerek, aki a kabátszárnya után kapkod, de az folyton kicsúszik a markából.

– Rendben van – mosolygok. Úgy teszek, mintha ragyogó szép lánya maradnék. Ne törd össze a szívét, Gemma!

– Vacsoránál találkozunk, kicsim – csókol homlokon, aztán el is megy. A szoba még csak üresnek sem tűnik nélküle. Lenyomata sem maradt meg az ágyamon, ahol üldögélt.

Mrs. Jones buzgón hozza a friss teát és a délutáni postát.

– Önnek is jött levél, kisasszony.

Meglepődöm, hisz senki sem jut eszembe, akitől karácsonyi üdvözletet kaphatnék. Aztán észreveszem, hogy a levél Walesből érkezett. Mrs. Jones egy örökkévalóságig tesz-vesz a szobámban, rakosgat, elhúzza a függönyt. A levél az ölemben fekszik, és nem akar békén hagyni.

– Kíván még valamit, kisasszony? – kérdezi a házvezetőnő egykedvűen.

– Köszönöm, nem – felelem mosolyogva, de nem viszonozza a mosolyomat.

Végül kimegy, én meg feltépem a borítékot. A Szent Viktória igazgatónője, egy bizonyos Mrs. Morrisey írt.

Kedves Miss Doyle!

Köszönöm az érdeklődését. Vigasztaló a tudat, hogy a mi Nellünk ilyen kedves barátnőt talált. A Szt. Viktóriában valóban dolgozott egy Claire McCleethy nevű tanárnő. Miss McCleethy 1894 őszétől 1895 tavaszáig volt nálunk alkalmazásban. Kitűnően oktatta a költészetet és a rajzot, s igen népszerű volt egyes lányok körében, akik közé Nell Hawkins is tartozott. Sajnálatos módon nincs rólafényképem, amit Miss Hawkinsnak elküldhetnék, ahogy kérte, és a címe sincs meg. Amikor távozott a Szt. Viktóriából, egy London melletti iskolába készült, ahol a testvére igazgatónő. Igazán remélem, hogy levelemmel a segítségére lehettem, és nagyon vidám karácsonyt kívánok.

Őszinte tisztelettel:
Mrs. Beatrice Morrissey

Tehát járt ott! Tudtam!

…egy London melletti iskolába készült, ahol a testvére igazgatónő…

London melletti iskola. Talán a Spence? Ezek szerint Mrs. Nightwing Miss McCleethy testvére?

Lentről hangos vitát hallok, a következő pillanatban Felicity ront be, nyomában a zavarban levő Ann-nel, sarkukban a dühös Mrs. Jones-szal.

– Szervusz, drága Gemma! Hogy vagy? Ann-nel úgy gondoltuk, meglátogatunk.

– A doktor úr előírta, hogy a kisasszonynak pihennie kell. – Mrs. Jones úgy nyisszantja le a szavak végét, mint egy dühös kertész a virágokét.

– Köszönöm, Mrs. Jones, minden rendben. A látogatás jót fog tenni nekem.

Felicity diadalmasan elmosolyodik.

– Ahogy óhajtja, kisasszony. De csak röviden – hangsúlyozza, és erélyesen becsukja az ajtót.

– Most aztán megcsináltátok. Feldühítettétek Jonesy-t – ugratom.

– Jaj, de szörnyű! – mondja Felicity a szemét forgatva.

Ann a szekrényemben lógó ruhát vizsgálja.

– Ugye, jól leszel annyira, hogy eljöjj ma este a táncmulatságra?

– Persze – válaszolom. – Ott leszek. És ne aggódj, Tom is eljön. Nem kapta el a náthámat.

– Örömmel hallom, hogy jó egészségnek örvend – jelenti ki, mintha nem erre a válaszra várt volna mindvégig.

– Huncutul csillog a szemed – állapítja meg Felicity.

– Érdekes hírem van – nyújtom át a levelet.

Felicity és Ann az ágyamra ülnek. Némán olvassák a levelet, és elkerekedik a szemük.

– Akkor hát ő az, nem? – kérdezi Ann. – Miss McCleethy tényleg Kirké.

– Fülön csíptük – jelentem ki.

– „Amikor távozott a Szt. Viktóriából, egy London melletti iskolába készült, ahol a testvére igazgatónő…” – olvassa fennhangon Felicity.

– Ezek szerint Mrs. Nightwing is gyanús – mondom. – Nem bízhatunk benne többé.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Fél óra tanakodás után úgy döntünk, hogy levelet küldünk annak, aki az egyedüli segítségünk lehet. Miss Moore-nak. Türelmetlenül várom, hogy a küldönc visszatérjen, s mielőtt elindulnék a táncmulatságra, meg is érkezik a válasza.

Kedves Gemma!

A véletlen egybeesések engem is nyugtalanítanak. Talán mégis van rá magyarázat, de e pillanatban azt tanácsolom, legyenek elővigyázatosak. Ha Miss McCleethy felbukkanna a Bethlem kórházban, kövessenek el mindent, hogy ne mehessen Nell Hawkinsuk közelébe.

Barátsággal:
Hester Asa Moore

Apa nem jött haza vacsorára, ahogy ígérte. Nem is üzent. S ő vitte el Kartikot és a hintót, így Tommal kénytelenek vagyunk bérkocsit hívni, hogy elvigyen a Bethlembe. A kórházat magyallal és repkénnyel díszítették fel szépen, a betegek a legjobb ruhájukban feszítenek, csupa vidám és pajkos ember.

Virágot hoztam Nellnek. Az egyik nővér átkísér a női kórterembe, hogy átadhassam.

– Milyen gyönyörű mellcsokor! – dicséri meg.

– Köszönöm – mormolom.

– Miss Hawkinsnak szerencsés napja van ma. Kétszer is kap virágot.

– Hogy érti?

– Látogatója volt, akitől gyönyörű rózsákat kapott. Egy beteg képzeletbeli partnere karján keringőzik tova.

– Látogatója? Ki volt az, mi a neve? – kérdezem.

A nővér elgondolkodva csücsöríti az ajkát.

– Sajnos, nem emlékszem. Micsoda nap van ma! Mr. Snow-t is igencsak felzaklatta valami. Smith doktor figyelmeztette is, hogy ha nem nyugszik meg, nem engedik el a táncmulatságra. Itt is vagyunk – mondja, mikor belépünk a kis nappaliba.

Nell épp oly zilált, mint máskor. Töredezett, vékony szálú haja rendetlenül lóg a vállára. Egyedül üldögél, Cassandra kalitkáját tartja az ölében. Kedves szavakkal csitítja a madarat, aki rikoltozik neki. Mellettük, az asztalon egy vérvörös rózsákkal teli váza.

– Miss Hawkins – szólítja meg a nővér –, Miss Doyle érkezett önhöz látogatóba. Köszönjön hát neki!

– Jó estét! – rikoltja Cassandra. – Jó estét!

– Akkor magukra hagyom önöket – mondja a nővér. – Hamarosan át kell öltöznie, Miss Hawkins.

– Nell – vágok bele, amint egyedül maradunk –, ma valaki meglátogatta. Miss McCleethy volt az?

Nell összerándul a név hallatán, és úgy szorítja magához a kalitkát, hogy Cassandra idegesen ugrálni kezd.

– A sziklákhoz vezetett. Hatalmat ígért nekünk, aztán elárult minket. A tengerből jött fel. Jack és Jill felmentek a hegyre…

– Ugye, a Szt. Viktóriában a tanárnője volt? Mit tett önnel? Mi történt?

Nell bedugja kis ujjait a kalitka rácsán, s megpróbálja megérinteni Cassandrát, aki rikoltozik, és ide-oda ugrál, hogy a lány ne érje el.

– Nell! – kapom el a kezét.

– Jaj, Lady Hope! – suttogja vadul, és a szeme könnybe lábad. Rám talált. Rám talált, és nem lel nyugalmat az elmém. Attól félek, nem tudom őket távol tartani. Nem fognak nekem megbocsátani.

– Kicsoda? – kérdezem.

– Ők! – üvölti. – Akikkel beszél. Nem a barátaim, nem a barátaim, nem…

– Csitt! Nyugodjon meg, Nell! – mormolom. A távolból hegedűszó hallatszik, a zenészek hangolnak. Megérkezett a kamarazenekar. Nemsokára kezdődik a tánc.

Nell ültében feszülten hintázik.

– Nemsokára menekülnöm kell. Jack és Jill felmentek a hegyre, ma este felmentek a hegyre. Ma este elmondom, hol találja a Templomot.

Meglepően vadul és élénken kapja el a madár lábát. Cassandra rikácsol a markában. De Nell elszánt, a szája furcsa kis mosolyra húzódik.

– Nell! Nell! Engedje el! – kérlelem. Próbálom az ujjait kihúzni, mire teljes erőből a kezembe harap. Vékony, szaggatott vércsík üt át a kesztyűmön.

– Ugyan már, mi ez a lárma? – vonul be a nővér határozottan. Ha meglátja a harapást, Nellt nem engedik el a mai táncestélyre, és akkor sosem tudom meg, hol a Templom.

– Megkapott a madár – magyarázom. – Megijesztett.

– Csúnya kislány vagy, Cassandra, bizony – kotyog a nővér, miközben kiszabadítja a kalitkát Nell szorításából.

– Csúnya kislány! Csúnya kislány! – rikoltja a madár.

– Ma este – emlékeztet rekedten Nell. – Hallgatnia kell. Látnia kell. Ez az utolsó alkalom.

Iszonyatosan fáj a kezem. És ami ennél is rosszabb: a folyosón a szemtelenül bámuló Mr. Snow vár. Nem volna szabad itt lennie a női kórtermeknél, s kíváncsi vagyok, vajon mégis hogy osonhatott be. Nincs mese, előtte kell elmennem, hogy eljussak a bálterembe. Összeszedem a bátorságomat, kihúzom magam, s úgy vonulok, mintha én lennék a kórház tulajdonosa. Mr. Snow mellém szegődik.

– Ez igen, csinos kis jószág!

Továbbmegyek, nem válaszolok. Mr. Snow elém ugrik, és hátrálni kezd. Segítséget keresve nézek körül, de mindenki a teremben van már.

– Legyen szíves elengedni, uram!

– Akkor adjon egy csókot! Emlékeztetőül.

– Ne feledkezzen meg magáról, Mr. Snow! – Próbálok határozottan beszélni, de remeg a hangom.

– Üzenetet hoztam tőlük – suttogja. –Kitől?

– A fehérruhás lányoktól. – Olyan közel kerül az arca, hogy megcsap savanyú lehelete. – A nő összefogott a sötét erőkkel. Azzal, aki eljön. Félre fogja vezetni magát. Ne bízzon benne! – súgja, és szája körül beteges, pajzán vigyor jelenik meg.

– Meg akar ijeszteni? – kérdezem.

Mr. Snow két kezével a falnak támaszkodik a fejem két oldalán. –Nem, kisasszony. Megpróbáljuk figyelmeztetni magát.

– Elég legyen, Mr. Snow!

Végre előkerül egy nővér, s Mr. Snow settenkedve odébbáll, de előbb még sürgetően odasúgja:

– Óvatosan, kisasszony! Ó, milyen csinos fejecske!

Csak akkor veszem le a kesztyűmet, amikor már biztonságos távolságba kerülök tőle. Megvizsgálom a sebemet. Nem is olyan szörnyű. Inkább egy mély karmolás. De először érzek kétséget Nell Hawkins-szal kapcsolatban. Először félek tőle.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

A Bethlemben tartott táncmulatság igen közkedvelt esemény. A kórházban nyüzsögnek az emberek, a meghívóval érkezettek, és akik jegyet vásároltak, hogy bejuthassanak. Van, aki a zene miatt jött, vagy táncolni akar, vagy csak a jótékonyság vezérli. Másokat a kíváncsiság hajt, hogy lássák a Bedlam őrültjeit pukedlizni és hajlongani egymás előtt, hátha valami különös, botrányos dolog is történik, amit majd elmesélhetnek egy bálon vagy egy vacsorán. Két hölgy például diszkréten figyeli, ahogy egy ápolónő az egyik beteg görcsösen szorongatott rongybabáját próbálja elvenni, s azzal nyugtatja az idős hölgyet, hogy a „kislányának" sokkal jobb lesz, ha szépen elalszik a „gyerekszobában".

– Szegényke – mormolják a hölgyek –, megszakad az ember szíve, teszik hozzá, bár a szemük csillogásából látom, pontosan azt kapták, amiért jöttek. Betekinthetnek a színfalak mögé, a kétségbeesés, borzalom és reménytelenség világába, hogy aztán ismét boldogan leengedjék a függönyt, és gondosan távol tartsák a mögüle áradó romlást védett, rendezett életüktől. Bárcsak táncolnának, jó hosszan, Mr. Snow-val!

Már javában folyik a tánc, amikor észreveszem Felicityt és Annt: felém nyomakodnak a tömegben. Mrs. Worthington a gardedámjuk, de ő elfoglalt: a kórház orvos igazgatójával, dr. Percy Smith-szel beszélget.

– Gemma! Jaj, istenem, mi történt?! – szörnyülködik Felicity, amikor észreveszi véres kesztyűmet.

– Nell Hawkins megharapott.

– Jaj, ez borzasztó! – kiált fel Ann.

– Miss McCleethy már járt itt ma. Nell nagyon feldúlt állapotban van. De tudja, merre van a Templom, és ma este fel akarja fedni előttünk.

– Ha megbízhatunk benne – jegyzi meg Ann.

– Úgy van – ismerem el. – Ha megbízható.

Hirtelen Tom jelenik meg mellettem. Idegesen babrál a nyakkendőjével.

– Egész jól indul, nem gondolják?

– A legjobb táncmulatság, amin valaha voltam – nyugtatja meg Ann, bár ez az első az életében. Úgy érzem, ezt most nem érdemes megemlítenem.

– Remélem, jól sikerül a ma esti előadás – folytatja Tom, és dr. Smithre pillant. – Néhány beteggel egy kis műsort készítettünk ma estére. Szórakoztatásul.

– Bizonyára igen élvezetes lesz – jelenti ki Ann, mintha nagy horderejű kérdésről volna szó.

– Köszönöm, Miss Bradshaw. Igazán kedves öntől. – Tom őszintén rámosolyog.

– Nem tesz semmit – szabadkozik Ann, majd vágyódva a táncparkett felé pillant.

Felicity belém csíp egy picit. Beleköhint a zsebkendőjébe, de tudom, hogy csak a nevetését próbálja leplezni. Ó, milyen reménytelennek tűnő beszélgetés! Gyerünk már, Tom, esdeklek magamban. Kérd fel táncolni!

Tom meghajol.

– Kellemes estét kívánok! – Aztán kimenti magát, és távozik. Ann arcán csalódottság, majd döbbenet.

– Itt van! – suttogja.

– Ki?

Ann széttárja a legyezőjét, ami mögül a terem másik végébe mutat. Csak Mr. Snow-t látom, aki a nevető Mrs. Sommers-szel keringőzik, de aztán megpillantok egy ismerőst. Halvány levendulaszínű, kivágott ruhájában nem ismerem meg azonnal.

Miss McCleethy. Eljött.

– Most mit tegyünk? – kérdezi Felicity.

Miss Moore levelére gondolok.

– Távol kell tartanunk Nelltől. Mindenáron.

A zenekar abbahagyja a játékot, s az elhalványuló lámpák meghitt fénybe vonják a termet. A párok elhagyják a táncparkettet, s szélre húzódnak. Tom elfoglalja középen a helyét. Kezével a hajába túr – ideges szokása –, míg eszébe nem jut a kesztyűje és a pomádé, s meggondolja magát. A torkát köszörüli, erősebben a kelleténél. Aggódom érte. Végül megtalálja a hangját.

– Hölgyeim és uraim, kérem, figyeljenek rám! Köszönöm, hogy egy ilyen hideg éjszakán idefáradtak. A Bethlem Királyi Kórház színtársulata hálából egy kis előadással szeretne kedveskedni önöknek. És most, khm, izé… a Bethlem Királyi Kórház színészei!

Miután jól kivágta magát, udvarias taps mellett távozik. A tömegben szem elől tévesztem Miss McCleethyt. A hátamon jeges félelem kúszik fel.

– Miss McCleethyt nem látom sehol – súgom oda Felicitynek. –És te?

– Én sem – nyújtogatja a nyakát Felicity. – Hova mész?

– Megkeresem – jelentem ki, és a tömeg fedezékében elosonok.

Mrs. Sommers egy dallamot pötyög a zongorán, míg én észrevétlenül és hangtalanul szelem át a termet, Miss McCleethyt keresve. Mrs. Sommers játékát hallgatni elég fájdalmas, de a vendégek azért tapsolnak. Utána bizonytalanul álldogál, hajbókol és mosolyog, kezével eltakarja a száját. Amikor a haját kezdi tépni, Tom gyöngéden ráparancsol, hogy üljön le. A hátborzongató Mr. Snow előad egy monológot Shakespeare Téli meséjéből. Színészhez illő, érett hangja van, s lenyűgözne az előadása, ha korábbi megnyilvánulását el tudnám felejteni.

Már a terem felénél tartok, de még nem sikerült felfedeznem Miss McCleethyt.

Nell Hawkinst mutatják be. A legszebb ruháját viseli, haját csinosan hátrafogták, törékeny hajas babának látszik. Szemrevaló, mint a látomásaimban látott nevető lány. A blúzára tűzték a csokromat, szinte eltörpül mellette.

Nell mozdulatlanul mered a tömegre, míg az emberek zavartan sugdosni nem kezdenek: Mit művel? Ez is az előadáshoz tartozik?

Végre felcsendül kísérteties, érdes hangja:

– Jack és Jill felmentek a hegyre, egy vödör vízért, Jack elesett, betörte a fejét, és Jill utána gurult.

Halk, udvarias nevetés hangzik innen-onnan, én azonban attól tartok, elsírom magam. Hiszen megígérte! És most tessék, az ígérete is csak egy újabb vágykép, amit zavart elméje szőtt. Fogalma sincs, hol találhatjuk a Templomot. Szegény, bolond lány, legszívesebben megsiratnám mindkettőnket.

Nell megelevenedik, szenvedélyessé válik. Mintha kicserélték volna.

– Hova menjünk, leányok? Hova menjünk? El kell hogy hagyjátok a kertet. Mondjatok szomorú istenhozzádot, és hagyjátok el! Hajózzatok le a folyón a Gorgó jóindulatából, hagyjátok el a sikamlós nimfák karmait! Menjetek át a varázslat aranyos ködén! Találkozzatok a csodás Fények Erdeje népével! A nyilak, a nyilak, használjátok őket bölcsen és jól! És egyet őrizzetek meg nekem, mert szükségem lesz rá!

Mellettem egy hölgy a férjéhez fordul:

– A Kötényből való ? – kérdezi, egy Gilbert és Sullivan operettre utalva.

Lángra kapok. Hát mégis tudja! Ügyesen kitalálta, hogy magyarázza el a Templom helyét. Hisz rajtunk kívül ugyan ki értené ezt a halandzsát? Miss McCleethy kilép egy oszlop mögül, csak a bal oldala látszik, a jobb árnyékban marad. Ő is odaadóan hallgatja Nellt.

– Nyújtsatok reményt az Érinthetetleneknek, feltétlen szükségük van a reményre. Utazzatok tovább, túl a lótuszvirágokon! Maradjatok az ösvényen! Igen, leányok, le ne térjetek róla, mert hamis ígéretekkel tévútra vezethetnek! Vigyázzatok a Pipacs Harcosokkal! Ellopják az erőtöket. Mohón felfalnak benneteket. Hamm, hamm!

Mindenki felnevet. Több beteg ismétli, „felfalnak”, annyira mulatságosnak találják. Olyanok, mint a kotkodácsoló tyúkok, míg a nővérek csendre nem intik őket. A hajam égnek áll. Nell az egész pantomimet mintha a kedvemért adná elő, s olyan titkos nyelvezetet használ, amit csak én fejthetek meg. De az is lehet, hogy teljesen elment az esze.

– Ne térjetek le az útról, mert ha egyszer megteszitek, nagyon nehéz visszatalálni. A dalt pedig a sziklához kötik. Ne hagyjátok, hogy elhaljon a dal! Vigyázzatok, a szépségnek tovább kell mennie! A szellemek sötét árnyékaira is ügyeljetek a Határvidéken túl, ahol a magányos fa áll, és az ég vérré változik…

Néhány hölgy a legyezőjével hűsíti magát, kínosan érinti őket a vér említése.

– …Télvidéken Kirkével összeesküvést és terveket szőnek. Nem nyugszanak, míg hadsereget nem verbuválnak, és meg nem hódítják a birodalmakat, hogy ott uralkodhassanak.

A vendégek nyugtalankodni kezdenek, érezhető, hogy Nellt túl sokáig hagyták beszélni. Tom előreindul. Jaj, ne! Ne hallgattasd el, míg el nem mondja, hol találom a Templomot! De Tom már oda is ér.

– Köszönöm, Miss Hawkins. És most…

Nell nem ül le. Izgatottabb lesz.

– Be akar jutni! Rám talált, s én nem tudom távol tartani!

– Legyen szíves, nővér…

– Menjetek, ahova senki se megy, ahova tilos belépni, nyújtsatok reményt… Jack és Jill felmentek a hegyre, a tenger, a tenger, a tengerből jött… menjetek oda, ahol a sötétség víz tükrét rejti! Nézzetek szembe a félelmetekkel, és erősen kössétek magatokhoz a varázslatot!

– Jöjjön, Miss Hawkins! – nógatja egy nővér, és elkapja Nellt. Nell azonban nem enged. Kíméletlen vadsággal küzd a nővérrel. Hónaljban kiszakad az ingujja, a nővér markában marad. A tömeg felhördül. Nell magánkívül van.

– Engem akar felhasználni, hogy megtalálja, Lady Hope! Mindkettőnket felhasznál majd, és elveszek, örökre elveszek! Ne hagyja, hogy megkaparintson! Ne tétovázzon! Szabadítson meg, Lady Hope! Szabadítson meg!

Két tagbaszakadt beteggondozó érkezik egy kényszerzubbonnyal.

– Jöjjön velünk, kisasszony! Ne ellenkezzen!

Nell rúg és sikít, ugyanazzal a bámulatos erővel, de így sem bír velük. Egyikük izmos karjával átöleli Nell karcsú nyakát, míg a másik a lány kapkodó kezét nyomja be a kényszerzubbonyba, és hátul összeköti a fűzőket. Nell teste erőtlenül a férfiaknak dől, akik félig viszik, félig húzzák az ernyedt testet, amíg már nem hallani mást, csak a nyöszörgését, és a cipősarka tompa puffanását a padlón.

Az emberek döbbenten kiabálnak. Tom megkéri a zenészeket, hogy játsszanak. A zene lecsendesíti a tömeget, és nemsokára néhány bátor vendég táncolni kezd. Egész testemben remegek. Nell veszélyben van, meg kell mentenem.

Visszanyomakodom Felicityhez és Annhez.

– Én most lelépek innen, és megkeresem Nellt – közlöm.

– Mi az, hogy „vigyázzatok a Pipacs Harcosokkal”? – kérdi Ann.

– Őrültség – véli Felicity. – Szerinted van valami értelme?

– Szerintem titkos nyelven utasított minket, hogy megtaláljuk a Templomot – felelem. – És biztos, hogy Miss McCleethy is hallotta.

Felicity a tömeget fürkészi.

– Hol van?

Miss McCleethy már nem áll az oszlop mellett, és a táncosok közt se látom. Eltűnt.

Felicity tágra nyílt szemmel mered rám.

– Azonnal siess Nellhez!

Amilyen gyorsan csak tudok, kiosonok a teremből, és futok a női kórterem felé. Hamarabb kell odaérnem! Miss McCleethy rám talált! Rendben van, Nell, nem hagyom, hogy megkaparintson. Ne aggódj!

A folyosón nővérek jönnek-mennek. Mikor az utolsó is távozik, felcsippentem a szoknyámat, és Nell szobájához rohanok.

Nell a sarokban ül, a kényszerzubbonyt levették róla. A gyönyörű virágcsokor is megrongálódott, a szirmok kiszakadtak vagy lelapultak. Nell ültében hintázik, a fejét ritmikusan a falba ütögeti. Megfogom a kezét.

– Gemma Doyle vagyok. Nincs sok időnk, Nell. Tudnom kell, hol találom a Templomot. Éppen el akarta mondani, amikor elvitték. De most biztonságban vagyunk. Nyugodtan elmondhatja.

Szája sarkából vékony nyálpatak csorog. Lélegzete túlérett gyümölcsillatot áraszt. Valami nyugtatót kapott.

– Ha most nem mondja el, hol a Templom, akkor attól tartok, Nell, hogy elveszünk. Kirké hamarabb talál rá, mint mi, s ki tudja, mi lesz utána. Lehet, hogy ő uralkodik majd a birodalmakban. Egyik lány a másik után jut ugyanerre a sorsra.

Alattunk a zene üteme megváltozik, amikor másik tánc kezdődik. Nem tudom, meddig lehetek távol, mikor kezdenek el keresni.

– Soha nem hagy fel vele – töri meg a csendet Nell érdes hangja. –Soha. Soha. Soha.

– Akkor nekünk kell megállítanunk – válaszolom. – Kérem! Segítsen nekem!

– Maga kell neki, mindig is magára várt – keni el a szavakat. – Rákényszerít, hogy eláruljam a Templom helyét, ahogy arra is rávett, hogy mondjam meg, hol van maga.

– Hogy érti ezt?

Hirtelen egy hangra leszek figyelmes. A folyosóról lépteket hallok. Valaki közeledik. Gyorsan az ajtóhoz megyek, és kikukucskálok. Valaki jön. És sötétzöld köpenyt visel. Megáll a folyosóról nyíló ajtók előtt, és sorban mindegyik szobát ellenőrzi. Hangtalanul becsukom az ajtót.

– Nell! – szólongatom, és hevesen ver a szívem. – El kell bújnunk.

– A kis Miss Muffet egy dombra csücsült, és… elijesztette, elijesztette.

– Csitt, Nell! Csendben kell maradnia. Jöjjön gyorsan, bújjunk be az ágy alá!

Nell apró ugyan, de a nyugtatótól elnehezült a teste, és nehéz irányítani. Végül a padlón egymásra esünk. Nagy erőfeszítéssel betolom az ágy alá, aztán utána mászok én is. A léptek megállnak Nell ajtaja előtt. Befogom a száját, amikor kinyílik az ajtó. Nem is tudom, mitől félek jobban: hogy Nell hirtelen megszólal, vagy hogy a szívverésem árul el minket.

– Nell? – suttogja valaki a sötétben.

Nell megmerevedik a karomban.

Látóterünkben megjelenik a zöld köpeny széle. Látom alatta a kifényesített, puha bőrcipő finom fűzését. Biztosra veszem, hogy a tükörfényes bőrön megláthatnám a saját félelmemet. A cipők közelebb jönnek. Lélegzet- visszafojtva várok, tenyeremet Nell nyitott szájára szorítom, a nyála lassan összegyűlik a tenyeremben.

Nell annyira csendes, hogy attól félek, meghalt. A cipőorr elfordul tőlünk, az ajtó egy kattanással becsukódik. Kikúszom az ágy alól, Nellt is kivonszolom. Keze a csuklómra kulcsolódik. Remeg a szemhéja, az ajka fintorba torzul, s csak négy szó bukik ki rajta:

– Lássa, amit én látok…

Sebesen, nagy erővel zuhanunk a látomásba. De nem az enyémbe. Látom, amit Nell lát, érzem, amit érez. A birodalmakban futunk. Fűszálak érintik a bokánkat. De minden túl gyorsan történik. Nell elméje kusza, nem értem, amit látok. Rózsák nőnek ki egy falból. Vörös agyag a bőrön. Mély, tiszta kút mellett egy zöld ruhás nő erősen markolja Nell kezét.

Én pedig háttal beleesem a kútba.

Nem kapok levegőt. Fulladozom. Megszakad a látomás, és érzem, hogy Nell keze a torkomra szorul. Csukva a szeme. Nem lát, s mintha nem is tudná, hogy mit tesz. Kétségbeesetten ráncigálom a kezét, de meg se tudom mozdítani.

– Nell – hörgőm rekedten. – Nell… kérem…

Elenged, és a padlóra roskadok. Levegő után kapkodok, váratlan brutalitásától megfájdult a fejem. Nellen ismét úrrá lett az őrület, de az arca síkos a könnyektől.

– Ne habozzon, Lady Hope! Szabadítson meg!

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Szenteste napja van. A boltokat és a vendéglőket London-szerte elárasztják a jókedvű emberek, az egyik illatos fenyőfát cipel haza, a másik kövér libát választ vacsorára. El kellene hogy töltsön a karácsony feletti öröm, az emberek iránti általános jóakarat. E helyett azon a rejtvényen töröm a fejem, amit Nell Hawkins hagyott. Igyekszem összerakni a kirakós játék darabkáit.

Menj, ahova senki más nem megy, ahova tilos menni, és nyújts reményt! Menj oda, ahol a sötétség víztükröt rejt! Nézz szembe a félelmeddel, és kösd erősen magadhoz a varázslatot! Semmi értelme. Maradj az ösvényen! Hamis ígéretekkel tévútra fognak vezetni. De kik? Miféle hamis ígéretekkel? Rejtély rejtély hátán. Az amulett mutatja csak az utat. De hiába, ha nem tudom, hol keressem a Templomot. Úgy felkavar, hogy a végén legszívesebben falhoz vágnám a mosdótálat.

Tovább ront a helyzeten, hogy apa még nem jött haza. Múlt éjjel se jött meg a klubból. És ez láthatóan csakis engem nyugtalanít. A nagymamám parancsokat osztogat a karácsonyi vacsorával kapcsolatban a személyzetnek. A konyhában a szakácsnők sürögnek-forognak, a pudingot, a szószokat és az almával töltött fácánt készítik el.

– Nem is reggelizett itthon? – firtatom.

– Nem – mondja nagymama, és félretol, hogy ráordítson a szakácsnőre. – A levest kihagyjuk. Úgysem eszik levest senki.

– És ha baja esett? – erősködöm.

– Ugyan, Gemma! Mrs. Jones… a vörös selyem, azt hiszem, elég lesz.

Elérkezik és el is múlik a szenteste. Bontani kezdjük az ajándékokat a szalonban, és úgy teszünk, mintha minden rendben volna.

– Á! – kiált fel Tom a hosszú gyapjúsál láttán. – Remek! Köszönöm, nagymama.

– Örülök, hogy tetszik. Miért nem nyitod ki a tiédet, Gemma? Kibontom a dobozt, amit nagymamától kaptam. Talán egy szép kesztyű vagy egy karkötő. De nem. Két egymáshoz illő zsebkendőt találok a dobozban. Belehímezték a nevem kezdőbetűit. Igazán szépek. Megköszönöm.

– Úgy vettem észre, a praktikus ajándékok a legjobbak – szipog egyet nagymama.

Az ajándékok kibontásával percek alatt végzünk. A zsebkendőkön kívül kapok még nagymamától egy kézitükröt és egy doboz csokoládét, Tomtól pedig egy vidám, piros diótörőt, amit mulatságosnak találok. Én Nagymamának vállkendőt vettem, Tomnak pedig egy koponyát, amit később majd a rendelőjében tarthat.

– Yoricknak[24] fogom hívni – jelenti ki Tom elragadtatottan. Örülök, hogy boldoggá tettem. Apa ajándékai becsomagolva fekszenek a fa alatt.

– Esetleg elmehetnél a klubjába, Thomas, és megkereshetnéd – veti fel nagymama. – Diszkréten érdeklődhetnél.

– Csakhogy én ma este Simon Middleton vendégeként az Atheneumba megyek! – tiltakozik Tom.

– De apa eltűnt – ellenkezem.

– Nem tűnt el. Bármelyik percben hazaérkezhet, valószínűleg ajándékokkal megrakva, amiket egy hirtelen szeszélynek engedve különleges úton szerzett be. Emlékszel, amikor karácsony reggelén elefántháton, Télapónak öltözve jelent meg?

---

[24] Yorick – Shakespeare *Hamlet* című darabjában, a sírásójelenetben kerül elő a híres bolond, Yorick koponyája. Hamlet kezébe veszi a koponyát, és az élet múlandóságától elmélkedik.

– Persze – mosolyodom el az emlék hatására. Akkor kaptam az első szárimat, és Tommal kókusztejet ittunk, tálból lefetyeltük ki, mint a tigrisek.

– Hazajön, higgyetek nekem! Nem így szokott lenni mindig?

– Dehogynem – vágom rá, mert elkeseredetten szeretném hinni, amit mond.

A ház pihegő lángok, tiktakoló órák, lecsavart, fényüktől megfosztott lámpák nyugalmas csendjébe merül. Tizenegy is elmúlt, a személyzet már lefeküdt. Nagymama befészkelte magát az ágyába, s azt hiszi, én is így tettem. De nem jön álom a szememre. Hiszen apa nincs itthon. Szeretném, ha hazajönne, akár elefántháton, akár nem. Így aztán ülök a szalonban, és várom.

Kartik settenkedik be. Kabátban, csizmában van, s kapkodva szedi a levegőt.

– Hol volt, Kartik? Mi történt?

– Itthon van a bátyja? – kérdi zaklatottan.

– Nem. Elment. Miért kérdezi?

– Feltétlenül beszélnem kell vele.

Teljes magasságomban kihúzom magamat.

– Mondtam már, hogy nincs itthon. Nekem is elmondhatja.

Fog egy piszkavasat, és megböködi a könnyen összeomló rönköket, amelyek lángra lobbannak. Nem válaszol, kénytelen vagyok hát a legrosszabbra gondolni.

– Jaj, ne! Csak nem apával van baj? Tudja, hol van? – Kartik bólint.

– Hol?

Kartik képtelen a szemembe nézni.

– Bluegate Fieldsben.

– Bluegate Fieldsben? – kérdezek vissza. – Az meg hol van?

– Sajnálattal közlöm, hogy ott csak alvilági elemek, tolvajok, ópiumszívók, gyilkosok és hasonlók élnek.

– De az apám… miért van ott?

Kartik megint csak kerüli a tekintetemet.

– Mert az ópium rabja. Csin-csin ópiumbarlangjában van.

Nem igaz. Nem lehet az! Hiszen meggyógyítottam apát! A varázslat óta jobban van, egy csepp laudánumot sem kért.

– Honnan tudja?

– Múlt éjjel rám parancsolt, hogy vigyem oda, és azóta nem jött el. Összefacsarodik a szívem.

– A bátyám Mr. Middleton társaságában a klubba ment.

– Ide kell hívatnunk.

– Nem! Gondoljon a botrányra! Tomot porig aláznánk.

– És nem akarjuk, ugye, felzaklatni a méltóságos Simon Middletont.

– Túlontúl sokat enged meg magának!

– Hazudik, hogy Tomot nem akarja megalázni. A saját bőrét menti.

Fáj a kíméletlen igazság, és rosszulesik, hogy Kartik szájából hallom.

– Nem tehetünk mást, mint megvárjuk, hogy hazaérjen a testvére – jelenti ki Kartik.

– Ott akarja hagyni az apámat? Azon a helyen?

– Nincs más választásunk.

– Számomra nincs más, csak ő! – könyörgök. – Vigyen oda hozzá!

Kartik a fejét rázza.

– Szó sem lehet róla! A Bluegate Fields nem hölgyeknek való hely.

– Odamegyek, akár elvisz, akár nem.

Gyors léptekkel elindulok az ajtó felé. Kartik megragadja a karomat.

– Tudja, mi történhet ott magával?

– Vállalnom kell a kockázatot. – Egymással szemben állunk, az akaratunk egymásnak feszül. – Nem hagyhatom ott, Kartik.

– Rendben van – enged végül. Merész tekintettel végigmér. – Vegye fel a bátyja ruháját.

– Hogy érti ezt?

– Ha már oda kell mennie, öltözzön férfinak!

Felrohanok a lépcsőn, remélem, nem ébresztem fel nagymamát vagy a személyzetet. Tom ruhái újabb rejtélyt jelentenek. Nagy nehezen levetkőzöm, lehámozom magamról a számtalan réteget, végül a fűzőmet is. Megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor lekerül rólam. A gyapjúharisnyám fölé húzom Tom nadrágját, aztán kiválasztok egy inget és egy kabátot. Kicsit szűkek. Magas vagyok, bár nem olyan vékony, mint Tom, de azért csak jók lesznek. Nem könnyű dolog a hajamat betömködni a kalap alá, mert az folyton le akar ugrani a fejemről. Tom cipőjét csak úgy tudom felvenni, hogy a sarkánál kitömöm zsebkendővel, mivel a lába legalább négy centivel hosszabb az enyémnél. Úgy járok, mint egy részeg.

– Hogy festek? – kérdezem, amikor leérek a lépcsőn.

– Mint akire Kelet-London összes csirkefogója rátámadhat – gúnyolódik Kartik. – Halva született ötlet. Megvárjuk, amíg a testvére hazaér.

– Nem hagyom az apámat meghalni egy ópiumbarlangban – jelentem ki. – Álljon elő a hintóval!

Odakint gyenge hó szitál, s vékony szürke réteggel vonja be Ginger sörényét, ahogy lassan begurulunk a kelet-londoni nyomornegyedbe. Nyugodt, hideg az éjszaka. Fáj minden lélegzetvétel. Keskeny, kanyargós sikátorok kígyóznak a kolduskénti meggörnyedő, düledező épületek között. Az átnedvesedett tetőkből rozoga kémények állnak ki, meggörbült fémkarok alamizsnáért, reményért, egy kis megnyugtatásért könyörögnek, hogy az élet mégsem csak annyiból áll, amit valaha is megismerhetnek belőle.

– Húzza be jobban a kalapját! – figyelmeztet Kartik. Még ezen az éjszakán, ebben a hidegben is zsúfoltak az utcák: részeg, hangoskodó, káromkodó emberek nyüzsögnek. Egy kocsma ajtajában három férfi észreveszi finom öltözetem, ahogy Kartik mellett ülök.

– Ne nézzen rájuk! – int Kartik. – Ne is álljon szóba senkivel!

Utcakölykök sereglenek körénk. Koldulnak: az egyiknek beteg kishúga van otthon, a másik egy shillingért fényesre tisztítja a cipőmet. A harmadik, egy tizenegy évesnél nem idősebb fiú tud egy helyet, ahova elmehetünk, és amíg csak akarom, „kedves” lesz hozzám. Míg elmondja ajánlatát, nem mosolyog, nem árul el érzéseket, olyan tárgyilagos, mint a cipőm kitisztítását vállaló fiú.

Kartik elővesz hat pénzérmét a zsebéből. Csillognak fekete gyapjúkesztyűjében. A fiúk szeme elkerekedik a sötétben.

– Három shilling annak, aki a hintóra és a lóra vigyáz – szólal meg.

A három fiú rögtön ráveti magát, és válogatott szörnyűségeket ígérnek annak, aki akár egy ujjal is hozzá mer nyúlni egy ilyen finom úr kocsijához.

– És három annak, aki baj nélkül el tud vezetni minket Csin-csinhez – folytatja.

Hallgatás a válasz. Egy rongyos ruhát és lyukas talpú cipőt viselő mocskos fiú elkapja az utolsó pénzérmét.

– Ismerem Csint – mondja. A többiek irigyen és lekicsinylően néznek rá. – Jöjjenek, uraim! – vezet végig minket a nyirkos sikátorok labirintusán, ahol a közeli dokkok felől jeges szél fúj. Kövér patkányok futkosnak a macskaköveken, és isten tudja, mi között turkálnak a járda mellett. A dermesztő szél és a késői óra ellenére is sok embert látunk. Karácsony éjjel van még, a kocsmákban és az utcákon rengeteg a részeg, némelyik alig áll a lábán.

– Ehun van, ni – mondja a fiú, mikor egy kis udvarban egy kalyibához érünk. A fiú benyomja a rozoga ajtót, és felvezet minket egy meredek, sötét lépcsőn, ahol nyirkosság van, és vizeletszag terjeng. Megbotlom valamiben, s akkor jövök rá, hogy egy test fekszik a földön.

– Csak az öreg Jim – mondja zavartalanul a fiú. – Ehun van, mindig. A második emeleten újabb ajtóhoz érünk.

– Itt menjenek be, urak! Csin-csinnél vagyunk. Még valami a fáradozásért? – nyújtja felénk a kezét, egy kis borravaló reményében.

Újabb két shillinget nyomok a markába.

– Boldog karácsonyt, uram! – Eltűnik, én pedig bekopogok a vastag piszokréteggel fedett ajtón. Résnyire nyílik, és egy öreg kínai jelenik meg. Árnyékban ülő beesett szemeivel inkább kísértetnek látszik, mint hús-vér embernek, de aztán elmosolyodik, és kivillantja rohadt gyümölcsnek tűnő barna foltos, ritkás fogait. Int, hogy kövessük az alacsony mennyezetű, zsúfolt szobába. Ahova csak nézek, testek mindenütt, összevissza hevernek, a szemhéjuk remeg. Van, aki hosszú mondatokat zagyvál, csak úgy, nem jelentenek semmit. A mondatok közt hosszú hallgatás, néha gyönge nevetés, dermesztően üres. A sarokban egy matróz bólogat és alszik. Bőre színe, mint az indiai tinta, olyan. Mellette a társa, mintha sosem akarna felébredni.

Az ópium gőze marja a szememet és kaparja a torkomat. Ha így megy tovább, csoda, ha nem terít le minket a kábítószer. Zsebkendőmet a szám elé szorítom, hogy ne öklendezzek.

– Nézzen a lába elé! – figyelmeztet Kartik. Jómódú urak tömörülnek egy ópiumtál körül, kábán, tátott szájjal. Fejük felett egy kötél van kifeszítve, mocskos rongyok lógnak róla, foszló, savanyú tejszagot árasztó függöny gyanánt.

– Melyik hajóról jöttél, fiam? – kérdi valaki a sötétből. Egy arc úszik be a gyertyafénybe. Indiai férfit pillantok meg.

– Nem vagyok matróz, se fiú – jelenti ki Kartik.

Az indiai tengerész elneveti magát. Szeme sarkától egy csúnya vágás húzódik az arcán; végigfut rajtam a hideg, ha belegondolok, hogy kaphatta, és mi lett a másik sorsa. Az oldalán függő tőrt markolássza.

– Az angolok idomított ebe vagy? – mutat rám a tőrrel. Rekedten felhorkan, ami nevetésbe, majd iszonyú köhögésrohamba csap át, végül vér fröccsen a kezére.

– Az angolok! – köp a földre. – Ők kényszerítenek erre az életre. A kutyáik vagyunk. Kutyák! Nem bízhatunk bennük, bármit ígérjenek. De Csin-csin ópiuma édessé teszi az életet. Szívd, barátom, és elfelejted, mit tesznek veled! Felejtsd el, hogy kutya vagy! Hogy mindig is kutya maradsz.

Tőre hegyére szúrja a ragacsos, fekete ópiumlabdacsot, hogy elfüstölje a gondjait, és ellebegjen a feledésbe, ahol senki sem parancsol neki. Kartikkal továbbmegyünk a füstben. A kínai egy kis szobába vezet, és meghagyja, hogy várjunk, amíg eltűnik az ajtó előtt lógó rongyok mögött. Kartik továbbra is összeszorítja a fogát.

– Amit az a férfi mondott… – Elhallgatok, és nem tudom, hogy folytassam. – Remélem, tudja, hogy én nem így érzek.

Kartik arckifejezése megkeményedik.

– Nem vagyok olyan, mint ők. Raksana vagyok, egy magasabb kaszthoz tartozom.

– De maga is indiai. A honfitársai, nem?

Kartik megrázza a fejét.

– A végzet határozza meg a kasztunkat. El kell fogadnunk, és a szabályai szerint kell élnünk.

– Nem gondolhatja komolyan!

– Dehogynem. Balszerencse, ha nem fogadjuk el.

Tudom, hogy az indiaiak úgy viselik a kasztjukat, mint egy homlokukra írt jelet, amit mindenki lát. Tudom, hogy Angliában is megvan a magunk el nem ismert kasztrendszere. Egy

munkás sosem lesz parlamenti képviselő. Egy nő sem. Mindeddig nem is vontam kétségbe ezt.

– És az akarat meg a vágy? Mi van akkor, ha valaki meg akarja változtatni az életét?

Kartik a szoba ajtaját nézi.

– Nem változtathatunk a kasztunkon. Nem szállhatunk szembe a sorssal.

– Vagyis reménye sincs egy jobb életre. Csapdába esett.

– Maga látja így – mondja halkan.

– Hogy érti ezt?

– Megkönnyebbülés a kijelölt úton haladni, tudni, merre vezet, és milyen szerepet szántak nekünk.

– De honnan tudja, hogy a kijelölt úton halad? És ha nincs végzet, csak szabad választás?

– Akkor azt választom, hogy nem élhetek a végzetem nélkül – feleli halvány mosollyal.

Magabiztos, miközben nem érzek mást, mint bizonytalanságot.

– Felmerül magában néha a kétség? Bármivel kapcsolatban?

Eltűnik a mosolya.

– Igen.

Szeretném tudni, mivel kapcsolatban érez kétséget, de ekkor visszajön a kínai, és félbeszakít. Követjük. Félretoljuk a bűzös rongyokat. Egy kövér angolra mutat, akinek fatörzs vastagságú karjai vannak.

– Mr. Csin-csint keressük – mondja Kartik.

– A'vagyok – mondja az angol. – Három éve vettem meg a helyet az eredeti tulajdonostól. Van, aki Csinnek szólít. Mások meg Billy bácsinak. Egy kis bódogságér' gyüttek?

Az alacsony asztalon ópiumos tál. Csin megkavarja a sűrű fekete ragacsot. Kivesz egy kátrányhoz hasonló cseppet, és belenyomja a fa-pipába. Elborzadva pillantom meg egy zsinegen apám karikagyűrűjét a nyakában.

– Honnan szerezte azt a gyűrűt? – kérdem rekedt suttogással. Próbálom egy fiatalember hangját utánozni.

– Szép, ugye? Egy kuncsafttól kaptam. Tisztességes ár az ópiumér'.

– Itt van még az ember?

– Nem'tom. Nem penziót vezetek.

– Csin… – A hang, a rekedt, de sürgető hanga függöny túloldaláról hallatszik. Megjelenik egy kéz, és remegve tapogatózik a pipa után. A vékony ujjak között finom arany óralánc lóg. – Fogja, Csin… Adjon még…

Apa.

Félrehúzom a mocskos függönyt. Apám egy szakadt, piszkos matracon fekszik, ingben és nadrágban. Zakóját és kabátját egy nő viseli, aki apámon fekszik keresztben, és halkan hortyog. Apa finom nyakravalója és cipője már nincs is meg, ki tudja, hogy elcserélte vagy ellopták. Elviselhetetlen vizeletbűz van, össze kell szednem magam, hogy fel ne forduljon a gyomrom.

– Apa!

Apám a szemét erőlteti a félhomályban, hogy lássa, ki szól hozzá. Véreres, üveges a szeme, a pupillája kitágult.

– Szervusz – mosolyodik el álmodozón.

Fáj a torkom az elfojtott érzésektől.

– Ideje hazamenni, apa.

– Csak még egyet. Jó kislány vagy. Aztán mehetünk…

Csin elveszi az óraláncot, és a zsebébe rejti. Átadja a pipát apámnak.

– Ne adjon neki többet! – könyörgök.

Megpróbálom elvenni apámtól a pipát, de kicsavarja a kezemből, ráadásul jól el is lök. Kartik segít talpra.

– A tüzet, Csin. Rendes ember…

Csin a gyertyát a pipa fölé tartja, apám pedig beszívja a füstöt. Megrebben a szemhéja, és legördül egy könnycsepp, ami lassan lecsorog borotválatlan arcán.

– Hagyj békén, kicsikém!

Nem bírom tovább. Utolsó morzsányi erőmmel lelököm a nőt apámról, akit talpra húzok. Hátratántorodunk. Csin nevetve figyel minket, mintha kakasviadalt vagy más sportmérkőzést nézne. Kartik apám másik karját ragadja meg, együtt vezetjük ki az ópiumszívók közül. Mélységesen szégyellem, hogy apámat ilyen állapotban látja. Sírni lenne kedvem, de félek, hogyha elkezdem, sohasem tudom abbahagyni.

Megbotlunk a lépcsőn, de aztán sikerül mégis – újabb baleset nélkül – elvergődnünk a kocsiig. A fiúk állták a szavukat. A gyerekseregret közben húsz főre gyarapodott, lemásznak gyorsan az ülésekről és Ginger hátáról. A hideg éjszakai levegő, amit korábban fájdalmasnak éreztem, most gyógyír az ópiumfüst után. Mohón szívom be a friss levegőt, miközben Kartikkal felsegítjük apát a hintóba. Tom nadrágja beleakad az ajtóba, és a varrás mentén elszakad. Hirtelen én is összeomlók. Minden, amit elfojtottam – a csalódás, a magány, a félelem és az egész miatt érzett lesújtó bánat – könnyek árjával tör elő.

– Gemma?

– Ne… nézzen… rám – zokogom, arcomat a hintó hideg fémteste felé fordítva. – Minden… olyan… borzalmas… és… az… én… hibám…

– Nem a maga hibája.

– De igen! Ha nem volnék az, aki, anya se halt volna meg. Apa sohase került volna ebbe az állapotba. Tönkretettem a boldogságát! És… – Elhallgatok.

– És…?

– A varázslattal próbáltam meggyógyítani. – Félek, hogy Kartik megharagszik, de nem szól semmit. – Nem bírtam elviselni, hogy úgy szenved. Minek az a rengeteg hatalom, ha semmit se kezdhetek vele?

Ettől újra rám tör a sírás. Meglep, amikor Kartik a kezével törli le a könnyeimet.

– Meree mitra yahaan aalye – mormolja.

Keveset értek csak hindiül, de arra elég, hogy tudjam, mit mondott: Gyere ide, barátom!

– Sosem ismertem magánál bátrabb lányt – mondja angolul.

Hagyja, hogy a hintónak dőljek, míg elapadnak a könnyeim, s úgy érzem magam, ahogy egy kiadós sírás után szoktam: nyugodt és megtisztult a testem. A Temze túlsó partján a Big Ben mély kondulásai éjjel két órát jeleznek.

Kartik felsegít alvó apám mellé.

– Boldog karácsonyt, Miss Doyle! – mondja.

Mikor hazaérünk, égnek a lámpák, ami rossz jel. Tom a szalonban vár. Lehetetlen eltitkolni, ami történt.

– Hol voltál ilyen későn, Gemma? Miért van rajtad a ruhám? És mit műveltél a legjobb nadrágommal?

Kartik jelenik meg az ajtóban, és erejéhez mérten támogatja apánkat.

– Apa! – kiált fel Tom, amikor felméri félig öltözött, kábult állapotát. – Mi történt?

– Egy ópiumbarlangban találtunk rá – hadarom rémülten. – Már két napja ott volt. Kartik téged keresett, de nem akartam botrányt okozni a klubban, és…

Mrs. Jones a zűrzavar hangjait hallva éjjeli főkötőben bukkan fel.

– Valami baj van, uram? – kérdezi.

– Mr. Doyle rosszul lett – közli Tom.

Mrs. Jones szemén látni, hogy tudja, Tom hazudik, de rögtön intézkedni kezd.

– Azonnal hozom a teát, uram. Elhívassam az orvost?

– Köszönöm, nem, a tea elég lesz – veti oda Tom, és kemény pillantást vet Kartikra. – Innen már intézem én.

– Igenis, uram – mondja Kartik. Egy pillanatig nem tudom eldönteni, a bátyámhoz menjek vagy Kartikhoz. Végül Tomnak és Mrs. Jonesnak segítek apát lefektetni. Leveszem Tom ruháit, lesikálom magamról Kelet-London mocskát, és hálóingbe bújok. Tom a szalonban ül, és a tűzbe bámul. Fogja a semmire sem jó gallyakat, félbetöri őket, és módszeresen dobálja a lobogó lángok közé.

– Bocsáss meg, Tom, de nem tudtam, mi mást tehetnék – mentegetődzöm. Várom, hogy leteremt, micsoda szégyent hoztam a családra, és hogy többé nem hagyhatom el a házat.

Újabb gally lobban lángra. Sikítva lobog, majd sziszegve hamuvá ég. Fogalmam sincs, mit is mondjak.

– Képtelen vagyok kigyógyítani – szólal meg végül halkan. Hegyeznem kell a fülemet, hogy értsem. – Egy orvostanhallgató a tudomány embere. Ismernie kellene a válaszokat. De még az apámon sem segíthetek, hogy legyőzze a démonjait.

Az ajtókeretnek támasztom a fejemet, hogy valami szilárd tartson, ha lecsúsznék erről a földről, és tovább zuhannék onnan.

– Idővel megtalálod a módját. – Megnyugtatásnak szánom, de nem járok sikerrel.

– Nem. A tudomány csődöt mondott a szememben. Csődöt. –Tenyerébe temeti az arcát. Fojtott hangot hallok. Próbál úrrá lenni a könnyein, de a sírás erősebbnek bizonyul. Szeretnék odafutni hozzá a szőnyegen keresztül, és magamhoz ölelni, de félek, hogy visszautasít. Hangtalanul elfordítom inkább az ajtógombot, és távozom. Megóvom a szégyentől, és mélységesen gyűlölöm ezért magam.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Távoli harangszóra ébredek. Karácsony első napjának reggele van. A ház olyan csendes, mint egy kripta. A késői lefekvést követően apa és Tom még alszanak, és nagymama sem kelt még fel. Csak a személyzet és én vagyunk ébren.

Gyorsan és csendesen felöltözöm, lemegyek a kocsiszínbe. Kartik elbűvölő kedéllyel viseli az álmosságot, mint egy könnyű köpenyt.

– Az éjszakáért szeretnék elnézést kérni. És köszönöm, hogy segített – mondom.

– Időnként mindenkinek szüksége van segítségre – feleli.

– Kivéve magának.

Nem válaszol, hanem átad valamit, ami a helyzethez nem egészen illően egy rongyba van becsomagolva.

– Boldog karácsonyt, Miss Doyle!

Meglepődöm.

– Mi ez?

– Bontsa ki!

A rongyba csavarva egy hüvelykujj nagyságú pengét találok, ami egy vízibivalyfejű, sokkarú férfi apró, durván faragott totemében végződik.

– Megh Sambara – magyarázza Kartik. – A hinduk hite szerint védelmet nyújt az ellenségeinkkel szemben.

– Azt gondoltam, nem hisz csak a Raksanában. Csak hozzájuk hű. Kartik zavartan vágja zsebre a kezét, és a cipősarkán hintázik.

– Amaré volt.

– Akkor nem lenne szabad megválnia tőle – mondom, és próbálom visszaadni.

Kartik arrébb ugrik, hogy elkerülje a pengét.

– Óvatosan! Kicsi, de borotvaéles. És még szüksége lehet rá. Nem tetszik, hogy itt és most a kötelességemre emlékeztet.

– Magamnál tartom. Köszönöm.

Észreveszek mellette egy másik kis csomagot is. Jó lenne megtudni, hogy Emilynek szánja-e, de képtelen vagyok megkérdezni.

– Ugye, ma este van Miss Worthington karácsonyi bálja? – túr bele Kartik sűrű, kócos fürtű hajába.

– Mit szoktak az ilyen bálokon csinálni? – kérdezi félénken.

– Ó! – sóhajtok fel. – Sokat mosolyognak, és az időjárásról beszélgetnek, meg arról, hogy mindenki milyen elbűvölő. Könnyű vacsorát és frissítőket szolgálnak fel. És természetesen táncolnak.

– Még sose voltam bálban. Nem ismerem a táncokat.

– Egy férfi könnyen megtanulja. A nő meg pont ellentétesen mozog vele, úgy, hogy közben ne lépjen a férfi lábára.

Kartik felemeli a karját, mintha egy képzeletbeli partnert ölelne.

–Így? – Körbe-körbe forog.

– Egy kicsit lassabban – utasítom. – Úgy, ni.

Kartik színpadiasan szólít meg.

– Á, Lady Hogyishívják, sokan felkeresték már, amióta Londonba érkezett?

– Ó, Lord Felvágós – veszem át a hangvételét –, a legelőkelőbbek olyan sok névjegyet hagytak nálam, hogy két porcelántálat is ki kell raknom, ha mindet közszemlére akarom tenni!

– Azt mondja, két tálat?

– Úgy bizony.

– Igazán kínosan megterhelő ez önnek, és a porcelángyűjteményének is – nevet Kartik. Milyen helyes, amikor nevet!

– Szeretném fehér ingben és frakkban látni!

Kartik megtorpan.

– Mit gondol, előkelő úriemberként festenék?

– De még mennyire! Meghajol előttem.

– Felkérhetem egy táncra, Miss Doyle? Pukedlizem.

– Természetesen, Lord Felvágós.

– Nem is – mondja lágyan. – Felkérhetem egy táncra?

Kartik táncra kér! Körülnézek. A ház csukott ablakai mögött alszik. Még a nap is magára húzta szürke felhőtakaróját. Nincs odakint senki, de bármelyik pillanatban felbukkanhat valaki. Az eszem eszeveszett figyelmeztetéseket suttog: Tilos! Illetlen! Helytelen! És ha meglát valaki?! Mi lesz, ha Simon…

De a kezem dönt helyettem, és a karácsonyi reggel hűvösében addig nyújtózik, míg össze nem fonódik a Kartikéval.

– A keze, izé… a derekamon kellene hogy legyen – sütöm le a szememet.

– Ide? – kérdezi, és a csípőmre teszi a kezét.

– Feljebb – válaszolom. Rátalál a derekamra. – Úgy.

– És most?

– Táncolunk – felelem, és kapkodva fújom ki a levegőt, ami apró párafelhőket képez.

Eleinte lassan, feszélyezetten forgat körbe. Olyan távol állunk egymástól, hogy még egy ember elférne közöttünk. A lábunkra szegezem a tekintetemet, ahogy lépkedünk egymás közelében, és nyomokat hagyunk a vékony fűrészporrétegben.

– Azt hiszem, könnyebb lenne, ha nem húzódna el – mondja.

– Így kell csinálni – utasítom rendre.

Közelebb, sokkal közelebb von magához, mint ahogy az illem megengedi. Már csak leheletnyi a távolság kettőnk mellkasa között. Ösztönösen is körülnézek, de senki sem lát minket, csak a lovak. Kartik keze a derekamról a hátamra csúszik, zihálva veszem a levegőt. Az egyik keze melegíti a hátam, a másik keze szorítja a kezem. Hirtelen szédülés fog el.

– Gemma – szólal meg, kénytelen vagyok hát felnézni gyönyörű barna szemébe. – Mondanom kell valamit…

Jaj, ne! Nem szabad kimondania! Mindent tönkretesz vele. Kibontakozom a karjából, kezemet a gyomromra szorítom, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat.

– Jól érzi magát? – kérdi.

Erőtlenül elmosolyodom, és bólintok.

– Megfáztam – magyarázom. – Nem ártana visszamennem.

– De előbb el kell mondanom…

– Annyi tennivalóm van még! – szakítom félbe.

– Rendben – mondja. Sértett a hangja. – Ne felejtse itt az ajándékát!

Átnyújtja a talizmán tört. Az ujjunk összeér, és egy pillanatig olyan érzés fog el, mintha a világ visszafojtaná a lélegzetét. Aztán az ajka, meleg, puha ajka az enyémre tapad. Mintha hirtelen záporba kerültem volna, úgy érzem magam, a gyomromban pedig mintha madarak verdesnének a szárnyaikkal.

– Kérem, ne! – húzódom el.

– Mert indiai vagyok, azért?

– Szó sincs róla! – tiltakozom. – Még csak nem is gondolok magára úgy, mint egy indiaira.

Olyan arcot vág, mintha gyomron vágták volna. Aztán hátraveti a fejét, és nevet. Mit mondhattam, ami ilyen mulatságos? Kemény tekintettel mér végig, amitől majdnem megszakad a szívem.

– Szóval nem is gondol rám úgy, mint egy indiaira. Nagy kő esett le a szívemről!

– Nem úgy értettem.

– Maguk, angolok sosem úgy értik. – Az istálló felé indul, én meg a sarkában.

Még sosem jutott eszembe, hogy ez milyen sértően hangzik. Későn döbbenek rá, hogy igaza van. A lelkem mélyén természetesnek tekintettem, hogy azért vagyok olyan őszinte vele, mert indiai, és úgysem lehet köztünk semmi. Bármit is mondok ez után, az csak hazugság lehet. Szörnyen elrontottam mindent.

Kartik összeszedi szerény holmiját, és egy hátizsákba gyömöszöli.

– Hova megy?

– A Raksanához. Ideje elfoglalnom a helyemet, belefognom a kiképzésbe, és előrejutnom.

– Kérem, ne menjen, Kartik! Nem akarom, hogy elmenjen! – Ennél őszintébb már nem lehetek.

– Azért igazán sajnálom magát.

Az istállók, kocsiszínek kezdenek megelevenedni. A szolgák hozzáfognak a dolgukhoz, mint egy kakukkos óra apró felhúzható alakjai.

– Menjen be! És legyen kedves ezt átadni Emilynek a nevemben! – mondja fagyosan. Odaadja a másik ajándékot; szétnyílik egy kicsit a csomagolás, és látom, hogy az Odüsszeia. – Mondja meg, sajnálom, hogy nem taníthatom tovább olvasni. Valaki mást kell keresnie.

– Kartik! – kezdem. Látom, hogy a falnak támasztva itt hagyta hónapokkal korábbi ajándékomat, az ütőt. – A krikett ütőt nem akarja elvinni?

– Ó, a krikett! Igazi angol játék! – mondja. – Isten vele, Miss Doyle! – Hátára veszi a zsákot, és eltűnik a reggel első halovány fényénél.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Délre a londoni utcákon harangok zenéje szólít mindenkit a templomokba. Nagymama, Tom és én a kemény fapadban ülünk, s hagyjuk, hogy a tiszteletes prédikációja átcsapjon a fejünk fölött.

– „Ekkor Heródes titokban magához hívatta a bölcseket, és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét. Aztán elküldte őket Betlehembe: Menjetek – mondta –, s szerezzetek pontos értesülést a gyermek felől. Ha megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki…” (Máté evangéliuma 2,7-9)

Körülnézek a templomban. Körülöttem lehajtott fejjel imádkozó emberek. Elégedettnek tűnnek. Boldognak. Végtére is karácsony van.

A fényfoltos színes üvegablakon egy angyal elhozza a hírt, a lábánál Mária térdel, és remegve hallgatja égi látogatója félelmetes üdvözletét. Arcáról sugárzik az áhítat és félelem, amit a hír kelt benne; ajándékot kap, amit nem kért, mégis cipelnie kell. Én pedig eltűnődöm, miért nincs olyan rész a Bibliában, amely Mária iszonyatos kételyeit írná le.

– „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, haragra lobbant, és Betlehemben meg a környékén minden fiúgyermeket megöletett…” (Máté evangéliuma 2,16)

Miért nincs olyan ablaktábla, amelyen a nőket láthatnánk, amint azt mondják: Nem akarom ezt az ajándékot! Vegyék vissza tőlem! Gondoznom kell az állatokat, kenyeret kell sütnöm, és nem vágyom rá, hogy szent üzenetvivő legyek.

Ezt az ablakot szeretném látni.

Az üvegen áttör egy napsugár, és az angyal egy pillanatig úgy tündököl, mint a nap.

A délutánt Felicityvel és Ann-nel tölthetem, hogy nagymama és Tom apát ápolhassák. Mrs. Worthington a kis Polly felruházásáról gondoskodik, amitől Felicity olyan rosszkedvű lesz, mint én. Csak Ann élvezi a napot. Amennyire vissza tud emlékezni, ez az első karácsonya, amit igazi otthonban tölt, ahol bálba mehet. Egészen megrészegült tőle, elhalmoz minket a kérdéseivel.

– Díszítsem virággal és gyönggyel a hajamat? Vagy az ízléstelen? – kérdezi.

– Ízléstelen – ismétli Felicity. – Nem értem, miért kellett magunkhoz venni. Szerintem van más rokon bőven, aki alkalmasabb lett volna.

Felicity toalettasztalánál ülök, és a hajamat kefélem, a mozdulatokat számolom, és mindegyiknél Kartik sértett tekintetét látom.

– Hatvannégy, hatvanöt, hatvanhat…

– Úgy körüludvarolják és agyondédelgetik, mint egy látogatóba érkezett hercegnőt – morog Felicity.

– Igazán nagyon helyes kislány! – áradozik Ann meggondolatlanul. – Arra gondoltam, hogy talán beillatosítom magam. Tom nem idegenkedik azoktól a lányoktól, akik parfümözik magukat, Gemma?

– A trágyaszag vonzza – világosítja fel Felicity. – Az istállókban dagonyázz, hogy kiviruljon a szerelme!

– Pocsék ma a hangulatod – sértődik meg Ann.

Nem lett volna szabad táncolnom vele. Nem lett volna szabad megengednem, hogy megcsókoljon. De hiszen vágytam rá! S aztán még meg is sértettem.

– Ó, elegem van az egészből! – morog Felicity, aztán az ágyhoz megy, ahol közszemlére tette a szekrénye tartalmát: szétszórt harisnyák, selyem- és alsószoknyák borítják. Felicity mégsem tud választani.

– Nem megyek sehova – böki ki. Köntösben terül el duzzogva egy pamlagon, a gyapjúharisnya a bokája körül harmonikázik, mit sem törődve az illemmel.

– Édesanyád rendezi a bált – emlékeztetem. – El kell menned. Hatvanhét, hatvannyolc…

– Nincs mit felvennem!

Fennkölten az ágyra mutatok.

– Azt hittem, az egyik ruhádat veszed fel, amit édesanyád Párizsban csináltatott! – mondja Ann. Maga elé tesz egyet, illegeti magát, majd pukedlizik képzeletbeli kísérője előtt.

– Olyan burzsoá! – legyint Felicity.

Ann végigsimítja a tengerkék selymet, a finom kivágás körüli gyöngyhímzést.

– Szerintem ez gyönyörű.

– Akkor vedd fel te!

Ann úgy rántja el a kezét, mintha megégette volna.

– Bele se férnék!

– Más lenne a helyzet, ha lemondtál volna a reggeli fánkokról – vigyorog Felicity gúnyosan.

– Mindegy. Csak rossz fényt vetnék a ruhára.

Felicity mordulásnak beillő sóhajjal pattan fel.

– Miért csinálod ezt?!

– Mit? – kérdezi Ann.

– Miért tünteted fel magad mindig rossz színben?

– Csak igyekszem félvállról venni…

– Ugyan már! Te mit szólsz ehhez, Gemma?

– Nyolcvanhét, nyolcvannyolc, nyolcvankilenc… – válaszolom hangosan.

– Ha folyton azt hangoztatod, hogy semmire sem vagy méltó, az emberek végül el is hiszik.

Ann vállat von, és visszateszi a ruhát az ágyon heverő halomra.

– Azt hiszik, amit látnak.

– Akkor változtass rajta!

– Hogyan?

– Vedd fel a ruhát! Oldalt majd kiengedjük.

– Száz – fordulok feléjük. – Igen, de akkor már nem lesz jó rád.

– Pontosan – vigyorog ördögien Felicity.

– Jól meggondoltad? – kérdezem. A ruha elég drága, Párizsban készült Felicity méretére.

– Nem haragszik majd a mamád? – aggodalmaskodik Ann.

– Jobban érdeklik a vendégei, semhogy észrevenné, mi van rajtunk.

Csak az a fontos, hogy rajta mi van, és hogy elég fiatalnak látszik-e benne.

Nem valami fényes ötlet, de Ann úgy simogatja a ruhát, mintha a kedvenc kiscicája volna, és nem akarom ettől az örömtől megfosztani.

Felicity kézbe veszi az ügyet.

– Máris hívom Fannyt. Bár szörnyen tud bosszantani, de arany keze van.

Behívjuk a szobába, s amikor Felicity elmagyarázza, mit akar, a lány szeme hitetlenkedve elkerekedik.

– Ne kérdezzem meg előbb Mrs. Worthingtont, kisasszony?

– Nem, Fanny. Szeretnénk vele meglepni az édesanyámat. Olyan boldog lesz, ha látja, Miss Bradshaw milyen elegáns!

– Rendben van, kisasszony.

Fanny méretet vesz Annről.

– Nehéz lesz, kisasszony. Nem tudom, van-e benne elég bőség.

Ann elpirul.

– Jaj, ne fáradjon! Majd felveszem azt a ruhát, amit az operában viseltem.

– Fanny! – Felicity úgy mondja ki a nevét, mint egy édes altatódalt. – Bámulatosan ügyes a keze. Biztos vagyok benne, hogy ha valaki meg tudja csinálni, akkor az maga lesz.

– De ha egyszer átalakítom, kisasszony, nem tudom többet visszacsinálni! – erősködik a lány.

– Ezt bízza csak rám! – nyugtatja meg Felicity, és kitolja Fannyt a ruhával együtt a szobából.

– És most lássuk, hogy tudunk derekat varázsolni neked – förmed rá Felicity Annre.

Ann két kézzel a falnak támaszkodik. Visszafordul, hogy mondjon nekem valamit, de Felicity visszafordítja a fejét a fal felé.

– Ugye, nem préselsz össze nagyon?

– De igen – mondom tárgyilagosan. – És most maradj nyugton! – Erősen megrántom a fűzője szalagját, és amennyire csak tudom, karcsúsítom Annt.

– Jeeesszusom! – lihegi.

– Még egyszer! – parancsolja Felicity.

Keményen húzom, Ann pedig kiegyenesedik, levegő után kapkod, és könnyek szöknek a szemébe.

– Nagyon szoros – hörgi.

– Fel akarod venni a ruhát? – hergeli Felicity.

– Igen… de nem akarok meghalni!

– Rendben van. Még csak az hiányzik, hogy elájulj itt nekünk. –Egy kicsit kiengedem a fűzőt, és Ann arca ismét kipirosodik.

– Tessék, ülj ide! – vezetem a pamlaghoz. Nincs más választása: olyan egyenesen ül, mint aki karót nyelt, és úgy szuszog, mint egy agyonhajszolt igásló.

– Nem is olyan rossz, ha egyszer hozzászoktál – suttogja Ann, és halványan elmosolyodik.

Felicity levágja magát mellé.

– Nem mondod komolyan.

– Mi a véleményed Nell Hawkins jelenetéről? Én zagyvaságnak tartom – kapkod Ann levegő után. – Tom olyan csinos volt! És olyan kedves.

– Én sem igazodtam el rajta – ismerem be. – Nyújts reményt az Érinthetetleneknek, és ne hagyjátok, hogy elhaljon a dal! Vigyázz a szépséggel, a szépségnek tovább kell mennie.

– Maradj az úton! Ez meg mit jelent? – tűnődik Ann fennhangon.

– És a sikamlós vízi nimfák? Azokhoz mit szóltok? – kuncog Felicity. – Vagy: Vigyázzatok a Pipacs Harcosokkal! Felfalnak benneteket. Hamm, hamm!

Ann is kuncog, de a fűző hamar véget vet a virgonckodásnak. Csak mosolyogni és lihegni tud.

– Valamit a tudtunkra akart adni. Ebben egészen biztos vagyok – sietek Nell védelmére.

– Ugyan már, Gemma! Se füle, se farka volt a mondókája. Szegény Nell Hawkins sült bolond.

– Akkor honnan tudott a Gorgóról? Vagy a Fények Erdejéről? Az arany vízesésről?

– Talán te mesélted.

– Nem!

– Akkor olvasott róluk.

– Kizárt – tiltakozom. – Szerintem titkos nyelven beszélt nekünk, és ha meg tudjuk fejteni, eljutunk a Templomhoz is.

– Tudom, Gemma, mennyire szeretnéd, ha Nellnél lenne a megoldás kulcsa, de ahogy elnéztem, hát, biztosan tévedsz.

– Úgy beszélsz, mint Kartik. – Amint kimondom, már meg is bánom, hogy szóba hoztam a nevét.

– Mi a baj, Gemma? – érdeklődik Ann. – Ráncolod a homlokodat.

– Kartik elment.

– Igen? És hova? – Felicity felhúz egy harisnyát, és a vádliján nézegeti.

– A Raksanához. Megsértettem, és elment.

– Mit mondtál neki? – firtatja tovább Felicity.

– Hogy még csak nem is gondoltam rá úgy, mint egy indiaira.

– És mi ebben a sértő? – kérdi értetlenül Felicity. Leveszi a harisnyát, és a földre ejti. – Elmegyünk ma a birodalmakba, Gemma? Szeretném Pippának megmutatni az új ruhámat, és boldog karácsonyt akarok kívánni neki.

– Nehezen tudnánk elvonulni – figyelmeztetem.

– Ugyan, butaság! Mindig adódik alkalom, hogy elszökjünk a gardedámok elől. Máskor is csináltam már ilyet.

– Szeretném élvezni a bált – vetem ellen.

Felicity gúnyos mosollyal néz.

– Más szóval Simon Middletont.

– Reméltem, hogy Tommal táncolhatok – vallja be Ann.

– Holnap majd átmegyünk – biztatom Felicityt.

– Utálom, amikor ilyen vagy! Ha majd nekem is lesz varázserőm, akkor megyek át a birodalmakba, amikor csak akarok – húzza fel az orrát Felicity.

– Ugyan, ne haragudj már! – kérleli Ann. – Csak egy estéről van szó. Holnap majd átmehetünk a birodalmakba!

Felicity nem hallgat ránk, inkább kivonul a szobából.

– Hiányzik Pip. Ő mindig benne van mindenben.

Felicity rossz szájízt hagyó távozása után Ann-nel jelentéktelen dolgokról csevegünk, és a szalagokkal is játszunk. Azután Felicity – mintha mi sem történt volna – felszakítja az ajtót, és betereli Fannyt, aki a karjára vetve óvatosan hozza a kék ruhát.

– Próbáld fel! – mondja izgatottan Felicity.

Ann belelép a földre omló selyembe, karját beledugja a ruhaujjba. Fanny begombolja a kis gyöngygombokat a hátán. A ruha gyönyörű. Ann körbeforog, mintha nem akarná elhinni, hogy ő az a lány a tükörben.

– Nos, milyen? – kérdezem, és felfogom Ann haját, aki bólint.

– Csodálatos! Nagyon tetszik. Köszönöm, Felicity!

– Ne köszönd! Már az is elég öröm, ha látom, amikor anyám arca megnyúlik.

– Hogy érted? – csodálkozik el Ann. – Nem azt mondtad, hogy észre se veszi?

– Ezt mondtam volna? – kérdezi színlelt meglepetéssel Felicity.

Figyelmeztető pillantást vetek rá. Nem vesz rólam tudomást. Előhúz egy borvörös bársonyruhát az ágyon levő halomból.

– Páratlan varrónő vagy, Fanny. Biztos nem lesz túl megerőltető egy apró igazítás ezen a ruhán. Sőt biztosra veszem, hogy egy óra alatt elkészülsz vele.

Fanny elpirul.

– Miről van szó, kisasszony?

– Nagyon zárt ez a kivágás egy elegáns estélyre menő fiatal lány számára. Nem gondolod?

Fanny szemügyre veszi a ruhaderekat.

– Egy kicsit biztos ki tudnám vágni…

– Igen, igen! – ujjong Felicity. – Láss hozzá azonnal! – mondja, és kitolja Fannyt az ajtón. A tükör elé ül, a helyemre, és gonoszkodó mosoly jelenik meg az ajkán. – Izgalmasnak ígérkezik!

– Miért gyűlölöd annyira? – kérdezem.

– Igazság szerint kezdem Fannyt megkedvelni.

– Én az anyádra gondoltam.

Felicity felemel egy apró gránátköves fülbevalót, és a tükörképét nézegeti.

– A ruhák terén nem egyezik az ízlésünk.

– Ha nem akarsz róla beszélni…

– Nem akarok – szögezi le Felicity.

Felicity néha ugyanolyan rejtély számomra, mint a Templom helye. Egyszer gyerekes és rosszindulatú, máskor eleven és talpraesett. Szorult bele annyi kedvesség, hogy karácsonyra meghívja magához Annt, de van annyira kicsinyes, hogy Kartikot lenézze.

– Én nagyon kedvesnek látom – jegyzi meg Ann. Felicity felnéz a mennyezetre.

– Sokat fektetett bele, hogy kedvesnek, valamint könnyednek és szórakoztatónak tűnjön. Számára ez a fontos. De ne kövesd el azt a hibát, hogy igazán fontos dologgal fordulj hozzá!

Valami sötét és kemény suhan át Felicity arcán.

– Mire célzol? – csapok le rá.

– Semmire – mormolja. És a rejtély, aminek Felicity Worthington a neve, még rejtettebbé válik.

A tréfa kedvéért felveszem Felicity egyik ruháját, egy sötétzöld szaténselymet. Ann bekapcsolja hátul, és a ruha kiemeli karcsú derekamat. Megdöbbentő magamat ilyennek látni: a keblem két halvány félgömbje kikukucskál a virágokkal díszített szoros selyemdekoltázsból. Ilyen volna a lány, akinek mások látnak?

Felicity és Ann szemében a birodalmakba jutás eszköze vagyok.

Nagymamának olyasvalaki, akit alakítani kell.

Tom szemében a húg, akit el kell viselni.

Apának jó kislány, akit mindig csak egy lépés választ el attól, hogy csalódást okozzon.

Simon számára egy megfejtésre váró rejtély.

Kartik számára végrehajtandó feladat.

A tükörképem visszanéz rám, és bemutatásra vár.

Szervusz, te tükörben látható lány! Gemma Doyle a neved, de fogalmam sincs, valójában ki vagy.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

A Worthington család előkelő Lane Park-i otthonát fényesen kivilágították. Ragyog a ház a lágyan hulló hóban. Hosszú fekete hintósor kígyózik a bejáratig. Az inasok kisegítik a hölgyeket, akik kecsesen lelépnek a járdára, és belekarolnak az urakba, majd felszegett fejjel, szikrázó ékszereiket és cilinderüket mutogatva a párok a bejárati ajtóhoz vonulnak.

Az új kocsisunk, Mr. Jackson figyeli, ahogy az inas lesegíti nagymamát.

– Pocsolya, assz'nyom. Vigyázzon, kérem! – figyelmezteti, az utcán terjengő gyanús, nedves tócsára felfigyelve.

– Rendes ember maga, Jackson – jegyzi meg Tom. – Nagy szerencse, hogy elszegődött hozzánk, főleg, hogy Mr. Kartik nyomtalanul eltűnt. Hát, nem kezeskedem a jelleméért, ha a következő munkaadója megkeres.

A megjegyzése hallatán összerezzenek. Vajon viszontlátom-e még Kartikot?

Mr. Jackson megemeli a kalapját előttem. Magas, nyers erőt sugárzó férfi, az arca hosszú és keskeny, nagy bajusza a végén felkunkorodik, amivel rozmárra emlékeztet. Vagy csak azért nézek rá ilyen rossz szemmel, mert hiányzik Kartik?

– Hol találtad Mr. Jacksont? – kérdezem, amikor beállunk a bálba tartó, elegánsan öltözött párok sorába.

– Ő talált ránk. Bekopogott, hogy megkérdezze, nincs-e kocsisra szükségünk.

– Karácsony napján? Furcsa – jegyzem meg.

– És szerencsés – mondja Tom. – Ne feledd, hogy apa beteg lett, ezért nem tud ma este eljönni, de legnagyobb sajnálatával kér elnézést.

Amikor nem szólok, nagymama megfogja a karomat, és az éppen érkezők felé mosolyogva, bólogatva kérlel:

– Gemma!

– Rendben van – sóhajtok fel. – Nem felejtem el.

Felicity és az édesanyja fogadnak bennünket. Felicity ruhája, amit Fanny átalakított, merészen kivágott, és elég sokat mutat meg belőle, a vendégek hosszan elidőző pillantásaiban döbbenet tükröződik. Mrs. Worthington erőltetett mosolya mindent elárul az érzéseiről, de nem tehet mást, mint hogy jó képet vág a dologhoz, mintha a lánya nem is hozna rá szégyent a saját bálján. Nem értem, Felicity miért piszkálja így az anyját, és az anyja miért tűri. Csupán egy szenvedő sóhajt enged meg magának.

– Örvendek – mormolom Felicitynek, miközben pukedlizünk.

– Kedves, hogy eljött – válaszolja. Olyan illemtudóak vagyunk, hogy el kell fojtanom a nevetésemet. Felicity a balján álló férfira mutat. – Úgy tudom, még nem találkozott az édesapámmal, Sir George Worthingtonnal.

– Nagyon örülök, Sir George – pukedlizek.

Felicity apja jóvágású férfi, a szeme szürke és tiszta, szőke haja fakó. Erős arcélét könnyű elképzelni, ahogy kirajzolódik a tenger szürke hátterén. Látom magam előtt, ahogy – mint most is – karjait a háta mögött összefonva parancsokat osztogat az embereinek. A lányához hasonlóan fenséges a mosolya, amit csakis akkor villant elő, mikor a kis Polly kék bársonyruhájában, loknis hajjal belép a terembe.

– Itt maradhatok a tánc idejére, bácsikám? – kérdi csendesen a kislány.

– Vissza kell menned a gyerekszobába – mondja Felicity anyja.

– Ugyan már, hiszen karácsony van! A mi Pollynk táncolni akar, hát táncolni is fog – jelenti ki az admirális. – Hiába no, vén bolond leszek, ha ifjú hölgyek kívánságait kell teljesíteni.

A vendégek nevetgélnek, élvezik az admirális jókedvét. Amikor továbblépünk, hallom, hogy Sir George harsány, mesterkélt kedélyességgel, elbűvölő modorban üdvözli a vendégeket.

– …igen, holnap Greenwich-be megyek, hogy a királyi kórházban meglátogassam az öreg tengeri medvéket. Mit gondolnak, nekem is jut egy ágy? Hogy van a lába, Stevens? Ó, remek, remek…

Egy konzolasztalon gyönyörű táncrendek sorakoznak. Ravaszul megkomponált, aranypaszománnyal díszített lapok, mindegyikhez egy apró ceruzát erősítettek, hogy a tánc – keringő, francia négyes, galopp és polka – mellé odaírhassuk a partnerünk nevét, attól függően, melyik táncot kéri tőlünk. Bár legszívesebben Simon nevét írnám mindegyik mellé, tudom, hogy ugyanazzal az úrral háromnál többször nem táncolhatok. És egyet a bátyámnak is fenn kell tartanom.

A táncrend gyönyörű emlék lesz életem első báljáról, bár az igazat megvallva „még nem kerültem ki az iskolapadból", mivel még nem vezettek be a társaságba, és nem mulattam végig egy báli szezont. De ez családi estély, ahol egy tizenhét-tizennyolc éves ifjú hölgy kiváltságaival rendelkezem.

Nagymama gyötrelmesen sok időt tölt a különböző hölgyek felkeresésével, s én kénytelen vagyok követni, mosolyogni, pukedlizni és általában egy szót sem szólni, hacsak nem kérdeznek tőlem valamit.

Megismerkedem a gardedámokkal – unatkozó vénkisasszony nagynénikkel –, és egy bizonyos Mrs. Bowles megígéri nagymamának, hogy tyúkanyóként les, míg nagymama esetleg másutt kártyázik. Egyszer csak észreveszem, hogy a terem másik végében Simon lép be a családjával, és végigfut rajtam az izgalom. Annyira elvonja a figyelmem, hogy meg se hallom a nekem szánt kérdést, egy Lady Kitudjakitől. Nagymamával és Mrs. Bowles-szal rám merednek, és várják a válaszomat. Nagymama szégyenében egy pillanatra lehunyja a szemét.

– Igen, köszönöm – mondom, mert ezt tartom a legbiztosabbnak. Lady Kitudjaki elmosolyodik, és elefántcsont legyezőjével hűsíti magát.

– Nagyszerű! A következő tánc mindjárt kezdődik. És már itt is van az én Percivalom!

Egy fiatalember jelenik meg mellette. A feje az államig ér, és balszerencséjére úgy néz ki, mint egy nagy hal: kidülledő szemek, kivételesen nagy száj. És most egyeztem bele, hogy táncolni fogunk.

A polka alatt két tapasztalattal leszek gazdagabb. Az első, hogy ez a tánc olyan, mintha az embert egy örökkévalóságig ráznák. A másik, hogy Percival Kitudjakinek azért olyan nagy a szája, mert túl sokat használja. Egész tánc alatt beszél, csak olyankor hallgat el egy pillanatra, amikor feltesz egy kérdést, amire aztán ő maga válaszol. Életben maradásról szóló történetek jutnak az eszembe, amikor bátor férfiak a saját lábukat vágták le, hogy vadaknak állított csapdákból szabaduljanak, és attól félek, kénytelen leszek ilyen drasztikus lépésre szánni magamat, ha a zenekar nem hagyja abba. De szerencsére abbahagyja, és sikerül elmenekülnöm. „Sajnálattal" közlöm Percivallal, hogy a táncrendem a bál hátralevő részére betelt.

Lebicegek a táncparkettről, hogy csatlakozzam Mrs. Bowleshoz és a gardedámokhoz, s közben látom, hogy Ann Tommal érkezik a táncparkettre. Nem is lehetne boldogabb. Tomot is elbűvöli a társasága. Melegséggel tölt el, hogy együtt látom őket.

– Nekem adja ezt a táncot, Miss Doyle? – hajlik meg előttem Simon.

– Örömmel.

– Látom, Lady Faber behúzta a csőbe, jól megtáncoltatta a fiával, Percivallal – jegyzi meg Simon, mialatt finoman körbeforgat a keringő dallamára. Kesztyűs keze alig érezhetően nyugszik a hátamon, könnyedén vezet a táncparketten.

– Nagyon óvatos táncos – próbálok udvarias lenni.

Simon elmosolyodik.

– Szóval ezzel a jelzővel illeti? Valóban tehetség kell hozzá, hogy valaki polkát járjon, és közben megállás nélkül beszéljen.

Akaratlanul is elmosolyodom.

– Nézze csak, Miss Weston és Mr. Sharpe – int egy savanyú képű fiatal hölgy felé, aki ül a székén, és a táncrendjét fogja. Futó pillantásokat vet egy sötét hajú, magas fiatalemberre, aki Miss Westonnak háttal egy másik fiatal hölggyel és a nevelőnőjével társalog. – Köztudott, hogy Miss Westonnak tetszik Mr. Sharpe. Mr. Sharpe viszont tudomást sem vesz Miss Weston létezéséről. Nézze, mennyire szeretné, hogy Mr. Sharpe felkérje! Lefogadom, hogy a táncrendjét is üresen hagyta miatta.

Mr. Sharpe Miss Weston felé indul.

– Nézze! – mondom. – Talán felkéri.

Miss Weston kihúzza magát, tűbe fűzhetően keskeny arcán reménykedő mosoly ragyog fel. Mr. Sharpe elmegy mellette, és a hölgy úgy tesz, mintha a semmibe révedne, mintha hidegen hagyná a férfi visszautasító magatartása. Micsoda kegyetlenség!

– Talán nem – nyugtázza Simon, s halk megjegyzéseket fűz a körülöttünk táncoló párokhoz. – Mr. Kingsley-nek az özvegy Marshné jelentős vagyonára fáj a foga. Miss Byrne sokkal terebélyesebb, mint májusban, a báli szezon idején volt. A nyilvánosság előtt csipeget, mint egy madár, de úgy hallom, ha senki sem látja, pillanatok alatt felfalja, amit csak lel a kamrában. Sir Braxtonnak állítólag a nevelőnőjével van viszonya. És itt vannak Worthingtonék, a vendéglátóink.

– Mire céloz?

– Alig vesznek tudomást egymásról. Látja, mennyire kerüli a férjét? – Felicity anyja egyik vendégtől a másikig megy, mindenkivel vált pár szót, de rá sem néz a férjére.

Úgy érzem, a védelmembe kell vennem.

– Ő a háziasszony.

– Mindenki tudja, hogy Párizsban élt a szeretőjével, egy francia festővel. És az ifjú Miss Worthington túl sokat mutat meg ma este magából. Mindenki róla beszél. A végén még kénytelen lesz egy rámenős amerikaihoz hozzámenni. Kár! Az apját lovaggá ütötte a királynő, kiemelkedő tengerésztiszti pályája elismeréseként megkapta a bath-i lovagrend kommendátori fokozatát. És most gyámleányává fogadta egy távoli unokatestvére árvaságra jutott gyermekét. Jó ember, csak hát, így szégyent hoz rá a lánya.

Amit Simon Felicityről mond, igaz ugyan, mégsem tetszik, hogy így beszél a barátnőmről. Simonnak ezt az oldalát még nem ismerem.

– Csak túlságosan talpraesett – védem Felicityt.

– Megharagítottam – jegyzi meg Simon.

– Dehogy – hazudok, bár fogalmam sincs, miért teszek úgy, mintha nem bosszantott volna fel.

– Dehogynem. Nem viselkedtem úriemberhez méltóan. Ha férfi volna, megengedném, hogy pisztolypárbajban védje meg a becsületét – mondja azzal az ördögi félmosolyával.

– Ha férfi volnék, el is fogadnám – jelentem ki. – De biztos mellélőnék.

Simon elneveti magát.

– Önnel London ezerszer érdekesebb, Miss Doyle.

Vége a táncnak, Simon lekísér a táncparkettről, és megígéri, hogy ismét felkér, amint a táncrendem engedi. Felicity és Ann odasietnek hozzám, és rábeszélnek, hogy menjek velük limonádét inni. Mrs. Bowles-szal a nyomunkban kart karba öltve teremről teremre haladunk, és be nem áll a szánk.

– …és azt mondta, fiatal vagyok még ahhoz, hogy ilyen kivágott ruhát viseljek, és haza sem kellett volna jönnie, ha tudja, hogy a nyilvánosság előtt megszégyenítem, és a kék selyemruhát is tönkretettem… – locsog Felicity.

– Ugye, nem haragudott meg rám? – kérdezi Ann, és az arca csupa aggodalom. – Ugye, megmondtad, hogy megpróbáltalak lebeszélni?

– Felesleges nyugtalankodnod. Nem romboltam le a jó híredet. Apa egyébként is a védelmemre kelt, és anya rögtön visszalépett. Sose merne vele nyíltan szembeszállni…

A bálterem egy frissítőknek fenntartott szobába nyílik. A limonádénkat kortyolgatjuk, ami jólesően hűs. A téli hideg ellenére is kimelegedtünk a tánctól és az izgalomtól. Ann nyugtalanul pislog a bálterem felé. Amikor ismét megszólal a zene, a táncrendje felé nyúl.

– Ez a francia négyes?

– Nem – válaszolom. – Inkább még egy keringő.

– Hála istennek. Tom felkért a francia négyesre. Semmiképpen sem akarom elmulasztani.

– Tom? – Felicity megdöbben egy pillanatra.

Ann boldogan ragyog.

– Igen. Azt mondta, szeretné, ha mesélnék a nagybátyámról, s arról, hogy lettem előkelő hölgy. Jaj, Gemma, mit gondolsz, kedvel?

Mit tettünk? Mi lesz, ha leleplezik a fortélyunkat? Rossz érzésem támad.

– Valóban kedveled?

– Nagyon! Olyan… tiszteletre méltó.

A limonádéba került citromhús a torkomon akad.

– Hogy boldogulsz Mr. Middletonnal? – kérdezi Felicity.

– Igen jó táncos – felelem, persze csak kínzom őket.

Felicity játékosan meglegyint a táncrendjével.

– Csak ennyit tudsz mesélni? Hogy igen jó táncos?

– Mondd már! – sürget Ann. Mrs. Bowles utolért minket. A közelben téblából, hátha elcsíphet valamit a beszélgetésünkből, hozzájut valami csámcsognivalóhoz.

– Jaj, istenem, elszakadt a szoknyám! – kiáltok fel.

Ann a nyakát nyújtogatja.

– Hol? Nem látom… Felicity rögtön kapcsol.

– Ó, igen. Siessünk az öltözőbe! Az egyik szobalány majd megvarrja. Ne is törődjön velünk, Mrs. Bowles!

Mielőtt a gardedámunk egy szó ellenvetést tehetne, Felicity már el is terelt onnan minket. Leszaladunk egy lépcsőn, és egy kis télikertben találjuk magunkat.

– Szóval?

– Nagyon aranyos. Mintha mindig is ismertem volna – vallom be.

– Rám meg fütyül – jegyzi meg Felicity.

Vajon tudja, mit mondott róla Simon? Elpirulok, amikor eszembe jut, hogy jobban is kiállhattam volna mellette.

– Miért mondod ezt?

– Mert udvarolni akart. De visszautasítottam tavaly, és sosem bocsátotta meg.

Mintha gyomorszájba vágtak volna.

– Azt hittem, nem érdekel?

– Nem is. Nekem, úgy, semmit sem jelent. De azt nem kérdezted, hogy mit jelentek én neki.

Kellemes érzéseim úgy hullnak alá, mint konfetti a táncparkettre. Vajon Simon csak azért olyan figyelmes velem, hogy felkeltse Felicity érdeklődését? Vagy tényleg kedvel?

– Talán vissza kellene mennünk a bálba. – Az első emelet felé indulok, de a kelleténél gyorsabban megyek, hogy Felicity és köztem minél nagyobb legyen a távolság. Egyelőre nincs kedvem a boldog társasághoz csatlakozni. Szükségem van egy percre, hogy összeszedjem magam. A terem túlsó végében egy üvegezett erkélyajtó kis erkélyre nyílik. Kiosonok, és

az óriási Hyde Parkot nézem. A csupasz fákban Felicityt látom: mélyen kivágott ruhájában csábító, én viszont a langaléta alakommal csak jelmezt viselek – a lány, akit látomások üldöznek. Felicity és Simon. Egyszerű, normális életet élnének együtt. Elragadó, sokat utazó pár lennének. Vajon Felicity értené-e Simon szellemes vicceit? Egyáltalán, tréfálkozna-e vele? Felicity talán pokollá tenné az életét. Talán.

A hideg levegő kijózanít. Minden lélegzetvétellel egyre jobban tisztul a fejem. Nemsokára annyira magamhoz térek, hogy már fázom. Lent a kocsisok és az inasok összegyűltek egy kávéárusító körül. Forró itallal teli bögréket szorongatnak, és le-föl járkálnak a hóban, hogy ne fázzanak. A bálok kínok kínjait jelenthetik a számukra. Egy pillanatig mintha Kartikot látnám, aztán eszembe jut, hogy már elment.

Az este táncok és suttogások, mosolyok és ígéretek közepette telik. Folyik a pezsgő, a vendégek nevetgélnek, elfelejtik a gondjaikat.

A gardedámok figyelme lanyhulni kezd a gondjaikra bízott lányok iránt, maguk is inkább táncolnak, whistet vagy más kártyajátékot játszanak egy földszinti szobában. Amikor Simon végre visszatér a kártyázás után a bálterembe, már elég rossz idegállapotban vagyok.

– Hát itt van – mosolyog. – Megőrzött nekem egy táncot? Nem tudom visszafogni magam.

– Azt hittem, inkább Miss Worthingtonnal szeretne táncolni.

– A ragadozó Felicityvel? Miért? Megette már az összes többi férfit?

Úgy megkönnyebbülök, hogy Felicityhez fűződő barátságom ellenére is elnevetem magam.

– Nem szabadna nevetnem. Szörnyen viselkedik.

– Hát igen – vonja fel a szemöldökét. – Ehhez igazán értek. Szeretné kipróbálni?

– Mire gondol?

– Sétálunk egyet?

– Ó! – A félelmembe csipetnyi izgalom vegyül. – Rögtön szólok Mrs. Bowlesnak.

Simon elmosolyodik.

– Csak egy séta az egész. És nézze csak, milyen élvezettel táncol! Miért rontanánk el a boldogságát?

Nem akarom felbosszantani Simont, nem szeretném, ha unalmasnak találna. De illetlen dolog, ha kettesben távozunk. Tanácstalan vagyok.

– Igazán szólnom kellene Mrs. Bowlesnak…

– Rendben van – mondja, majd mosolyogva kimenti magát. Most aztán elrontottam mindent. Elutasítottam. De egy pillanat múlva Ann-nel és Felicityvel jön vissza. – Most már biztonságban vagyunk.

Vagy legalábbis a jó hírét nem fenyegeti veszély. Az enyémet illetően már nem vagyok olyan biztos.

– Miről van szó? – kérdezi Felicity.

– Ha a hölgyek lesznek oly kedvesek csatlakozni hozzám a biliárdszobában, azonnal megtudhatják – jelenti ki Simon, és távozik.

Kivárjuk az illem megkívánta időt, majd felmegyünk a Worthington család biliárdszobájába. Ha zavarban voltam Simon társaságában, Felicity jelenléte még jobban feszélyez.

– Mit forgatsz a fejedben, Simon? – kérdezi Felicity. Rosszullét kerülget, amikor hallom, milyen bizalmasan szólítja meg.

Simon a könyvespolchoz megy, és leemel egy kötetet.

– Fel akarsz olvasni nekünk? – ráncolja az orrát Felicity. A zöld filcborításon elgurít egy fehér golyót, az nekiütődik a többi, háromszögbe rendezett golyónak, és nekicsapódnak az asztal keretének.

Simon benyúl a résbe, és előhúz egy sűrű, zöld folyadékkal teli üveget. Ilyen italt még sosem láttam.

– Mi ez? – kérdezem kiszáradt szájjal.

Csibészesen elmosolyodik.

– Egy kis zöld tündér. Bizonyára nagyon barátságosnak találják majd.

Még most sem értem.

– Abszint. Festők és őrültek bájitala. Némelyek szerint egy zöld tündér lakik benne, a búvóhelyére ragadja azt, aki megissza, s ott mindenféle különös és gyönyörűséges dolog történik vele. Megpróbálják, milyen egyszerre két világban élni?

Nem is tudom, hogy sírjak vagy nevessek.

– Ó! – kiált fel Ann aggodalmasan. – Azt hiszem, jobb, ha visszamegyünk. Biztos keresnek már minket.

– Akkor majd azt mondjuk, az öltözőben voltunk, hogy rendbe hozassuk Gemma ruháján a szakadást – jelenti ki Felicity. – Szeretném kipróbálni az abszintot.

Én viszont nem. Vagy talán csak egy kicsit, már ha biztos lehetnék abban, milyen hatással lesz rám. Félek itt maradni, de elmenni sem akarok, és itt hagyni Felicityt, hogy Simonnal kettesben próbálja ki.

– Én is ki szeretném próbálni – mondom rekedten.

– Milyen kalandvágyó – mosolyog rám Simon. – Ezt szeretem. Újra benyúl a résbe, és elővesz egy lapos, rovátkolt kanalat. Egy kristályüvegből félpohárnyi vizet tölt, az asztalra teszi, és ráfekteti a furcsa kanalat. Karcsú ujjaival a zsebébe nyúl, és elővesz egy kockacukrot, amit a kanálra tesz.

– Mire való? – kérdezem.

– Elveszi a fehér üröm keserűségét.

Az abszint zölden, mint a nyári fű, sűrűn, mint a fanedv folyik rá a cukorra, és feloldja kíméletlenül. A pohárban csodálatos alkímia szemtanúi lehetünk: a zöld örvényleni kezd, és tejfehérré válik. Bámulatos.

– Hogy történhet ez? – csodálkozom.

Simon elővesz egy pénzérmét a zsebéből, a tenyerére fekteti, összezárja az öklét, majd kinyitja, és mutatja, hogy üres. A pénz eltűnt.

– Varázslat.

– Lássuk, tényleg az-e! – mondja Felicity, és a pohárért nyúl. De Simon elhúzza előle, és felém nyújtja.

– Hölgyeké az elsőbbség – jelenti ki.

Felicity olyan arcot vág, mintha szemen akarná köpni. Kegyetlenség így hergelni, de bizonyára én is kegyetlen vagyok, mert akaratlanul is jólesik, hogy Simon engem választott elsőnek. Remeg a kezem, amikor elveszem a poharat. Nagyjából arra számítok, hogy a különös italtól békává változom. Még az illata – szerecsendió és édesgyökér keveréke – is részegítő. Belekortyolok, s érzem, hogy égeti a torkomat. Amint befejezem, Felicity kikapja a kezemből, megissza a magáét, aztán Ann-nek nyújtja a poharat, aki aprót kortyol belőle. Végül Simonhoz kerül, aki kortyol, és újra átnyújtja nekem. Amíg ki nem isszuk, még háromszor jár körbe a pohár.

Simon zsebkendőjével törli ki a pohárból a maradék abszintot, majd visszatesz mindent a könyv mögé, hogy később is elővehesse. Közelebb lép hozzám. Felicity közénk furakodik, és megfogja a csuklómat.

– Köszönöm, Simon. És most átmegyünk az öltözőbe, hogy a mesénknek valóságtartalmat adjunk – mondja, és elégedetten csillog a szeme.

Látom, hogy Simon nem örül ennek a fordulatnak, de meghajol, és az utunkra enged bennünket.

– Nem érzek semmi különöset – jegyzi meg Ann, mikor az öltözőben állunk, legyezzük magunkat, és hagyjuk, hogy a szobalányok képzeletbeli szakadásokat keressenek a szoknyánkon.

– Azért, mert csak belenyaltál – súgja Felicity. – Én nagyon is jól érzem magam.

Jóleső melegség, könnyű érzés kúszik fel a fejembe, amitől azt képzelem, minden rendben van, nem eshet bántódásom. Felicityre mosolygok, és már nem vagyok feldúlt, csak élvezem közös tévelygésünket. Miért fullaszt meg az egyik titok, és miért húz közel a többiekhez a másik, úgy, hogy soha többé nem akarsz lemondani róla?

– Gyönyörű vagy – mondja Felicity. A pupillája olyan tág, mint két fekete hold.

– Te is – mosolygok kábán.

– És én? – kérdezi Ann.

– Te is – felelem, és percről percre könnyebbnek érzem magam. – Tom képtelen lesz ellenállni neked. Hercegnő vagy, Ann. – A szobalány, aki a ruhámmal foglalatoskodik, felpillant rám, mielőtt folytatná a munkáját.

Amikor belépünk a bálterembe, minden megváltozott: a színek teltebbek, a fény ködösebb. A zöld tündér folyékony tűzzé olvad, ami úgy kering az ereimben, mint a pletyka, ezer angyal szárnya, a legélvezetesebb titok, amiben valaha is részem volt. A teremben csodálatosan elmosódnak a színek, a hangok és a mozgás, a hölgyek keményített szoknyájának a suhogása összeolvad felékszerezett testük zöldjeivel és kékjeivel, ezüstjeivel és borvöröseivel. Az urak felé hajlanak, majd ismét elfordulnak, mint a tükörképek, amelyek összecsókolóznak, majd szétrebbennek, összecsókolóznak és szétrebbennek.

A szemem, úgy érzem, nedves és gyönyörű. A szám duzzadt, mint egy nyári gyümölcs, és csak mosolyogni tudok, mintha mindent tudnék, amit csak tudni lehet, de képtelen volnék belekapaszkodni. Simon rám talál, felkér, és hallom, ahogy igent mondok neki. Elvegyülünk a kavargó tömegben. Lebegek. Simon Middleton a legelbűvölőbb férfi, akit valaha is ismertem. Szeretném ezt el is mondani neki, de egyetlen szó sem jön ki a számon. A tekintetem előtt elmosódik a világ, a bálteremben levők a keringő dervisek szent táncát lejtik, fehér köntösük úgy terül szét, mint a frissen esett hó, finoman forgó fejükön a magas, bíborvörös kalap dacol a nehézkedési erővel. Tisztában vagyok vele, hogy ezt nem láthatom.

Nagy erőfeszítéssel lehunyom a szememet, hogy kitisztuljon a látásom, és amikor kinyitom megint, a hölgyek és az urak óvatosan összekulcsolódnak a keringő dallamára. A hölgyek habfehér válluk felett finom biccentésekkel és néma tekintettel társalognak – „A Thetford lány és a Roberts fiú összeillő pár lesznek, ugye?” –, háromnegyedes ütemre sorsokat pecsételnek meg, eldöntik a jövőt a csillogó, káprázatot keltő kristálycsillár alatt, amely prizmáival a fény gyémánt keménységű sugarait szórja szét, hideg szépség tükörtavában fürdetve meg mindent.

Vége a táncnak, Simon levezet a táncparkettről. Szédülök, és meg is botlom. A kezem valami szilárdat keres, és Simon széles mellkasára téved. Ujjaim összezárulnak a hajtókájába tűzött rózsa fehér szirmai körül.

– Vigyázzon, Miss Doyle! Biztos, hogy jól érzi magát?

Elmosolyodom. De mennyire! Beszélni ugyan nem tudok, a testemet sem érzem, de csodálatos vagyok; kérem, hagyjon itt, mosolygom. Szirmok hullnak, és lassan, a maguk keringőjét járva a padlóra ereszkednek. A kesztyűm tenyérrészén a rózsa ragacsos foltjai. Nem bírok rájönni, hogy került oda, és mit kezdjek vele. Ez lehetetlenül vicces, s azon kapom magam, hogy hangosan nevetek.

– Csak óvatosan… – szorítja meg kicsit a csuklómat. A fájdalom valamennyire észhez térít. Elmegyünk az ajtót őrző nagy cserepes páfrányok mellett, és egy díszes, összehajtható paraván mögé lépünk. A zsanéroknál látom a bálteremben keringőző párok töredékeit. Rejtve vagyunk, de bármikor felfedezhetnek minket. Meg kellene rémülnöm, mégsem teszem. Nem érdekel.

– Gemma – mondja Simon, és az ajka a fülcimpám alatt súrolja a bőrömet, majd nedves ívet ír le a nyakam gödréig. A fejemet melegnek és súlyosnak érzem, minden érett és duzzadt bennem. A teremben még mindig kavarognak a fények, de az estély zajai tompán és távolról szűrődnek ide. Simon hangja hatol csak belém.

– Gemma, Gemma, varázsital vagy – suttogja.

Hozzám simul. Nem tudom, az abszint, vagy valami mélyebben rejtőző okozza, amit képtelen vagyok leírni, de magamba süllyedek, és nem is akarom ezt megállítani.

– Gyere velem! – suttogja aztán, és a hangja visszhangzik a fejemben. Karon fog, úgy vezet el, mintha táncolni indulnánk, de kikísér a bálteremből, fel a lépcsőn. Elhagyjuk az estélyt. Egy kis padlásszobába visz, ami bizonyára a szobalányé. Sötét van, a szobát csak egy gyertya világítja meg. Úgy érzem, mintha nem volna saját akaratom. Az ágyra rogyok, és azon csodálkozom, hogy fest a kezem a gyertyafényben, mintha nem is az enyém volna. Simon látja, hogy a kezemet bámulom. Kezdi kigombolni a kesztyűmet. A nyílásban megcsókolja az ott lüktető kék kis ereket.

Szeretnék rászólni, hogy hagyja abba. Az abszint kábulata tisztul egy kicsit. Kettesben maradtam Simonnal. A csupasz csuklómat csókolja. Nem szabadna itt lennünk. Nem…

– V… vissza akarok menni.

– Csitt, Gemma. – Lehúzza a kesztyűmet. Furcsa érzés, hogy fedetlen a bőröm. – Az anyám kedvel. Szép pár lennénk, nem gondolod?

Gondolom? Képtelen vagyok gondolkodni. Kezdi lehámozni a másik kesztyűmet is. A testem ívbe görbül és megfeszül. Jaj, istenem, itt van megint! Bekövetkezik! Simon domború háta felett a szoba csillámlani kezd, érzem, hogy a testem megfeszül a látomástól, amit képtelen vagyok kizárni. Utoljára még Simon nyugtalan hangját hallom – „Gemma, Gemma!” –, azután hullok, egyre csak hullok abba a fekete lyukba.

A három fehér ruhás lány. Simon mögött lebegnek.

– Megtaláltuk. A Templomot! Nézz és láss…

Nyomukba eredek a birodalmakon át, és egy hegytetőre érünk. Kiáltásokat hallok. Sebesen, nagyon sebesen haladunk. A hegy is elmarad, és most megpillantom a legpompásabb katedrálist, amit életemben láttam. Úgy csillog, mint egy délibáb. A Templom!

– Siess… – suttogják a lányok. – Mielőtt megtalálják.

Sötét felhők gyülekeznek. Sápadt, beárnyékolt arcuk körül hajukat tépi az erősödő szél. Valami felemelkedik mögöttük. Magasra tornyosul, és úgy lebeg a fejük felett, mint egy sötét főnixmadár. Egy hatalmas, fekete szárnyú teremtmény. A lányok nem néznek oda, nem látják. De én igen. A lény kitárja a szárnyát, amíg be nem tölti az eget, és fel nem tárul a benne rejtőző lény, kiáltó arcok kavargó borzalma.

És akkor felsikoltok.

– Gemma! Gemma! – Simon hangja ránt vissza. Tenyerét a számra tapasztja, hogy belém fojtsa a sikolyokat. – Bocsáss meg, nem akartalak bántani!

Gyorsan visszaadja a kesztyűmet. Egy pillanatba telik, mire visszatérek a szobába, és rájövök, hogy Simon a meztelen vállamat csókolta, s azt hiszi, emiatt sikoltozom. Még mindig szédülök az italtól, de már a gyomrom is forog. Belehányok a szobalány mosdótáljába. Simon kapkodva a kezembe nyom egy törülközőt.

Elszörnyedek, hasogat a fejem. Egész testemben remegek, a látomástól, s attól, ami köztünk történt.

– Hívassak valakit? – kérdi Simon. Az ajtóban áll, nem jön közelebb.

Megrázom a fejemet.

– Köszönöm, nem. Szeretnék visszamenni a bálba.

– Máris – mondja. A hangjából ítélve egyszerre fél és megkönnyebbült.

Szeretném elmagyarázni, mi történt, de hogy is tehetném? A lépcsőn lefelé hallgatásba merülünk. Az első emeleten magamra hagy. Vacsorára hív a csengő, én pedig egyszerűen a hölgyek közé vegyülök.

Sokáig elhúzódik a vacsora, s ahogy múlik az idő, és eszem, egyre jobban magamhoz térek. Simon nem jött vacsorázni, s ahogy a fejem kitisztul, úgy nő a zavarom. Ostoba voltam, hogy megittam az abszintot, és rábíztam magam. Ostoba voltam, hogy kettesben maradtam vele. És aztán az a rettenetes látomás! De egy pillanatra láttam a Templomot! Láttam! Karnyújtásnyira volt. Ma este nem ez a legnagyobb vigaszom, mégis valamiféle vigasz, és belekapaszkodom jó erősen.

Mr. Worthington karácsonyi pohárköszöntőt mond. Annt bemutatják, és felkérik, hogy énekeljen. Így tesz, és az egybegyűltek megtapsolják, de egyik sem olyan zajosan, mint Tom, aki „Bravó”-t kiált. A nevelőnő bekíséri az álmos kis Pollyt, aki magához öleli a babáját.

Worthington admirális odainti a kislányt.

– Ülj az ölembe, kicsikém! Ugye, én vagyok a jó bácsikád?

Polly az ölébe mászik, és félénken rámosolyog. Felicity komoran összeszorított szájjal nézi a jelenetet. Nem is értem, hogy lehet ilyen gyerekes, hogy lehet féltékeny egy kislányra! Miért művel ilyesmit?

– Micsoda? Csak ennyi jutalom jár manapság a bácsikáknak? Adj szépen egy tisztességes puszit!

A gyerek fészkelődik egy kicsit, pillantása egyik arcról a másikra rebben. Mindegyiken ugyanaz a lelkes kifejezés: Gyerünk! Adj neki egy puszit! Polly beletörődik, odahajol, és lehunyt szemmel puszit nyom Worthington admirális szép arcára. Helyeslő és szeretetteljes moraj fut végig a vendégeken: Jól van. No lám. Látja, Lord Worthington, a gyermek úgy szereti önt, mint a tulajdon édesapját. Milyen jó ember!

– Papa – emelkedik fel Felicity. – Pollynak most már le kell feküdnie. Nagyon késő van.

– Uram? – A nevelőnő Worthington admirálisra néz, tőle várja a parancsot.

– Rendben van. Menj csak, Polly kedves! Később majd felmegyek, hogy varázsport hintsek rád, drágám, hogy egészen biztosan szép álmaid legyenek.

Felicity megállítja a nevelőnőt.

– Hadd fektessem le én a kis Pollyt!

A nevelőnő biccent.

– Rendben van, kisasszony.

Nem tetszik, amit látok. Miért akar Felicity magára maradni Pollyval? Remélem, nem akar kárt tenni benne. Kimentem magam, és észrevétlenül kiosonok a teremből, hogy utánuk menjek. Felicity felkíséri Pollyt a gyerekszobába. Az ajtó előtt állok, s nézem, ahogy Felicity leguggol, és átkarolja Polly sovány kis vállát.

– És most, Polly, ígérj meg valamit! Ígérd meg, hogy bezárod az ajtót, mielőtt lefekszel! Rendben?

– Igen, kuzin.

– És mostantól minden este be kell zárnod. El ne felejtsd! Nagyon fontos, Polly.

– De miért, kuzin?

– Hát a mumusok miatt. Hogy ne tudjanak bejönni.

– De ha bezárom az ajtót, a bácsikám nem tud varázsporral behinteni!

– Majd én behintlek, Polly. De a bácsikádat nem szabad beengedned.

Nem értem, miért követeli, hogy Polly ne engedje be a nevelőapját? Mit tehet az admirális, ami…

Ó, istenem! A borzalmas felismerés úgy emelkedik fel bennem, mint egy nagy madár, az igazság hatalmas szárnyai széttárulnak lassan, és iszonyatos árnyékot vetnek.

„Nem fordulhatok anyámhoz semmivel, ami fontos.”

„Nem. Az admirálist nem.”

„Mit gondolsz, van valami gonosz az emberekben, ami bizonyos dolgokra kényszerít másokat?”

A sötétbe húzódom, mielőtt Felicity kilép Polly szobájából. Egy pillanatra megáll az ajtó előtt, és hallgatja, ahogy a kislány ráfordítja a kulcsot. Olyan kicsinek látszik. A lépcsőnél előlépek. Meglepődik.

– Gemma! Megijesztettél. Nem cseng a füled? Esküszöm, többé nem iszom abszintot! Miért nem vagy a vendégek között?

– Hallottam, mit mondtál Pollynak.

Felicity dacosan néz velem farkasszemet, de ezúttal nem félek tőle.

– Valóban? És akkor mi van?

– Nem lehetett az ajtódat bezárni? – kérdezem. Felicity élesen felszisszen.

– Nem tudom, mire célzol, de azonnal hagyd abba. – Megfogom a kezét, de elhúzza. – Elég! – vágja oda.

– Jaj, Fee, annyira sajnálom…

Megrázza a fejét, és elfordul, hogy ne lássam az arcát.

– Nem tudod, milyen ember ő, Gemma. Nem az ő hibája. Én vagyok az oka. Én hozom ki belőle. Ő mondta.

– Egészen biztosan nem a te hibád, Felicity!

– Tudtam, hogy nem értesz meg.

– Belátom, hogy az apád.

Megint felém fordul, az arcára csíkokat szántottak a könnyek. –Nem gondolta komolyan! Szeret. Ő mondta!

– Fee…

– Ez is valami, nem? – Igyekszik elfojtani a zokogását, a kezét a szájára szorítja, mintha el tudná a sírást kapni, és vissza tudná gyömöszölni.

– Egy apának meg kellene védenie a gyermekét.

Megvillan a szeme. Rám szegezi az ujját.

– És te mitől vagy olyan nagyokos? Mondd csak, Gemma, a te apád hogyan véd meg a laudánumos kábulatában?

Döbbenetemben szólni sem tudok.

– Ugye, valójában ezért nincs ma itt? Dehogyis beteg. Ne tégy úgy, mintha minden rendben volna, amikor nincs!

– A kettő nem egy és ugyanaz!

– Vak vagy. Azt látod csak, amit látni akarsz. – Dühösen rám mered. – Tudod, milyen érzés tehetetlennek lenni? Hát persze, hogy nem. Te vagy a nagy Gemma Doyle. Tiéd az összes hatalom, nem?

Szemtől szemben állunk, megvetően méregetjük egymást, egyikünk sem szól. Nincs joga így nekem támadni! Csak segíteni akartam. Most csak arra tudok gondolni, hogy soha többé nem akarom látni.

Szó nélkül sarkon fordulok, és elindulok lefelé.

– Menj csak! Menj el! Úgyis mindig csak jössz és mész. Mi meg itt ragadtunk. Mit gondolsz, akkor is szeretne, ha tudná, ki vagy? Csak addig vagy fontos neki, amíg a kedvét leli benned.

Nem tudom eldönteni, hogy Simonra vagy apámra céloz. Lemegyek, és otthagyom Felicityt, aki a lépcső tetején, a sötétben áll.

Vége a bálnak. Teljes a felfordulás. Kabátokat szednek össze, ásítva búcsúzkodnak, aztán a vendégek végigmennek a bál padlóra hullott maradványain: konfettin, morzsán, elfelejtett táncrenden, hervadt virágszirmon. Egyik-másik úr becsípett, az orra borvirágos. Túlzott buzgalommal rázzák meg Mrs. Worthington kezét, a hangjuk túl harsány. A feleségük udvarias, de határozott „Vár a kocsink, Mr. Johnson”-nal, vagy hasonlóval ráncigálja ki őket. A többiek utánuk. Van, aki ábrándos arcán egy új szerelem pírjával távozik, mások lesütött szemükben és reszketeg mosolyukban őrzik romba dőlt reményeiket és megtört szívüket.

Percival megkérdezi, felkereshet-e majd valamikor otthon. Simont nem látom. Úgy látszik, a Middleton család már elment. El sem búcsúzott…

Mindent elrontottam: Kartikot, Simont, Felicityt, apát. Boldog karácsonyt. Isten áldása legyen mindannyiunkon! De egy látomásban láttam végre a Templomot. Bárcsak lenne valaki, akinek elmondhatnám.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Két gyötrelmes, magányos napot töltök el, mire összeszedem annyira a bátorságomat, hogy felkeressem Felicityt. Egy kölcsönkért könyv az ürügy.

– Rögtön megkérdezem, hogy itthon van-e, kisasszony. – Shames, a komornyik elvonul a nagyanyám névkártyájával, amire csinosan ráírtam a saját nevemet is. Egy pillanat múlva már hozza is vissza. Egyedül. – Sajnálom, kisasszony. Úgy tűnik, Miss Worthington mégis elment hazulról.

A járdáról visszafordulok. Felnézek, és látom az arcát az ablaküveg mögött. Azonnal visszabújik a függöny mögé. Otthon van, és látni se kíván.

Ann kijön a hintóhoz.

– Nagyon sajnálom, Gemma. Biztos nem gondolja komolyan. Tudod, milyen.

– Ez nem menti fel – válaszolom. Ann-t azonban láthatóan ennél több is felkavarta. – Mi a baj?

– Levelet kaptam az unokatestvéremtől. Valaki érdeklődött, igaz-e, hogy Chesterfield hercegének a rokona vagyok. Le fognak leplezni, Gemma!

– Lehetetlen.

– De igen! Ha Worthingtonék megtudják, ki vagyok, és hogy becsaptam őket… jaj, Gemma, végem lesz!

– Ne szólj Mrs. Worthingtonnak a levélről!

– A ruha miatt már úgyis nagyon haragszik. Hallottam, amikor azt mondta Felicitynek, hogy így átalakítva akár ki is lehet dobni. Nem lett volna szabad hagynom, hogy rábeszéljen. És most… örökre oda a jó hírem. – Ann-t a félelemtől és az aggodalomtól a rosszullét környékezi.

– Helyrehozzuk – ígérem, bár sejtelmem sincs, hogyan. Az ablakban ismét meglátom Felicityt. Milyen sok mindent helyre kell hoznunk. – Átadnál a nevemben egy üzenetet Felicitynek?

– Természetesen – nyögi Ann. – Már ha itt leszek még, hogy átadhassam.

– Mondd meg neki, kérlek, hogy láttam a Templomot! Egy látomásban, a bál éjszakáján.

– Tényleg?

– A három fehérruhás lány mutatta meg az utat. Mondd meg, hogy ha készen áll, visszamegyünk.

– Úgy lesz – fogadkozik Ann. – És Gemma… – Jaj, ne, már megint! Most nem segíthetek rajta. – Ugye, nem árulod el ezt az egészet Tomnak?

Ha Tom rájön, nem tudom, kit gyűlöl majd jobban a csalásért, engem vagy Ann-t.

– Biztos lehetsz benne. Nálam jó helyen van a titkod. Nehezemre esik hazamenni. Apa állapota gyors ütemben romlik, a laudánumot vagy a pipát követeli, valami ópiumszármazékot, ami elfújja a fájdalmát. Tom apa ajtaja előtt ül, hosszú karját behajlított térdére lógatja. Nem borotválkozott, a szeme alatt sötét karikák.

– Teát hoztam – nyújtom át a csészét. – Hogy van?

Mintha csak nekem válaszolna, apa felnyög az ajtó mögött. Hallom, ahogy csapkod, és recseg alatta az ágy. Halkan sír. Tom a fejét markolja, mintha minden gondolatot ki akarna szorítani belőle.

– Kudarcot vallottam, Gemma.

Leülök a bátyám mellé.

– Nem!

– Talán nem is vagyok orvosnak való.

– Dehogynem! Ann azt mondta, hogy az egyik legkiválóbb londoni orvos lesz belőled – mondom reménykedve, hogy fel tudom vidítani. Szörnyű Tomot, a lehetetlen, goromba, örökmozgó Tomot ilyen gyászos hangulatban látni. Ő az egyetlen biztos pont az életemben, még ha ez állandó ingerültséggel jár is.

Tom szégyenlősen elmosolyodik.

– Miss Bradshaw mondta? Igazán kedves. És még gazdag is. Csak tréfáltam, amikor arra kértelek, keress nekem egy megfelelő partit, akinek van egy kis vagyona is. De úgy látom, szavamon fogtál.

– Hát, ami a vagyont illeti… – fogok bele. Hogy magyarázzam el a hazugságunkat Tomnak? Fel kellene világosítanom, mielőtt tovább gyűrűzik a dolog, mégse tudom magam rávenni a vallomásra, hogy Ann nem örökösnő, csak egy kedves, reménykedő lélek, aki nagyra tartja őt. – Más tekintetben gazdag, Tom. Ezt ne feledd!

Apa hangosan felnyög, Tom pedig olyan arcot vág, mintha ki akarna bújni a bőréből.

– Nem bírom tovább! Talán adnom kellene valamit, egy kis brandyt vagy…

– Nem. Menj el sétálni, vagy a klubodba! Majd én vigyázok rá.

– Köszönöm, Gemma! – Hirtelen elérzékenyül, és csókot nyom a homlokomra. Meleg a csókja helye. – Ne engedj neki! Tudom, milyenek a hölgyek: túlságosan lágyszívűek, ha gondoskodniuk kell valakiről.

– Menj csak, ne is lássalak itt! – búcsúztatom.

Apa szobája az alkony lilás fényében fürdik. Apa az ágyban dobálja magát, nyög, maga köré csavarja az ágyneműt. A teste merő izzadtság, az ágynemű hozzátapadt. Verítékszag van.

– Szervusz, apa! – mondom. Behúzom a függönyt, és meggyújtom a lámpát. Vizet töltök egy pohárba, és sápadt, kicserepesedett ajkához tartom. Bizonytalanul belekortyol.

– Gemma! – lihegi. – Gemma, drágám! Segíts rajtam!

Ne sírj, Gem! Légy erős!

– Szeretnéd, ha felolvasnék? – Megragadja a karomat. – Borzalmas álmaim vannak. Olyan valóságosak, hogy nem tudom eldönteni, álmodom, vagy ébren vagyok.

Megremeg a gyomrom.

– Miféle álmokat látsz?

– Különös lényeket. Iszonyú dolgokat mesélnek édesanyádról. Hogy nem az volt, akinek látszott. Hogy boszorkány volt, varázslónő, aki rettenetes dolgokat művelt. Az én Virginiám… a feleségem.

Összetörten zokog. Valami megszakad bennem. Az apámat ne! Hagyjátok békén!

– A feleségem erényes asszony volt. Nemes lelkű, jó asszony. – A tekintete rám talál. – Azt mondják, a te hibád. Miattad van az egész.

Megpróbálok levegőt venni. Apa pillantása ellágyul.

– De te az én drága kislányom vagy, a jó kislányom, ugye, Gemma?

– Igen – suttogom. – Hát persze. Erősen szorítja a kezemet.

– Nem bírom tovább. Légy jó hozzám, Gemma! Keresd meg az üveget! Mielőtt az álmok visszatérnek.

Megingok az elhatározásomban. Ahogy egyre sürgetőbben könyörög, már nem vagyok olyan biztos magamban. Könnyes hangja rekedt suttogás.

– Kérlek! Kérlek! Kérlek! Nem bírom tovább. – Repedezett ajkán kis nyálbuborék lebeg.

Félek, hogy megőrülök. Apám elméje, akárcsak Nell Hawkinsé, vékonyra kopott, és azok a lények álmában rátaláltak. Miattam nem hagynak neki nyugtot. Az én hibám. Ki kell javítanom. Amint lehet, bemegyek a birodalmakba, és nem jövök ki, míg meg nem találom a Templomot.

De amíg távol vagyok, addig sem hagyom szenvedni.

– Pszt, apa, segítek! – Illetlenül felkapom a szoknyámat, és a szobámba szaladok. Megkeresem a dobozt, amelybe elrejtettem az üveget. Visszaszaladok apám ágyához. Öklére húzza az ágyneműt, a fejét ide-oda hintáztatja, tekereg és verítékezik.

– Tessék, apa! Tessék! – tartom az ajkához az üveget. Úgy iszik, mint akit a szomjhalál fenyeget.

– Még! – könyörög.

– Pszt! Nincs több.

– Kevés! – kiáltja. – Kevés!

– Várj egy kicsit!

– Nem! Menj innen! – sikoltja, és az ágytámlába veri a fejét.

– Hagyd abba, apa! – Két kezem közé fogom a fejét, hogy ne tegyen még jobban kárt magában.

– Jó kislányom vagy, Gemma – suttogja. Megrebben a szeme. Lazul a keze szorítása. Lassan ópiumos álomba merül. Remélem, nem tettem rosszat.

Mrs. Jones jelenik meg az ajtóban.

– Minden rendben, kisasszony?

Kibotorkálok.

– Igen – válaszolom, és alig kapok levegőt. – Mr. Doyle most pihen. Eszembe jutott valami, amit el kell intéznem. Legyen szíves, vigyázzon rá, Mrs. Jones! Nem maradok sokáig.

– Igenis, kisasszony – mondja.

Megint esik. Nincs itt a kocsi, így bérkocsival megyek a Bethlem kórházba. Szeretném elmondani Nellnek, hogy a látomásomban láttam a Templomot, és már csak karnyújtásnyira van. És meg akarom kérdezni, hogy találom meg Miss McCleethyt, vagyis Kirkét. Ha azt hiszi, a teremtményeivel gyötörheti az apámat, akkor nagyon téved.

Amikor megérkezem, óriási a felfordulás. Mrs. Sommers szalad végig a folyosón, és a kezét tördeli. Éles a hangja. Nagyon feldúlt.

– Gonosz dolgokat művel, kisasszony! Nagyon gonosz dolgokat! – Több beteg is összeverődött a folyosón, a nyakukat nyújtogatják, hogy lássák, mi ez a felfordulás. Mrs. Sommers a haját tépi. – Gonosz, elvetemült lány!

– Ejnye, no, Mabel! – szorítja le egy ápolónő Mrs. Sommers karját a teste mellé. – Mi folyik itt? Ki művel gonosz dolgokat?

– Miss Hawkins. Ő az elvetemült.

Iszonyatos rikoltás hallatszik a folyosó végéről. Két nő játékból utánozza a hangot, ami hirtelen felharsan mindenhonnan, és a szívemig hatol.

– Szent ég! – kiált fel a nővér. – Mi ez?

Elrohanunk a rikoltozó nők mellett, lépteink visszhangozva kopognak a csillogó padlón, míg a nappali tartózkodóhoz nem érünk. Nell háttal áll nekünk. Cassandra kalitkája üres, ajtaja tárva-nyitva.

– Miss Hawkins? Mi ez a hangzavar… – A nővér elhallgat hirtelen, amikor Nell felénk fordul. Kis kezében dajkálja a madarat. Tenyerén színes vízesésként zubognak a vörös és zöld tollak, de a madár feje furcsán áll: lehetetlen szöget zár be a törékeny testtel. Nell kitörte a nyakát!

A nővér felsikolt. –Jaj, Nell! Mit tett?!

Nagy tömeg gyűlik össze mögöttünk; előrenyomulnak, hogy jobban lássanak. Mrs. Sommers egyik embertől a másikig szaladgálva suttogja:

– Gonosz! Gonosz! Azt mondták, hogy gonosz! Ok mondták!

– Senkit sem lehet kalitkába zárni – jelenti ki Nell kereken. A nővér elszörnyedve ismételgeti:

– Mit tett?!

– Kiszabadítottam. – Nell mintha most venne csak észre. Mosolyától megszakad a szívem. – Értem jön, Lady Hope. S azután magáért.

Két tagbaszakadt férfi érkezik a kényszerzubbonnyal. Óvatosan közelítenek Nellhez, úgy csomagolják be, mint egy kisbabát. Nell nem ellenkezik. Mintha fel se fogná, mi történik vele.

Csak akkor sikolt fel, amikor elviszik mellettem:

– Hamis ígéretekkel félrevezetik! Le ne térjen az útról!

NEGYVENEDIK FEJEZET

Felicity haragját másnap késő délutánig legyőzi a kíváncsisága. Felkeresnek Ann-nel. Fogynak a Londonban tölthető napjaink. Hamarosan vissza kell térnünk a Spence-be. Tom melegen üdvözli Annt, akinek felragyog az arca. Két hét londoni tartózkodása alatt magabiztosabb lett, mintha végre érdemesnek tartaná magát a boldogságra. Elfog a nyugtalanság, hogy rossz vége lesz az egésznek. Felicity félrevon a szalonba.

– Ami a bálon történt, arról nem beszélhetünk soha többé. –Nem néz rám. – Egyébként sem arról van szó, amire gondolsz. Az apám szerető szívű, kifogástalan úriember. Soha nem bántana senkit.

– És mi lesz Pollyval?

– Hogyhogy? – Váratlanul megvető arckifejezést ölt. Ha úgy tartja a kedve, a tekintetével bárkit jéggé tud dermeszteni. – Szerencséje van, hogy befogadtuk. Mindene meglesz, amit csak kíván: a legjobb nevelőnő, kitűnő iskolák, szép ruhák, és minden báli szezont bezáró szezon. Messze jobb, mint egy árvaház.

Ez hát a barátsága, a hallgatásom ára.

– Megegyeztünk?

Ann lép oda hozzánk.

– Lemaradtam valamiről?

– Nem – mondom Ann-nek.

Felicity válla meggörnyed.

– Ne izgassuk magunkat otthoni szünidei borzalmainkkal. Gemma tudja, hol találjuk a Templomot.

– Azt hiszem, láttam.

– Akkor mire várunk? Menjünk! – kiált fel Ann.

A kert szinte felismerhetetlen. Felverte a gyom, a növények megvastagodtak, szárazak, magasra nyúltak. Egy kistermetű állat, egy nyúl vagy egy sün teteme fekszik feltépve a száraz füvön. Legyek lepik, fülsértő a zümmögésük.

– Biztos, hogy a kertben vagyunk? – néz körül Ann.

– Igen. Nézd csak, ott az ezüst boltív! – Valóban ott áll, bár kissé megfakult.

Felicity megkeresi a követ, ami alá Pippa az íját és a nyilait rejtette, s vállára veti a tegezt.

– Hol van Pip?

Egy gyönyörű állat lép ki a bokrok közül, mintha póni és őz kereszteződése volna. Hosszú, fényes sörénye van, a horpasza foltos mályvaszínű.

– Isten hozott! – köszöntöm.

Az állat baktat felénk, aztán megtorpan, és beleszimatol a levegőbe. Nyugtalanná válik, megriad valamitől. Futásnak ered, amivel egy időben valaki csatakiáltással kiugrik a bokorból.

– Tűnjünk innen! – ordítom, és társaimat a magas gyom közé rántom.

Az állat felsikolt, valami legyűri. Csontok ropognak, aztán síri csend.

– Mi volt ez? – suttogja Ann.

– Nem tudom.

Felicity megragadja az íját, követjük a gyom széléig. Az állat felszakított oldalánál kucorog egy alak.

Felicity rászegezi a fegyverét.

– Ne mozdulj!

A teremtmény felnéz. Pippa az. Arcára csíkokat festett az állat vére. Egy pillanatra mintha azt is látnám, hogy kékesfehérré válik a szeme, s megszokottan bájos arcán mohó éhség suhan át.

– Pippa? – ereszti le a fegyvert Felicity. – Mit művelsz?!

Pippa feláll. Ruhája rongyos, a haja szénaboglya.

– Muszáj volt. Bántani akart benneteket.

– Nem igaz – vetem ellen.

– De igen! – kiabálja. – Nem ismeritek ezeket! – Felénk indul, és én ösztönösen hátrálni kezdek. Kihúz egy pitypangot a földből, és átnyújtja Felicitynek. – Leúszunk megint a folyón? Olyan csodálatos most a víz! Tudok egy helyet, Ann, ahol a varázslat nagyon erős. Olyan gyönyörűvé tehetünk, hogy a szíved minden vágyát teljesítheted.

– Szeretnék szép lenni! – vallja be Ann. – Persze csak az után, hogy megtaláltuk a Templomot.

– Ann! – szólok rá. Akaratom ellenére kicsúszik a számon.

Pippa Annről Felicityre, majd rám néz.

– Tudjátok már, hol van?

– Gemma egy láto…

– Nem. Még nem – szakítom félbe Felicityt.

Pippa szeme könnybe lábad.

– De igen, tudjátok. Csak nem akarjátok, hogy elkísérjelek.

Igaza van. Félek tőle. Attól, akivé vált.

– De hiszen szeretnénk, ha velünk jönne, nem? – fordul hozzám Felicity.

Pip szétmorzsolja a virágot, aztán dühösen rám mered.

– Nem akarja! Nem szeret. Sohasem szeretett!

– Nem igaz – tiltakozom.

– De igen! Mindig is féltékeny voltál rám. Irigyelted a barátságunkat Felicityvel. És irigy voltál, hogy Kartik, az indiai fiú olyan szemmel nézett rám, mintha megkívánt volna! Gyűlöltél emiatt! Ne is fáradj azzal, hogy tagadod! Láttam az arcodat.

Az igazság szíven talál, ezt ő is tudja.

– Ne legyél nevetséges! – mondom, de alig kapok levegőt.

Úgy mered rám, mint egy sebzett állat.

– Miattad vagyok itt. – Kimondta, amiről nem beszéltünk idáig.

– Te döntöttél úgy, hogy megeszed a bogyókat – dadogom. – Te akartál itt maradni.

– Hagytál meghalni a folyóban!

– Nem tudtam megküzdeni Kirké bérgyilkosával. És visszajöttem érted!

– Nyugtasd csak magad, Gemma, amivel akarod, a lelked mélyén úgyis tudod az igazságot. Itt hagytál azzal a lénnyel. És ha én nem volnék, nem tudtad volna… – Hirtelen elhallgat.

– Mit? – nógatja Ann.

– Nem tudtad volna meg, hogy keresnek! Én figyelmeztettelek álmodban.

– De hiszen azt mondtad, nem tudsz róla – szúrja közbe sértetten Felicity. – Hazudtál. Nekem.

– Kérlek, ne haragudj, Fee! – könyörög Pip.

– Miért nem mondtad hamarabb? – kérdezem.

Pippa összefonja a karjait.

– Miért árulnék el mindent, ha te nem ígérsz semmit nekem?

Logikája mesterien szőtt háló, amibe bele is gabalyodom.

– Rendben van – fordít hátat Pippa –, ha nem bíztok bennem, egyedül is megkereshetitek a Templomot. De később ne forduljatok hozzám segítségért!

– Pippa! Ne menj el! – kiabál utána Felicity. Még semmiért se láttam őt könyörögni. Pippa pedig most először nem hallgat rá: addig megy, míg el nem tűnik a szemünk elől.

– Utánamenjünk? – kérdezi Ann.

– Nem. Ha elkényeztetett gyerekként akar viselkedni, ám legyen. Én ugyan nem futok utána – jelenti ki Felicity, és erősen megragadja az íjat. – Indulhatunk.

Az amulett mutatja az utat, mi pedig átvágunk az erdőn, elhaladunk a liget mellett, ahol a gyári tűzesetben meghalt szerencsétlen lányok várnak. Követjük a holdsarló-szem hosszú, kanyargós ösvényét, míg el nem érjük a Sóhajok Barlangjába vezető különös ajtót.

– Hogy kerültünk megint ide? – csodálkozik Felicity.

Teljesen összezavarodom.

– Nem tudom. Sajnos, már egyáltalán nem ismerem ki magam!

Ann váratlanul megtorpan, arcán félelem tükröződik.

– Gemma…

Megfordulok, s felénk szálló alakokat látok az ösvényen. Felicity nyílvessző után nyúl, de lefogom a kezét.

– Semmi baj – nyugtatom meg. – A fehér ruhás lányok!

– Közel a Templom – suttogják rovarrajzáshoz hasonló hangjukon. – Kövessetek minket!

Gyorsan repülnek. Minden erőnkre szükségünk van, hogy el ne veszítsük őket szem elől. A dzsungelcsapásra emlékeztető ösvény zöldje dimbes-dombos tájra vezet, amelyet homokos foltok tarkítanak. Mire leérünk a harmadik dombról, már nem látom a lányokat. Eltűntek.

– Hol vannak? – kérdezi Felicity. Leveszi a tegezt, hogy megdörgölje a vállát.

– Nem látom őket – kapkodok levegő után.

Ann leül egy kőre.

– Elfáradtam. Úgy érzem, mintha napok óta gyalogolnánk.

– Talán az egyik domb tetejéről meglátunk valamit – véli Felicity. – Azt mondták, közel van. Gyere, Ann!

Ann kelletlenül feláll, és felkapaszkodunk a tőlünk jobbra levő sziklás dombra.

– Hallotok valamit? – kérdezem.

A fülünket hegyezzük, és tényleg halk sírást hallunk.

– Madarak? – kérdi Felicity.

– Sirályok – mondja Ann. – Víz közelében lehetünk.

Rögtön elérjük a dombtetőt. Nyújtom a kezem Ann-nek, és felhúzom.

– A mindenségit! – kiáltja Ann, mikor körültekint. Hatalmas víztükör terül elénk, rajta egy kis sziget, amelyről fenséges, kék-arany festett kupolájú katedrális tör a magasba. A sirályok a kupola körül köröznek.

– Ez az! – mondom. – Ez jelent meg a látomásomban!

– Megtaláltuk! – kiáltja Felicity. – Megvan a Templom!

Örült sietségünkben, hogy lépést tartsunk a lányokkal, el is felejtettem lenézni az amulettemre. Most ellenőrizni szeretném az útvonalunkat, s látom, hogy a holdsarló-szem már nem ragyog.

– Letértünk az ösvényről! – rémülök meg.

– Mit számít? – mondja Felicity. – Végre megtaláltuk a Templomot.

– De nincs az ösvényen – hajtogatom. – Nell azt mondta, maradjunk az úton.

Felicity ingerült a kimerültségtől.

– Összevissza zagyvált mindent, Gemma. Egy sült bolond tanácsait akarod követni!

Körbeforgok, le-fel mozgatom az amulettet, hogy valami jelzést kapjak, de semmi.

Ann megfogja a kezemet.

– Igaza van, Gemma. Fogalmunk sincs, hihetünk-e annak, amit mond. Legjobb esetben is bolond, legrosszabb esetben viszont Kirkét szolgálja. Nem tudhatjuk.

– És azt honnan tudod, hogy az amulett megbízható-e? Gondolj csak bele, hova vezetett eddig! Az Érinthetetlenekhez? A bozótban a lányokhoz? Az opera estéjén majdnem megölt minket az a borzalmas nyomkövető! – erősködik Felicity.

Ann is bólogat.

– Te magad mondtad, hogy a fehér ruhás lányok egy látomásban látogattak meg. Megmutatták a Templomot, és tessék, itt van!

Igen, de mégis…

Nincs az ösvényen. Nell azt mondta, ne hagyjuk magunkat félrevezetni. Nell, aki őrült dühében megfojtott egy papagájt, és engem is fojtogatott egyszer.

Ne bízzatok benne, mondták a fehér ruhás lányok.

Kartik meg azt mondta, hogy a birodalmakban semmiben sem lehet bízni.

Már magam sem tudom, miben higgyek.

A katedrális úgy magasodik előttünk, mintha már sok éve állna. Biztosan ez a Templom. Mi más lehetne? Lent a parton egy kis evezős csónak vár, mintha nekünk lenne odakészítve.

– Gemma?! – sürget Felicity.

– Igen – dugom vissza az amulettet. – Biztosan ez a Templom.

Felicity megindul egy rikkantással, és csúszkálva lerohan a lejtőn a csónakhoz. A pompás katedrális ezernyi fénnyel hívogat a távolban. Eloldozzuk a csónakot, ellökjük a parttól, és a sziget felé evezünk.

A vízen köd vesz minket körül. Hirtelen leszáll az éj. A sirályok minden irányból rikoltoznak. A Templom-sziget meglepően messze van. Felnézek a ködpárán át, s a Templom egy pillanatra romnak tűnik. A sárga hold vére becsorog a katedrális egyik magas, üres ablakán, s megcsillan a keretben maradt üvegszilánkokon, mintha fényével eltévedt hajónak jelezne. Lehunyom a szememet, kinyitom megint, s a katedrális ép és fenséges újra, egy kövekből, hegyes tornyokból és csodálatos gótikus ablakokból emelt műremek.

– Elhagyatottnak tűnik – jegyzi meg Felicity. – Nehéz elképzelni, hogy bárki is élne itt.

Vagy bármi, szeretném hozzátenni.

Partra húzzuk a csónakot. A Templom egy dombtetőn áll. Sziklába vésett lépcsőkön lehet megközelíteni.

– Mit gondoltok, hány lépcső van? – kérdezi Ann, és felnéz a magasba.

– Csak egy módon deríthetjük ki – mondom, és elindulok. Nehéz feljutni rajta. Ann félúton leül, hogy összeszedje magát. – Nem bírom – lihegi.

– Dehogynem – biztatom. – Már nincs sok hátra. Nézd!

– Ó! – Ann ijedten kiált fel. Egy nagy fekete madár az arcához közel repül el, aztán letelepszik mellénk a lépcsőre. Valami hollófajta. Hangosan károg, libabőrös leszek tőle. Egy másik száll le mellé. Mintha kihívóan nézegetnének minket, hogy tovább merünk-e menni.

– Gyere már! – noszogatom Annt. – Csak madarak.

Elmegyünk mellettük, és felkapaszkodunk a lépcső tetejére, ahol egy hatalmas aranyajtót látunk. Gyönyörű virágok vannak belevésve.

– Milyen szép! – ámul el Ann, és megérinti a szirmokat. Az ajtó feltárul. A katedrális irdatlan nagy, a mennyezet magasba szökő, mindenütt gyertyák és fáklyák égnek.

– Halló? – szólal meg Ann. Visszhangot ver a hangja: Halló… alló… ló.

A márványpadló mozaiklapjaiból vörös virágokat raktak ki. Elfordítom a fejemet, mire a padlót piszkosnak és csorbultnak látom, a lapokból nagy darabok hiányoznak. Visszafordulok, s minden fényes és gyönyörű.

– Láttok valamit? – kérdezem. Valamit, mit, mit.

– Nem – válaszolja Ann. – Várj csak, mi ez? – Odanyúl valamihez a falon. A kő egy része leomlik. Valami végiggurul a padlón, és a lábam előtt áll meg. Egy koponya.

Ann megborzong.

– Mit keresett ez ott?!

– Nem tudom. – A tarkóm bizseregni kezd a félelemtől. A szemem is megtréfál, a padló lecsempül megint. A katedrális szépsége serceg, mint a gyertyák, fenségesből hátborzongatóvá válik. Egy pillanat, s máris egy épület omladozó, beomló falait látom, egy másik katedrálist. A betört ablakok kísértetiesen hasonlítanak egy koponya szemüregeire.

– Szerintem mennünk kellene – suttogom.

– Gemma! Ann! – sikolt Felicity. Odaszaladunk hozzá. Egy gyertyát tart a falhoz. S akkor meglátjuk a kőbe ágyazott csontokat. Több százat. Felsikít bennem a félelem.

– Ez nem a Templom – bámulok egy kéz csontjaira, amelyek beragadtak a morzsolódó falba. A felismeréstől végigfut a hátamon a hideg. Maradjatok az ösvényen, leányok! – Félrevezetnek minket, jól mondta Nell.

Valami elrohan felettünk. A kupolában árnyékok cikáznak. Ann megragadja a karomat..

– Mivolt az?!

– Nem tudom. – Dom, dom, dom.

Felicity megpaskolja a hátán levő tegezt. A surrogás most a másik oldalról hallatszik, nagyon közelről.

– Indulás! – súgom oda. – Most.

Hirtelen mindenfelől megmozdul valami. Árnyékok cikáznak át az arany kupolában, mint hatalmas denevérek. Már majdnem az ajtónál vagyunk, amikor éles, metsző hang hallatszik, megfagy tőle a vérem.

– Fussatok! – kiáltom.

Az ajtó felé rohanunk, cipőtalpunk a törött mozaikon csattog. De nem tudja elnyomni a hátborzongató rikácsolást, morgást, ugatást.

– Menjetek, menjetek! – kiabálom.

– Nézzétek! – ordítja Felicity.

Az előcsarnokban megmozdul a sötét. Bármi cikázott is felettünk, előbb ért az ajtóhoz, és kelepcébe ejtett. Az éles rikácsolás torokhangú kán tálassá halkul.

– Babuskák, babuskák, babuskák…

Az árnyékból vagy féltucatnyi torz alak lép elő, valamennyien rongyos, mocskos fehér köntöst viselnek ódon páncélingük felett, lábukat hegyes, fémorrú csizma fedi. Némelyiknek hosszú raszta haja van, ami a hátára lóg, mások kopaszra borotválták a fejüket, a vágások még frissek és véresek. Egy félelmetes alaknak csak középen van haja, homlokától a gallérjáig ér, karján karikák, nyakában ujjcsontokból font lánc. Ő a vezér. Előrelép.

– Szervusz, babuska! – köszönt, és kísértetiesen mosolyog.

Kezet nyújt. A körmét feketére festette, izmos karján is mély, fekete csíkok kacskaringóznak, kátránykönnyeket síró tövises indák, melyekből a könyöke felett körben dús vörös virágok bomlanak ki. Pipacsok.

Eszembe jutnak Nell szavai: Vigyázzatok a Pipacs Harcosokkal!

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

Mozog a sötét, egyre több torz alak bukkan elő. Rengetegen vannak. Fent ülnek a mellvédeken és a szarufákon, mint egy rakás vízköpő. Az egyik láncos buzogányt lenget, ide-oda, mintha csak inga volna. Félek az előttem álló vezérre nézni, de végül is megteszem: belenézek a szemébe, amit rombusz alakban szénnel rajzolt körül. Mintha eleven Harlekin-álarcba néznék.

Kiszáradt a torkom. Alig tudok egy szót is kinyögni.

– Örvendek.

– Minek örvendesz, babuska?

A többiek felnevetnek, hideg futkos tőle a hátamon. Közelebb lép a vezér, aztán még közelebb. Botként támaszkodik egy durva kardra. Keze ökölbe szorul a markolaton, mindegyik ujján gyűrű.

– Bocsánat, hogy betörtünk… – Egészen száraz a szám. Nem tudok többet kinyögni.

– Eltévedtünk – károgja Felicity.

– Ahogy mindannyian, babuska, ahogy mindannyian. Azreal a nevem. A pipacs lovagja vagyok, ahogy a többiek is. Ó, de ti még el sem árultátok a neveteket, szép hölgyek.

Nem szólunk semmit. Azreal cicceg.

– Nem leszünk így jóban. De mi ez?! Látom, összebarátkoztatok az erdei népséggel. – Elveszi Felicitytől az íjat és a nyilakat, leteszi a földre. – Ostoba babuska. Mit í… ígértetek nekik?

– Ajándékba kaptuk – mondja Felicity.

A lovagi kar sziszegve kántál:

– Hazugság, hazugság, hazugság…

Azreal elvigyorodik.

– A birodalmakban nincs ajándék. Mindenki remél valamit. Mit is kezdene egy ilyen cukorfalat egy ilyen rettenetes ajándékkal? Mondjátok csak, babuskák, mit kerestetek? Azt hittétek, a Templomban vagytok?

– Miféle Templomban? – kérdezi Felicity.

Azreal nevet.

– Micsoda tüzes szellem! Szinte kár lesz összetörni benneteket. Szinte…

– És ha a Templomot keressük? – kérdezem, és hevesen ver a szívem.

– Abban, babuska, meg kell akadályoznunk.

– Hogyhogy?

– Megkötöttétek a varázslatot? Dehogy, babuska. Dehogy. Akkor senki se tévedne a közelünkbe. Senkivel se tudnánk játszadozni.

– Nem azért jöttünk, hogy megkössük a varázslatot. Mi is csak egy darabkáját akarjuk, mint maguk – hazudom.

– Hazugság, hazugság, hazugság…

– Csitt – tárja szét karjait Azreal, és az ujjait mozgatja. – A Pipacs Harcosok tudják, miért jöttetek. Tudjuk, hogy egyikőtök a Mindenható. Érezzük rajtatok a varázslat szagát.

– De… – próbálkozom.

Az ajkamra teszi az ujját.

– Csitt, nincs alkudozás. Velünk nincs. Ha egyszer összetörünk, a csontjaitokból is kiszívjuk a varázslatot. Áldozat. Hatalmat nyerünk belőle.

– De pusztulásra ítél – mondja halkan Ann.

– Már pusztulásra vagyunk ítélve, babuska. Késő bánat sírni a kiömlött vér miatt. Na, kit áldozzunk fel elsőnek? – Azreal megáll Felicity előtt. – Micsoda játékokat tudnánk játszani, babuska! – Éles körmét végighúzza Felicity arcán, körme nyomán kiserken a vér. –Igen, te nagyon jó játszópajtás lennél, csinoska babuska. Megtaláltuk az első áldozatot.

Megmarkolja Felicity karját, és ő rémülten térdre rogy.

– Mit ajánlhatok fel nektek? – kiáltom.

– Felajánlani?

– Mit akartok?

– Természetesen a játékunkat játszani. Már nincs mit felkutatni, nincsenek keresztes hadjáratok. Csak játszadozás.

Tapsol, és két rémalak megragadja Felicityt.

– Várjatok! – kiáltom. – Hiányzik belőled a sportszellem?!

Azreal megállítja az embereit.

– Folytasd! – mondja nekem. –Játékot ajánlok.

Azreal elvigyorodik, amitől olyan lesz az arca, mint egy halotti maszk.

– Felkeltetted az érdeklődésem, babuska. – Keze a nyakamra fonódik, simogatja, miközben a fülembe súgja: – Mondd csak, miféle játékot?!

– Vadászatot – suttogom.

Azreal hátralép.

– Mit művelsz?! – figyelmeztet Ann.

Nem veszem le a szemem Azrealról. Ha össze tudunk fogódzkodni, elővarázsolom a fényajtót, és megmenekülünk a Pipacs Harcosoktól. Azreal tapsol megint, és vígan kacagni kezd. A Pipacs Harcosok vele nevetnek. Kórusuk úgy hangzik, mint a madarak rikoltozása odakint.

– Nagyon kedvező ajánlat. Igen, igen, ez tetszik! Elfogadjuk, babuska. A vadászat növeli majd az étvágyunkat. Látod azt az ajtót?

Egy boltíves fémajtóra mutat a katedrális túlsó végében.

– Igen.

– Katakombába vezet, odalent, és öt alagútba. Az egyiken kijuthattok innen. Talán megtaláljátok. De az tényleg varázslat lenne, babuskák. Adunk egy kis előnyt.

– Igen, csak rövid megbeszélést kell előtte tartanunk – mondom.

Azreal megfenyeget az ujjával.

– Az ajtót idevarázsolni nincs idő, papnő – jelenti ki, mintha olvasna a gondolataimban. – Tudok róla. A félelmetek beenged minket. – A kezeit rázza felettünk, mintha varázsport szórna, karkötői visszhangként csörögnek. – Próbáljátok meg, hogy megtaláljátok-e az alagutat! Rajta, babuskák! Fussatokfussatokfussatok… – kántálja, mint valami áldást.

A Pipacs Harcosok átveszik a biztatást:

– Fussatok! Fussatok! Fussatok!

Végül a katedrális falairól verődik vissza a démoni szurkolótábor hangja:.

– Fussssatokkk! Fussssatokkkk! Fussssatokkkkk!

Ann-nel úgy vetődünk a vasajtó felé, mint akiket puskából lőttek ki.

– Felicity! – kiáltom.

Felicity megállt, hogy felkapja az íjat és a nyilakkal teli tegezt.

– Okos, babuska! – üvölti Azreal. – Hű, micsoda tüzes szellem!

– Gyerünk! – sikoltja Felicity, és utolér minket. Nem vesztegetjük az időt. Átfurakodunk a szűk ajtónyíláson, és egy hosszú folyosóra jutunk, melyet kétoldalt gyertyák világítanak meg.

– Adjátok ide a kezeteket! – kiáltom.

– Most? – rikoltja Felicity. – Itt vannak mögöttünk!

– Akkor tűnjünk már innen!

Megfogjuk egymás kezét, próbálok összpontosítani. Ilyet még nem hallottam: dermesztő, primitív üvöltések reszkettetik meg az óriási katedrálist. Elindultak utánunk! Pillanatokon belül belépnek az ajtón, s akkor semmi esélyünk többé. Remegek a félelemtől.

– Varázsold elő a fényajtót, Gemma! Juttass ki minket innen! – sikoltja Ann szinte hisztériásán.

Újra próbálkozom. Egy fülsértő rikoltás megfoszt az erőmtől, fejemből szétfutnak a gondolatok. Felicity arcát félelem dúlja fel.

– Gemma! – kiáltja.

– Nem megy! Képtelen vagyok koncentrálni! – ismerem el.

Azreal éneklő hangja ér utol.

– Itt nem lesz varázsvarázslat, babuska. Hogyisne, amikor ilyen játékokat játszhatunk!

– Nem engedik! Máshogy kell kijutnunk – mondom.

– Nem, nem, nem! – nyöszörög Felicity.

– Gyertek, keressétek mindenhol a kijáratot! – kiabálom. Végigbotorkálunk a folyosón, a falat tapogatva, hátha valami menekülési útvonalra bukkanunk, de ijesztő, amit teszünk: tenyeremmel csontokat és fogakat érintek, öklendezem a félelemtől és az undortól. Ann felsikolt. Egy falhoz láncolt csontvázat talált; figyelmeztetés, hogy mire számíthatunk.

– Akár készen álltok, akár sem, babuskák, indulunk utánatok! Istenem! Remegő kezembe egy kilincs akad. Alacsony ajtót nyit, ami szinte beleolvad a falba.

– Mi ez?! – kiáltom. Az ajtó nyikorogva nyílik ki, s mi kis híján lebucskázunk az életveszélyes, hosszú és keskeny lépcsősoron, ami a falhoz tapadva vezet a mélybe, az alagutakhoz.

– Erre! – kiabálom. Felicity és Ann belépnek, becsukjuk és be is reteszeljük magunk mögött a súlyos ajtót. Alig hallhatóan fohászkodom, hogy a deszkapalló, amit a helyére toltunk, jól bírja.

– Maradjatok a fal mellett! – utasítom őket, és lekukucskálok a mélybe. Ann lába alól elindul egy kődarab, hosszú másodpercekig tart, míg lent a padlóra koppan. Bizony, nagyot esnénk. Fürgén és óvatosan igyekszünk lefelé, olyan érzés, mintha a pokolba ereszkednénk. A fáklyák kísérteties fényt vetnek a nyirkos sziklafalra. Végül leérünk. Kör alakú teremben találjuk magunkat, ahonnan csillag alakban öt alagút ágazik szét.

Ann arcát könnypatakok szántják, összekeverednek az orrából csorgó takonnyal.

– És most? – kérdi félelemtől elkerekedett szemmel.

Az elreteszelt ajtó résein át a Pipacs Harcosok rikoltozása hallatszik. Csépelik az ajtót, kíméletlenül, kezd hasadozni a fülsiketítő csapások nyomán.

– Meg kell keresnünk a kivezető alagutat!

– Jó, de melyik lehet az? – kérdi Felicity. A fáklyáktól megvilágított alagutak a sötétségbe vesznek. Öt alagút. És fogalmunk sincs, milyen hosszúak, vagy mi vár ránk bennük.

– Szét kell válnunk. Mindegyikünk megnéz egy-egy alagutat.

– Nem! – jajdul fel Ann.

– Csitt! Nincs más megoldás. Ha egyet megvizsgálsz, visszatérsz középre. Ha megtalálod, kiabálsz.

– Nem megy, nem megy! – kiáltja Ann.

– Együtt maradunk, emlékszel? – szólal meg Felicity, felidézve a Spence-beli szobámban kimondott szavakat. Csak két hete történt, de mintha egy örökkévalóság választana el tőle.

– Rendben van – egyezem bele.

Lekapok egy fáklyát a falról, s belépünk a félhomályos alagútba. A fáklya csak pár méterre világít, mögötte félelmetes sötét. Lábunk alatt futkosó patkányokat veszünk észre, muszáj elfojtanom a feltörő sikolyt. Addig botorkálunk, míg zsákutcába nem jutunk.

– Ez nem az – fordulok meg.

A falakról éles rikoltás verődik vissza. A holtak csontjai körül pattog, akik a Pipacs Harcosok szerencsétlen játékszerei voltak egykor. Bármit megadnék, hogy ne halljam ezt az iszonyatos hangot. A fejünk fölött még mindig döngetik az ajtót, de szerencsére bírja az ostromot.

Az odakint látott nagy fekete madarak körülvesznek minket a teremben. Némelyik letelepedett a lépcsőre, mások károgva leszállnak a földre. A második alagút se vezet sehova. Ann a zokogását már meg se próbálja leplezni. Végigjárjuk hát a harmadik alagutat is, és a fáklya halvány fényénél látjuk, hogy ott sincs kiút.

Azreal hangja szűrődik le hozzánk.

– Hallak ám, babuskám! Tudom, melyik vagy: a dundi. Hogy futsz majd előlem, gyönyörű csontocskám?!

– Hagyd abba a bőgést, Ann! – rázza meg Felicity, de nem ér el vele semmit.

– Csapdába estünk – zokogja Ann. – Ránk találnak. Itt halunk meg.

A Pipacs Harcosok rikoltozása morgássá és vijjogássá válik, mintha fordított vadászat folyna, amiben az állatok szorítják sarokba az embereket. A hangoktól borsódzik a hátam.

– Csitt! – nyugtatom őket. – Meg fogjuk találni! – mondom parancsolóan, és visszavezetem őket középre. Még több madár érkezett. Sűrű tőlük a levegő.

– Már csak két alagút maradt – kiáltja Azreal.

Honnan tudja? Nincs az ajtónál. Hacsak nincs egy másik bejárat, amit csak ők ismernek.

Vadul ver a szívem, attól félek, elájulok, amikor Felicity felkiált:

– Gemma, az amuletted! Halványan világít a ruhám alatt.

Ann abbahagyja a sírást.

– A kivezető utat mutatja, biztos!

Istenem, hát persze, a kivezető út! Kapkodva, remegő ujjakkal akarom előhúzni a nyaklánccot, de beleakad a ruhám csipkéjébe. Egyetlen erős rántással kiszabadítom, de kiröpül a kezemből, és végigszánkázik a padlón. Valahol a sötétben áll meg.

A barlang sötét. Négykézláb keresgélünk valami csillogót. A szívem úgy ver, mint egy pöröly. Még sose álltam ilyen közel a pánikhoz. Gyerünk már, Gemma, légy jó kislány, találd meg! Zárd ki az elmédből a félelmet!

Valami megcsillan a sötétben. Fémtárgy. Az amulettem!

Odarohanok.

– Megtaláltam! – kiáltom.

Lenyúlok érte, de a lánc nem enged. Beleakadt valamibe. Egy acélorrú csizmába, amit körültapogatok, de a sikoly a torkomban ragad. Felnézek, és Azrealt látom ragyogni a fáklya fényénél.

– Nem, drága babuskám! Én találtalak meg téged.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

A fekete madarak kárognak, és óriási szárnycsattogással rebbennek fel. Amikor leszállnak, alakot változtatva Pipacs Harcosokká válnak. Körülvesznek minket, elzárnak minden menekülési utat. Döbbent arckifejezésemet látva Azreal magyarázatot ad:

– Ó igen, a Rend átkozott el minket a játékainkért. Olyan régen nem került már elénk három ilyen szépség, hogy eljátszadozhassunk velük! Régen nem kereshettük fel gyönyörűséges világotokat, és nem hozhattuk át a kis kedvenceinket. – Ujjai köré fonja a hajamat, mint a csipkét. Forró a lehelete a fülemben, amikor közelebb hajol. – Nagyon, nagyon régóta.

Taplószáraz a torkom, és remeg a lábam.

– Ez már úgysem segít – ejti a kihunyt amulettet a tenyerembe. – És most kivel játsszunk először? – Azreal megáll Ann előtt. – Te kinek hiányoznál, kedveském? Sóhajtozna-e bárki egy újabb eltűnt leány miatt? Még ha te volnál köztük a legszebb. De nem tündérmese ez, babuskám. És te sem vagy szép. Cseppet sem.

Ann szinte magánkívül van a rettegéstől.

– Áldás lesz, ha a hatalmunkba kerítünk, ugye? Nem emészt tovább belülről, hogy a többieknek mindenük megvan, amit csak akarnak, sőt még több is. Nem kell magadat marcangolnod. Szorosan összezárnod az ajkaidat, hogy elfojtsd a sikolyt, amikor szétárad benned a gúnyolásuk.

Ann beletörődve bólint. Azreal odahajol hozzá.

– Igen. Bevégezhetjük helyetted.

– Hagyja abba! – vágja oda Felicity.

Azreal odalép hozzá, és a nyakát simogatja.

– Milyen tüzes vagy, babuska! Vajon meddig bírnád, ha megtörnélek és kivéreztetnélek? Egy hétig? Kettőig? – Lassan elvigyorodik. – Vagy… elmenekülnél magadba, ahogy akkor tetted, amikor megérintett?

Az egyetlen könnycsepp, ami legördül az arcán, ékesszólóan árulkodik Felicity szégyenéről. Honnan tud róla Azreal?

– Hallgasson! – suttogja Felicity, de a hangja a kínjairól árulkodik.

– A szobádban töltött éjszakák. Amikor nem volt hova menni. Senkiben sem bízhattál. Senki sem hallott meg. Akkor nem voltál ilyen tüzes, babuska.

– Elég – suttogja Felicity.

Azreal megnyalja a szája szélét.

– Elfogadtad. Lelked mélyén azt hajtogattad, hogy „Az én hibám. Miattam történt…”

Felicity úgy fél, hogy már én is érzem. Mindnyájan érezzük. Mit is mondott Azreal? A félelmetek beenged minket. Van valami a félelmünkben, ami erőssé teszi a varázslatukat?

– Ne hallgass rá, Fee! – kiáltom.

– Tudod, mi az érdekes, kedveském? Szerintem még élvezted is. Jobb, mint ha tudomást se vesz rólad, nem? Mert igazából ettől félsz, nem? Hogy végül is nem vagy szerethető…

Felicity zokog, képtelen válaszolni.

– Ugye, nem akarsz többé ezzel az érzéssel élni, babuska? A szégyennel. Szívfájdalommal. A lelkeden esett folttal. Miért nem fogod hát ezt a pengét, és végzel magaddal?

Felicity odanyúl, elveszi Azrealtól a tőrt.

– Nem! – kiáltom, de az egyik harcos lefog.

Azreal úgy gügyög Felicitynek, mint anya a kisbabájának.

– Úgy van. Vess véget neki! A tenger fájdalomnak. Hogy elmúljon örökre.

– Ne engedd be őket! – mondom Felicitynek. – A félelmedet használják fel ellened. Erősnek kell lenned. Légy erős! – Erős. Erő. Eszembe jut róla Nell. – Nell azt mondta, Felicity, hogy a Pipacs Harcosok ellopják az erőnket. Te vagy az erőnk, Fee! Szükségünk van rád!

Szemtől szemben állok Azreallal, s üres, szénnel körülrajzolt szemébe nézek.

– És a te félelmeddel mi a helyzet, babuskám? Hol is kezdjük? Még a saját apádon sem tudsz segíteni.

– Nem hallgatom – mormogom. Próbálok koncentrálni, meg akarok szabadulni a félelmemtől. De olyan keserves, olyan nehéz!

– Ott az a sok hatalom, de az egyetlen dolgot, ami igazán számít, képtelen vagy megtenni – folytatja Azreal.

Hirtelen észreveszem, hogy a holdsarló-szem világítani kezd. A kezemben tartom, s titkon az utolsó két alagút felé fordítom, hogy megmutassa a kivezető utat. Melyik az igazi?

Az arcomon kemény pofon csattan.

– Idefigyelsz, babuska?!

Összpontosíts, Gemma! Most képzelődsz, vagy tényleg ragyog az amulett?

Ragyog! Halványan, de valóságosan. Az alagút pontosan Azreal mögött van. Megtaláltam a kijáratot.

– Időnként meglátogatjuk az apádat – mondja.

– Hogy érti ezt? – kérdezem.

Oda az összpontosítás, a ragyogás elhalványul.

– Akkor a legfogékonyabb ránk az elméje, mikor az ópium fogva tartja. Micsoda játékok, micsoda remek játékok! Meséltünk rólad. Az anyádról. De egyre gyöngébb. Megfoszt a szórakozásunktól.

– Hagyja békén!

– Persze, persze. Egyelőre. Most játsszunk!

– Ne mozduljon onnan! – Felicity egy kövön áll, íját felhúzza, hunyorogva méricskéli nyila mentén a célpontokat, majd egymás után ráfogja a harcosokra. A Pipacs Harcosok kárognak. Felicity ajka gyilkos mosolyra húzódik, pontosan olyan formájú, mint az íja.

– Tedd csak le a fegyvert, babuska!

Felicity Azrealra szegezi az íját.

– Nem.

Azreal mosolya lehervad.

– Elevenen fallak fel.

– Egy nyavalyát! – morogja könnyek között Felicity.

Azreal úgy veti rá magát, mint egy hörgő vadállat. Felicity nyílvesszője keményen és sebesen repül ki, s átfúrja Azreal nyakát a páncéling fölött. A vezér szeme kimered, térdre rogy a hős lovag, és holtan terül el a földön. Döbbent csend támad egy pillanatra, majd pokoli lárma tör ki. A Pipacs Harcosok üvöltenek haragjukban és bánatukban. Nincs vesztenivaló időnk.

– Erre! – ordítom, s hanyatt-homlok berohanok az alagútba, amit az amulett mutatott. Felicity és Ann a sarkamban vannak, de a Pipacs Harcosok is. Nem volt lehetőségünk felkapni egy fáklyát, hát a koromsötét alagúton száguldunk végig, össze- összeütközünk futás közben, csiklandoznak a patkányok, s halljuk egymás kétségbeesett lihegését, szaggatott zihálását. Mögöttünk az alakváltoztató lovagok hátborzongató károgása hallatszik.

– Hol van?! – kiabálja Felicity. – Hol a kijárat?!

Egyelőre még olyan sötét van, hogy a kezemet sem látom.

– Nem tudom!

– Gemma! – sikolt fel Ann. Ott rohannak mögöttünk az alagútban, hallom, ahogy sebesen közelednek.

– Ne álljatok meg! – ordítom.

Az alagút hirtelen élesen kanyarodik, s egyszer csak meglátom magunk előtt a nyílást, és azon túl a szürke ködpárát. A remény szárnyakat ad, szinte már repülünk, és levegő után kapkodva rontunk ki a szabadba. A parton vagyunk.

– Ott a csónak! – sikoltja Felicity. Ott vár, ahol hagytuk. Ann bemászik, felkapja az evezőket, miközben Felicityvel belegázolunk a sötét vízbe, és ellökjük a csónakot a parttól. Nagy nehezen mi is bemászunk Ann mellé. A madarak fekete felhőként, károgva, rikoltozva közelednek. Ann-nel kétségbeesetten evezünk áramlat ellen, miközben Felicity célba veszi a rémisztő, szárnyas teremtményeket. Lehunyom a szemem, teljes erőmből evezek, de hallom a szörnyű károgást, s ahogy Felicity nyilai hasítják a levegőt.

Valami a csónaknak ütközik.

– Mi volt az? – kérdezi Ann.

– Nem tudom – nyitom ki a szememet. Körülnézek, de semmit sem látok.

– Evezzetek tovább! – parancsol ránk Felicity, és kilövi a nyilát. Madarak hullnak az égből, férfivá változnak, és elmerülnek a vízben.

– Visszamennek! – kiáltja Felicity. – Itt hagynak minket!

Éljenezni kezdünk. Ann evezőjét valami kirántja a kezéből. Valami olyan erősen ütközik a csónaknak, hogy beleremeg.

– Mi folyik itt? – kérdezi Ann rémülten.

A csónak a következő lökésnél felfordul, s mi beesünk a sötét, átlátszatlan vízbe. Köpködve merülök fel, törölgetem a vizet a szememből.

– Felicity! Ann! – kiabálom, de nincs válasz. Hangosabban ordítok. – Felicity!

– Igen! – merül fel mellettem, szintén vizet köpködve. – Hol van Ann?

– Ann! – kiabálom újra a nevét. – Ann!

Kék szalagja elhagyottan lebeg, de Ann nincs sehol, csak a vízi nimfák olajos foltját látjuk még a víz színén.

– Ann!

Addig ordítunk, míg be nem rekedünk. Felicity lebukik, majd ismét a felszínre úszik.

– Elfogták! – Remegve, vizesen mászunk ki a partra. A távolból rám hunyorítanak a katedrális üres ablakai. A varázslatos ragyogás lefoszlott róla, s visszanyerte igazi mivoltát: fenséges rommá változott. A térdemre hajtom a fejemet, és köhögök.

Felicity sír.

– Fee – teszem a hátára a kezemet. – Megtaláljuk. Ígérem. Nem történhet meg… – Ami Pippával történt.

– Nem lett volna szabad ilyeneket mondania nekem – csuklik nagyokat sírás közben. – Nem lett volna szabad.

Pár pillanatba telik, mire rájövök, hogy Azrealról beszél, s arról, ami a katakombákban történt. Eszembe jut, ahogy a kövön állt, és a nyilával átfúrta kínzója nyakát.

– Ne sajnáld, ami történt!

A szemembe néz, sírását hideg, könnytelen düh váltja fel. Vállára veti a csaknem kiürült tegezt.

– Nem sajnálom.

Nehéz és fárasztó gyaloglás következik a kertbe. Hamarosan felismerem az őserdei bozótot, ahol a leégett gyárban elpusztult lányokkal találkoztunk.

– Nem vagyunk már messze – jegyzem meg. Hallom, hogy a lányok beszélgetnek.

– Hova megyünk? – kérdi egyikük.

– Bessie barátnőivel tartunk. Ismernek egy helyet, ahol ismét épek lehetünk – válaszolja egy másik.

Lehúzom magam mellé Felicityt. Egy nagy páfrány mögött kuporgunk. S ekkor megpillantom a látomásaimból ismert három fehérruhás lányt. Olyan helyre vezetik innen a munkáslányokat, ahol még nem jártunk. Hamis ígéretekkel félrevezetnek benneteket…

Nell igazat mondott. Bárkik voltak is egykor, a három lány sötét szellemmé vált, és szövetségben állnak Kirkével.

– Hova mennek? – suttogja Felicity.

– Attól tartok, Télvidékre – válaszolom.

– Ne állítsuk meg őket? – kérdezi. Megrázom a fejemet.

– El kell őket engednünk. Annt kell megmentenünk, ha lehetséges.

Felicity bólint. Rettenetes döntés, de meghoztuk, s most nézzük, ahogy elindulnak: némelyek egymás kezét fogva, mások énekelve, de mindegyik a biztos romlásba tart.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Mint egy gyászmenet, érkezünk a naplemente ismerős narancsszínében fürdő kertbe, lábunkat feltörte az átázott cipő. Minden lépésnél szorít és mar, de szinte észre se veszem, más jár a fejemben. Meg kell mentenünk Annt, ha még életben van.

– Szent ég, hát veletek mi történt?! – Pippa lemosta a vért az arcáról, így már nem ijesztő, csak nyugodt és gyönyörű, mint máskor.

– Nincs időnk elmagyarázni – válaszolok. – A vízi nimfák elragadták Annt. Meg kell keresnünk őket.

– Hát persze, Annt sosem hagynád itt – mormolja maga elé Pippa. Elengedem a fülem mellett. – Mondtam, hogy ne forduljatok hozzám segítségért.

– Pip! – mordul rá Felicity. – Esküszöm, ha most cserbenhagysz minket, amíg élek, nem jövök vissza, és nem látogatlak meg!

Pippa meghökken Felicity váratlan dühe láttán.

– Megtennéd?

– Meg én!

– Rendben van – egyezik bele Pippa. – És hogy akartok megküzdeni velük? Csak hárman vagyunk!

– Pipnek igaza van – látom be. – Segítségre van szükségünk.

– Mit szólnátok a Gorgóhoz? – kérdezi Pip. – Egyszer már segített.

Megrázom a fejemet.

– Nem tudjuk, bízhatunk-e most benne. Sőt azt sem tudjuk, megbízhatunk-e a birodalmak bármelyik lényében.

– Akkor hát kiben? – kérdezi Pippa.

Nagy levegőt veszek.

– Vissza kell mennem segítségért.

Felicity dühösen összehúzza a szemét.

– Azt mondtad, nem hagyjuk itt Annt! Hogy nem úgy lesz, mint legutóbb.

Pippa elfordítja a fejét.

– Miss Moore-ra gondoltam – bököm ki.

Pippa hitetlenkedve néz rám.

– Miss Moore-ra? O mit tehet?

– Nem tudom! – csattanok fel, és fájó fejemet masszírozom. – De a családtagjaink közül nem fordulhatok senkihez. Örökre bezárnának, ha szólnék nekik! Rajta kívül nem jut eszembe más, aki meghallgatna.

– Rendben – egyezik bele Felicity. – Hozd ide!

Varázslat, összpontosítás, megjelenik a fényajtó, és sebesen, észrevétlenül rohanok végig a londoni utcákon. Iszonyatos kockázatot vállalok, amikor egy kiszámíthatatlan erőre támaszkodom, de még sosem voltam ennyire kétségbeesett. A varázslat azonban nem véd meg a londoni esőtől. Mire Miss Moore lakásához érek, csuromvíz vagyok. Szerencsére Mrs. Porter elment hazulról, és régi tanárnőm maga nyit ajtót.

– M…iss M…oore! – vacogok átfázva.

– Miss Doyle! Mi a baj? Hisz teljesen átázott. Az isten szerelmére, gyorsan jöjjön be!

Felvezet az emeletre, beterel a lakásába, és a tűz elé ültet, hogy átmelegedjek.

– Sajnálom, hogy így berontottam, de mondanom kell valamit. Sürgős.

– Rendben van – mondja, mert hallja a hangomból sugárzó félelmet.

– Szükségünk van a segítségére. Emlékszik a történetekre, amiket a Rendről meséltünk? Nem voltunk egészen őszinték. A történetek valódiak. Mind. A birodalmak, a Rend, Pippa, a varázslat. Ott jártunk. Láttuk. Átéltünk mindent. De most a vízi nimfák elfogták Annt. Maguknál tartják, ki kell szabadítanunk. Segítenie kell nekünk!

A szóáradat csak úgy zuhog ki a számon, mint a lakás ablakaira záporozó eső. Mikor a végére érek, Miss Moore az arcomat fürkészi.

– Tudom, hogy nagy nyomás alatt volt, Gemma, hiszen elvesztette az édesanyját és a barátnőjét… – A térdemre teszi a kezét.

Sírni szeretnék, nem hisz nekem!

– Nem! Nem a szánalmára vágyom, nem légből kapott meséket mondok! Hanem az igazságot! – Kétszer tüsszentek, kapar a torkom, úgy érzem, meg is duzzadt.

– Szeretnék hinni magának, de… – Le-fel járkál a kandalló előtt. –Be tudja bizonyítani?

Bólintok.

– Rendben van. Ha itt és most be tudja bizonyítani, hiszek magának. Ha nem, akkor azonnal hazaviszem, és beszélek a nagyanyjával.

– Megegyeztünk – bólintok. – Hester…

Nem vesztegetem az időt. Megragadom a kezét, és a kevéske erővel, ami maradt, elővarázsolom az ajtót. Amikor kinyitom a szememet, a ragyogó fény megvilágítja Miss Moore arcát, végtelen megdöbbenés tükröződik rajta. Lehunyja a szemét, majd megint kinyitja, de az ajtó még ott van.

– Jöjjön velem! – biztatom.

Fogja a kezemet, én pedig áthúzom magammal. Nagy erőfeszítésembe kerül, hisz egyre gyöngébb vagyok. Alig érzem az ereiben zubogó vért, ami a szívet táplálja. A szívet, ami most kezdi elfogadni, hogy a logika is csak káprázat, amit magunknak teremtünk.

A kert csillámló képe lassan kitisztul. Itt van a föld, bíbor virágaival. Egy fa, melynek kérge rózsaszirmokká kunkorodik. A magas gyom, a különös mérges gombák. Egy pillanatig attól tartok, Miss Moore-t túlzottan megviselte a megrázkódtatás. Remegő kezét a szájához emeli, a másikat a fakéregre fekteti. Leemel egy maroknyi virágszirmot, hagyja, hogy ujjai közül a földre hulljanak, mialatt kábultan sétál a smaragdzöld fűben.

Leül egy kőre.

– Álmodom! Ez csak érzéki csalódás. Más nem lehet.

– Megmondtam, ugye?

– Igen. – Megérinti az egyik bíbor virágot, ami vízisiklóvá változik, és egy fára felkúszva eltűnik szem elől. – Ó!

Miss Moore szeme elkerekedik.

– Pippa! – Pippa és Felicity rohannak oda hozzánk. Miss Moore bizonytalanul odanyúl, és megérinti Pippa selymes haját. – Hát tényleg maga az?

– Igen, Miss Moore. Én vagyok – erősíti meg Pippa.

Miss Moore a hasára szorítja a kezét, mintha megpróbálná összeszedni magát.

– Hát tényleg itt vagyok? Nem álmodom?

– Nem – biztosítom.

Miss Moore átbotorkál a kerten, s mindent szemügyre vesz. Eszembe jut, hogy amikor először itt jártam, én is mennyire meglepődtem. Követjük a megfakult ezüst boltív alatt a rúnák egykori helyére. A megperzselt földre mered.

– Itt törte össze Gemma az Orákulum Rúnáit, amelyek megkötötték a varázst – meséli Pippa.

– Ó! – mondja Miss Moore, de mintha gondolatban egészen másutt járna.

– Ezért kereste a templomát?

– Igen – felelem. – Azóta is keresem.

– Még nem találta meg?

– Nem. Éppen azt próbáltuk megkeresni, amikor sötét szellemek félrevezettek minket. S azután a vízi nimfák megkaparintották Annt.

– Meg kell mentenünk, Miss Moore! – kiáltja Felicity.

Miss Moore kiegyenesedik.

– Hogyne, természetesen. Hol találjuk ezeket a teremtményeket?

– A folyóban élnek – válaszolom.

– Ott az otthonuk? – kérdezi Miss Moore.

– Nem tudom – vonom meg a vállamat.

Pippa szól közbe.

– A Gorgó tudja, hol laknak.

Miss Moore szeme elkerekedik.

– Van Gorgó is?

– Igen – válaszolom. – De nem biztos, hogy most is meglehet bízni benne. A Rend varázslata arra kényszerítette, hogy igazat mondjon, és ne tegyen bennünk kárt. De a varázs már nem ugyanaz, mint régen volt.

– Értem – mondja Miss Moore. – Más megoldás is van?

– Egyik sem olyan gyors – veti ellen Felicity. – És fogytán az időnk. Meg kell bíznunk a Gorgóban.

Nem szívesen bízom magam a birodalmak egyik teremtményére, de Felicitynek igaza van. Amilyen gyorsan csak lehet, meg kell találnunk Annt.

A Gorgó türelmesen lebeg a folyón. Érkezésünkre felénk fordítja hátborzongató, vonagló kígyókkal teli fejét. Miss Moore megtorpan, amikor megpillantja.

A Gorgó pislog nyugtalanító sárga szemével.

– Látom, új barátot hoztatok.

– Régi barátot – igazítja helyre Felicity. – Hadd mutassam be neked Miss Hester Moore-t.

– Miss Moore… – sziszegi a zöld, síkos fej.

– Igen, Hester Moore – feleli Miss Moore. – Hogy van?

– Ahogy mindig – válaszolja a Gorgó.

Leengedi a szárnyát, és Miss Moore úgy megy fel a hajóra, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban köddé válik.

– Gorgó! – szólítom meg. – Amikor meglátogattuk a Fények Erdejét, a vízi nimfák abban az irányban úsztak el – mutatok a folyó egy pontjára. – Tudod, merre élnek?

– Igen – feleli, s kinyílnak, majd lassan lecsukódnak kígyóéra emlékeztető szemei. – A lagúna az otthonuk. De fekete sziklák veszik körül. Csak a sziklákig vihetlek el, onnan gyalog kell folytatnotok az utat.

– Az elég lesz – mondja Pippa.

– Igéző a daluk – emlékeztet a Gorgó. – Ellen tudtok-e állni varázserejének?

– Meg kell próbálnunk – válaszolom.

Felkapaszkodunk a fedélzetre, és a hatalmas hajó rákanyarodik a folyóra. Kézbe veszem az amulettemet.

– A holdsarló-szem… – szólal meg Miss Moore. – Megnézhetem?

Odaadom neki.

– Iránytű – magyarázom. – Így fogja!

A kezében hintáztatja, de az amulett nem bocsát ki fényt, amivel irányíthatna minket. Most már egészen bizonyos, hogy letértünk az ösvényről, s csak magunkra számíthatunk. A kert naplementéjéből a hajó a zöld pára felé siklik, amelyben nagyon nehéz kivenni bármit is.

– Hogy fedezte fel ezt a helyet? – néz körül Miss Moore őszinte elragadtatással.

– Az édesanyám segített – válaszolom. – A Rendbe tartozott. Ő volt Mary Dowd.

– A naplóban szereplő asszony? – kérdezi. Bólintok.

– És azt hiszi, Miss McCleethy ölte meg?

– Igen. Egyik iskolából a másikba utazott, hogy rám találjon.

– És mit tesz, ha magáért jön?

A kis tölcsérekben kavargó ködöt nézem.

– Gondoskodom róla, hogy többé senkit se bántson.

Miss Moore megfogja a kezemet.

– Féltem, Gemma.

Én is féltem magam.

Egyre melegebb van, lapockáim között lecsorog a veríték, nedves hajszálak tapadnak a homlokomra.

– Micsoda hőség! – törölgeti Felicity a homlokát a kézfejével.

– Borzalmas – emeli fel a haját Pippa, hogy ne melegítse a nyakát. De mivel nem hűsíti a szél, leengedi ismét.

Miss Moore a folyót kémleli, felfigyel minden látványra, minden hangra. Nézem a hajó melletti, mögöttünk eltűnő sodrást, s azon tűnődöm, mi történt Mae-vel, Bessie Timmons-szal, és a többi munkáslánnyal. Felfalták és rabságba vetették őket Télvidék sötét szellemei? Hirtelen történt, vagy maradt idejük, hogy felfogják, mi történik velük?

Lehunyom a szememet, hogy eszembe se jusson ilyesmi, hagyom, hadd ringasson el a hajó.

– Zátonyhoz közeledünk – szólal meg a Gorgó.

A folyó színe lassan megváltozik. Már látom a folyómedret, amit foszforeszkáló kövek és homokpadkák szegélyeznek, a kezünk kékeszöldes a fényükben. A hajó megáll.

– Nem mehetek tovább – mondja a Gorgó.

– Innen gyalog megyünk – mondom a többieknek. – Magunkkal vihetjük a hálókat, Gorgó?

A Gorgó bólint óriás fejével. A többiek odasietnek, hogy kiszabadítsák a hálókat. A Gorgó magához hív.

– Légy óvatos, Mindenható, bele ne gabalyodj egy hálóba! – figyelmeztet.

– Nyugodt lehetsz – felelem rossz érzéssel.

De a Gorgó a fejét rázza, a kígyók tekergőznek és sziszegnek. – Némelyik hálót nehéz észrevenni, amíg menthetetlenül csapdába nem ejt.

– Gemma! – suttogja Felicity meglehetősen hangosan. Odafutok hozzájuk. Felicity a tegezzel, Pip és Miss Moore a hálókkal és egy kötéllel felszerelkezve várnak. Kilépünk a hajóról, előbb bokáig érő vízbe, majd a ködfelhőbe burkolódzó partra. Kemény, könyörtelen talajon gyalogolunk. Egymás kezét fogjuk, hogy el ne veszítsük az egyensúlyunkat. A köd tisztul kicsit, és feltűnik előttem a fekete, sziklás dombok sivár vidéke. Itt-ott a sziklába vájódó gőzölgő kis tavacskákat látunk. A pára zöld, kénes örvényekben száll fel róluk.

Négykézláb mászunk fel az egyenetlen sziklák tetejére. Alattunk egy mély és széles lagúna terül el, az alján levő foszforeszkáló kövek kékes-zöldes fénye megfesti a felszínen lebegő köd alját.

– Látom! – szólal meg Felicity.

– Hol? – fürkészi tekintetével a területet Miss Moore.

Felicity egy lapos kőre mutat a lagúna legtávolabbi szélén. Az alsóingére vetkőztetett Annt úgy kötötték ki a sziklához, mintha egy hajó orrát díszítő szobor volna. Maga elé bámul, mint aki hipnózisba esett.

Elveszik a dalt, a sziklához kötik. Ne hagyjátok, hogy elhaljon a dal!

– Ne hagyjátok, hogy elhaljon a dal! – mondom ki hangosan is. –Ann a dal. Nell ezt üzente meg nekünk.

– Menjünk! – nógat Felicity, és ereszkedni kezd.

– Várj! – húzom vissza.

A mélyből kiemelkednek a vízi nimfák, a színesen ragyogó vízben kopasz fejük olyan, mint a fényesre csiszolt kő. Édesen énekelnek Ann-nek. A hangjuk lassan engem is magával ragad.

– Akár a régi mondákban szereplő szirének. Fogják be a fülüket? –parancsol ránk Miss Moore. Így is teszünk, Pippa kivételével, akire nem hat a bubájuk, s megint eszembe jut, hogy Pippa már nem az, akit valaha ismertünk, bármennyire is igyekszünk az ellenkezőjét színlelni.

A vízi nimfák valami tengeri szivacsot húznak végig Ann össze-kócolódott hajtömegén, amitől a szálaknak gyöngyházfényű zöldes aranyszínük lesz. Úszóhártyás kezükkel Ann karját és lábát simogatják, s Annt a rajta maradt pikkelyek vékony, csillogó rétege borítja. A szivacs-csal végigmossák Ann bőrét, aki megborzong. A bőre is ugyanolyan fénylő, zöldes aranyszínű lesz.

A nimfák már nem énekelnek.

– Mit akarnak tenni? – suttogom.

Miss Moore arckifejezése komor.

– Ha a legendák igazat beszélnek, felkészítik Miss Bradshaw-t.

– Mire? – kérdi Felicity.

Miss Moore nem válaszol azonnal.

– Hogy lenyúzzák a bőrét. Elszörnyedve hördülünk fel.

– Ezért olyan meleg és gyönyörű a víz – magyarázza Miss Moore. – Emberi bőr.

A lagúna túloldalán kivilágosodik a köd, és alakot ölt. Előbukkan egy lány, aztán egy újabb és újabb, amíg mind a három kísérteties alak ott nem áll. A három fehér ruhás lány. Egy pillanatig furcsa mosollyal felénk fordulnak, mégsem árulják el a rejtekhelyünket.

– Feküdjön le! – rántom meg Miss Moore szoknyáját. Elnyúlik a sziklán. – Nagyon sötét szellemek! Nehogy meglássák!

A lányok egy számomra ismeretlen nyelven szólítják a nimfákat. Kikukucskálok a sziklapárkány fölött, s látom, hogy a lányok elvezetik őket, és egy benyúló gátat megkerülve eltűnnek szem elől.

– Gyerünk! – mondom, és amilyen gyorsan csak tudunk, lebotorkálunk a köveken a hozzánk közelebb eső partra.

– Ki megy érte? – kérdezi Pippa nyugtalanul.

– Majd én – ajánlkozik Miss Moore.

– Nem, inkább én – vágok közbe. – Az én felelősségem.

– Ahogy óhajtja – bólint Miss Moore. Derekára köti a kötelet. –Ha bajba kerül, rántsa meg a kötelet, és kihúzzuk.

Megfogom a kötél másik végét, és úszni kezdek a sziklához kötött Ann felé. A víz meglepően kellemes, de végigfut a hátamon a hideg, ha belegondolok, mitől. Minél messzebb jutok a parttól, annál inkább érzem, le kell hunynom a szememet, ha tovább akarok menni. Végre elérem Annt.

– Ann? – suttogom, aztán sürgetőbben kérlelem. – Ann?!

– Gemma? – kérdezi, mintha felriadna egy pillanatra a kábulatból. – Te vagy az?

– Igen – suttogom. – Érted jöttünk. Maradj nyugton!

Ann dereka köré hurkolom a kötelet, és erősen rákötöm. Csúszik a kezem a lagúna vizétől, de sikerül kibontanom a kezét-lábát rögzítő csomókat. Ann kis csobbanással csúszik be a vízbe.

– Gemma! – suttogja jól hallhatóan Felicity a partról. – Vigyázz, nehogy belefulladjon!

Felhúzom a kötelet, Ann felébredt végre. Prüszkölve jön a felszínre, csapkod a vízben.

– Csitt, Ann! Nehogy…

De már késő. A lagúna túloldalán a nimfák befejezték a fehér ruhás lányokkal folytatott beszélgetésüket. Látják, mi a tervem. Felrikoltanak esztelen dühükben, féktelen hangjuk belém hasít. Hogy mertem elvenni a kis kedvencüket?! A következő pillanatban már csak a hátuk ezüstös ívét látom, ahogy egymás után alámerülnek, és sebesen utánunk úsznak. Milyen mohón vágynak a szép bőrünkre!

Ellököm magam a sziklától, s Annt vontatom magam után. Érzem, hogy Miss Moore erősen húz minket, de ketten sem bírunk Ann holtsúlyával.

– Gyerünk, Annie – könyörgök –, muszáj neked is úsznod!

Kábán csapkodva próbál előrejutni, de a dühödt nimfákkal nem vesszük fel a versenyt.

– Húzzátok! – ordítok fel, mert már nem fontos csendben maradni. – Teljes erőtökből húzzátok a kötelet!

Felicity és Pippa is Miss Moore segítségére sietnek. Erőlködve, nyögve próbálnak kihúzni, és mi hevesen szántjuk a vizet, de ez sem elég.

– Vessétek be a hálókat! – kiáltom, és a szörnyű víz a számba megy. Krákogok, öklendezem tőle.

Pippa a hálókért rohan. Bedob egyet. A háló elrepül a fejünk felett, és belecsobban a vízbe. A nimfák dühösen felüvöltenek. Megrémülnek a hálótól, de kisvártatva nekilendülnek újra. Pippa hálója ezúttal négy nimfára esik. Iszonyú sikoly reszketteti meg a levegőt, mikor a háló égetni kezdi a bőrüket. Megégnek, felhólyagosodik a bőrük, nem marad utánuk más, mint habos tengervíz.

A többiek lemaradnak, félnek közelebb merészkedni. Felicity és Pippa kihúznak minket az éles köveken át a sekély vízbe. Miss Moore talpra segít.

– Minden rendben?

Ann a kövekre hány. Gyönge, de életben van. Megfosztottuk a nimfákat a zsákmányuktól. Képtelen vagyok uralkodni magamon, kitörő örömmel kiáltok oda nekik:

– A bőrünk kellett? Haha! Ezt nektek!

– Gemma – húz vissza a víztől Miss Moore. – Ne ingerelje őket!

A nimfák tényleg nem veszik jó néven a diadalomat. Énekelni kezdenek. Olyan erősen vonz a dal, mint egy háló, amivel behúznak a vízbe. Ó, ez a hang! Akár egy ígéret, hogy nincs miért aggódnom többé, nem szenvedek semmiben sem szükséget. Megrészegít a daluk.

Miss Moore befogja a fülét.

– Ne hallgassák!

Felicity bokáig gyalogol be a meleg vízbe, aztán térdig. A dal ellenállhatatlanul vonzza. Pippa a víz szélére fut, és a nevét ordítja:

– Fee! Fee!

Ann is énekelni kezd. Egy pillanatra eltereli a figyelmemet. Mit keresek a vízben? Kimegyek. Ann elhallgat, s a nimfák ismét behálóznak édes ígéreteikkel.

Valahonnan a távolból Miss Moore kiáltását hallom:

– Énekelnie kell, Ann!

Ann ismét belefog a dalba, ami elvon a víztől és a nimfáktól, s most már azt is látom, mi történik. Felicity egyre beljebb úszik.

– Énekelj, Ann! – ordítom. Kezemmel kitapogatom a torkán alig érezhetően lüktető eret. – Énekelj, mintha az életed múlna rajta!

Ann dala eleinte tétova és halk, képtelen versenyre kelni a Felicity fülét ostromló kísértéssel. De aztán nagyobb erővel, hangosabban énekel, mint eddig bármikor, végül ő lesz maga a

dal. Olyan kihívó tekintettel mered a nimfákra, mint egy harcos, aki az ütközetre készül. Felicity megáll a vízben. Pippa beszalad érte.

– Gyere vissza hozzám, Fee!

Kinyújtja a kezét, és Felicity megfogja.

– Gyere – nógatja Pippa halkan, és kiédesgeti a vízből. – Gyere csak!

Felicity Ann hangját és Pippa kezét követi, míg ki nem ér a partra.

– Pippa? – kérdi Felicity.

Pippa megöleli, s Felicity úgy szorítja magához, hogy attól félek, összeroppantja.

A nimfák dühösen ordítanak fel, amikor ráébrednek a vereségre.

– Ne várakozzunk itt sokáig! – tanácsolja Miss Moore. A vállára veti az összetekert kötelet. Olyan hálás vagyok, hogy sírni tudnék. De csak ennyit mondok:

– Köszönöm, Hester!

– Nekem illene köszönetet mondanom, Gemma.

– Miért? – kérdezem.

De már nem kapok választ. A fehér ruhás lányok ugyanis visszatértek, és nincsenek egyedül. Magukkal hozták a félelmetes teremtményt, amit a látomásomban pillantottam meg, s ami később a Sóhajok Barlangjaihoz követett minket: a nyomkövetőt. A sötétségben föléjük emelkedik, széttárja a szárnyait, míg kénytelenek nem vagyunk feltekinteni irdatlan, zavaros tömegére. A lányok úgy lépnek bele, mint az anyjuk szoknyájába kapaszkodó gyerekek.

– Végre… – morajlik a szörny.

Futni kellene. Menekülni. De földbe gyökerezett a lábunk. Iszonyat. Micsoda iszonyat! A kitárt szárnyak alól feltűnnek a borzasztó arcok. A gyűlölet. A rettegés.

Miss Moore megtaszít, a hangja erős.

– Fussanak!

Bukdácsolunk lefelé a fekete sziklán. Nehezen jutunk le, a kezemet is megvágom közben, de elég gyorsan lent vagyunk.

– Menjetek a Gorgóhoz! – kiabálja Felicity. Ő fut elöl, közvetlenül mögötte Pippa, én Annt húzom, aki alig bír lépést tartani. De hol van Miss Moore? Látom már! Feltűnik a kénes zöld ködből. A szörny és a lányok a sarkában vannak, de int, hogy siessünk.

– Menjenek!

Húzom magammal Annt, futok, ahogy csak bírok, amíg meg nem pillantom a Gorgót a sekély vízben. Felbotorkálunk a hajóra, négyen. Miss Moore is megjelenik, de a lény nagyon gyors. Elzárja az utat.

– Miss Moore! – kiabálom.

– Nem, Gemma! Siessen! – kiáltja. – Ne várjanak meg!

A Gorgó egy hatalmas nyögéssel visszaindul velünk a kertbe. Kapaszkodva a korláthoz megyek, de Pippa és Felicity a karomnál fogva visszahúznak. Úgy birkózom velük, mint egy őrült.

– Azonnal állj meg, Gorgó! Parancsolom!

De mintha nem hallana. Egyre távolodunk a parttól, ahol a szörny a barátnőm fölé tornyosul.

– Miss Moore! Miss Moore! – Rekedtre ordítom magam, amíg el nem némulok. – Miss Moore – károgom, és leroskadok a fedélzetre.

Visszaérünk a kertbe. A szemem ég a sok sírástól. Kimerült vagyok, és a rosszullét kerülget. A Gorgóhoz fordulok.

– Miért nem álltál meg, amikor rád parancsoltam?! Vaskos, pikkelyekkel borított feje lassan felém fordul.

– Az első parancsom az, hogy ne érjen bántódás, Mindenható.

– De megmenthettük volna! – kiáltom.

Elfordítja a fejét.

– Nem hiszem.

– Gemma – kérlel gyöngéden Ann. – Elő kell varázsolnod az ajtót.

Felicity és Pippa egymás mellett, kart karba öltve ülnek. Nem akarnak elválni.

Lehunyom a szememen.

– Gemma! – esdekel Ann.

– Kirké teremtménye elfogta, és nem akadályozhattam meg. Képtelenek bármi vigasztalót mondani.

– Végzek vele – jelentem ki keményen. – Szembeszállók vele, és megölöm.

Iszonyatos erőfeszítésembe kerül elővarázsolni a fényajtót. A többiek támogatnak. De aztán mégis ott csillámlik előttünk. Pippa búcsút int, csókokat dob nekünk. Én megyek át utoljára, még egyszer visszanézek. Pippa előhúzott valamit egy fa mögül. Egy kis állat teteme. Vágyakozón néz rá, mielőtt lekuporodna, mintha ragadozó volna ő is. A szájához emeli és eszik, szeme tejfehér lesz az éhségtől.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

Miss Moore elveszett. Meghalt. Nem találtam meg a Templomot. A Raksana tévedett, amikor ezzel a feladattal bízott meg. Nem vagyok Nell Hawkins Lady Hope-ja. Nem vagyok a Mindenható, aki visszaállítja a varázslatot és a Rend dicsőségét. Gemma Doyle vagyok, és kudarcot vallottam.

Végtelenül elfáradtam. Fáj minden porcikám, zúg a fejem. Szeretnék lefeküdni és napokig aludni. Ahhoz sincs erőm, hogy levetkőzzek. Elnyúlok az ágyamon. A szoba meglódul, aztán már alszom is, és álmodok.

Sötét, esőtől síkos utcák fölött repülök, sikátorok felett, ahol mocskos gyerekek legyektől zümmögő kenyérmaradékot majszolnak. Addig repülök, míg el nem érem a Bethlemet, és be nem siklok Nell Hawkins szobájába.

– Lady Hope – suttogja. – Mit tett?

Nem értem. Képtelen vagyok válaszolni. A folyosó felől lépteket hallok.

– Mit tett? Mit tett? – ordítja Nell. – Jack és Jill felmentek a hegyre, Jack és Jill felmentek a hegyre, Jack és Jill felmentek a hegyre.

Otthagyom a zagyválását, magasan a folyosó felett szállok, ahol a zöld köpenyes hölgy észrevétlenül suhan végig a sötétben. Kirepülök a St. George feletti vak éjszakába, s akkor meghallom Nell Hawkins halk, elfojtott kiáltását.

Nem tudom, milyen sokáig aludtam, milyen nap van, vagy hol vagyok. Az izgatott Mrs. Jones ráz fel.

– Kisasszony, kisasszony! Öltözzön fel gyorsan! Lady Denby érkezett látogatóba Simon úrral. A nagyanyja küldött, hogy sürgősen kísérjem le.

– Nem érzem jól magam – zuhanok vissza a párnára.

Mrs. Jones ülő helyzetbe húz.

– Ha elmentek, annyit pihen, amennyit csak akar, kisasszony. De most fel kell öltöztetnem, méghozzá gyorsan.

Amikor leérek, már mind a szalonban ülnek: szorosan összebújva, a teáscsészéjük fölé hajolnak. Ha csak udvariassági látogatásról van szó, elég rosszul alakul. Valami nincs rendjén. Még Simon sem mosolyog.

– Gemma! – szólít meg nagymama. – Ülj le, gyermekem!

– Attól tartok, nyugtalanító hírem van az ismerősét, Miss Bradshaw-t illetően – jelenti ki Lady Denby. Megáll a szívverésem.

– Valóban? – lehelem.

– Igen. Furcsállottam is, hogy nem ismerem a családját, ezért kicsit utána érdeklődtem. Kentben nem létezik Chesterfield hercege. Mi több, semmit sem sikerült kiderítenem egy orosz nemesi származású lányról.

Nagymama a fejét csóválja.

– Megdöbbentő! Egyszerűen elképesztő!

– Azt viszont megtudtam, hogy van egy igencsak közönséges unokatestvére, akinek kereskedő a férje, és Croydonban laknak. Sajnos, az ön Miss Bradshaw-ja nem más, mint egy hozományvadász – jelenti ki Lady Denby.

– Sosem tartottam sokra – kontrázik nagymama.

– Valami tévedés lehet a dologban – tiltakozom erőtlenül.

– Túlságosan jóindulatú megítélés, kedvesem – paskolja meg a kezemet Lady Denby. – De ne feledje, önre is rossz fényt vet ez a botrány! És természetesen Mrs. Worthingtonra. Ha be-

legondolunk, hogy befogadták az otthonukba! Persze Mrs. Worthington nem a józan ítélőképességéről híres, ha tehetek ilyen megjegyzést.

Nagymama kész az ediktummal[25].

– Meg kell szakítanod minden kapcsolatot azzal a lánnyal!

Tom lép be. Az arca sápadt és nyúzott.

– Thomas? – hökken meg nagymama. – Mi történt?

– Miss Hawkins múlt éjjel belázasodott, nem lehet felébreszteni. –A fejét rázza, képtelen folytatni.

– Álmodtam vele az éjszaka – szalad ki a számon.

– Tényleg? Mit? – érdeklődik Simon.

Kirkéről és Nell elfojtott kiáltásáról. És ha nem is álom volt?

– N… nem emlékszem – motyogom.

– Jaj, szegénykém, milyen sápadt! – szörnyülködik Lady Denby. –Nem könnyű, ha tudomásunkra jut, hogy egy feltételezett barátunk becsapott. És most még pártfogolt betege, Miss Hawkins is rosszabbul van. Nagy megrázkódtatás lehet.

– Igen – sóhajtom. – Nem érzem jól magam.

– Szegénykém! – mormolja ismét Lady Denby. – Légy olyan kedves, Simon, és kísérd ki Miss Doyle-t!

Simon karon fog, és kikísér a szobából.

– Nem tudom elviselni, hogy Ann ilyen bajba került – szólalok meg.

– Ha másvalakinek állította be magát, megérdemli, amit kap – jelenti ki Simon. – Senki sem szereti, ha becsapják.

Ahogy én is becsapom Simont, amikor hagyom, hogy egyszerű angol iskolás lánynak higgyen? Nem menekülne el tőlem, ha tudná az igazságot? Nem érezné úgy, hogy félrevezettem? A titkolódzás épp olyan képzelt világot teremt, mint egy szövevényes színjáték.

– Tudom, nagy megterhelés, Mr. Middleton – kezdem –, de megkérném, hogy szíveskedjen késleltetni az édesanyja látogatását Mrs. Worthingtonnál, amíg nem sikerül Miss Bradshawval beszélnem.

Simon rám mosolyog.

– Megteszem, ami tőlem telik. De tudnia kell, hogy ha anyám egyszer célba vesz valamit, akkor szinte semmivel sem lehet eltéríteni tőle. S most azt hiszem, önt szemelte ki.

Hízelgőnek kellene ezt találnom, és bizonyos fokig annak is érzem. De képtelen vagyok szabadulni egy érzéstől: Ahhoz, hogy Simon és a családja megszeressen, homlokegyenest másnak kell lennem. Ha igazán ismernének, mindjárt nem ölelnének olyan kedvesen a keblükre.

– És ha csalódna bennem?

– Soha nem következhet be ilyesmi.

– De ha felfedezne valamit… valami meglepőt velem kapcsolatban?

Simon bólint.

– Tudom, mi az.

– Tényleg? – suttogom.

– De mennyire – bólogat komolyan. – Púpja van, ami csak éjfél után jelenik meg. De sírig őrzöm a titkát.

– Úgy van – mosolyodom el, és pislogva igyekszem leplezni a szememet égető könnyeket.

– Látja? Mindent tudok magáról – bizonygatja Simon. – És most pihenjen! Holnap majd találkozunk.

---

[25] ediktum – uralkodói vagy államfői rendelet

Hallom, ahogy a szalonban pletykálnak. Hallom, mert a lépcsőn settenkedem le, olyan halkan, mint egy kísértet, és már úton is vagyok Worthingtonékhoz, hogy figyelmeztessem őket. Utána majd megkeresem Miss McCleethyt, és felelni fog Miss Moore-ért, az anyámért, Nell Hawkinsért és a többiekért. E cél érdekében magas szárú cipőmbe dugom a kis tőrt, amit Kartiktól kaptam.

Felicityék komornyikja nyit ajtót, én pedig a tiltakozása ellenére is benyomakodom.

– Felicity! – kiabálom, és nem érdekel sem az illem, sem a szabályok. – Ann!

– Itt vagyunk! – kiabál ki Felicity a könyvtárból.

Berontok, a komornyik a sarkamban.

– Miss Doyle keresi, kisasszony – igyekszik némi méltóságot kölcsönözni a jelenetnek.

– Köszönöm, Shames. Elmehet – mondja Felicity. – Mi a baj? –kérdi, amikor magunkra maradunk. – Miss Moore-ról van szó? Kitaláltad, hogy mentsük meg?

Megrázom a fejemet.

– Rájöttek a hazugságra. Lady Denby körbeérdeklődött. Megtalálta a kuzinodat, Ann. Tudja, hogy egész idő alatt szerepet játszottál – rogyok egy székre. Mérhetetlenül fáradt vagyok.

– Akkor mindenki megtudja majd! Ebben biztosak lehettek – mondja Felicity, és most igazán rémültnek látszik.

Ann elsápad.

– Mintha azt mondtad volna, senki se fogja sejteni!

– Nem számoltam Lady Denbyvel és az anyám iránti gyűlöletével!

Ann reszket, mint a nyárfalevél.

– Végem van. És többé nem láthatjuk egymást!

Felicity a gyomrára szorítja az öklét.

– Papa a fejemet veszi.

– A te ötleted volt! – mutat Ann Felicityre.

– Te meg boldogan belementél!

– Kérlek, hagyjátok abba! – szólok rájuk. – Meg kell akadályoznunk, hogy Lady Denby elmondja, amit megtudott.

– Abban senki sem akadályozhatja meg – jelenti ki Felicity. – Nagyon határozott asszony. És él-hal az ilyen botrányokért.

– Kitalálhatnánk valami más mesét! – járkál Ann fel és alá.

– S mennyi időbe telik, míg annak is utána nem jár? – kérdezem.

Ann leül a díványra, karjára fekteti a fejét, és zokog.

– Felhasználhatnánk a varázslatot! – csillan fel Felicity szeme.

– Elfelejtetted a tegnap estét? Minden csepp varázslatra szükségünk lesz, hogy megtaláljuk a Templomot, és szembenézzünk Kirkével!

– Kirké! – veti oda foghegyről Felicity – Pippának igaza volt. Csak magadra gondolsz.

– Nem igaz!

– Nem?

– Kérlek, Gemma! – pityergi Ann.

– Láttad, mennyire kimerít a varázslat. Ma nem vagyok magamnál. És Nell Hawkins magánkívül van. Múlt éjjel azt álmodtam, hogy Kirké rátalált.

Felicity komornyikja lép be.

– Hívatott, Miss Worthington?

– Nem, Shames. Köszönöm, minden rendben van.

Shames kimegy, de a haragunkat nem viszi magával. Az sértett szemvillanásokkal, ellenséges hallgatással vesz körül bennünket. Fáj a fejem.

– Szerinted igaz? Kirké tényleg elfogta Nell Hawkinst? – kérdezi Ann a könnyein keresztül.

– Igen – válaszolok. – Láthatod, hogy ma este muszáj lesz bemennünk a birodalmakba. Ha sikerül megtalálnunk a Templomot, és megkötnünk a varázslatot, arra is felhasználhatod, ha kedved tartja, hogy elhitesd velük, te vagy Viktória királynő. De előbb meg kell találnunk a Templomot. – És Kirkét.

Felicity hangosan kifújja a levegőt.

– Köszönöm, Gemma. Holnapig le tudom foglalni anyámat, és távol tudom tartani Lady Denby karmaitól. Te pedig ágynak esel, Ann.

– Igen?

– Senki sem mer rosszat mondani egy betegről – magyarázza Felicity. – És most ájulj el!

– De mi lesz, ha észreveszik, hogy csak színlelem?

– Nem olyan rettenetesen nehéz elájulni, Ann. A nők rendszeresen teszik. Egyszerűen ess a padlóra, hunyd le a szemed, és ne szólj egy szót sem!

– Rendben van – egyezik bele Ann. – A padlóra essek vagy inkább ide a díványra?

– Ugyan már, hát nem mindegy? Csak ájulj el!

Ann bólint. Egy született színésznő ravaszságával fordul ki a szeme, teátrálisan a földre esik, mint egy összement felfújt. Még nem láttam ilyen kecses ájulást. Kár, hogy csak ránk vesztegette.

– Ma este – fogja meg a kezemet Felicity.

– Igen – hagyom rá.

Kétségbeesést színlelve rontunk ki a szalon ajtaján.

– Shames! Shames! – kiáltozik Felicity. Megjelenik a magas, fagyos komornyik. – Igen, kisasszony?

– Miss Bradshaw elájult, Shames. Attól tartok, beteg lett. Azonnal ide kell hívnunk anyámat.

Még a higgadt Shamest is felkavarjuk.

– Igenis, kisasszony! Máris!

A házban izgatott szaladgálás kezdődik – úgy tűnik, mindenkinek jól jön egy kis katasztrófahelyzet, megtöri a hétköznapok bénító rutinját –, én pedig távozom. Bevallom, majd szétvet az öröm, amikor elpróbálom magamban, mit mondok majd nagymamának a látogatásomról: …és aztán Miss Bradshaw kedves, szelíd lelkét úgy felkavarták a hamis vádak, hogy megbetegedett, és elájult…

Élvezetes pillanat lesz. Bárcsak ne volnék olyan fáradt!

Londonra leszállt az alkonyat, s vele a csípős hideg. Vékony jégréteg borítja a járdát. Jó lesz a tűz mellett üldögélni. Vajon mi történt Miss Moore-ral, tehetek-e érte valamit, hogy megmentsem? Eltűnődöm, vajon viszontlátom-e még Kartikot, vagy elnyelték a Raksana árnyai.

A járda mellett Jackson türelmesen vár. Ez csak egyet jelenthet: felfedezték az eltűnésemet, és levonták a logikus következtetést. Legalább akkora bajban vagyok, mint Felicity és Ann. Könnyen lehet, hogy Tom ül dühösen a hintóban.

– Jó estét, kisasszony! A nagyanyja már nagyon aggódott ön miatt – mondja Jackson, és kinyitja előttem a hintó ajtaját. Megfogja a kezemet, hogy felsegítsen.

– Köszönöm, Jack… – Megdermedek. Nem Tom vagy nagymama vár, hanem Miss McCleethy. És Fowlson, a Raksanától.

– Kérem, szálljon be, kisasszony! – szól rám Jackson, és feltol a hátamnál fogva.

Kitátom a számat, hogy sikítsak, de a keze erősen szorít, belém fojtja a hangot.

– Tudom ám, hun lakik a családja. Gondújon csak szegény papájára, aki ott fekszik a betegszobában, tehetetlenül…

– Elég, Jackson! – szól rá Miss McCleethy.

Jackson vonakodva elereszt. Becsukja mögöttem az ajtót, és felül a bakra. Mayfair fényei elmosódnak mögöttünk, ahogy egy rándulással elindulunk, és besorolunk a Bond Street felé igyekvő többi kocsi közé.

– Hova visznek? – kérdezem.

– Oda, ahol nyugodtan beszélhetünk – közli Miss McCleethy. –Könnyen kicsúszik a markunkból, Miss Doyle. Nem egyszerű magát elcsípni.

– Mit művelt Nell Hawkins-szal? – szegezem neki a kérdést.

– E pillanatban Nell Hawkins legyen a legkisebb gondja. A Templomról kell beszélnünk.

Fowlson egy kis üvegből folyadékot önt egy zsebkendőre.

– Mit csinál? – kérdem, és egyre nő bennem a rémület.

– Nem várhatja el tőlünk, hogy eláruljuk a rejtekhelyünket – magyarázza Fowlson.

Fölém hajol. Próbálok ellenállni, jobbra-balra forgatom a fejem, de erősebb nálam. Csak a zsebkendő fehér foltját látom, ahogy lejjebb csúszik, végül betakarja az orromat és a számat. Elönt az éter mindent betöltő, fojtogató bűze. Mielőtt megadnám magam a sötétségnek, látom még, hogy Miss McCleethy úgy dob be egy karamellát a szájába, mintha a világon semmi gondja sem volna.

Apránként térek magamhoz. Előbb ocsmány, kénes ízt érzek a számban, belepi a nyelvemet, öklendeznem kell tőle. Aztán homályosan ugyan, de már látok. Felemelem a karomat, hogy ne süssön a szemembe az ingatag, táncoló fény. Sötét teremben vagyok, ahol gyertyák égnek. Nincs itt rajtam kívül senki? Nem látom, csak érzem a jelenlétüket. Susogás hallatszik a sötétből.

Két álarcos férfi lép be, és egy harmadikat hoznak, a szeme be van kötve. Leveszik a kötést. Kartik! A két férfi kihátrál, kettesben hagynak minket.

– Gemma! – szólít meg.

– Kartik! – krákogom. Kiszáradt a torkom, és megbicsaklik a hangom. – Mit keres itt? Magát is elfogták?

– Jól érzi magát? Tessék, igyon egy kis vizet! – kínál.

Iszom egy kortyot.

– Nagyon sajnálom, amit legutóbb mondtam. Nem gondoltam komolyan.

Megrázza a fejét.

– Már el is felejtettem. Biztos, hogy jól van?

– Segítenie kell! Fowlson és Miss McCleethy elraboltak, és idehoztak. Ha Miss McCleethy Fowlsonnak dolgozik, akkor nem bízhatunk a Raksanában!

– Csitt, Gemma! Nem erőszakkal hurcoltak ide. Miss McCleethy a Rend tagja, s együttműködik a Raksanával, hogy megtaláljuk a Templomot, és visszaállítsuk a Rend hatalmát. Azért jött, hogy segítsen magának.

Lehalkítom a hangomat.

– Kartik – suttogom –, tudnia kell, hogy Miss McCleethy Kirké.

– Fowlson azt állítja, hogy nem.

– Honnan tudja? És maga honnan tudja, hogy nem rontották meg Fowlsont is? Hogy bízhat-e benne?

– Miss McCleethy nem az, akinek gondolja. A neve Sahirah Foster. Kirkét üldözi. A McCleethy nevet csaliként vette fel, hogy felhívja magára az igazi Kirké figyelmét, akit ezen a néven alkalmaztak a Szt. Viktóriában.

– És maga beveszi ezt a mesét? – kérdezem gúnyos mosollyal.

– Fowlson tudja.

– Nell Hawkins biztos mást mondana. Hát nem érti, Kartik? –könyörgök. – Ő Kirké! Meggyilkolta azokat a lányokat! Megölte az anyámat és a maga bátyját! Nem hagyom, hogy velem is ezt tegye.

– Téved, Gemma.

Tehát Kirké behálózta. Nem bízhatok benne.

Miss McCleethy lép be. Hosszú zöld köpenye a földet sepri.

– Túlságosan hosszúra nyúlt ez az egész, Miss Doyle. Vigyen be a birodalmakba, és segítek megkeresni a Templomot. Azután megkötjük a varázslatot, és helyreállítjuk a Rendet.

Fentről egy zengő mély hang szól:

– Úgy, hogy a birodalmakba való belépést és a varázslathoz való hozzáférést végre biztosítják a Raksanának. – A gyertyafényben csak egy álarcot látok.

– Természetesen – hagyja helyben Miss McCleethy.

– Ismerem magát – szólalok meg. – írtam a Szt. Viktóriának. Tudom, mit tett Nell Hawkins-szal, s előtte a többi lánnyal.

– Semmit sem tud, Miss Doyle, csak azt hiszi! És pontosan ez a gond.

– Tudom, hogy Mrs. Nightwing a testvére – vágom oda diadalittasan.

Miss McCleethy meglepődik.

– Lillian kedves barátnőm. És nincs testvérem.

– Hazudik.

Fentről a zengő hang, ismét:

– Elég. Itt az idő.

– Nem viszem be magukat! – kiáltom oda az egész társaságnak.

Fowlson durván megragadja a karomat.

– Elegem van a kisded játékaiból, Miss Doyle! Már eddig is túl sok időt fecsérelt el.

– Nem kényszeríthet rá – szállok szembe vele.

– Nem?

Miss McCleethy közbelép.

– Mr. Fowlson. Legyen kedves, adjon egy percet, hogy beszélhessek a lánnyal!

Félrevon. Mély hangja suttogásnál nem hangosabb.

– Ne aggódjon, kedvesem! Nem hagyom, hogy a Raksana beleszóljon a birodalmak dolgaiba. Csak ígéreteket teszek nekik.

– És miután segítettek, kisemmizi őket.

– Ne tépelődjön ezen! – Még halkabban folytatja. – Maguknak akarták megkaparintani a birodalmakat. Mit mondtak, mivel kötheti meg a varázslatot?

– „Megkötöm a varázslatot a Kelet Csillagának nevében."

– E szavakkal tálcán nyújtja át nekik a Templom hatalmát – mosolyodik el.

– Miért hinnék magának? Kartik azt mondta…

– Kartik? – Undorral vegyes gúnnyal mosolyog. – Könyörgöm, mit mondott, milyen feladattal bízták meg?

– Hogy segítsen megtalálni a Templomot.

– Ön igazán hiszékeny, Miss Doyle. Segítenie kellett megtalálni a Templomot, hogy a Raksana a hatalmába keríthesse. És ha megszerezték azt a sok hatalmat, mit gondol, mi szükségük van még magára?

– Hogy érti ezt?

– Akkor már csupán kellemetlenség. Kolonc a nyakukon. S ezzel el is jutunk Kartik valódi feladatához: hogy megölje magát.

A terem összeszűkül. Úgy érzem, nem kapok levegőt.

– Hazudik.

– Valóban? Miért nem kérdezi meg tőle? Ó, persze, nem valószínű, hogy elárulja az igazságot. De figyelje csak a szemét! Az nem hazudik.

Ne feledje a feladatát, novícius…

Hazugság lett volna minden? Volt-e benne valami igaz?

– Látja, kedvesem, végül csakis egymásra vagyunk utalva. Keserűségemben már sírni sem tudok. A véremet is megmérgezte a gyűlölet. A düh összetekeredett kígyó a gyomromban.

– Úgy tűnik.

– Páratlan képességek birtokában van, Gemma. A szárnyaim alatt rengeteget tanulhat. De ne feledje, hogy előbb a Rend nevében kell megkötnie a varázslatot. – Miss McCleethy elmosolyodik, és egy kígyóra emlékeztet. – Húsz évet vártam erre a pillanatra.

Inkább meghalok.

– Tudnom kell az igazságot.

Bólint.

– Rendben van. Fowlson! – kiált. A férfi egy perc múlva Kartik társaságában lép be. A felettünk levő terem benépesül. Megelevenedik a padló: diszkrét léptek surrognak halkan, aztán nyugalom, csak a gyertyaláng libben.

– Kartik! – kiáltom, és a hangom visszaverődik a falakról. A terem kisebb, mint gondoltam. – Mi volt a feladata a Raksanánál? Nem a Templom megkeresésére gondolok. – Hangomat gyűlölet fűti. – Hanem a másikra.

– A… másikra? – bicsaklik meg a hangja.

– Igen. Ha sikerül megtalálnom a Templomot. Mi volt akkor a feladata? – Még sose néztem így senkire: olyan gyűlölettel, hogy a pillantásom ölni tudna. Kartikot se láttam még enynyire ijedtnek.

Nagyot nyel. Felnéz a sötétben ülő arctalan férfiakra.

– Vigyázzon, testvérem! – suttogja Fowlson.

– Segítenem kellett, hogy megtalálja a Templomot. Más feladatom nem volt – válaszolja Kartik, de nem néz a szemembe, így rögtön tudom, hogy hazudik. Az volt a feladata, hogy megöljön.

– Hazudik! – kiáltom. A kiáltásom arra kényszeríti, hogy rám nézzen, de azonnal el is kapja a pillantását. – Készen állok.

– Rendben van – bólint Miss McCleethy.

Megfogom Miss McCleethy erős kezét, és lehunyom a szememet. Egyszerű dolog elájulni, a nők rendszeresen teszik. Lehunyják a szemüket, és a padlóra zuhannak.

– Ó! – nyögök fel, és pontosan ezt teszem.

Nem sikerült olyan kecsesen, mint a barátnőmnek, Ann-nek. Előre rogyok, hogy a kezem centikre legyen a cipőmtől. Ujjaim rátalálnak a Megh Sambarában elrejtett tőr markolatára. Ha valaha szükségem lesz rá, hogy megvédjem magam az ellenségeimtől, ez az alkalom most jött el.

– Most mi legyen? – sóhajt fel Fowlson.

– Csak megjátssza magát – mondja Miss McCleethy, és belém rúg. Nem mozdulok. – Mondom, hogy megtéveszt bennünket.

– Emeljék fel! – hallatszik fentről a zengő hang.

Kartik átkulcsolja a karomat, és felemel. Az ajtóhoz visz, amit kinyitnak előttünk.

– Hozza a repülősót! – rendelkezik Fowlson.

– Színjáték! – mordul fel Miss McCleethy. – Ne bízzanak benne! Csak annyira hunyom le a szememet, hogy egy keskeny résen át lássam, Kartik hova visz. Félhomályos folyosón vagyunk. Nevetést, tompán kiszűrődő beszédet hallok. Vajon arra van a kijárat?

Markomba szorítom a totemet. Ellököm Kartikot, és az előkapott tőrrel fenyegetem a többieket.

– Nem jut ki – mondja Fowlson. – Nem tudja, melyik ajtó a kijárat.

Igaza van, kelepcébe estem. Fowlson és Jackson közelebb lépnek.

Miss McCleethy távolabb várakozik, és olyan arcot vág, mintha legszívesebben elfogyasztana vacsorára.

– Elég ebből az ostobaságból, Miss Doyle! Nem vagyok az ellensége.

Melyik ajtó lehet a kijárat? Kartik! Ránézek, egy másodperc törtrészéig meginog, majd a bal oldalamon nyíló ajtóra siklik a tekintete. Alig észrevehetően biccent, s tudom, hogy ezzel elárulta őket.

– Hát maga mit művel ott, fiam?! – ordít fel Jackson.

A figyelemelterelés elég arra, hogy Kartikkal a nyomomban kirontsak az ajtón. Kartik bevágja mögöttünk.

– Gemma! A tőrt…! Dugja be a kallantyúba!

Becsúsztatom a pengét a vasreteszbe, s ezzel bezárom az ajtót. Hallom, hogy a túloldalon döngetik és ordítanak. A végsőkig ugyan nem fog kitartani biztos, csak reménykedhetek, hogy nem nyílik ki, míg el tudunk menekülni.

– Erre! – sürget Kartik. Egy sötét londoni utcára jutunk ki. Hópelyhek keverednek a gázlámpáktól megvilágított ködpászmákkal, lehetetlen messzire látni. De az utcán mások is jönnek-mennek, és felismerem a környéket: a Pall Mall Square, a legelőkelőbb férfiklubok közelében vagyunk. Urak beszélgetését hallom odabent!

– Feltartóztatom őket, míg elmenekül – lihegi Kartik.

– Várjon, Kartik! Nem mehet vissza – emlékeztetem. – Soha többé.

Kartik a sarkán egyensúlyoz: habozik, vajon maradjon vagy visszafusson, mint gyerek az anyjához, Bocsánat, ne haragudj azért, amit tettem, kérlek, bocsáss meg! De a Raksana nem bocsát meg. Kartik csak most döbben rá, hogy mit tett. Amikor a segítségemre sietett, eldobott minden esélyt arra, hogy a Raksana teljes jogú tagja lehessen. Hátat fordított az egyetlen családnak, amit ismert. Nincs patrónusa, nincs otthona. Egyedül van, akárcsak én.

Fowlson és Jackson kirontanak az utcára, és vadul jobbra-balra néznek. Észrevesznek. Miss McCleethy jelenik meg a nyomukban. Kartik még most is úgy áll, mintha nem tudná, merre forduljon.

– Gyerünk! – karolok bele vakmerően. – Sétálni indulunk. Igyekszünk elvegyülni az utcán sétálók között: férfiak távoznak a klubjukból, vacsora, szivar és brandy után, párok tartanak a színházba vagy egy estélyre.

Mögöttünk Fowlson egy katonai dallamot fütyül, angol katonáktól hallottam, Indiában énekelték.

– Nem tettem volna meg – szólal meg Kartik. –Jöjjön, kérem! – biztatom.

– Elengedtem volna – bizonygatja tovább.

Fowlson egy álságosán tiszta dallamot fütyörészik, a dal túlszárnyalja az utca zaját, és jéggé dermeszt. Hátranézek. Egyre közelebb kerülnek. Ám amikor visszafordulok, még szörnyűbbet látok: Simon és az apja most lépnek ki az Atheneum Klubból. Nem láthatnak meg itt! Hirtelen elengedem Kartik karját, és visszafordulok.

– Mit művel? – kiált fel Kartik.

– Simon. Nem leplezhet le.

– Arra semmiképpen sem mehetünk!

Pánik tör rám. Simon kilép a klub elegáns főbejáratát felülről őrző Athéné szobor alól, és elindul felénk. Hintója a járda mellett vár. Valaki kiszáll egy kétkerekű kocsiból, s éppen kifizeti a kocsist. Kartik arrébb taszít egy másik párt, és kinyitja előttem az ajtót.

– A kenti hercegnő – mosolyog a felháborodott férfira, és nőre. –Sürgősen a St. James palotába várják.

A férfi harsányan hadarva tiltakozik, amivel ránk vonja a figyelmet. Simon és az apja is felénk fordulnak. Behúzom a nyakam, hogy meg ne lássanak.

A feldühödött férfi követeli, hogy azonnal szálljak ki.

– Tiltakozom, asszonyom! Jogunk van a kocsihoz!

Kérem, hadd menjek el vele! Fowlson is észrevett. Abbahagyta a fütyörészést, meggyorsította a lépteit. Pillanatokon belül a nyakunkon lesz!

– Mi a baj? – kérdezi Lord Denby.

– Ez az ifjú hölgy elfoglalta a bérkocsinkat – húzza fel az orrát a férfi. – És az indiai fiú azt állítja, hogy ő a kenti hercegnő.

– A csudába is, apa, nem Mr. Doyle előző kocsisa ez a fiú? De menynyire, hogy az!

Lord Denby kihúzza magát.

– Na de, fiam! Mit jelentsen ez?!

– Talán hívjunk rendőrt? – ajánlja Simon.

– Ha volna olyan szíves, kisasszony – nyújtja be az ablakon a kezét fensőségesen a férfi, mialatt igyekszem minél inkább eltűnni. – Eddig jól szórakozott, de most már hálás lennék, ha elhagyná a kocsinkat!

– Gyerünk, kisasszony! – sürget a kocsis is. – Ne vacakoljon mán egy ilyen hideg iccakán!

Mindennek vége. Vagy Simon és az apja látnak meg, s örökre oda a jó hírem, vagy Fowlson és Miss McCleethy karmaiba kerülök.

Az ajtógombhoz nyúlok, amikor Kartik hirtelen felugrik, mint egy őrült: a sarkát kapkodja, és egy vidám nótát énekel.

– Részeg ez, vagy elment az esze? – álmélkodik Lord Denby.

Kartik behajol a kocsiba.

– Tudja, hol talál meg.

Magasba lendíti a karjait, aztán egyik kezével nagyot csap a ló hátsójára. A ló hangosan felnyerít, nekilódul a forgalomnak, a kocsis hiába próbálja visszafogni. Hiába a „Hóha, állj meg, Tillie!” Mit tehet mást, kénytelen besorolni a Pall Mallról távozó hintók közé. Még egyszer visszanézek, s látom, hogy Kartik továbbra is a bolondot játssza.

Megérkezik egy rendőr, és a sípjába fúj. Fowlson és Jackson visszahúzódnak, nem nyúlhatnak most Kartikhoz. Csak Miss McCleethyt nem látom sehol. Köddé vált.

– Hova kéri, kisasszony? – szól hátra végre a kocsis. Hova mehetnék? Hol bújhatnék el?

– A Baker Streetre – kiáltom, és megadom Miss Moore címét. – És kérem, siessen!

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Mikor a Baker Streetre érünk, rájövök, hogy nincs nálam retikül: nem tudom kifizetni a viteldíjat.

– Megérkeztünk, kisasszony – segít ki a kocsis.

– Jaj, istenem! – kiáltok fel. – Úgy látszik, elhagytam a táskámat! Ha megadja a nevét és a címét, ígérem, gondoskodom róla, hogy busásan megfizessék a fáradozását.

– És a királynő a nénikém – morogja.

– Komolyan mondom, uram!

A szemközti járdán feltűnik egy rendőr, egyenruháján a félhomályban is csillognak a rézgombok. Csak úgy dobog a szívem.

– Mondja csak el a biztos úrnak! – biztat. – Hé, Bob[26]! Jöjjön mán ide!

Nekiiramodom, a rendőr sípszava élesen harsan fel mögöttem. Beszaladok egy sötét sikátorba, és várok. A hó ónos esővé vált, az apró, kemény jégdarabkák az arcomat verik. Folyik az orrom. A gázlámpák fényében a házakon meg-megcsillan a frissen ráfagyott jégréteg. Minden lélegzetvétel fáj, csak úgy sípolok, levegőért küzdök a hideggel szemben. De nem csak erről van szó: kezd kimeríteni a varázslat. Úgy érzem magam, mintha lázas volnék.

A rendőr hangos léptekkel közeledik.

– És akkor a fiatalember aszonta, hogy ő a kenti hercegnő! – meséli a kocsis.

A falhoz lapulok. A szívem hangosan dübörög a mellkasomban, a lélegzetemet úgy tartom vissza, mint kaloda a rabot.

– Ne vegyen fel kétes alakokat, barátom! – ajánlja a rendőr.

– Oszt honnét tuttam vóna, hogy kétes? – tiltakozik a kocsis.

Vitatkozva haladnak el előttem, csupán centiméterekre, mégse vetnek egy pillantást sem abba az irányba, ahol állok. Lassan elhalkul a hangjuk a lépteikkel együtt, nem több már, mint halvány visszhang, amit elnyel végül az éjszaka. Az idáig visszatartott levegő hangosan szabadul ki belőlem. Nem vesztegetem az időt. Amilyen gyorsan maradék erőmből telik, elbotladozom Miss Moore lakásáig. A ház sötét. Hangosan kopogok, bízva benne, hogy sikerül valamilyen ürügyet kitalálnom, amivel bejuthatok. Mrs. Porter kidugja a fejét a legfelső ablakon, és ingerülten szól le:

– Mi kéne?!

– Elnézést a zavarásért, Mrs. Porter! – kiáltok vissza. – Sürgős üzenetet hoztam Miss Moore-nak!

– Nincs itthon.

Tudom, s ez csakis az én hibám. Érzem, hogy az ájulás kerülget. Arcomat az ónos eső kíméletlen zápora érzéketlenné tette. A rendőr bármelyik pillanatban visszaérhet. Be kell jutnom. Szükségem van egy búvóhelyre, ahol eltűnhetek, gondolkodhatok, megpihenhetek.

– Késő van mán. Gyüjjék vissza hónap! Léptek csattognak a macskaköveken. Valaki jön.

– Felicity Worthington vagyok – bököm ki végső kétségbeesésemben –, kedves Mrs. Porter! Worthington admirális lánya.

– Aszongya, a lyánya? Jaj, édes gyermekem, oszt hogy van az admirális ?

– Köszönöm, jól. Akarom mondani, gyöngélkedik, ezért is kerestem fel Miss Moore-t. A dolog nem tűr halasztást. Megvárhatnám itt Miss Moore-t? – Kérem, kérem, engedjen be! Csak annyi időre, hogy összeszedjem magam!

Az utca vége felől hallom a rendőr egyenletes, katonás lépteit. Visszafelé igyekszik.

– Hát… – Mrs. Porter már lefekvéshez készülődött.

---

[26] Bob vagy bobby – a londoni rendőr népszerű neve

– Nem kérném ilyesmire, de tudom, milyen kedves, jótét lélek. Édesapám bizonyára személyesen mond majd köszönetet önnek, ha javul az állapota.

Mrs. Porter elégedett képet vág. –Egy perc.

A rendőr lámpásának sugarai fényujjakkal kúsznak felém. Kérem, Mrs. Porter, siessen egy kicsit! Elhúzza a reteszt, és beenged.

– Jó estét, Mrs. Porter! – kiált oda a rendőr, és megbillenti a kalapját.

– Jó estét, Mr. John! – viszonozza köszönését Mrs. Porter. Becsukja az ajtót. A falnak támaszkodom, hogy el ne essek.

– Milyen jó, hogy társaságom akadt! Váratlan öröm. Aggya csak a kabátját!

Szorosan összehúzom a kabátomat fájó torkom körül.

– Kedves Mrs. Porter – krákogom –, ugye nem haragszik, ha rögtön a Miss Moore-ral kapcsolatos ügyemet intézem, s utána visszasietek papa betegágya mellé?

Mrs. Porter olyan képet vág, mint aki csokoládétortába harapott, s ekkor veszi észre, hogy savanyúsággal van töltve. – Hm. De nem helyes, hogy bevezetem a szobájába. Tuggya, én tisztes intézményt vezetek.

– Hát persze – erősítem meg.

Mrs. Porter vívódik, de aztán mégis kirázza a konzolon álló vázából a Miss Moore lakását nyitó kulcsot.

– Erre legyen szíves!

Elindul a keskeny lépcsőn, és én követem a bejáratig.

– De ha fél óra múlva nincs itthon, távoznia kell – jelenti ki, és zörög a kulccsal a zárban. Kinyílik az ajtó, én meg belépek.

– Rendben van. És köszönöm. Kérem, ne fáradjon azzal, hogy itt várakozik velem, Mrs. Porter! Érzem, hogy huzat van, és sosem bocsátanám meg magamnak, ha miattam fázna meg.

Sikerül lecsillapítanom Mrs. Portért, aki magamra hagy, és súlyos léptekkel ledübörög a lépcsőn.

Becsukom az ajtót. A szoba olyan ismeretlen, baljós a sötétben. Végigsimítom a sárguló tapétát, míg ki nem tapintom a gázlámpát. Sziszegve fellobban a láng, pislákolni kezd az üvegbura alatt. Felébred álmából a szoba: a bársonydívány, állványán a földgömb, az íróasztal, rajta a szokott rendetlenség, a sokat forgatott könyvek sorai. Az esti félhomályban az álarcok ijesztően festenek. Nem tudok rájuk nézni. Inkább Miss Moore alkotásaival vigasztalom magam: Skócia lilás hangájával, a tengerparti egyenetlen sziklákkal, a Spence mögötti erdőkben rejtőző mohos barlangokkal.

Lekuporodom a díványra, hogy átgondoljam a történteket. Szörnyen fáradt vagyok. Aludni szeretnék, de nem lehet. Még nem. Ki kell találnom, hogy mi legyen a következő lépés. Ha a Raksana összefogott Miss McCleethyvel, vagyis magával Kirkével, akkor nem szabad megbízni bennük. A tervük az volt, hogy Kartik végez velem, amint megtalálom a Templomot. De Kartik elárulta őket, hogy segítsen nekem elmenekülni. Az óra lassan számlálja a múló perceket. Öt. Tíz. Félrehúzom a függönyt, és kikukucskálok az utcára, de se Mr. Fowlsont, se a fekete hintót nem látom.

Váratlan kopogtatás, s én majdnem kiugróm a bőrömből ijedtemben. Mrs. Porter jelenik meg egy levéllel.

– Befejezheti a várakozást, kedveském. Úgy láccik, ezt valahogy nem vettem észre. Miss Moore hagyta a konzolasztalomon ma reggel.

– Ma reggel? – ismétlem. Lehetetlen. Miss Moore eltűnt a birodalmakban. – Biztos benne?

– Hát persze. Láttam, amikó elment. De azóta nem vót itthon. És csak most óvastam el a levelét. Aszongya, a családját ment meglátogatni.

– De Miss Moore-nak nincs családja – tiltakozom.

– Dehogy nincs. „Kedves Mrs. Porter!” – olvassa. – „Bocsásson meg, hogy csak későn értesítem, de azonnal el kell utaznom, mer' elfogadtam egy állásajánlatot egy Londonhoz közeli iskolában, amelynek a testvérem az igazgatónője. Amint lehet, elküldetek a holmimér'. Őszinte híve: Hester Asa Moore”. Hm. Inkább elfogyott a lakbérre fordítható pénze! Jobb, ha tuggya, hogy kétheti bérrel maradt el.

– Egy iskolában? Ahol a testvére az igazgatónő? – kérdezem elhalóan.

Már hallottam ezt a fordulatot: Mrs. Morrisey írta a Szt. Viktóriából. De ő Miss McCleethyvel kapcsolatban említette.

– Úgy láccik – rántja meg a vállát Mrs. Porter.

Rettenetes gondolat formálódik bennem. A festmények. Skócia. A Spence. És a tengerpart is olyan ismerős. A látomásaimban láttam hasonlót. Wales is lehet, gondolom egyre jobban elborzadva. A Miss McCleethy listáján szereplő helyek mindegyike ott van a falakon.

De ezekben az iskolákban Miss McCleethy tanított! Ő kereste azt a lányt, aki beviheti a birodalmakba.

Hacsak Miss McCleethy és Kartik nem mondtak igazat. Vagy Miss Moore nem Miss Moore.

– Most mán nincs értelme várnia, Miss Worthington – mondja Mrs. Porter.

– Valóban – felelem rekedten. – Talán írok egy levelet, amit majd továbbküldhet a holmijával.

– Ahogy teccik – mondja Mrs. Porter távozóban. – És említse meg a nekem járó lakbért is. Mer' azt nem fizette ki.

Tollat és papírt keresgélek az íróasztalon, aztán mély levegőt veszek. Nem Miss Moore? Az lehetetlen. Ő volt az egyetlen, aki hitt bennem. Aki először mesélt a Rendről. Aki meghallgatott, amikor elmeséltem neki… mindent.

Nem. Miss Moore nem lehet Kirké. És ezt be is bizonyítom.

Merész, nagy betűkkel leírom a nevet: Hester Moore.

A betűk rám merednek. Ann már elkészítette Miss Moore anagrammáját, ami nem árult el semmit. Csak zagyvaságokat kaptunk. A levélre pillantok. Hester Asa Moore. Asa. A középső név. Leírom, és kezdem elölről. Remegő ujjakkal cserélgetem a betűket, hogy valami újat rakjak ki. S, A, R. Végre helyükre rakom a megmaradt betűket is. H, R, E. A szoba megszűnik körülöttem, ahogy elém úszik a név.

Sarah Reese-Toome.

Miss Moore Sarah Reese-Toome. Kirké. Nem. Nem hiszem el. Miss Moore segített megmenteni Annt. Azt kiabálta, miközben Kirké teremtményével birkózott, hogy fussunk. A saját teremtményével. Én vittem be a birodalmakba. És felruháztam a hatalommal.

Apróságok jutnak az eszembe: Miss Moore élénk érdeklődése Miss McCleethy iránt. Azt tanácsolta, hogy tartsuk távol Nell Hawkinstól. A fehér ruhás lányok úgy néztek rá a birodalmakban, mintha ismernék.

Ha azt látod, amit én látok, mondta Nell. – Látnom kell! Tudni akarom az igazságot! – kiáltok fel. A látomás olyan hirtelen szakad rám, mint egy indiai zápor. Ereje térdre kényszerít, remeg tőle akarom. Lélegezz, Gemma! Ne állj neki ellen! Képtelen vagyok irányítani, pánik fog el, ahogy gyorsan és keményen zuhanok.

Minden megáll. Nyugalom van. Ismerem ezt a helyet. Láttam már a részleteit. A tenger zúgása betölti a fülemet. A vízpermet az éles sziklákra hullik, a nedves só a hajamra és a számra tapad. A föld repedezett, simára koptatott, a szikla bőrét apró rések ezrei szabdalják.

Fent áll a három lány, de nem szellemalakok, hanem eleven, boldog és mosolygó teremtések. A szél belekap a szoknyájukba, s úgy lebegteti mögöttük, mint az anyjuk zsebkendőjét. Az első lány megbotlik és meginog, ijedt kiáltása nevetéssé enyhül, amikor sikerül kiegyenesednie. Kacagása úgy verődik ide-oda a koponyámban, mint egy lassú visszhang.

– Gyere csak, Nell!

Nell. Úgy élem át ezt a pillanatot, mint Nell maga. Azt látom, amit ő.

– Jön, hogy nekünk adja a hatalmat! Belépünk a birodalmakba, és a Rend tagjai leszünk! – kiáltja a második fehér ruhás lány. Sugárzik az ígérettől. De nagyon lassú vagyok. Nem tudok velük lépést tartani.

A lányok integetnek valakinek a hátam mögött.

A zöld köpenyes nő már itt is van: a töredezett földön közeledik felém nagy léptekkel. A lányok odakiáltanak neki.

– Miss McCleethy! Miss McCleethy!

– Jövök már – válaszol. Leengedi a csuklyáját, de nem azt a Miss McCleethyt látom, akit ismerek, hanem Miss Moore-t. És most már értem, Miss Moore miért vágott olyan döbbent arcot, amikor először említettem ezt a nevet, miért sietett rossz hírét költeni a tanárnőnknek. Rájött, hogy a Rendből valaki vadászik rá. Én pedig kezdettől fogva félreértettem mindent.

– Nekünk adja a hatalmat? – kiáltják a lányok.

– Igen – ígéri Miss Moore, de a hangja reszket. – Sétáljanak ki egészen a szikla peremére!

A lányok kijjebb másznak a köveken, boldogan, vakmerően sikítoznak, mikor az erős szél megbillenti őket, egy pillanatig éreztetve velük a halandóságukat. Megpróbálom őket utolérni.

– Nell! – kiabál Miss Moore. – Maradj itt velem!

– De Miss McCleethy – hallom a hangomat –, megelőznek!

– Hadd menjenek! Maradj itt velem!

Nell zavartan álldogál, figyeli a sziklákon viháncoló társait. Miss Moore felemeli a kezét. Az ujján nincs kígyós gyűrű. Most jövök rá, hogy nem is volt soha. Én meséltem neki a gyűrűről, amit láttam, s a fehér ruhás lányok azt mutatták, amit ő láttatni akart velem.

Miss Moore ismeretlen nyelven mormol, de nem hallom jól. Az ólomszürke ég megelevenedik: kavarogni, örvényleni kezd. A lányok érzik a változást, riadt az arcuk. A szörnyű teremtmény kiemelkedik a tengerből. A lányok rémülten felsikoltanak. El akarnak futni, de az óriás szellem úgy terjed szét az égen, mint egy hatalmas rohanó felhő. A lányok fölé ér, leereszkedik és elnyeli őket, mintha soha nem is léteztek volna. A szörny felsóhajt, nyögdécsel, aztán szétterjeszti irdatlan szárny-karjait, látom, hogy a lányok sikoltozva benne ragadtak.

Miss Moore-nak remeg a keze. Szemét lehunyja.

A lény felénk fordítja szörnyű fejét.

– Úgy látom, van még egy – sziszegi. A hangtól megfagy a vérem.

– Nem! – kiáltja Miss Moore. – Őt nem adom.

– Úgysem vihet be. Miért érdekel, ha feláldozod? – rikoltja a szörnyeteg elátkozott hangján.

– Őt ne, kérem! – ismétli Miss Moore. – Kérem!

– Mi döntjük el, melyiknek kegyelmezünk, nem te. A te bajod, ha megszereted őket. – A szörnyű lény kiterjed, végül a teljes eget betölti.

A csontkoponya akkora, mint a hold. Kinyitja a száját, látom éles, egyenetlen fogait.

– Fuss! – nógat Miss Moore. – Fuss, Nell! És ne állj meg! Zárd ki az elmédből!

Így is teszek. Nell testében teljes erőmből futásnak eredek. Meg megcsúszom a köveken, sarkam beleakad egy résbe, és fájdalmasan kibicsaklik a bokám. Arcom megvonaglik a fájdalomtól, de sántikálva is igyekszem lemászni a sziklákon. A szörnyeteg tovább vadászik rám, dühödten üvölt.

A félelem csaknem legyőz. Belehalok a rémületbe! Nem szabad beengednem az elmémbe!

– Jack és Jill felmentek a hegyre, egy vödör vízért. Jack elesett, betörte a fejét, és Jill utána gurult.

Kiértem a síkos sziklákra. A hullámok már a bokámat nyaldossák, átáztatják a ruhámat. A lény utánam siklik. Istenem, mindjárt elér!

– Jack és Jill, Jack és Jill, Jack és Jill…

Itt van, közel! Elengedem a sziklát, belehullok a háborgó tengerbe. Elsüllyedek. A tüdőm fájdalmasan küzd a levegőért, buborékok szaladnak fel a felszínre. Küszködök, áramlat ellen. Megfulladok! Kinyitom a szememet. És ott vannak előttem mind a hárman. Milyen sápadt az arcuk! A szemük alatt fekete árnyék. Sikolyomat elfojtja a víz. Még akkor is sikítok, amikor egy halász kihúz a vízből.

Ismét érzem a nyomást. Vége a látomásnak, megint ott vagyok Miss Moore lakásának sárgás fényében.

Megtudtam az igazságot. Próbálok felállni, de megroggyan a térdem. Nagy erőfeszítéssel felállók mégis. Kilépve eszembe sem jut, hogy becsukjam magam mögött az ajtót. A lépcső hullámzik előttem. Ráteszem az egyik fokra a lábamat, és majdnem elesem.

– Minden rendben? – kérdezi Mrs. Porter. Képtelen vagyok válaszolni. Ki kell mennem innen. Levegőt! Levegőre van szükségem!

Mrs. Porter utánam jön.

– Említette neki a lakbért?

Kibotorkálok a hideg éjszakai levegőre. Egész testemben reszketek, de nem a hidegtől. A varázslat hatalmába kerít, és kifáraszt.

– Miss Moore! – sikoltok bele a sötétbe. A hangom rekedt sírás. –Miss Moore!

A kanyarban vár a három iszonyú, fehér ruhás lány. Árnyékuk megnő, hosszú, sötét ujjak kúsznak a nedves macskaköveken, morzsolják el a köztünk levő távolságot. Ismerős hangjuk előbb odaér hozzám.

– Bejutott az úrnőnk. Nálunk van a látó, és hajlandó megmutatni a Templomot.

– Nem… – motyogom.

– Már majdnem a miénk. Vesztettél.

Megpróbálom elhessenteni őket, de a kezem alig moccan. A nedves kövekre esem. Árnyékuk átkúszik a kezemen, sötétbe burkol.

– Ideje meghalnod…

A rendőr éles füttye hasít a fülembe. Az árnyék visszahúzódik.

– Csak nyugodtan, kisasszony! Hazavisszük.

A rendőr végigvisz az utcán. Hallom hangosan kopogó lépteit a köveken. Aztán hallom a sípját, a hangokat. Hallom, ahogy mantraként mormolom:.

– Bocsáss meg, bocsáss meg, bocsáss meg…

NEGYVENHATODIK FEJEZET

Valaki behúzza a függönyt. A szobára alkonyi sötétség telepszik. Nem tudok beszélni. Tom és nagymama állnak az ágyam mellett. Egy másik hangot is hallok. Az orvosé.

– Magas láza van… – mondja.

Nem a láz gyötör, hanem a varázslat. Megpróbálom elmondani, közölni valamit, de képtelen vagyok rá.

– Pihenned kell – fogja a kezemet Tom.

A szoba sarkában vár a három lány: három némán mosolygó szellem. Sötét karikás szemük a szikláról látott, halálfejhez hasonló arcra emlékeztet.

– Nem! – kiáltom, de hangom alig lehet hangosabb a suttogásnál.

– Csitt, Gemma! Aludj! – mondja nagymama.

– Igen, aludj csak! – suttogják édeskésen a lányok. – Aludj tovább!

– Adok valamit, amitől majd elalszik… – szólal meg fakó hangon az orvos. Elővesz egy barna üveget. Tom habozik. Jól van, drága Tom! Az orvos azonban erősködik, és Tom az ajkamhoz emeli az üveget. Nem! Nem szabad innom! Nem szabad elmerülnöm. De már nem tudok harcolni ellene. Ide-oda forgatom a fejemet, de Tom keze erős.

– Kérlek, Gemma!

A lányok ülnek, és összekulcsolják a kezüket az ölükben.

– Igen. Olyan édes. Igyál, és aludj! Az úrnőnk már bejutott. Aludj el!

– Aludj csak! – tanácsolja Tom hangja messziről.

– Az álmodban majd találkozunk – mondják a lányok, ahogy az altató bűvereje úrrá lesz rajtam.

Látom a Sóhajok Barlangjait, de nem úgy, ahogy a múltkor, hisz nem valami rom, hanem ékes templom ez a hely. Végigmegyek a keskeny alagutakon. Ahogy ujjaimat végighúzom az érdes falon, megelevenednek az elhalványult falfestmények; vörös, kék, zöld, viola, narancs színben pompáznak. A birodalmak minden helye le van itt festve: a Fények Erdeje, a vízi nimfák a zavaros mélyben, a Gorgó, a kert, az Orákulum Rúnái, amikor még épek voltak. A folyón túl az aranyló láthatár, ahova lelkeinknek tovább kell menni. A Rend asszonyai, akik zöld köpenyben, egymás kezét fogva kört alkotnak.

– Megtaláltam – motyogom ópiumtól nehezen forgó nyelvvel.

– Csitt! – mondja valaki. – Most aludj! Aludj, aludj, aludj…

A szavak lecsurognak a testem egy alagútján, ahol meztelen lábam körül rózsaszirmokká válnak a poros földön. A fal egyik réséből kiálló tüskével felsértem az ujjamat, a vércseppek örvénylenek le a porba, a lábam elé. Vaskos, zöld indák nyomakodnak elő a résekből, egymáson keresztül-kasul kúszva, sebesen fonják körül az oszlopokat, olyan bonyolult mintát alkotva, mint a Hadzsin mehendije[27]. Borvörös rózsabimbók bomlanak ki az oszlopokon, összefonódva, mint a szerelmesek ujjai. Gyönyörű, milyen gyönyörű!

Valaki jön. Asha, az Érinthetetlen. Ki is őrizné tökéletesebben a Templomot, mint akiről senki sem sejti, hogy hatalma van?

Asha két egymáshoz tett tenyeréhez érinti homlokát, és meghajol, így üdvözöl. Én is viszonzom a meghajlását.

– Mit ajánlasz fel?

Nyújts reményt az Érinthetetleneknek, mert arra van szükségük. Lady Hope. Én vagyok a remény. Én vagyok a remény. Meghasad az ég. Asha arcán aggodalom tükröződik.

[27] mehendi – hagyományos indiai testfestés, hennával kézre, lábra festett minta

– Mi az?

– Megérezte a jelenlétedet. Ha maradsz, rátalál a Templomra. Azonnal el kell hagynod az álmodat. Vess véget a látomásnak, Mindenható! Most rögtön!

– Máris megyek – motyogom. Próbálok kilépni a látomásból, de lehúz az ópium. Képtelen vagyok távozni.

– Menj! – sürget Asha. – Fuss a birodalmakba! Takard el az elmédet, s benne a Templomot! Látja, amit te látsz.

Eltompít a kábítószer. Olyan nehéz. Nem tudom engedelmességre bírni a gondolataimat. Kibotorkálok a barlangból. Hátam mögött megfakulnak a festmények, összecsukódnak a rózsák, az indák visszahúzódnak a résekbe. Amikor kilépek a barlangból, már elsötétült az ég. A tömjénfüstölők figyelmeztetésként eregetik színes füstpamacsaikat a felhők felé. A füst kettéválik, s előttem áll Miss Moore szegény Nell Hawkins-szal, az emberáldozatával.

– Ó, a Templom! Köszönöm, Gemma.

Kinyitom a szemem. Kirajzolódik előttem a gázlámpától kormos mennyezet. A függönyöket összehúzták. Fogalmam sincs, milyen napszakban vagyunk. Suttogást hallok.

– Gemma?

– Kinyitotta a szemét. Láttam.

Felicity és Ann. Odarohannak, leülnek mellém, és megfogják a kezem.

– Gemma? Ann vagyok. Hogy érzed magad? Úgy aggódtunk érted!

– Azt mondták, lázas vagy, persze nem engedtek a közeledbe, míg követelni nem kezdtem. Három napon át aludtál – meséli Felicity.

Három nap! És még most is olyan fáradt vagyok.

– A Baker Streeten találtak rád. Mit kerestél ott, Miss Moore szállása közelében?

Miss Moore. Kirké. Megtalálta a Templomot. Kudarcot vallottam. Mindent elveszítettem. Befordulok a fal felé. Ann tovább csacsog.

– Lady Denby a nagy izgalom közepette nem tudott Mrs. Worthingtonnak beárulni! Nem nyílt rá alkalom.

– Simon mindennap meglátogatott, Gemma – mondja Felicity. –Minden áldott nap! Ez biztos boldoggá tesz.

– Gemma? – noszogat nyugtalanul Ann.

– Nem érdekel. – A hangom halk és száraz.

– Hogyhogy nem érdekel? Azt hittem, megőrülsz érte. Ő viszont, úgy látszik, tényleg odavan érted. Jó hír, nem? – kíváncsiskodik Felicity.

– Elvesztettem a Templomot.

– Tessék? – esik le Ann álla.

Túl sokat kellene magyarázkodnom. Hasogat a fejem. Aludni szeretnék, és soha többé felébredni.

– Tévedtünk Miss McCleethyvel kapcsolatban. És a többivel kapcsolatban is. Miss Moore Kirké.

Nem nézek rájuk. Nem tudnék.

– Átvittem a birodalmakba. És most övé a hatalom. Vége. Sajnálom.

– Nincs több varázslat? – kérdezi Ann.

Megrázom a fejemet, ami ettől sajogni kezd.

– És mi lesz Pippával? – jajdul fel Felicity, és sírva fakad.

Lehunyom a szememet.

– Nagyon fáradt vagyok.

– Nem lehet igaz! – szipog Ann. – Nem mehetünk be többé a birodalmakba?

Válasz helyett alvást színlelek, míg meg nem hallom az ágy recsegését, ami jelzi, hogy elmentek. Fekszem, és a semmibe bámulok. Kis fénycsík süt át a függöny résén. Mégiscsak nappal van. Nem mintha egy szemernyit is számítana.

Tom este átvisz a szalonba, hogy a tűz mellé ültessen.

– Váratlan vendéged van. – A karjában tartva nyitja ki az ajtót. Simon az édesanyja nélkül keresett fel. Tom letesz a pamlagra, és betakargat. Úgy nézhetek ki, mint egy madárijesztő, de ez sem érdekel.

– Szólok Mrs. Jonesnak, hogy szervírozza a teát – jelenti ki Tom, és kihátrál a szobából. Bár nyitva hagyja az ajtót, kettesben maradtunk Simonnal.

– Hogy érzi magát? – kérdezi. Nem válaszolok. – Nagyon megijesztett minket. Hogy került arra a rettenetes helyre?

Az idei karácsonyfa kiszáradt. Csomókban hullnak róla a fenyőtűk.

– Azt hittük, talán váltságdíj fejében rabolták el. Talán az a fickó, aki követte magát a Victoria pályaudvaron, mégsem a képzelete szüleménye volt.

Simon. Milyen gondterheltnek látszik. Mondanom kellene valamit, amivel megnyugtatom. Megköszörülöm a torkomat, de egy szó sem jön ki a számon. A haja pontosan olyan színű, mint egy fakó aranyérme.

– Hoztam magának valamit. – Közelebb jön, és előhúz a kabátzsebéből egy brosst. Sok gyöngy díszíti, s nagyon réginek és értékesnek látszik.

– Denby első vikomtesszéé volt – mondja Simon, s a kezében tartja a pihekönnyű brosst. Kétszer megköszörüli a torkát. – Több mint százéves, a családom hölgytagjai viselték. A húgomé lenne, ha született volna lánytestvérem. De nem született, bár ezt úgyis tudja. –Megint megköszörüli a torkát.

A brosst az ágykabátom csipkéjére tűzi. Halványan sejtem, hogy az ígéretét viselem. És azt is, hogy jelentősen megváltozott ezzel a kis gesztussal a helyzet.

– Miss Doyle! Gemma! Ha megengedi… – Szűzies csókot ad, ami egészen más, mint a bál éjszakáján adott csókja.

Tom Mrs. Jones-szal és a teával tér vissza. A férfiak barátságosan beszélgetnek, én pedig a padlóra hulló tűleveleket nézem. Belesüppedek a pamlagba, a bross súlya lehúz.

– Gondoltam, ellátogathatnánk ma a Bethlembe – jelenti be Tom másnap az ebédnél.

– Miért? – kérdezem.

– Napok óta ágyban vagy. Jót tenne, ha kimozdulnál egy kicsit. S talán Miss Hawkins állapotán is változtatna, ha meglátogatnád.

Semmi sem változtathat az állapotán. Lénye egy részét fogságban tartja a varázslat.

– Kérlek! – könyörög Tom.

Végül engedek, és elkísérem Tomot. Új kocsisunk van, mert Jackson is eltűnt. Nem állítom, hogy meglep.

– Nagymama azt mondja, Ann Bradshaw nincs rokonságban Chesterfield hercegével – jegyzi meg Tom útközben. – Azt is mesélte, hogy Miss Bradshaw elájult, mikor ezzel a váddal illették. – Nem erősítem meg, és nem is tagadom, amit mond. Folytatja. – Nem tudom elhinni. Miss Bradshaw olyan kedves teremtés. Nem az a fajta, aki bárkit is félrevezetne. Rosszulléte is bizonyítja, hogy a jelleme mennyire tiszta. Közelébe sem férkőzhet a csalás.

– Az emberek nem mindig olyanok, mint amilyeneknek látni szeretnénk őket – mormolom.

– Tessék? – kérdezi Tom.

– Á, semmi – felelem.

Ébredj fel végre, Tom! Az apák szándékosan bántják gyermekeiket. Kábítószerfüggőkké válhatnak, akik gyengék felhagyni szenvedélyükkel, bármekkora fájdalmat okoznak is vele. Az anyák eltűnhetnek a gyermekeik életéből, amikor elhanyagolják őket. Egy tagadással, azzal, hogy nem hajlandóak észrevenni, el is törölhetnek. A barátok félrevezetnek. Az emberek

becsapnak. Hideg, hazug a világ. Nem hibáztatom Nell Hawkinst, hogy a maga választotta őrületbe húzódik vissza.

A Bethlem folyosói szinte megnyugtatónak tűnnek. Mrs. Sommers a zongoránál ül, és egy csupa hamis hanggal teli dallamot pötyögtet. Az egyik sarokban varrókör alakult. A nők nagy odaadással dolgoznak, mintha minden egyes gondos öltéssel szabadulásukat segítenék elő.

Nell szobájába kísérnek. Az ágyán fekszik, nyitva a szeme, de nem lát.

– Jó napot, Nell! – köszöntöm. Csend válaszol. – Esetleg ha magunkra hagynál minket – kérem Tomot.

– Tessék? Ó, persze – mondja, és távozik.

Megfogom Nell kezét. Kicsi és hideg.

– Bocsásson meg, Nell! – kérlelem, de a szavaim zokogva törnek fel belőlem. – Úgy sajnálom.

Nell keze hirtelen megszorítja az enyémet. Maradék erejét megfeszítve küzd valami ellen. Összekapcsolódunk, a fejemben hallom a hangját.

– Nem… tudja… megkötni – hallom a suttogását. – Még… van… remény.

Ellazulnak az izmai. A keze kicsúszik az enyémből.

– Gemma?! – szólít meg Tom, amikor kirontok Nell szobájából, és kisietek a hintóhoz. – Gemma! Hova mész?

Negyed hat van, amikor sikerül egy bérkocsit leintenem. Ha szerencsém van, még kiérek a Victoria pályaudvarra, mielőtt Felicity és Ann felszállnak a háromnegyed hatos vonatra, s elutaznak a Spence-be. Az utcákon emberek és a legkülönfélébb járművek nyüzsögnek. Nem alkalmas rá az időpont, hogy siessek.

A Big Ben elüti a felet. Kidugom a fejemet a kocsi ablakán. Előttünk, amíg a szem ellát, lovak, hintók, bérkocsik és omnibuszok. Talán negyed mérföldre lehetünk a pályaudvartól, és reménytelenül beragadtunk.

Kiszólok a kocsisnak.

– Elnézést! Itt kiszállok.

Fujtató lovak között cikázom, majd gyorsan fellépek a járdára. Rövid utat kell megtennem, de az ágyban töltött napok legyengítettek. Mire a pályaudvarra érek, már a falnak kell támaszkodnom, nehogy elájuljak.

Öt óra negyven perc. Nincs idő pihenni. A peronokon nagy a tömeg. Sose találom meg őket ebben a felfordulásban. Megakad a szemem egy újságos ládán. Felállók rá, a tömeget fürkészem, még a dühös pillantások sem érdekelnek, amik tudtomra kívánják adni, hogy felháborító viselkedésem sértő a női nemre nézve. Végül észreveszem őket. Fanny társaságában állnak a peronon. A Worthington házaspár nem vette a fáradságot, hogy kikísérje a lányát, csókkal és egy-két könnycseppel búcsúzzon tőle.

– Ann! Felicity! – kiabálok. Újabb folt a jellememen. Odabicegek hozzájuk.

– Mit keresel itt, Gemma? Azt hittem, csak pár nap múlva utazol utánunk a Spence-be! – mondja Felicity. Csinos útiruhát visel, jól áll neki a mályvaszín.

– Még nem szerezte meg a varázslatot! – közlöm a hírt kifulladva. – Képtelen volt megkötni!

– Honnan tudod? – kiáltja Felicity.

– Nell árulta el. Bizonyára nincs elég hatalma. Rám is szüksége van, hogy megkösse.

– Mit tegyünk? – kérdezi Ann.

Éles sípszót hallunk. A Spence-be menő vonat gőzfelhőbe burkolózva várakozik a síneken. Nemsokára indul. A kalauz a peronon áll, és kéri az utasokat, hogy szálljanak be.

– Bemegyünk utánuk – jelentem ki.

Meglátom Fowlsont és Jacksont. Hát itt vannak. Ők is meglátnak minket. Egyenesen felénk tartanak.

– Társaságot kaptunk – figyelmeztetem Annt és Felicityt.

Felicity észreveszi a két férfit.

– Őket?

– Raksana – magyarázom. – Szeretnének megakadályozni. Irányítani akarnak mindent.

– Akkor szökjünk meg előlük – javasolja Felicity, és felszáll a vonatra.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

– Ők is felszállnak! – rémüldözik Ann.

– Akkor nekünk le kell szállnunk – vágom rá, és már majdnem elérjük az ajtót, mikor a vonat egy nagy rándulással elindul. A peron eltűnik mögöttünk, a családtagok hol egyik, hol másik ablakból integetnek, végül teljesen eltűnnek a képből.

– És most mit tegyünk? – kérdezi Felicity. – Biztosan ránk találnak.

– Keressünk egy üres fülkét! – javasolom.

Jobbra-balra keresgélünk, míg rá nem akadunk egy fülkére, ahol senki sem ül. Behúzzuk az ajtót.

– Sietnünk kell! – figyelmeztetem őket. – Fogjátok meg a kezemet!

És ha nem tudom megidézni a fényajtót? Ha túlságosan gyenge vagyok, vagy megnehezítik a varázslatot valahogyan? Jaj, csak még egyszer engedjenek be minket!

– Nem történik semmi – szólal meg Felicity.

A folyosóról halljuk, hogy nyílik egy ajtó, és Fowlson beszól. – Nagyon sajnálom, de mégsem ez a fülkénk.

– Gyenge vagyok hozzá. Szükségem van a segítségetekre – mondom. – Meg kell próbálnunk még egyszer. Szedjétek össze minden erőtöket, jobban, mint valaha!

Újból lehunyjuk a szemünket, a lélegzetvételemre összpontosítok. Érzem Ann puha, dundi kezét a kesztyűjén át. Hallom Felicity sértett szívének bátor dobogását, érzem a lelkére nehezedő súlyos terhet. Földszaggal telik meg az orrom, a folyosón Fowlson közeledik. Mintha az erő mélységes kútja nyílna meg bennem, minden porcikám életre kel.

Megjelenik az ajtó.

– Most! – kiáltok fel, és ismét belépünk a birodalmakba.

A kert teljesen elvadult. Még több mérges gombát látok. Majdnem kétméteresek. Vaskos, tömött szárukba sötét, mély lyukat rágott valami. Smaragdzöld kígyó csúszik ki az egyik lyukon, és leesik a fűbe.

– Jaj! – sikkant fel Ann, mikor a kígyó a lába mellett siklik el.

– Mi történt itt? – csodálkozik Felicity a változáson.

– Minél előbb elérjük a Templomot, annál jobb.

– De hol van? – kérdezi Ann.

– Ha nem tévedek, egész idő alatt az orrunk előtt volt.

– Hogy érted ezt? – kérdezi Felicity.

– Ne itt – nézek körül. – Nem biztonságos.

– Meg kell találnunk Pipet – veti fel Felicity.

– Nem – állítom meg. – Senkiben sem bízhatunk. Egyedül megyünk. Ellenkezésre számítok, de Felicity nem tiltakozik.

– Rendben van. De hoznom kell a nyilaimat – mondja, és a rejtekhelyet keresi.

– Mármint a nyiladat – igazítja helyre Ann. Felicity egy kivételével mindet elhasználta.

– Beérem eggyel is – mondja Felicity, és kihúzza a tegezből, majd a vállára veti az íjat. – Indulhatunk. Készen állok.

Az őserdőn át vezető ösvényen megyünk, míg el nem érjük a hegy lábát.

– Miért erre jöttünk? – kérdezi Felicity.

– A Templomhoz tartunk.

– De ez az út a Sóhajok Barlangjaihoz visz – hitetlenkedik Felicity. – Csak nem azt akarod mondani…

Ann meglepődik.

– De az csak egy barlang és néhány régi rom. Hogy lehetne az a Templom?

– Nem láttuk, igazából milyen. Ha el akarjuk rejteni a legértékesebb holminkat, nem olyan helyre tesszük, ahol senki sem keresi? És miért ne őriztessük olyanokkal, akikről mindenki azt hiszi, hogy nincs hatalmuk?

– „Nyújts reményt az Érinthetetleneknek, mert reményre van szükségük" – ismétli Ann Nell szavait.

– Ahogy mondod – bólintok. Felicityre, majd Annre mutatok. –Erő. Dal. És én vagyok a remény, Lady Hope. Folyton így szólított.

Felicity a fejét rázza.

– Még mindig nem értem.

– Majd megérted – nyugtatom meg.

Felkapaszkodunk a keskeny, poros úton, ami a hegy tetejére vezet, a Sóhajok Barlangjaihoz. Néha megállok, hogy megpihenjek.

Felicity a vállával támaszt meg.

– Jól vagy?

– Igen, de sajnos, még gyenge vagyok.

Felnézek, a tenyeremmel takarom el a szememet, hogy ne süssön bele a nap. Úgy érzem, nagyon messze vagyunk még a hegytetőtől.

– Gemma! Felicity! – kiabál Ann. – Odanézzetek! – A folyóra mutat. A Gorgó-hajó közeledik. Pippa felmászott az árbockosárba. Úgy cibálja fekete haját a szél, akár egy selyemgallért.

– Pippa! – kiabál le Felicity integetve.

– Mit művelsz? – húzom le a karját. De már késő, Pippa észrevett. Visszainteget, miközben a hajó a parthoz siklik.

– Pipnek velünk kell lennie, amikor megkötjük a varázslatot – jelenti ki Felicity. – És talán lehetséges, hogy… – halkul el a hangja.

Erő. Dal. Remény. És Szépség. Légy óvatos a Szépséggel! A Szépségnek tovább kell mennie.

– Tudod, hogy nem ígérhetem meg, Fee. Fogalmam sincs, mi lesz.

Bólint, és könnyek gyűlnek a szemébe.

– Hahó! – kiált Pippa. Felicity keserűen elmosolyodik.

– Akkor hagyd, hogy rendesen elbúcsúzzunk, nem úgy, mint legutóbb! Ez a legkevesebb, amit megtehetsz – mondja lágyan.

Nézem, ahogy Pippa vidáman szökdécsel a bozóton át, s rátér a felfelé vezető homokos útra. Olyan elevennek látszik?

– Jön – jegyzi meg Ann, és lesi, hogyan reagálok.

– Megvárjuk – felelem végül. Pippa hamar utolér minket.

– Hova mentek? – kérdezi. Százszorszépből font koszorúja elveszett. Kócos hajában már csak néhány száraz virág maradt.

– Megtaláltuk a Templomot – újságolja Felicity.

Pippa meglepődik.

– Ez lenne az a hely? Nem mondjátok komolyan!

– Gemma szerint ez csak a látszat. Nem annak látjuk, ami valójában – magyarázza Ann.

– Ez lenne a hely, ahol a varázslat születik? – kérdezi Pippa.

– És ahol tartani kell – szögezem le. Pippa tekintete elfelhősödik.

Felállok.

– Nem várhatunk tovább. Folytatni kell az utunkat.

A tömjénfüstölők vörös és kék füstöt eregetnek, amikor belépünk az elhalványult freskók hosszú termébe. Forgószél kapja fel a száraz rózsaszirmokat, az örvény hol felemelkedik, hol

elnyugszik. Egy pillanatra megrohannak a kételyek. Hogy lehet ez a romos hely a birodalmak összes varázsának forrása? Talán félrevezetett a látomásom, és megint rossz úton keresem. Asha lép elő, mint egy délibáb. Összeteszi a két kezét, és meghajol. Viszonzom a köszöntését. Elmosolyodik.

– Mit ajánlasz nekünk? – kérdezi.

– Önmagamat – válaszolom. – Reményt nyújtok.

Asha elmosolyodik. Gyönyörű a mosolya.

– A szolgád vagyok.

– És én a tied.

– Készen állsz arra, hogy megkösd a varázslatot?

– Azt hiszem – válaszolom, s hirtelen félelem vesz rajtam erőt. –De mit tegyek?

– Amikor kész vagy rá, át kell menned a vízesésen, s oda kell lépned, ahol az örökkévalóság kútja vár.

– S akkor mi lesz?

– Nem tudom megmondani. Szembenézel a félelmeddel, és talán előbukkansz a túloldalon.

– „Talán” előbukkanok? – kérdezem. – Hát nem biztos?

– Sohasem biztos semmi, Lady Hope – válaszolja.

Talán. Milyen gyönge védelmet nyújt ez a szó.

– És ha túljutok?

– Akkor meg kell választanod a kötésre alkalmas szavakat. A szavaid határozzák majd meg, hogy milyen irányt vesz. Jól válaszd meg hát őket!

– Szeretném elkezdeni – jelentem ki.

Asha furcsa vízeséshez vezet, amely mintha egyszerre esne és emelkedne.

– Ha készen állsz, menj át rajta félelem nélkül!

Lehunyom a szememet. Veszek egy mély levegőt, aztán még egyet. Érzem, ahogy a Templom megelevenedik körülöttem. A rózsák átnyomakodnak a fal résein, illatuk belengi a barlangot. A freskók kiszínesednek. A halk sóhajok távoli hangokká válnak, számtalan nyelven szólnak, de hallom mindet. Szívdobogásom eggyé válik a kórussal.

Készen állok.

Átmegyek a vízfüggönyön, hogy magamhoz fogadjam a sorsomat. Az örökkévalóság kútja egy tökéletes és sima, rezzenéstelen víztükör. Felszíne egyszerre mutat mindent: a birodalmakat, a világot, a múltat, a jelent és talán a jövendőt, bár ebben nem lehetek biztos. Vajon a végzetem is itt van, ebben a vízben? Vagy az csak egy lehetőség? Belenézek, és az jár a fejemben, mit szeretnék, milyen formát öltsön a kötés, milyen szavakra lesz majd szükségem.

Egy hang vonja magára a figyelmemet. A barlang sötétjében valami mozog.

Ott majd szembenézel a félelmeddel, és talán előbukkansz a túloldalon.

Valami közeledik. Miss Moore lép ki a fényre, mellette a foglyul ejtett Nell.

– Jó napot, Gemma! Már vártam.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Visszanézek a vízfüggönyre, amelyen át beléptem. Tisztán látom Felicity, Pippa és Ann aggodalmas arcát. Csak Asháén nem tükröződik érzelem. Szeretnék visszafutni a vízesés túloldalára, a biztonságba. De a biztonság is csak vágykép. Csak előre mehetek.

– Ugye, nem tudja megérinteni a varázslatot? Ezért volt szüksége Nellre. S ezért van szüksége rám is. Csak másvalakin keresztül uralhatja.

– Ön a Mindenható. A maga szavaira van szükség – magyarázza Miss Moore. – Mi ketten, Gemma, helyreállíthatjuk a Rend hatalmát és dicsőségét. Derék és nagyszerű tetteket hajthatunk végre. Korlátlan lehet a hatalmunk – nyújtja felém a kezét, de nem fogadom el.

– Én nem számítok magának – mondom. – Egyetlen vágya van: hogy uralja a varázslatot és a birodalmakat.

– Gemma…

– Nem vagyok rá kíváncsi, mit akar mondani.

– Kérem, hallgasson meg! – könyörög. – Tudja, milyen az, ha elveszik a hatalmát? Ha örökre alá kell hogy vesse magát másvalakinek? A kezemben tartottam a hatalmat. A sorsom ura voltam, és megfosztottak ettől.

– A birodalmak nem magát választották – válaszolom, és vigyázok, hogy a kút köztünk maradjon.

– Hazugság, amit állítanak. A birodalmak hatalommal áldottak meg, a Rend azonban megtagadta tőlem. Az anyját választották helyettem. Ő megalkuvóbb volt. Hajlandó volt azt tenni, amit kértek tőle.

– Hagyja ki ebből az édesanyámat!

– Ezt akarja, Gemma? A hű szolgájuk akar lenni? Megvívni a harcaikat, biztosítani a Templomot, megkötni a varázslatot, aztán az egészet átnyújtani, hogy irányítsák, ahogy a kedvük tartja? És ha úgy döntenek, hogy kihagyják? Ha elveszik magától az egészet? Ígértek bármit is?

Nem. Semmiben sem kételkedtem. Azt tettem, amire kértek.

– Tudja, hogy igazat mondok. Miért nem nyújtottak segítséget? Miért nem kötötték meg maguk a varázslatot? Mert maga nélkül képtelenek rá. De ha egyszer megköti, és nincs már veszély, megkérik, hogy hozza be őket. És nem becsülik majd semmire, csak ha pontosan azt teszi, amit mondanak. Nem szeretik majd úgy, ahogy én.

– Ahogy Nellt szerette. Vagy az anyámat – vágom oda a szavakat megvetően.

– Mary megígérte, hogy segíteni fog nekem. Levelet küldött Bombay-ből, amiben közölte, hogy meggondolta magát. És elárult a Raksanának.

– Így aztán megölte.

– Nem. Nem én tettem, hanem a lény.

– Az egy és ugyanaz.

– Nem. Nagyon keveset tud a sötét szellemekről, Gemma. Elevenen felfalják! Szüksége van a segítségemre. – Egy utolsó könyörgéssel fordul hozzám. – A varázslat nélkül nem szabadulhatok meg a láncoktól, amik hozzájuk kötnek. Megmenthet, Gemma, ettől a nyomorúságos léttől. Éveken át kerestem az egyetlent, magát. Minden, amit tettem, ezért a pillanatért, ezért az esélyért történt. Megalakíthatjuk együtt az új Rendet, Gemma! Csak mondja ki a szavakat…

– Láttam, mit tett azokkal a lányokkal.

– Nem tagadom, borzalmas dolog volt. Sokat áldoztam ezért a pillanatért – vallja be Miss Moore. – És maga milyen áldozatokat hajlandó hozni?

– Nem teszem azt, amit maga.

– Most így gondolja. De minden vezetőnek vér tapad a kezéhez.

– Bíztam magában!

– Tudom. És sajnálom. Az emberek csalódást okoznak majd magának, Gemma. Az a kérdés, ki tud-e békülni a csalódással, és tovább tud-e menni. Egy új világot kínálok magának.

Nem tudok vele együtt élni.

– Jól tették, hogy megtagadták magától a hatalmat. Eugenia Spence-nek igaza volt.

Dühösen villan a tekintete.

– Eugenia! Nem is sejti, mi lett belőle, Gemma! Azóta a sötét szellemeknél van. Ha muszáj, hogy küzd meg vele? Szüksége lesz rám az elkövetkezendő időkben. Ebben biztos lehet.

– Megpróbál összezavarni.

– Nem mehetsz át! – kiált fel Asha.

Pippa átszaladt a vízfüggönyön.

– Pip! – fut utána Felicity. Ann habozik, aztán követi őket.

– Mi folyik itt? – kérdezi Pippa.

Felicity felemeli az íját.

– Csak egy nyilam maradt.

– Ha lelő, magammal viszem az összes titkot, amit a sötét szellemekről és Télvidékről őrzök. Soha nem tudják meg őket.

– Tudja, hogyan kell a varázslatot használni, hogy egy lélek szabadon itt maradhasson? – kérdezi Pippa bizonytalanul.

– Igen – válaszolja Miss Moore. – Megtalálom a módját, hogy megadjam, amit akar. Nem kell átkelnie. Örökre a birodalmakban maradhat.

– Hazudik, Pippa – figyelmeztetem.

De látom a Pippa tekintetében fellobbanó vágyat. És Miss Moore is látja.

– Nem kellene, hogy itt hagyjalak, Fee – sóhajtja Pippa, majd Miss Moore-hoz fordul. – Nagyon fog fájni?

– Nem. Egy cseppet sem.

– És olyan maradok, amilyen vagyok?

– Igen.

– Ne higgy neki, Pip!

– És te ígértél valamit, Gemma? Segítettem neked, és mit tettél értem?

Megkerüli a kutat, és megfogja Miss Moore kezét.

– Hogy együtt lehessünk, Fee. Mint régen.

Felicity keze elbizonytalanodik. A megfeszített húr ellazul.

– Tudod, hogy nem történhet meg, Felicity – súgom.

– Lődd le! – suttogja Ann. – Lődd le Kirkét!

Felicity célba veszi, de Pippa Miss Moore elé áll, hogy pajzsként védje. Nem tudom, mi lehet Pippával, ha a birodalmak határain belül megölik. Hisz ő egy lélek.

Felicity izmai sajognak a megfeszített íj és a könyörtelen feladat súlyától. Végül leereszti az íjat.

– Képtelen vagyok megtenni.

Pippa mosolyából sugárzik a szeretet. Szívfacsaró.

– Köszönöm, Fee! – fut oda hozzá, hogy megölelje. Felkapom az íjat, és gyorsan megfeszítem. Nem vagyok olyan mestere, mint Felicity, és csak egy nyílvessző maradt.

Miss Moore átöleli Nellt.

– Azonnal felajánlom Nellt, mint áldozatot. Vagy csatlakozzon hozzám, és hagyom, hogy Nell békében menjen el.

– Lehetetlen választás elé állít – szólalok meg.

– De azért választási lehetőség. Több, mint amit maga adott nekem.

Nell élettelen babaként csüng Miss Moore karján. Bármennyi élet volt is egykor a szemében, most mélyen a fájdalom alá van temetve. Megkímélhetem Nellt, csatlakozhatok Miss Moore-hoz, és osztozhatok vele a Templomon. Vagy végignézhetem, ahogy felkínálja áldozatul a teremtménynek, és kedvére él a megszerzett hatalommal.

Nell rám függeszti megkínzott tekintetét. Ne tétovázz…

Kilövöm a nyilat, ami fürgén és egyenesen száll, s átfúrja Nell torkát. Nell halk hördüléssel zuhan a földre. Áldozatként most már nem használható.

Miss Moore felnéz, szemében döbbenet és düh keveredik.

– Mit tett?

– Most már az én kezemhez is vér tapad – válaszolom.

Miss Moore felém rohan, hogy rám vesse magát. Nincs idő figyelembe venni a szabályokat. Új szabályokat kell kitalálnom. Lehunyom a szemem, és a kút felé szaladok. De Miss Moore gyorsabb nálam. Megragadja a kezem. Kibillenek az egyensúlyomból, s a küzdelem hevében összekapaszkodva zuhanunk a nagy, örök vízbe.

Érzem Miss Moore lélegzetvételét, szíve őrült dobogását, ahogy kilöki a vért, a pótolhatatlan hírvivőt. Érzem rajta a londoni kémények kormát, az orgonaillatú púdert, s alatta még valamit. A bőre alatt félelem van. Fájdalom. Lelkifurdalás. Vágyakozás. Vágy. A hatalom utáni vad sóvárgás. Mindez együtt. Összekapaszkodunk, úgy érzem, mintha egy nagy vihar középpontjában állnánk. A birodalmak világa úgy forog körülöttünk, mint egy óriási kaleidoszkóp. A képek megtörnek újra meg újra. Hány, de hány világ! Mennyi tudnivaló!

Igen, mintha Miss Moore válaszolná ezt a fejemben: Mennyi minden, amit nem tud.

A látottak kifeszítenek. Érzem, ahogy terjedek, szét, míg részévé nem válok mindannak, amit látok. A falevél vagyok, amiből pillangó lesz, a parti köveket csiszoló folyó. A takarítónő éhes gyomra, a bankár aggodalma a gyermekei miatt, a lány vágya az izgalom után. Egyszerre szeretnék nevetni és sírni. Olyan sok, olyan hihetetlenül sok!

Fagyos, puszta vidék tűnik fel. Vad ég alatt, szirtekkel szabdalt hegyek felett repülünk. Alattunk irdatlan szellemsereg üvölt az ürességre. Érzem őket magamban. A félelmet. A haragot. Én vagyok a tűz. A szörnyeteg, aki pusztít. Nem akarok véget vetni a kegyetlen harcnak. A harc tart életben.

Érzem, ahogy Miss Moore szorítása erősödik. Másodszor már nem tagadhatják meg tőle. Nem engedi. Már nem látok semmit, nem érzek semmit, csak a küzdelmünket. A kútból csak egyikünk merülhet fel. Mintha csak olvasna a gondolataimban, Miss Moore újult erővel támad. Győzni akar. Szívvel-lélekkel győzelemre vágyik.

Győzni akarok én is.

Rá kell lelnem a helyes útra, ki kell találnom, hogy tudom megfékezni a varázslatot, de a kíméletlen harcban nehéz ezt végiggondolnom. Csak Miss Moore-t látom, a tanárnőmet, a barátnőmet, az ellenségemet. És hirtelen megvan, mit kell tennem, hogy vethetek véget az egésznek.

Nagy lökéssel rúgom el magam tőle, és Miss Moore hátrafelé repül. A szeme kitágul. Tudja, mi jár a fejemben, mi a célom. Utánam kap, de ezúttal gyorsabb vagyok nála: az elszántság erőt ad. Felkapaszkodom, és kimászom a kútból, csillogva, síkosán merülök fel, mint egy újszülött. Tenyeremet a víztükör felé feszítem, és kimondom a szavakat, amelyek reményeim szerint helyreállítják az egyensúlyt.

– Lepecsételem a hatalmat. Álljon helyre a birodalmak egyensúlya, senki se zavarja meg a fenségét! Megkötöm a varázslatot mindazok nevében, akik egy nap majd osztoznak a hatalmon. Mert én vagyok a Templom, a varázslat bennem él.

Hirtelen vakító, fehér fény villan. Úgy érzem, mintha szétrobbantana az ereje. Ez a varázslat. A kötés rajtam át vezet. Úgy zubog végig rajtam, mint egy folyó. Azután vége. Térdre rogyva lihegek.

A barlangban viszont tobzódnak a színek. A freskók rikító színekben fürdenek. Virágzanak a rózsák, a nagy szobrok megelevenednek.

– Mi történt Miss Moore-ral? – kérdezi Ann.

– Megtettem, amit kért: megmentettem ettől a nyomorúságos léttől, és megkötöttem egy olyan helyen, ahol nem tud több kárt okozni.

– Akkor hát végeztünk? – kérdezi Pippa.

Ann felhördül, amikor Pippa kilép egy szikla mögül. Miután a varázslat már nincs a szabadjára engedve, az igéző szépség is megkopott. Pippa fején friss és virágzó a koszorú, de már nem az a Pippa, akit ismertünk és szerettünk. Egészen megváltozott: fogai megritkultak, bőre vékonyabb, s átüt rajta az erek halványkékje. És a szeme…!

Zavaros fehér lett, a pupilla apró fekete petty.

– Miért néztek így rám? – kérdezi félve.

Egyikünk sem tud válaszolni.

– Megtörtént, mégis itt vagyok – mondja mosolyogva, de a látvány hátborzongató.

– Ideje, hogy elhagyj minket, Pip – mondom halkan. – Ideje elengedni.

– Nem! – jajdul fel, mint egy sebzett állat, s úgy érzem, rögtön megszakad a szívem. – Kérlek! Nem akarok elmenni. Még nem. Kérlek, ne hagyjatok el! Kérlek! Fee!

Felicity sír.

– Sajnálom, Pip.

– Megígérted, hogy sosem hagysz el. Megígérted! – Karjával a könnyeit törli. – Megbánod még!

– Pippa! – kérleli Felicity, de már késő. Elhagy minket, s az egyetlen hely felé rohan, amelyik befogadja. Egy nap találkozunk majd, de nem barátokként, hanem ellenségekként.

– Nem használhattam fel a varázslatot arra, hogy itt tartsam. Ugye, megérted?

Felicity nem néz rám.

– Elegem van ebből a helyből! Haza akarok menni! – Határozott léptekkel megy le a hegyről, a füstölőkből gomolygó színes füst nemsokára elnyeli alakját.

Ann megfogja a kezemet, így adja tudtomra, hogy megbocsát, s ezért hála tölt el. Csak remélhetem, hogy idővel Felicity is megenyhül.

– Nézd, Lady Hope! – kiáltja Asha.

A folyóra tekintve meglátom őket: ezrek és ezrek kelnek át az e világon túliba. Végre készen állnak arra, hogy megtegyék ezt az utat. Öntudatlanul özönlenek el mellettünk. Bár nem sok reményem van rá, mégis várom, hogy megpillantom köztük Bessie Timmonst és Mae Suttert. Nem így történik. Eljutottak Télvidékre, ahogy nemsokára Pippa is eljut majd. De ez a gond már egy másik napra tartozik.

– Lady Hope!

Megfordulok, és látom, hogy Nell Hawkins álmodozva integet a folyópartról. Olyan, mint ahogy a látomásaimból ismerem: aprócska, boldog leány. Belém hasít a lelkifurdalás. A kezemet örökre beszennyezi Nell vére. Vajon helyesen cselekedtem? Követik-e még mások is?

– Bocsáss meg! – kérlelem.

– Nem lehet senkit kalitkába zárni – válaszolja. – Isten veled, Lady Hope! – Begyalogol a folyóba, elmerül benne, majd kisétál a túloldalon. Elindul a narancsszínű láthatár felé, megy, amíg végképp el nem tűnik.

A Gorgó a folyón vár bennünket.

– Elvigyelek a kertbe, Mindenható? – kérdezi.

– Felszabadítalak: nem kell többé a Rendet szolgálnod – jelentem ki. – Szabad vagy, bár gyanítom, azóta az vagy, hogy a varázslat először elszabadult.

A kígyók táncolnak a feje tetején.

– Köszönöm – mondja. – Elvigyelek a kertbe?

– Hallod? Szabad vagy.

– Igen. A válassztás – sziszegi – jó dolog. És azt válassztom, hogy visszavisszszlek, Mindenható.

Lefelé csorgunk a Gorgó-hajón. A levegőt máris könnyebbnek érzem. Változóban van minden. Nem tudom, hogyan, s végül milyen formát ölt itt a világ, de a változás a lényeg. Ettől érzem úgy, hogy minden lehetséges.

Az erdei népség összesereglett a folyó mellett, a Sóhajok Barlangjai alatt. Ott állnak a parton, amikor elúszunk a folyón. Philon felugrik egy kőre, onnan kiabál:

– Várjuk a bérünket, papnő! El ne felejtsd!

Összetett kézzel meghajlok, ahogy Ashától láttam. Philon viszonozza az üdvözlésemet. Békében vagyunk. Egyelőre. De nem tudom, meddig tart ez az állapot.

– Próbáltál figyelmeztetni Miss Moore-ra, nem? – kérdem a Gorgót, amikor ismét a folyó közepén úszunk. A fehér felhők szemcsés csíkokat húztak a fejünk felett, mintha cukrot öntöttek volna szét az ég padlatán.

– Egykor más néven ismertem.

– Sokat tudhatsz.

A Gorgó sziszegése sóhajként hangzik.

– Egy napon majd, amikor lesssz időnk, szívesen mesélek a régmúlt napokról.

– Hiányzanak? – kérdezem.

– Napok csupán, amelyeket az emberek éltek – válaszolja. – Az eljövendő napokat várom.

Amikor hazaérek, apa szobájában olyan sötét van, mint egy sírboltban. Nyugtalanul alszik az átizzadt ágyban. Először használom a varázslatot azóta, hogy megkötöttem. Adja ég, hogy most többre jussak vele! Első alkalommal megpróbáltam őt meggyógyítani, de azóta beláttam, hogy ez nem így működik. Nem használhatom a varázslatot arra, hogy irányítsam a másikat. Én csak vezethetem őt.

A szívére teszem a kezemet.

– Keresd meg a bátorságodat, a harci kedvedet, apa! Biztosíthatlak, hogy még megvan.

A légzése már nem is olyan nehéz. Kisimul a homloka. Mintha még egy halvány mosolyt is látnék, bár lehet, hogy csak a fényjátéka. Talán a birodalmak hatalma hat rajtam keresztül. Vagy tán a szellemünk és a vágy, a szeretet és a remény valamilyen keveréke, olyan alkímia, ami mindannyiunkban megvan, és fel is használható, ha rögtön tudjuk, hova nézzünk úgy, hogy arcizmunk se rándul.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

Utolsó londoni napom ez, mielőtt visszatérnék a Spence-be. Nagymama beleegyezett, hogy apát pihenni küldje egy szanatóriumba. Nagymama egyébként holnap utazik vissza vidékre, hogy ő is pihenjen egy kicsit. A házban le-fel rohangál a cselédség, porvédő huzattal takarják le a bútorokat, és csomagolnak. Megkapják a bérüket. A londoni divatos házak áprilisig és a báli szezonig kiürülnek.

Ma este vacsorázunk utoljára Simonnal és a családjával. De előbb még két látogatás vár rám.

Meglepődik, amikor megpillant. Besuhanok a függöny mögötti kis ajtón, amit mutatott egyszer, és vakmerően hátratolom a csuklyát a fejemről. Szelíden feláll, mint egy gyerek, aki a szíjat vagy a megbocsátás csókját várja. Amit hoztam, az valami más, inkább a saját kompromisszumom.

– Hát emlékezett – jegyzi meg.

– Igen.

– Gemma… Miss Doyle… én…

Három kesztyűs ujjam elég, hogy elhallgattassam.

– Rövid leszek. Sok a munka. Elvégezhetem a maga segítségével, ha önként felajánlja, kölcsönös kötelezettség nélkül. Nem szolgálhat engem és a Raksanát is.

Meglep a mosolya: ajka lágy íven lebeg, mint egy sebesült madár, aki nem tudja, hova szálljon le. Aztán könnyek gyűlnek sötét szemébe, melyeket elszánt pislogással igyekszik visszafojtani.

– Én… – Megköszörüli a torkát. – Fel kell hívnom a figyelmét, hogy a Raksana nem tart már igényt rám. Nem szolgálja az ügyét, ha egy kegyvesztett ember áll ki maga mellett.

– Azt hiszem, be kell érnem vele. Meglehetősen szedett-vedett társaság vagyunk. – Kitisztul a tekintete. Megerősödik a hangja, és bólint, bár talán maga sem tudja, kinek.

– Úgy látszik, mégis változtatott a sorsán – jegyzem meg.

– Hacsak nem a sorsom ért utol engem – mosolyodik el.

– Hát akkor – húzom fel ismét a csuklyámat. Kis híján zavartalanul érem el az ajtót, de nem tudja megállni, hogy szó nélkül elengedjen.

– És a Rend iránti hűség az egyetlen, amit kíván tőlem? Miért áll el a lélegzetem ettől az egyszerű kérdéstől?

– Igen – válaszolom, és nem fordulok meg. – Ez minden.

Bársony és selyemsuhogás közepette surranok ki az ajtón, magammal sodorva a boróka illatát és egy suttogás árnyékát: Egyelőre…

Miss McCleethy Lambeth-ben bérel szállást, nem messze a Bethlem Királyi Kórháztól.

Tettetett szívélyességgel enged be.

– Miss Doyle! Minek köszönhetem ezt a váratlan látogatást?

– Két kérdésem lenne. Mrs. Nightwingről és a Rendről.

– Hallgatom – telepedik le egy székre.

– Mrs. Nightwing a Rendünk tagja?

– Nem, csak egy barát.

– De a karácsonyi estélyen, és később a Keleti Szárnyban nézeteltéréseik támadtak!

– Igen. A Keleti Szárny rendbehozataláról volt szó. Azt tanácsoltam, ideje újjáépíteni, de Lillian olyan takarékos.

– A Claire McCleethy álnevet viszont elfogadta.

– Azt mondtam, új nevet vettem fel, hogy egy csalódással végződő szerelmi kapcsolatból meneküljek. Ezt ő jól megérti. Mindössze ennyi a történet. És a másik kérdés?

Nem tudom eldönteni, hogy igazat mond-e vagy sem. Folytatom.

– A Rend miért nem osztotta meg soha a hatalmát?

Nyugtalanító pillantását rám szegezi.

– Mert a hatalom a miénk. Kiharcoltuk magunknak. Áldozatot hoztunk, vért ontottunk érte.

– És másokat is megbántottak. Elvették tőlük az esélyt, hogy részük legyen a varázslatból, hogy beleszólhassanak.

– Biztosíthatom, hogy ők is így tennének. Csak a magunk érdekeit védjük. Ilyen a világ.

– Fertelmes – jegyzem meg.

– A hatalom mindig az – feleli megbánás nélkül. – Én sem voltam boldog, amikor ott hagyott a Raksana körében, de tudomásul veszem, hogy Kirkének nézett. Mindez már nem számít. Nem hagyta, hogy Kirké megkaparintsa a Templomot és a varázslatot, és ez a lényeg. Most nővéreinkkel helyreállíthatjuk a Rendet, és…

– Nem – szakítom félbe.

Miss McCleethy szája bizonytalan mosolyra húzódik.

– Tessék?

– Új szövetségeket kötök. Felicityvel. Ann-nel. A Raksanától Kartikkal. Az Erdő népéből Philonnal. És Ashával, az Érinthetetlennel.

A fejét rázza.

– Nem mondja komolyan!

– A hatalmat meg kell osztani.

– Nem. Tilos. Nem tudjuk, rájuk bízhatjuk-e a varázslatot.

– Valóban nem tudjuk. De reménykedhetünk.

– Szó sem lehet róla! – fortyan fel Miss McCleethy. – A Rendnek makulátlannak kell maradnia!

– Eddig jól bevált, ugye? – kérdezem annyi rosszindulattal, amennyi csak erőmből telik.

Amikor látja, hogy semmire sem jut, taktikát változtat, és olyan gyöngéden szól hozzám, mint egy zaklatott gyermekét nyugtatgató anya.

– Megpróbálhat együttműködni velük, de nagy esély van rá, hogy nem jár sikerrel. A birodalmakon múlik, hogy ki lesz a Rend tagja. Efelett nincs hatalmunk. Mindig is így volt.

Meg akarja simogatni a hajamat, de elhúzódom.

– Változnak az idők – mondom, és távozom.

Miss McCleethy az illemnek fittyet hányva az ablakból kiabál utánam.

– Ne tegyen minket az ellenségévé, Miss Doyle! Nem mondunk le olyan könnyen a hatalmunkról.

Nem nézek vissza rá, egyenesen előreszegezem a tekintetemet, a földalatti bejáratát fürkészve. A falra kitett, bekeretezett hirdetés az utazás terén bekövetkező forradalmi változásokat dicséri. Egyes állomásokon már villamosítani kezdték a síneket. Nemsokára az összes vonatot a modern tudomány láthatatlan erejével, ezzel a hihetetlen találmánnyal működtetik.

Valóban új világban élünk.

A Middleton családdal elköltött vacsora keserédes. Nehezen tudom a gondolataimat a leves és a zöldborsó mellett az udvarias csevegésre összpontosítani, túl sok még a tennivalóm. Mikor a férfiak és a nők külön-külön félrevonulnak, Simon elterel a szalonba, és senki sem tiltakozik.

– Hiányozni fog – mondja. – Ír majd?

– Természetesen – ígérem meg.

– Meséltem már, hogy Miss Weston bolondot csinált magából, amikor egy táncos teadélutánon megkergette Mr. Sharpe-ot?

Nem találom mulatságosnak a történetet. Csak sajnálatot érzek szegény Miss Weston iránt. Hirtelen úgy érzem, nem kapok levegőt.

– Mi a baj, Gemma? – kérdi aggódva Simon.

– Mondja, Simon, akkor is fontos volnék magának, ha rájönne, nem az vagyok, akinek mondom magam?

– Hogy érti?

– Úgy, hogy bármit tudna is meg rólam, akkor is szívlelne?

– Milyen különös megfontolnivaló. Nem is tudom, mit mondjak.

A válasza: nem. Felesleges kimondania.

Simon nagyot sóhajt, és megpiszkálja a tüzet. A megszenesedett farönkről darabok esnek le, dühösen vöröslik a belseje. Egy pillanatra narancsosán felizzik, aztán elhalványul. Simon három próbálkozás után feladja.

– Attól tartok, leégett a tűz. Én még látok parazsat.

– Szerintem nem. Ha…

Felsóhajt, s ez mindent elárul.

– Ne is foglalkozzon velem! – legyintek. – Fáradt vagyok.

– Hát igen – kapaszkodik bele a mentségbe. – Még nem épült fel teljesen. Nemsokára túl lesz az egészen, és olyan lesz minden, mint volt.

Semmi sem lesz olyan, mint volt. Már megváltozott. Én már megváltoztam.

Bekopog a szobalány.

– Elnézését kérem, uram, de Lady Denby hívatja.

– Rendben van. Miss Doyle… Gemma… ugye, megbocsát egy pillanatra? Mindjárt jövök.

Míg egyedül vagyok, megfogom a piszkavasat, s addig ütögetem a parázsló rönköt, míg fel nem lobban egy kis tűz. Simon hamar feladta: csak egy kicsit kellett volna tovább próbálkoznia. Nyomasztóan körbezár a szoba csendje. A gondosan elrendezett bútorok, a közönyös tekintettel rám tekintő arcképek. Az állóóra, ami a számomra fennmaradó időt méri. A nyitott ajtón át látom Simont és a családját: mosolyognak, elégedettek, egy fikarcnyi gondjuk sincs. Minden az övék: nem azért, hogy elvegyék, hanem, hogy birtokolják. Nem ismernek éhséget, sem félelmet, sem kétséget. Nem kell harcolniuk azért, amit akarnak, egyszerűen ott van előttük, vár rájuk, ők pedig belesétálnak. Fáj a szívem. Olyan boldogan magam köré csavarnám őket, mint egy meleg takarót. De túl sokat láttam, hogy abban a takaróban éljek.

A kandallópárkányra teszem a gyöngyös brosst, felkapom a kabátomat, mielőtt a szobalány odaadhatná, és kisétálok a hideg alkonyatba. Simon nem fog utánam sietni. Nem az a fajta. Olyan lányt vesz el, aki egy cseppet sem találja majd súlyosnak a brosst, de az nem én vagyok.

Csípős, metsző hideg van. A lámpagyújtogató hosszú pálcával megy az utcán. Mögötte égnek a lámpák. A Lane Park túloldalán terpeszkedik a Hyde Park, ahova úgyis elérkezik a tavasz, bár most a tél szemfedele takarja. Azon is túl a Buckingham-palotát látom, ahol egy asszony uralkodik.

Bármi lehetséges.

ÖTVENEDIK FEJEZET

Holnap már ismét a Spence-ben leszek, ahova tartozom.

A Spence, ez a Londontól keletre ácsorgó szigorú, imponáló hölgy a távollétemben barátságosabb külsőt öltött. Életem bő tizenhat éve alatt még sosem keltett bennem egyetlen hely sem ekkora boldogságot. A vízköpők sem olyan zordak most, csak elkóborolt házi kedvencek, akiknek nem volt annyi eszük, hogy lejöjjenek a tetőről, ezért hagyjuk, hadd üljenek fent, és meresztgessék derűsen a szemüket.

Az iskolában vad hírek keringenek arról az éjszakáról, amikor a rendőr rám talált a Baker Streeten. Kalózok raboltak el. A halálomon voltam. Üszkösödés miatt csaknem elvesztettem az egyik lábamat, nem is azt, hanem egy karomat! Tetszhalott voltam, de magamhoz tértem, és a lábujjamra kötött zsinórral megkongattam a harangot, amitől szegény sírásó majd' szörnyet halt ijedtében, mikor az utolsó pillanatban ki kellett szabadítania a koporsómból. Elképesztő, milyen történeteket képesek kitalálni a lányok, hogy enyhítsenek az unalmukon! De azért nagyon jólesik, hogy mindenki felajánlja a segítségét, hogy utat engednek, ha belépek valahova. Nem hazudok, mérhetetlenül élvezem a lábadozásomat.

Felicity magára vállalta, hogy íjászatra tanítsa a kisebb lányokat. Természetesen körülrajongják a párizsi fésűivel és az idősebb, divatosabb lányok helyzetével büszkélkedő Felicityt. Gyanítom, követnék, mint a patkányok a hamelni patkányfogót, bármilyen undokul viselkedne is velük. S gyanítom, hogy ezt Felicity is tudja, élvezi hát, hogy ilyen rajongótábor veszi körül.

Mivel nagymama és Mrs. Nightwing is szigorúan megtiltották, hogy megerőltessem magam, amíg teljesen fel nem épülök, egy direkt nekem kihozott nagy székben üldögélek, egy halom takaró alatt, s úgy érzem, nincs ennél jobb testmozgás. Igyekszem minél tovább elnyújtani a lábadozásomat.

A tágas gyepen felállították a céltáblákat. Felicity egy csapat tízévest oktat a megfelelő technika elsajátítására, egyiket a tartásáért, másikat a nevetgéléséért rója meg. A nevetésért megszidott kislány kihúzza magát, lehunyja az egyik szemét, és lő. A nyíl végigugrál a földön, s egy földkupacban áll meg.

– Nem, nem! – sóhajt fel Felicity. – Figyeljetek jobban! Még egyszer bemutatom a megfelelő tartást.

Kinyitom a reggel érkezett postámat. Nagymama írt. Csak a levele végén tesz apáról említést. Édesapád szépen gyógyul a szanatóriumban, és szeretettel ölel.

Simon is küldött egy kis csomagot. Félek kinyitni, de végül a kíváncsiság győz. A kis fekete dobozt küldte el, amit futárral juttattam vissza neki az eredeti levélkével együtt: Egy hely, ahol minden titkát tarthatja. Ennyi az egész. Simon meglep. Egyszerre már nem is vagyok olyan biztos, helyesen cselekedtem-e, amikor elengedtem. Van benne valami nagyon biztonságos és vigasztaló, de kicsit olyan ez az érzés, mint a dupla fenekű doboz. Csak azt tudom, valami a lelkem mélyéről súgja, hogy végül áthullom ragyogó szeretete alján, s ott csapdába esem.

Annyira lefoglaltak az érzéseim, hogy észre sem vettem Mrs. Nightwinget, aki megállt a hátam mögött. Nézi az íjakkal, nyilakkal próbálkozó lányokat, és helytelenítően cöcög.

– Nem tetszik ez nekem – jegyzi meg.

– Jó, ha van lehetőségünk választani – válaszolom a dobozzal a kezemben. Igyekszem visszafojtani a könnyeimet.

– Az én időmben nem voltak választási lehetőségek, ekkora szabadság, mint most. Senki sem mondta: „Tessék, itt a világ. Csak érte kell nyúlnod.”

E pillanatban Felicity keze ellazul, s kilövi a nyilat, ami egyenesen hasítja a levegőt, és pontosan a céltábla közepében áll meg. Telitalálat. Felicity fesztelenül és hölgyhöz nem méltóan rikkant fel a találat feletti örömében, s a lányok együtt kiabálnak vele.

Mrs. Nightwing a fejét csóválja, és egy pillanatra égnek emeli a tekintetét.

– Kétségtelenül nincs messze a civilizáció bukása!

Ajkán akaratlanul is megjelenik egy halvány mosoly, de gyorsan elfojtja. Most tűnik fel először az álla alatt megereszkedett bőr, az arcát borító finom pihe, ami olyan, mint egy gyermekkéz lenyomata, s azon tűnődöm, milyen lehet elnézni, ahogy az évek súlya alatt ellágyulunk, és ezt képtelenek vagyunk megakadályozni. Milyen lehet a hátralevő időt olyan napokban mérni, amikor fiatal lányok pukedlijét igazítja, esténként meg egy pohár sherryt iszik, s próbál lépést tartani a világgal, ami ellenállhatatlanul húzza a jövőbe. Miközben persze tudja, hogy mindig lemarad egy lépéssel.

Mrs. Nightwing a dobozra pillant, és megköszörüli a torkát.

– Úgy tudom, visszautasította Mr. Middletont. Más hírek is elterjedtek.

– Igen – küszködöm a könnyeimmel. – Mindenki bolondnak gondol. Talán az is vagyok. – Nevetni próbálok, de zokogásnak hangzik. – Talán valami bajom van, hogy képtelen vagyok boldog lenni vele.

Azt várom, hogy Mrs. Nightwing megerősíti, így van, mindenki tudja, töröljem le a könnyeimet, és ne viselkedjek már úgy, mint egy kötöznivaló bolond. De ő inkább a vállamra teszi a kezét.

– A legjobb, ha teljesen és maradéktalanul biztos a dolgában – jelenti ki, s nem veszi le a tekintetét a pázsiton szaladgáló és játszó lányokról. – Különben egy nap egy üres házba tér haza, ahol csak egy levél várja: Elmentem. Az ember egész éjjel várja, hogy hazatérjen. Az éjszakákból hetek lesznek, majd évek. Borzalmas a várakozás. Alig lehet elviselni. Azután, talán sok évvel később egyszer Brightonban meglátja: a járdán sétál, mintha egy álomból lépett volna elő. Nem veszett el! A szívverése felgyorsul: oda kellene kiáltania neki. De hamarabb megszólítja valaki más. Egy csinos, fiatal nő, egy kisgyerekkel. A férfi lehajol, és felveszi a gyereket. A gyermekét. Futó csókot ad fiatal feleségének, átnyújt egy doboz csokoládét, ami biztosan Chollier, aztán a családjával lassan továbbsétál. És valami megszűnik az emberben. Már sosem lesz az, aki volt. De megmarad az esély, hogy valami új és bizonytalan legyen. S legalább a várakozásnak vége.

Alig veszek levegőt.

– Igen. Köszönöm – válaszolom, amikor meg tudok szólalni.

Mrs. Nightwing megveregeti a vállamat, aztán lesimítja a szoknyáját, és a derekán összeráncolódott övrészt. Az egyik lány kiabálni kezd: talált egy elárvult madárkát, valahogy túlélte idáig a telet. A madár a kezében csipog, míg a lány Mrs. Nightwinghez fut.

– Miféle bolondság ez megint? – mormolja az igazgatónőnk, de máris tettre kész.

– Mrs. Nightwing, kérem! – A kislány arckifejezése őszinte és nyílt. – Megtarthatjuk, kérem? – A lányok lelkes kiscsibékként szajkózzák, hiszen tényleg azok: – Kérem, kérem!

– Nem bánom, rendben van.

A lányok lelkesen megéljenzik. Mrs. Nightwingnek túl kell kiabálnia őket, hogy meghallják.

– De nem vállalok érte felelősséget. A gondjukra bízom. Maguk törődjenek vele! Kétségtelenül meg fogom még bánni ezt a döntésemet – szipog. – És most, ha megbocsátanak, szeretném egyedül befejezni a könyvemet, úgy, hogy egyetlen fürtös hajú lány sem szakít félbe. S ha vacsorázni hívnak este, és a székemben találnak, a lelkem pedig felszállt az angyalokhoz, tudják majd, hogy egyedül haltam meg, vagyis teljes boldogságban.

Mrs. Nightwing lesétál a dombról az iskola felé. Útközben legalább négy lány állítja meg, hogy erről-arról kérdezgesse. Valósággal ostromolják. Végül feladja, és egy kis libafalkával a

sarkában megy a Spence felé. Ma estig biztos nem olvassa tovább a könyvét, és a szívem mélyén úgy érzem, ezt is akarja: hogy szükség legyen rá. Neki ez a feladata.

Ez az ő helye. Megtalálta, vagy a feladat találta meg őt.

Vacsora után, mikor a nagyteremben összegyűlünk a kandalló körül, Mademoiselle LeFarge érkezik Kent felügyelővel töltött londoni napja után. Ragyog az arca. Még sosem láttam ilyen boldognak.

– Bonjour, mes filies! – suhan be csinos új szoknyájában és blúzában a terembe. – Nagy hírem van!

A lányok eszeveszetten rohanják meg, szinte nem hagyják, hogy a tűzhöz telepedjen, és lehúzza a kesztyűjét. Ekkor vesszük csak észre a bal gyűrűsujjára húzott kis gyémántgyűrűt. Mademoiselle LeFarge-nak valóban nagy híre van.

– Jövő májusban lesz az esküvő – mondja, és úgy mosolyog, mintha attól félne, hogy az arca meghasad az örömtől.

Körülzsongjuk a gyűrűt és a tanárnőnket, kérdésekkel zaklatjuk. Hogy kérte meg a kezét? Mikor is házasodnak össze? Mi is mind elmehetünk? Londonban kellene tartani az esküvőt, vagy nem is, inkább vidéken! Visel-e majd narancsvirágot, hogy szerencsét hozzon? A hajába tűzi, vagy a ruhájára hímezted?

– Bámulatos, hogy egy olyan megrögzött vénlány is találhat boldogságot, mint én – nevet, de rajtakapom, hogy kinyújtja a bal keze gyűrűsujját. A gyűrűt csodálja, csak nem akarja, hogy lássuk, menynyire elkápráztatja.

Az új év első szerdáján elzarándokolunk Pippa oltárához. Az öreg tölgy tövébe telepszünk, lessük a tavasz első jeleit, bár tudjuk, hogy addig még hónapok vannak hátra.

– Írtam Tomnak, és elmondtam az igazságot – szólal meg Ann.

– És? – nógatja Felicity

– Nem örült, hogy félrevezettem. Borzalmas lánynak tart, mert másnak mutattam magam, mint aki vagyok.

– Sajnálom, Ann – vigasztalom.

– Szerintem közönséges, ráadásul még ünneprontó is – jelenti ki Felicity.

– Nem – mondja Ann. – Minden joga megvan, hogy haragudjon rám.

Erre nincs mit válaszolnom. Igaza van.

– A regényekben az igazság jóvá és nagyszerűvé tesz mindent. A jó győz, a rosszat megbüntetik. Mindenki boldog. De a valóságban nem így van, ugye?

– Nem – válaszolom. – Azt hiszem, az igazság csak fényt derít a dolgokra.

A fa törzsének támasztjuk a fejünket, és felbámulunk a duzzadt, fehér felhőkre.

– Akkor meg minek a sok vesződség? – kérdezi Ann.

Egy felhőkastély lebeg el felettünk, miközben átalakul kutyává.

– Mert a vágyképeket nem lehet a végtelenségig fenntartani – válaszolom. – Senkinek sincs annyi varázslata.

Sokáig üldögélünk, és nem szólunk egy szót sem. Egyikünk sem igyekszik megfogni a másik kezét, vagy vidám tréfával szórakoztatni a többieket, vagy felidézni, ami történt, és beszélni arról, ami lesz. Csak ülünk a fának támaszkodva, vállunk a másikét súrolja. Könnyű érintés, mégis elég, hogy ott tartson minket.

Megélénkül a szél. A leveleket felkavarja és megkergeti, amíg egy lágyabb szellő el nem teríti őket, mintha csak azt mondaná: Csitt, csitt, nyugodjatok meg, nincs semmi baj. Egy levél táncol már csak a levegőben. Egyre magasabbra emelkedik, spirálvonalban, mintha rá nem hatna a nehézkedési erő és a logika, s olyasmiért nyúlna, ami elérhetetlen. Természetesen ez is leesik majd. Egyszer. De most még visszafojtott lélegzettel figyelem, és azt kívánom, bárcsak továbbszállna. Megvigasztal a küzdelme.

A szél újra végigseper, erős szárnyán a levél a láthatár felé repül. Nézem, amíg már csak egy vonalat látok, aztán egy pontot. Amíg már nem látok semmit, s az utat, amin járt, kitörli a friss levelek váratlan zűrzavara.